

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Digterværker.

Alternativ titel | Alternative title:

Digterværker.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 17-18

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-18 i 9 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

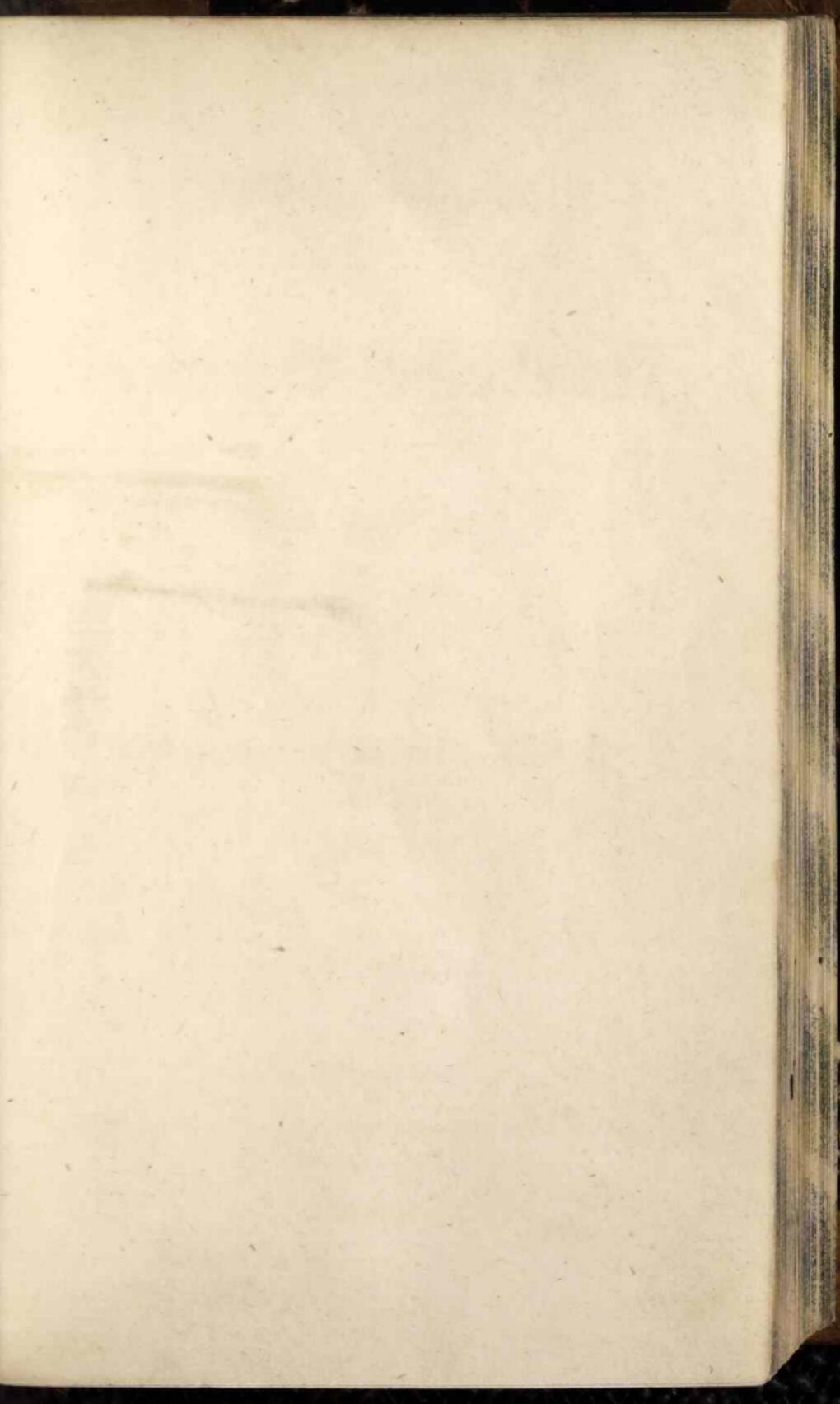
115208057073

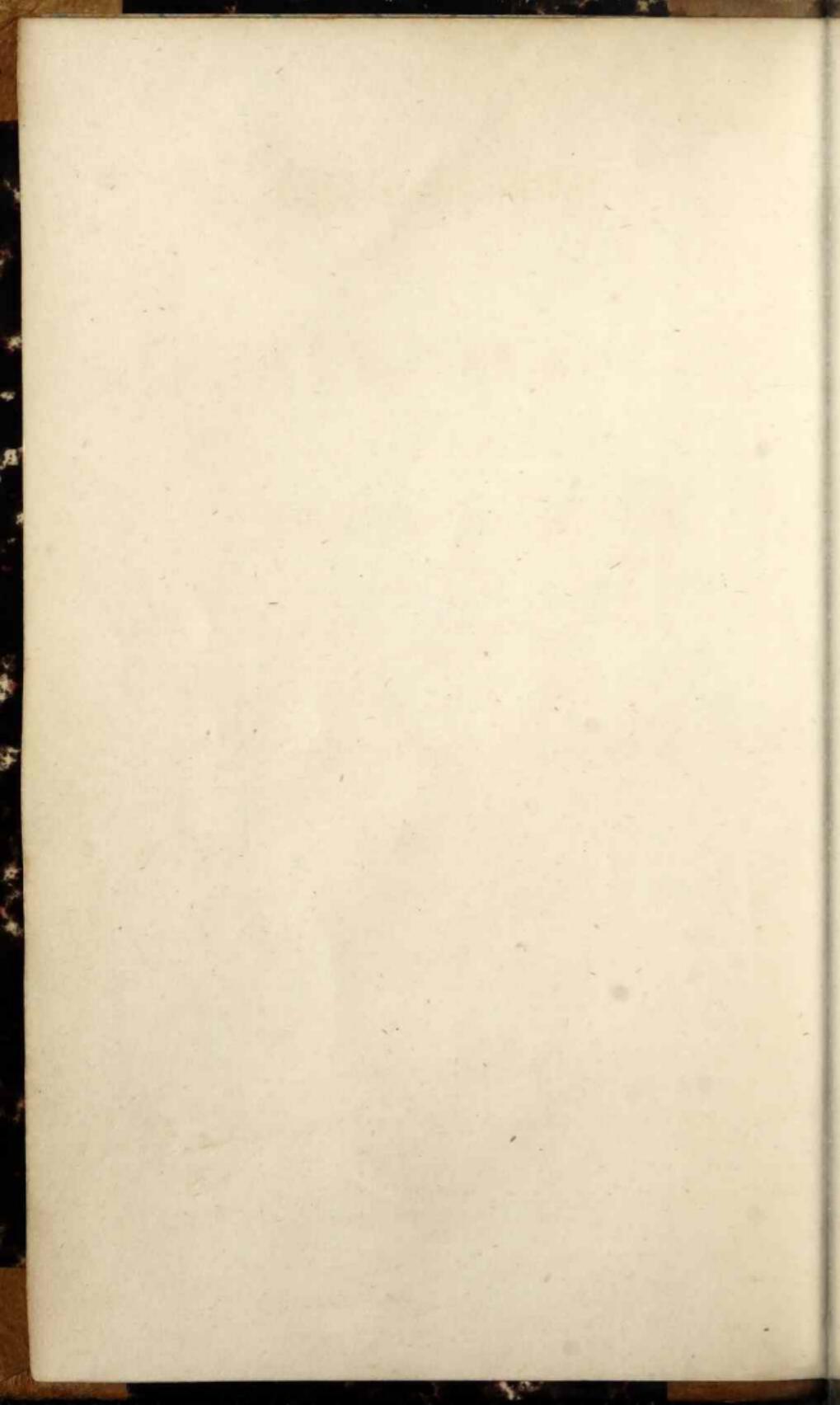
+ Rex

52, - 119.

ՏԵՐԵՎՈՐԻ ԱՐԴՅՈՒՆ

Թիառ Կայսեր

Հայոց պատմութեան

Հայոց պատմութեան համար

Հայոց պատմութեան

Հայոց պատմութեան

Հայոց պատմութեան համար առաջարկութեան համար

Հայոց պատմութեան համար

181

Oehlenschlägers samlede Værker.

Sex og tyvende Bind.

Ballader, Romancer og poetiske
Fortællinger.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.
Trykt i S. Tries Officin.

1846.

Œhlenschlägers Digterværker.

Syttende Bind.

Ballader, Romancer og poetiske
Fortellinger.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hosts Forlag.

Trykt i S. Triers Officiu.

1846.

In d h o l d.

	Side
Sivald og Thora	7
Biergtrelden	10
Haken Jarl	20
Skattegraveren	24
Leveridderen	27
Fiskeren	34
Kongen i Leire	35
Ellehøien	36
Spilleren	39
Jurabierget	42
Skotelsberen	44
Valravnen	46
Harpespilleren ved Posthuset	58
Nosmer Havmand	62

	Side.
Uffe hin Spage	74
Knud den Store	90
Nidderspøgelsen	93
Kæmpen Cometes	98
Eventyret i den fremmede Stad	100
Agnete	103
Ellekongen	106
Sigrid med Sløret	107
Harald Hildetand	130
Rosentræerne	138
Den hemmelige Røst	142
Skovkirken	146
De trende Kirketaarne	153
Egirs Gave	158
Tidens Perspectiv	165
Augustinus	167
Daniel Ranzau	171
Børnene i Maanen	172
William Shakespeare	175
Den selsomme Jordfærd	180
Disposten	186
Nidderen ved Kulsvierhytten	189
Kæmpebegravelsen	192
Peblingessen	201
Bissekræmmeren	204
Herlufsholms Skole	208

Storken	213
Giotto	219
Mikel Angelo	221
Richard den Ulfærdede	226
Manden i Brønden	228
Hesteskoen	231
Paradiiset og Feen	233
Fyrstinden med den lange Næse	250
Portnerindens Tilbagekomst	258
Knuds-Kirken i Odense	265
Aftenvandring i Øyen	271
Sø-Trommeslageren	276
Barndomsveninden	278
Eventyret paa Sletten	280
Billedhuggeren	282
Sønderborgslot	285
Absalons Grav	290
Baldemar Atterdag og Toveliden	293
Gaven	296
Halfdan Svartes Grav	298
Norderhaugs Prestegaard	299
Sanct Olafs Tertegn	301
Iwan Wasiliewitz	304
De tre Tegn i Skoven	307
Juveelhandleren	321
De to Revere	323

	Side.
Tanhuser i Venusbierget	327
Göz von Berlichingen og Smeden	338
Stimanden	343
Sangeren	345
De forstellige Baabner	347
Frands Drake	349
Sangeren ved Ereporten	352

Ballader, Romancer

vg

poetiske Fortællinger.

W. H. Miller's
Gulliver's Travels

60

Author's Note

Sivald og Thora.

Fra Thoras elskovsfulde Bryst
Sleed Sivald sig med grusom Latter;
Forgives bæved hendes Rost,
Forgives græd Naturens Datter.

Kold ilte han til fremmed Land,
For ei at høre hendes Stemme.
Der kiebte Trællen Adelstand;
Hans Kus hørte Thora glemme.

Ti Aar, — saa har han oddslet hen —
Sit Guld, og Sundheds Rosenkinder.
Nu staer han fattig, syg igien.
Med Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af dybe Nag,
Samwittigheden Hiertet brænder;
Han hende seer, ved Nat, ved Dag,
At vinke med de matte Hænder.

Et beslet Brod indsvøber han;
 Med Tiggerstav, med revne Klæder,
 Han vandrer til det Fædreland,
 Som saae hans Ungdoms vilde Glæder.

Ved Midnat giennem Storm og Regn
 Han skynder sig med bange Tanker.
 Nu kiender han sin Barndomsegn,
 Og øengsteligt hans Hielte banker.

I Tausched laa den hele By,
 Hver Dør er luft, forgieves beder
 Han fordums Venner om et Ly,
 Bortvist kun med Foragt og Eder.

Afmægtig kold han slæber sig
 Til Kirkens Bænk, for der at hvile.
 Da svimler han saa underlig,
 Og Angst ham hindrer i at ile.

Han finder Porten aaben staae,
 Han seer et Lys ved Muren lue;
 Han ghysr, frygter for at gaae,
 Og stirrer bleg til Himlens Bue.

Dog — Skiebnen vinker, han gaaer ind,
 Han seer et Lys i Lygten brønde.
 En Graver sang med roligt Sind:
 Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Og grov en Grav, alt mens han sang,
 Og fasted Knokler op, skjondt ene,
 Endskjondt det følt i Benet flang,
 Henraslet over Gravens Stene.

„O rødselfuld er dog din Tid!
Hvor kan Du, uden at forsage
Bud Midnats ghyselige Tid
De Dødes Fred saa kold forjage?“

„Til denne Færd jeg længst er vant.
Nu kiende vi alt her hverandre;
For blev jeg bange, det er sandt,
Naar jeg saae Spøgelerne vandre.

Teg ei forstyrre Nogens Fred.
For mig den Døde slumrer rolig,
Paa Havets Bund, paa Nettersted,
I Muld, i prættig Marmorbolig.

Kun her paa Livets skumle Vei
Kan Ondskab deres Fred forjage.
I Jord er Fred, paa Jorden ei.
Vel den, som ei har meer tilbage!“

„Hvem, spurgte Sivald, jordes her
Bud skumle Beenhuus?“ „I ham kiender,
Lod Svaret, „det den Morder er,
Som forekom sin Bøddels Hænder.

Men Jorden her er stenet, haard,
Her har ei været gravet længe;
Der svundet er en halv Snees År,
Fra sidst her redtes Døde Senge.

Det var en Pige med sit Barn;
Fortvivlet tog hun sig af Dage,
Da Faderen, et nedrigt Skarn
Løb bort og spottet hendes Klage!“

Bleeg Sivald stod som Gravens Steen.
 „Hvad heed hun?“ skielved mat hans Stemmie.
 „Hun hedde Thora! hendes Been
 Jeg kaster her af Gravens Giemme.“

Huult Thoras Hjerneskal henlang,
 Og nu et Been, nu eet! nu atter!
 Kold Sved fra Sivalds Pande sprang;
 Bag Muren hortes Skoggerlatter.

Hans Hoved tumled mod en Steen,
 Hans Blod de blege Vægge malte.
 Tre Draaber faldt paa Thoras Been,
 Tolv Klokk'en slog og Hanen galte.

Forgieves kalkes skumle Muur,
 Blodblosten stedse sig forhnger.
 Ved Midnat stygge Dødninguhre
 Om Hævnens visse Time synger.

Piergtrolden.

See Nordlys lue
 Med røde Flammer,
 Paa sorten Bue.
 Hør Storme brage!
 Granestammer
 Bugnende knage.

Niords Sonner sig hæve;
 Sneefunker, Stierner
 Bleghyse bæve;
 Og intet værner
 For Stormens Vælde
 Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide,
 Fortvivlet ene,
 Ved Midnatstide,
 Blandt Krat og Grene,
 Bildfaret vanker
 I Nattens Taage,
 Med bange Tanker,
 Hvor Aander vaage.

Nu Stormen standser,
 Gi Granerne brage;
 Men Stenene knage.
 Fieldets Pandser
 Hvinende brister,
 Og grim og bister
 Af mørken Hule
 En Fin sig hæver,
 Saa det natlige Thule
 Sukkende væver.

„Hvo tør sig vove
 I mørke Nætter
 Til sorte Skove?
 Hvor høie Tetter,
 Naar Hanen galter,
 I Mørket suse,
 Lig uhyre Hvaler
 Under Ishavet bruse;

Naar Urnen bæver
 I Dødningstunden;
 Naar Landen sig hæver;
 Naar Ulven i Lundens
 Offerne sluge,
 Naar gamle Drager
 I Mulmet ruge;
 Naar Samvittighed nager,
 Naar Uskyldige græde,
 Naar Morderen antaster,
 Og Natten sit Klæde
 Over Bloddampen kaster?“

Med blodrødt Øje
 Fra skumle Pande,
 Han speider noie
 Blandt Grænevrimlen;
 Overalt han skuier,
 Kun ei til Himmel,
 Hvor Nordlyset luer.

Med lumfle Blikke
 Han frem sig bryder
 Af Krattets Bugter,
 Med lodne Fod.
 „Mig hyster at drikke!“
 Saa Stemmen lyder,
 „Jeg lugter, jeg lugter
 Menneskeblod!“

Og til den zittrende
 Mo han haster.
 Hans Øje knittende
 Bredeligt kaster

Et Blik paa den Hulde;
 Men strax det mildes,
 Ved hendes Tælle
 Det snart formildes.
 Og Vellystluer
 Af Sovn sig vække;
 De brønde fulde;
 Men Svanhild gruer.

„Frøgt ei du Bolde!“
 Saa sledst han taler.
 „Over alle Trolde
 Jeg strengt besaler.
 Følg i min Hule,
 Hvor hundred Dværge
 Smedde Kingene gule,
 Samt Jetteværge.
 Hvor Guld hin røde,
 Fra Fieldets Årer,
 Dig straaler imøde,
 Glem dine Taarer!“

„O stærke Jette,
 Hvis Kraft du eier,
 Da viis din Vælde
 Ved Dydens Seier!
 Og dræb min Smerte,
 Og bring mig Arme
 Til Haralds Hierte.
 Dæmp Nattens Harme!
 Os Mulin adskilled;
 Som jeg den Bolde
 Nu gaaer forvildet
 Blandt Mørkets Trolde.“

„Jeg eier Skatte!
 Det skal du sande.
 I Guld vil jeg fatte
 Din Haralds Pande.
 Deraf vi ville
 Vort Fæstensol drifke,
 Alt efter gamle
 Biergtroldestikke.“

Ung Svanhild blegner
 Og skielver saare;
 Til Jorden hun segner,
 Med tunge Taare.
 Med nedrig Skulen
 Og grinende Løber,
 Han ned i Gulen
 Den Blege Slæber.

Hun skielver, vokler,
 Og Angsten stiger.
 I mørke Gange
 Det selsomt toner.
 Hun hører Sange
 Af Kæmpekonter.
 Og see, med Takler
 Ti skionne Piger
 Sig nærme blide,
 Guldlokte, hvide.
 Hver hndigt smiler,
 Vort Mørket iler.

Og stolt sig løfter
 Loftet i Sale;
 I Klippekloster
 Rubiner prale.

Og Guldet glimter
I Fieldets Side,
Og Sølvet skimter
I Marmor hvide.

Og Lyset flammer
Og Mørket viger,
Og i et Kammer
Tre Ellepiger
En Klædning væve,
Saa riig og prægtig,
Af Guld saa vægtig.
Men Svanhild maa bøve.

„See, raaber Jetten,
Dit Bryllups Klæde.
Glem ham paa Sletten!
Hvor kan du græde?
Snart er den færdig.
Saa lad os ile!
Du er mig værdig;
Følg med til Hvile!

Hvor Roserne dusfte,
Hvor Harperne lyde,
Hvor vindene lufte,
Der skal du pryde
Det stolte Leie.
Mit Hierte raser!
Jeg vil dig eie,
Trods alle Aser.“

Hvad Vælde bruser?
Hvad rædsomt Bulder?

See Lhnild suser,
 Hør Torden rulder!
 Og Stormen skriger
 Og hylende viger,
 Vort Natten iles
 Og Solen smiler.

Fra Gimlens Bue
 Ved Hlidskialfs Lue
 Saæ Usa Odin
 Den Banges Taare.
 Han greb sit Kongespir,
 Yntkes saare;
 Og raabte: „Aukathor!
 Tag din Hammer;
 Fjeld Nattens Mørke,
 Med Dagens Flammer.
 Nedstyrt din Fiende,
 Og kiol min Harme!
 Frels ham og hende,
 I Guddoms Arme!“

Og Thor adlyder.
 Ha blegn Uhyre!
 Med sine Bulke
 Han Skyen bryder;
 Og Tommerne sthre
 Mod Uskyls Sukle.

Da seer han Harald
 Bag Granestammer,
 At søger Svanhild
 Med Elskovs Jammer.
 Hans Hierte væver,
 Hans Die flammer,

Hans Røst sig hæver:
 „Hvor er du Svanhild?
 O svær mig Svanhild!“
 Forgieves raaber,
 Forgieves haaber
 Midnattens Vandrer!

„Der er min Hammer!
 Ned selv din Pige!
 Naar vist den rammer,
 Maa Livet vige.
 Gak ned i Hulen,
 Hvor Steen sig hvælve,
 I Røverkulen.
 Men ei du skælve!

Naar Hiertet bæver
 Og frygtsomt bruser,
 Miølner sig hæver
 Og Panden knuser.
 Hammeren kræver,
 Af roligt Mod,
 At farves i Troldenes
 Hierteblod!“

„Tak! raaber Harald,
 Min Harm jeg kiolner.“
 Og ræsk han griber
 Den store Miølner,
 Og modigt iler
 Hen til de Steder,
 Hvor Trolden hviler
 Og Svanhild græder.

I mørke Gange,
 Med føle Toner,
 Han hører Sange
 Af Zettekoner.
 Og usorfærdet
 Han fluer Trolde,
 Som slaae med Sværdet
 Paa Flinstestiolde,
 Hvoraf udspinge
 Saa store Gnister,
 At stundum Hulen
 Sit Mørke mister.

Han Væggen trænger
 Saa skarp og snæver.
 Fieldstykket, som hænger
 I Loftet, bæver.
 Og Blod hin røde,
 Af uhævnede Døde,
 Fra Sprækkerne rinde.
 Lyn ham blinde;
 Slangen i Tidsler
 Forbi ham hvidsler.

Men rolig Harald
 Med Gudens Hammer
 Til Maalet haster,
 Han veed den rammer.

Og Lyhet luer
 Med blodige Flammer.
 Og i et Kammer
 Hvor Mørket svinder,

Han atter fuer
 Tre Jetteqvinder.
 Uden Been i Ryggen,
 De krummede hæve,
 Paa Jernstole
 De spole, væve
 Med mævre Urme,
 En Bryllupskiole
 Af Mennesketarme.

Men rolig Harald
 Med Gudens Hammer
 Til Maalest haster,
 Han veed den rammer.

Og Hundeglammen
 Bedover Sangen;
 Han gaaer paa Hammene
 Af Midgardslangen.
 Men rolig Harald,
 Med Gudens Hammer
 Til Maalest haster,
 Han veed den rammer.

Og vist den rammer!

I Klippens Rister,
 Hvor Natten aldrig
 Med Dagen skifter,
 See Jetten blode!

Men see paa Fieldet
 I Morgenrøde,

Bed Solvervældet,
De Elskte smile!
Og armindslhyget,
Og favnopklhyget,
Til Bielkehuset
I Dalen ile.

Hakon Jarl.

De Nætter ruge saa lange, saa sorte,
Syvsternen glimter saa mat,
Ud stormer Binden af Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i folde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder
Om mosgroede Stotter af Valhals Guder.
„Bor Tid er forbi!
Snart synke vi!“
Den rasler og styrter den blodige Steen,
Og knuser omliggende Offerbeen.

De gothiske Steemure kneise
Bemodigt, rødligt i Maaneglands.
I mørkeblaau Luft deres Taarn de reise,
Om Muren Skyggerne svæver i Dands.
Fra lange Bly vindve Straalen iles
Til Alterets Crucifix og smiler:
„Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal de nordlige Klipper og Heie
Sig for din Tornekrone boie.“

Olaf Trøggvason lander i Norge.
 Brat synger han Messer paa hviden Strand.
 Fra fierne, sydlige Borge
 Bringer han Munke til Klippeland.
 Alt mere den christne Tro sig udbreder;
 Men mægtige Hakon Bonderne leder.
 For gamle Tro
 I Fædrebo,
 De mæde Kong Olaf med tapper Hære;
 Men Konningen splitter de samlede Hære.

Høit galter Hanen ved Midnatstide;
 Jarl Hakon slagter sin Søn.
 Han drager den rygende Kniv af hans Side,
 Synder i Lundens, og gør en Bon:
 „Christe! forstyr ei de straalende Aser!
 Tag dette Offer, mit Hierte raser,
 Og giv os Held!
 Forlad vort Field!
 Men Uglen flagrer paa Nornens Bryst
 Og tuder med dæmpt, varsrende Røst.

Korsbannerne hen i Luftstrømmen velte.
 De lyne, de lyner aften!
 Høit opflammer Luren de christne Helte,
 Hvor Olaf stevner er Lykken med.
 Foran ham bæres Verdens Befrier,
 Rundt om lyde Psalmer og Litanier;
 Med korsdannet Sværd
 Han fører sin Hær.
 Foran ham ile de seirende Rygter,
 Forladte Hakon frøsær og flygter.

Afsted paa den vrinskende Ganger han traver.
 Ved Gaulaa den standser, med Skum bedækt.

„Blev alle Normænd end feige Slaver,
 Jeg skjender dog ei min øldgamle Søegt.
 Med Taarer sin sidste Ven han dæber,
 I Gangerens Blod sin Kortel kæber.
 „Nu troer du mig død,
 At mit Blod her flod;
 Men Olaf bi! der er Kemper i Nord,
 Og paa min Side stride Tyr og Thor.“

Saa knitrrende vrede hans Dine skule,
 Han iles til grantakte Field,
 Og skuler sig i en skummel Hule,
 Med Thormod Karker sin frigivne Træl.
 En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
 Der sidde de tause, Trællen gyser.
 Den ene troer
 Gi den andens Ord.
 Hælt stirrer Trællen paa Farlen hvid,
 Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det hisset i Hulens Mørke,
 Og Afa Hermod for Hakon staaer.
 „Guderne sætte Lid til din Styrke,
 Giv Olaf Christen sit Banesaar!
 Guldaarer den hndige Freia græder.
 Ha skal en sydlig forsæt Misdæder
 Forstyrre vor Færd?
 Op! sving dit Sværd!
 Med Olafs Blod vore Stene bestænk!
 Da skal du sidde paa Valhals Bænk.“

Saa taler Skyggen og brat forsvinder,
 Men Trællen vaagner forfærdet op.

„Jesus stod for mig med smilende Kinder
Og pagede paa din blodige Krop!“

„Ha usle Træl! frøgt Tordnerens Torden!
Hvi vorder du bleg og svart som Torden?
Formaster du dig
At forraade mig?“

„Nei!“ gyste Trællen med frøgtsomt Sind;
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig følt han smiler i Drømme.
Da røddes Karker ved dette Shn.

„Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
Hvi trækker han saa med det høire Brhn?
Han er dog en Røver, som Norrige stænder.
Belan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
Til Olaf jeg gaaer,
En Guldkiede faaer!“

Saa hvilker han bleg i sorten Grube,
Og skælver — og udskærer Jarlens Strube.

Hvit Lurene stralde fra nærmeste Fielde.

„Her er han! her flygted han hen!“
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe.
Men Olaf skuer med smilende Læbe

Brat for sin Fod
Hakon Jarl i Blod.

„Den højerste Hedning faldt! jeg er hevnet.
Bed hans Død er Bankundigheds Forhæng revnet!“

Det ruller i Biergenes fierne Himmel,
Og sagtelig skælver Hav og Jord.
De gamle Guders kraftige Brimmel
Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.

Istedet for Lundenes kraftige Minder
 Man idel Kirker og Klostre finder.
 Kun hist og her
 Man fiern og nær
 En Høi og en uhyre Kampesteen stuer,
 Som minder om Oldtidens slukte Luer.

Skattegraveren.

Mens Vintersneen synger
 Saa gnistrende, saa hvid,
 Og medens Stormen stryger
 Ad Marken hid og did,
 I Bondens tætte Bolig
 Ved lunen Arnested,
 De leire sig fortrolig
 Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
 Ved Dønens muntre Fyr;
 Hvad hører man vel heller,
 End flige Eventyr?
 „Men Fader, er det Sanden,
 Og er der Skatte til,
 Som gives Gen og Anden,
 Naar Underjordisk vil?“

„Ja Son! naar Hanen galor,
 Da skal man hente den,
 Men hvis et Ord du taler,
 Forsvinder den igien!“
 Hensunken dybt i Tanker
 Enhver forundrer sig,
 Da det paa Døren banker,
 Den aabnes pludselig.

Dg med en Spade triner
 En Yngling ind saa hvid,
 Med selsom mørke Miner,
 Dog er han huld og blid.
 Hans Lok saa vildt sig slynger,
 Thi Stormen slyngte den,
 Hans Bliske Sorg nedthynger,
 Stivt seer han for sig hen.

„Det er saa koldt derude!
 Jeg er saa stiv af Kuld.
 Ha hører I det tude
 Hen over frosne Muld?
 See, Kraæsterne var svage,
 Og Jorden var saa haard;
 Der er kun lidt tilbage.
 Hjælp, at min Skat jeg faaer!

Saa blodig bleg han raver,
 Forundret man ham seer.
 „Est du en Skattegraver?“
 Han nikker vildt og leer,
 Og springer om fornøjet,
 Men standser strax igien,
 Og visker Graad af Diet,
 Og stirrer længe hen.

Og viser dem sin Spade,
Og raaber: „Folger med!“
Og alle folge glade
Til underfulde Sted.
Og hurtigt hen han iler,
Mens Midnatsklokken slaaer,
Did hvor den Døde hviler,
Paa taupe Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
Hans Lygte brænder kun,
Han aabner Kirkelaagen
I skumle Midnatstund.
Af Skræk og Kulde ghysen
Vel Folget, men gaaer ind,
Didhen, hvor Graven lyser
Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
Brat Flokken standser her,
Da de med Rødsel stue
Bud Lys hvad Skatten er.
Den matte Straale viste,
Saa guul ved deres Fod,
En halv opgravet Kiste
Heelt overstænkt med Blod.

„See!“ raabte nu med Varme,
Den blege Yngling, „see!
Her favner Gravens Arme
Min Skat, min Sælevee.
I fire lange Timer
Jeg har arbeidet her.
Jeg bloder! Klokkens timer!
Elisa din jeg er!“

„O Gud i Himmerige!
 Det er den unge Mand,
 Som tabte med sin Pige
 Sit Vid og sin Forstand.
 Udsluppen af sit Glemme
 Han løbet er herhen!“
 Udbrød med bange Stemme
 De blege Bondemænd.

„See hvor han fast sig klynger
 Til Kistens kolde Fiel;
 Hør Dødninguhret synger.
 O Naade med hans Siel;
 See hvor den Stakkel bæver!
 Kom, hielper ham i Nod!“
 De ham fra Kisten hæver —
 Han smilte — og var død.

Loveridderen.

Mildt bøltre sig de lune Sommervinde,
 Fra klare Safirhvælving Maanen straaler,
 Igennem dustopfyldte svale Linde,
 Til Engens lukte Lilier og Violer.
 Rødt gløder gyldne Spir fra Borgens Tinde,
 I Flodens fulde fortblaae Jaspisskaaler.
 Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider,
 I underfulde stille Midnatsstider.

Og som han kommer ind, hvor Skovens Grene
 En Lind saa deenrende, saa tæt indhegner,
 Hvor der er mørkt og skummelt, thyst og ene,
 Hvor blegere den blege Straale blegner;
 Da hører han det rasle mellem Stene,
 For brede Bug det høie Græs nedsegner.
 En saaret Love brølende forfolger
 En Lindorm, som sig gennem Græsset bølger.

Dybt Løven hugger, med forbittret Vælde,
 Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hævne;
 Da vender den sig hurtig, og vil følde
 Forfolgeren i frugtelige Stegne.
 Det tykke Hoved, mosbegroet af Vælde,
 Den gule Bug, som vil af Vædder revne,
 Den lange Braad, de Dine blodigrøde,
 Alt dirrer Løven frugteligt imøde.

Da raaber den bestædt i stor Ulempe:
 „Red mig fra den, som vil mig Livet røve!
 Kom mig til Hielp, du staalbedækte Ræmpe,
 Som fører i dit Skjold en ghylde Love.
 Som den jeg staær i Brand. O kom at dæmpe!
 Lad Ormens Pandeskål din Glavind prøve.
 Da skal jeg altid vandre ved din Side;
 I Liv og Død du trægt paa mig kan lide.“

Og Kongen drager brat sin Glavind brede;
 Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
 Hans Dine gnistre frugteligt med Brede,
 Han borer Staalelet ind til Sværdelodden.
 Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
 Den skæler hvæsende, den viser Braadden;
 Og Kongen stander bleg og heel forfærdet,
 Han ryster som et Lov og taber Sværdet.

Da slynger Ormen slimbeklædte Hale
 Heel sinidig rundt omkring sin Fanges Lemmer,
 Og løber snelt med ham til Biergets Sale,
 Hvor Nattens Mulin de føle Syner giemmer.
 Paa Veien stygge Basilisker gale.
 Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet klemmer.
 Da revner det, de faste Stene gunge,
 Mens Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

„Børnlille, kom I ellevne Unger mine!
 Her er en ringe Brad. I Morgen mere.“
 Saa slipper Hesten hum. De Unger grine,
 Mens graadigt deres Bytte de fortære.
 „I Morgen skal I Manden faae!“ De hvine.
 „For denne Gang I maae fornsiet være.“
 De lyde Moderen, men sultne tude,
 Og knytte sig til Hvilen i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrovet
 Omkring i Biergets skrækkelige Hule.
 „Alt var mit gode Sværd mig ei berovet,
 Da friede jeg mig let af denne Kule.
 Jeg Ormene da myrded ufortøvet,
 Jeg knuste dem med Skoldets stærke Bule,
 Og favned atter lykkelig imorgen
 Min Fæstems, min Thylla, hist paa Borgens.“

Og see ved Maanens blege Midnatslue,
 Der falder i en Ridse giennem Bierget,
 Et rustent Sværd han ved sin Fod kan stue,
 Svormed en Kæmpe fordum sig har værget.
 „Nu ingen Fare meer mit Mod skal kue,
 Thi Skiebnen har sig ei mod mig forsværget.“
 Saa raaber Didrik, seer paa Sværdet noie,
 Dybt rørt, og Taaren trænger i hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
 Den stærke Adelring han har i Hænde,
 Der farvet har med Blod saa mangen Vandt,
 Fremsthyndet mange Levedages Ende.
 Kong Sigfreds Sværd, den Helt hvem alle Strandte
 Blandt Kæmper maatte første Rang tilkiende;
 Kong Didriks Ven, alt mangt et Aar forsvunden,
 Og atter nu ved dette Mørke funden.

„Saa skulde du din stolte Vandring ende
 Bag dette Mørke, mellem grumme Trolde?
 Dit kiekle Hierte brast i stor Glende
 Her under disse mulmbeklædte Voldte?
 Saa let kan Lykken sig i Livet vende!
 Jeg slaaer saa længe som dit Sværd kan holde.
 Du var min Ven, dit Mord jeg vist skal hævne.
 Hvor Modet er, der mangler ikke Evne.“

„Afsted! afsted! Hvo vilde længer tøve
 Her i en Hule mellem Skæk og Jammer?“
 Han Sværdet slaaer mod Flinten, for at prøve
 Om det er stærkt, og Bierget staer i Flammer.
 De største Klippestykker kan han flove.
 Da vaagner op den lidne Orm og stammer:
 „Hvis du vor Moer forstyrre i sin Hvile,
 Da neppe vil du ad din Skæbne smile.“

Men Didrik svarer: „Denne Glavind bider,
 Dens dodelige Saar kan ei forbides.
 I straffes skal ved disse Midnatstider,
 De store Led i eget Blod skal findes.
 Det Onde med det Gode stedse strider,
 Og vinder, til det evig overvindes.
 I vog saamangen Helt i disse Sale,
 Det kan kun eders Hierteblod betale.“

„Vaagn, Moder! Vaagn, og slug den stemme Fange.“

Hun vaagned op og vilde Fangen sluge.

Men da hun skued Sværdet, blev hun bange,

Og gav sig til at skielve, til at ruge.

„Det Guld og Sølv som staær i Fieldets Gange,

Det maa du tage bort med dig og bruge;

Kast Adelring lun ned i Biergets Rifter!

Et evigt Venstak strax med dig stifter.“

„Teg kastes ei mit Sværd. Dets Egge bider,
Dets dodelige Saar kan ei forbindes.

Du dræbes skal ved disse Nattetider,

Din store Krop i eget Blod skal findes.

Det Onde med det Gode stedse strider,

Og vinder, til det evig overvindes.

Du vog Kong Sigsred i de skumle Sale,

Det skal du med dit Hierteblood betale.“

„Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!

Blandt Venner ei man bruger Starpe Sværde.

Din Hylla sidder fængslet her i Fieldet;

Befri din Brud! Ær er hinanden værde.

Et Nøgleknippe, rustent og forældet,

Er skiuult heroppe ved mit Hovedgierde.

Kom, buk dig, tag det, end din Beiles Jammer,

Bring Hylla fra det fugtigmørke Kammer!“

„Min Lilievand ei nages her af Kummer,

Mig siger Hiertet: ei him er i Fare.

Hist paa sin Faders Borg i rolig Slummer,

Hun vogtes af Guds hellige Engleskare.

Ei mindste Bræms om hendes Leie brummer.

Du lokker mig forgives i din Snare.

Mit Sværd skal i dit folde Blod sig klæbe.

Dø, Slange! med den sidste Løgn paa Læbe.“

Brat Øremen og de føle Øgleunger
 Saa hukeligt i Græsset ned maae bide;
 En øengstlig Klynken dybt i Hallen runger,
 Han vader om i Slangeblod hin hvide.
 forgieves han i Biergets Side stunger,
 Thi Kampestenen viger ei tilside.
 Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
 Snart maae han dybt i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fieldets høre Side
 Det skrabe vældigt, og en Stemme raabe:
 "Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide!
 Her smuldner Stenen skor, her kan du haabe.
 Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide
 Med mine Kloser, saa kæmpe vi tilhobe.
 Den haardeste Natur tilbageviger,
 Bestormet af en Løve med en Kriger."

Og Løven grov og Kongen ivrigt stede
 Med Skarpen Adelring, saa Fieldet rysted;
 Thi Trolden der alt meer og mere blødte,
 Den føle Flod steg Helten op til Brystet.
 Snart Kæmperne med Kraft hinanden mødte.
 At blive længer der dem ikke hysted.
 De vandred begge trætte ned i Dalen,
 Til Morgenroden og til Nattergalen.

Bed klaren Åa, som mellem Blomster dandser,
 Bed Bondehytten sig Kong Didrik sætter.
 Sit haarde, blanke, blodbestænkte Pandser
 Han i den lyse Morgenbolge twætter.
 Saa sedt hendysser Fuglesang hans Sandser;
 Og Misid og Brod den matte Kæmpe møtter.
 Til Borgen hisset længselfuld han smiler,
 Mens Løven i hans Sko sit Hoved hviler.

„Ak herligt synger Skovens muntre Sanger,
 Og venligt, Kilde! dine Bolger vige,
 Og Morgenrødens Rose Purpur fanger;
 Dog savner jeg, thi hisset er min Pige.
 O havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
 Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
 Og ile did. Da vakte af sin Summer
 Hun med et Kys, og glemt var al min Summer.“

Det hørte Loven i hans Skiod og smilte:
 „Jeg kan med dig saa godt som Hesten vanke.
 Kom sæt dig paa min Ryg!“ Derpaa den ilte,
 Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
 Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
 Slig Ganger ei behover Kroester sanke.
 Forsærdet Fylla saae sin Beiler trave
 Paa fieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden flapped hendes Liliehænder
 Det ødle Dyr, hun fored det hver Morgen.
 Taknemligt Lovens høie Hiertede brænder,
 Den blev sin hele Levetid paa Borgsen
 I Troskab nu sin Hiertensfryd den kiender.
 Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
 At skilles fra sin Skov og fra sin Mage.
 Den tiener Didrik alle sine Dage.

Fiskeren.

Dybt Bølgen sank, høit Bølgen foer;
 Men paa den nøgne Kyst
 En Fisker sad ved Medesnor
 Saa kold, med blottet Bryst.
 Og som han stirred, som han saae,
 Da svulmed Bovens Top;
 En Havfri gien nem Bølgen blaa
 Sig skrod paa Stranden op.

Hun saae paa ham, hun til ham sang:
 Du haarde Fisker tal!
 Hvi lokker du fra dybe Tang
 Min Øst til Dødens Oval?
 Af vidste du, hvor vever hist
 Min Fisk er i sin Flod,
 Da fulgte du mig strax forvist,
 At dele Skæbnen god.

Gaaer ikke Sols og Maanes Bei
 Dybt under salten Hav?
 Forfristes deres Skionhed ei
 Kiolstaandende deraf?
 Seer du ei Gimlen i min Bæk?
 Den blaaliglare Strand?
 Dit eget Ansights lige Træk
 Fra Fladen af mit Vand?

Dybt Bølgen sused, Bølgen gif,
 Ham vædes nøgne Fod.
 Saa ført som ved den Eftedes Blik
 Det svulmed i hans Blod.

Hun saae paa ham, hun til ham sang;
 Bag Havet Deden leer!
 Halv trak hun ham, halv selv han sprang —
 Man saae ham aldrig meer!

Kongen i Leire.

Der var en Konning i Leire,
 Heel trofast til sin Grav;
 Hans Fæstems hin feire
 Ham i Doden et Guldhorn gav.

Det elskte han saa saare
 Ved hvert et Giestebud.
 Hans Nine svømmed i Daare,
 Hvergang han stak det ud.

Han sine Sonner mon falde,
 Da det mod Doden gif;
 Og Niger fil de alle,
 Men Hornet ingen fil.

Han sad i Høst en Aften
 Med Kæmper om Egebord,
 Ved Miod og Maltekraften,
 Ved salten Issefjord.

Hoit Gubbens Kinder gløde,
Sit Gravel Kongen bød,
Og kasted Hornet hin røde
Tomt, ud i Fiordens Skied.

Det funkled som i Taage,
Ned Dybet Hornet trak;
Da sank hans Dienlaage,
Og aldrig meer han drak.

Ellehøien.

Paa hede Dag en kislig Aften fulgte,
Der glimted Roser bag de sorte Grene,
Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt reed og grubled henrykt ene,
Mens tætte Skov de rede Flammer dulgte,
Hvor Aftenreden Feepaladset bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged,
Med sine venliggrønne Lindekroner,
For sterke Windpust; intet hørtes larme.

Sodt tryllet ind af Sonrens Aftentoner
Jeg sank i Græssets friske Blomsterarme,
Jeg lytted, smilte, drømte, slumred ind.

Da vaagned atter jeg, thi Høien bœved;
En guldhaarfager Mø med Rosenkind
Saa svævende sig rank af Høien hœved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
Mit Hjerte mod det blanke Vandser slog,
Teg vilde tale, kunde det dog ikke.

Og brat en anden Ms steeg op, og tog
En Haandfuld Vand af klaren Søverkilde.
Hun stirred hen paa mig med kælne Blikke.

Og stankte mig: Hvad gør du her saa sildre?
Der skal dig intet Onde vederfares,
Frygt ei du smukke staalbedækte Kæmpe.

Nei, sang den Anden med sin sode Stemme,
Men Underværker skal dig aabenbares,
Som i dit Liv igien du ei vil glemme.

Sin Nissen monne Søverkilden dæmpe,
For Lyden af den skønne Sang at høre,
Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var Luther Dre.
Bag Nattens Trylleslor kun smilte Glæde.
Alt lytted til min hulde Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaathenspændte Klæde,
Hvor Fisken svam og legte med sin Finne,
Og atter aabned sig den lukté Rose.

Den rødmæd giennem Nattens Sølvertaare;
Men Lilien, som klæder Dødens Baare,
Den smilte bleg fra dybe Taagemoose.

Skont sang hun og dog skielved jeg saa saare,
Thi noget Rædsomt lod i hendes Stemme,
Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

Følg, sang hun, følg os ind i dunkle Field,
Hvor musbeklædte Væg for Stormen lumer.
Følg, sang hun, følg os i den aabne Bolig!

Der skal jeg lære dig at kaste Rummer.
Men toe dig først i dette Kildevæld,
Da vorder du med Alferne fortrolig.

De Blomster som du her paa Høien skuer,
De spragles meget skinnere derinde.
Som Græs Smaragden der i Bierget funklar.

Følg med, gientog den anden Sangerinde.
Rubinen der langt meer end Rosen luer,
Safirens Blaat Kierminderne fordunkler.

Da stirred jeg til Himmelens hvalte Buer,
Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
Saa høit et Loft dog ikke der du skuer!

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.
Kom Ungersvend! hvi bliver du tilbage?
Hon smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

Nu dræbe skal du stærken Wedderdrage.
Du faaer det røde Guld hvorpaa den ruger.
Du lære skal hin stærke Bjørn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger,
Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
Min Mening jeg dig længer ei forfolger.

Da blev jeg mod i Hu, thi Armen kraftig
Som vilde hævnende min Glavind svinge,
Sank mattet ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmmed sig, for Døden mig at bringe.
 Da rysted Morgenhanen med sin Vinge,
 Den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale!

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole,
 Og ilte fra de føle Rædselsteder,
 Mens Solen slukked Mattens mindre Sole.

Vogt, unge Kæmpe! dig for slige Høie.
 Den lumske Død der Blomsterne beklæder,
 Og Trolden suger Blodet af dit Øie.

Spilleren.

Skarp Stormen foer ved Midnatstid
 Igennem Krat og Hegn,
 Kold gnistred Vintersneen hvid
 Hen over frossen Egn.

Og midt paa øde Landevei
 Et eensomt Huus gienlod
 Af vilde Glæders Hurlumhei,
 Af Sang og Glassets Sted.

Blandt skumle Spillebrødre sad
 En Yngling aaben huld,
 Og stirred bleg paa glade Rad,
 Han havde tabt sit Guld.

Belan! Jeg eier intet meer,
Men ligemeget, her!
Den Klædning jeg har paa, I seer,
Er hundred Daler værd.

Kom an! kom an! Engang endnu.
Vel! „Sexer alle!“ Der!
Tag Spiller, hvorfor tover du?
Her er min Kiolen! Her!

Hør unge Menneske jeg har
Et kristent Sindelav;
Ifald jeg dine Klæder taer,
Hvad bliver der vel af?

Din Hest er tabt, og gaae tilfods
Den kolde mørke Vei?
Du fryser, stoder dig tilblods.
Nei Kiolen taer jeg ei.

Giv mig det Smykke, som du bær
End paa dit blotte Bryst.
Det er vel ei saa meget værd;
Men giøre vel er Lybst.

Nei Spiller, nei! Jeg misted Alt
Min No, min Eiendom;
Men tage det? Det var for galt.
Tag Kiolen, skynd dig kom!

Det Guld hvorved mit Herte slaaer
Det sælger jeg dig ei.
Det fatter ind Elisas Haar,
Det faaer du aldrig! Nei!

Snart skulde hun ved denne Barm
 Selv hvilet glad og huld.
 Det er forbi ..... O jeg er varm!
 Jeg spotter Vintrens Kuld.

Hvad skulde der vel skremme Den,
 Som trodsed alt? Tag fat!
 Bælmørke Nat, du er min Ven!
 For mig er evig Nat.

Den Galning langt vel ei vil gaae,
 Han nok betænker sig.
 Det Smykke først jeg vinde maa,
 For reent han slipper mig.

Men Vilhelm styrte vildt afsted,
 Hans Graad paa Kinden frøs;
 I Sneen standsed matte Fied,
 Da sank han aandelss.

Bed Nattens blege Stierneglimt
 Han frem sit Smykke tog
 Og klyste det, — det sidste Glimt
 I Vilhelms Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenstund,
 Mens alt endnu var tyft,
 Med Smykket til den blege Mund,
 Med Haanden paa sit Bryst.

Jurabierget.

Juras skionne Dale,
Bed Biergets Kæmpesod,
Der viser man en Klippe,
Den er bestænkt med Blod.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gif,
Og knælte for Guds Ulter,
Med helligt Andagtsblik.

Erværdig Fader knytted
Det evigfaste Baand.
„Guds Fred med Eder være!“
Saa gif de Haand i Haand.

Hør Nattergalens Toner
Hist fra det bratte Field,
Hvor tæt Violer vore
Bred klare Kildevæld.

Der svæve milde Lufte,
Der trippe munstre Faar,
Der bolige sæde Dufte,
Hvor Nattergalen slaer.

Og Hyrder og Hyrdinder
Der vandre daglig om.
En Blomsterkrands jeg binder
Dig der, min Elskte. Kom!

Saa gif han med sin Pige
 Op ad det steile Field,
 Hvor tæt Violer vorde
 Ved klare Kildevæld.

Og Biergets Hyrde stirred
 Og sukked: Hun er stien!
 Og Biergets Pige rødmed
 Taus til Naturens Søn.

Saa gif de mellem Blomster
 Og hørte Skovens Lyd,
 Og favned om hinanden,
 Og bæved høit af Fryd.

Men da de kom, hvor Fieldet
 Nedluded steilt og brat,
 Hvor skumfuldt Kildevældet
 Haldt ned i Kloftens Nat;

Da svimled Elskerinden,
 De spæde Fodder gled;
 Hen ad det vaade Grønne
 Hun sank og styrted ned.

Og som et Midnatsgienfærd
 Ved Afgrundsbreden stod
 Den Ungersvend, og kasted
 Sig i sin Elsktes Blod.

Da Nattergalen klukked
 En sjælden Vemodssang,
 Da risled Kildens Dover
 I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lykselig Den som blegner
I Elskovs Favnetag!

I Juras skionne Dale,
Bed Biergets Kæmpefod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

Skøiteløberen.

Fra Træet Niniens Blade
Faldt ned for sagte Wind;
Over den glatte Flade
Sig spredte Maanens Skin.
Den rafke Beiler rendte
Paa thynde, glatte Tern;
Saae paa det Lys som brændte
I Borgen hist, saa fiern.

Endnu hun sidder oppe!
See Straalen glimter mild,
Over de hvide Toppe
Til Isens Maaneild.
Endnu hun ikke sover!
Ak tænker hun paa mig?
Over de frosne Boer
Han henrykt skyder sig.

Med Eiskovsblus han svæver
 Ud paa den glatte Vei.
 Det Lys som hisset bæver
 Hans Die slipper ei.
 Hans Barmi det giennemflammer,
 Han føler ei til Kuld.
 „Nu flætter hun i sit Kammer
 De Lokkers lyse Guld!“

Af mens hans Hierte luer,
 Da pondser lumiske Død;
 De brast, de thnde Buer,
 Han sank i Havets Skid.
 Medhynksom Bolgen hæver
 Det blege Hoved frem.
 Lyset saa roligt bæver
 Endnu fra Hendes Hjem.

O Emma! hører du ikke
 Min Død i Nattens vind?
 Med matte, brustne Blikke
 Han stirrer i Lystets Skin.
 Derpaa han langsom dukker,
 Over Isen Bolgen slaaer.
 Hun Lyset i Borgen slukker,
 En Sky for Maanen staer!

Valravnen.

De gule Silkesel, som Vinden fylder,
Hjemlede bugnende den lette Snekke.
Mens Aftensolen ranke Mast forghylde,
Fru Sigrid sidder paa det høie Dække.
Da børner Havet brat med sorte Vylder,
Da pibler Vandet ind ad dyben Sprække.
Den vilde Valravn høit i Masten synger,
Mens dybt han Skibet ned mod Grunden thnger.

Fru Sigrid skuer Ravnen i det Høie,
Da blegner hendes skinnne Rosennmund,
Da trenger Taaren frem i hendes Øie,
Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
O Valravn! hvis mit Ønske du vil seie,
Da faaer af Guld du femten Bismerpund.
Tæm Stormen, bring mig paa den sikre Jord;
Leed Skibet varligt i sin stille Fiord!

Med Guld og Sølv man ei belonner Helte;
Af Guld, Fru Sigrid, har jeg meer end du.
For Guld en Bolge bort jeg vil ei velte;
Dog rører du mit Hjerte, mod i Hu.
Giv mig den Skat, du skiuler bag dit Belte,
Da skal jeg tæmmie Søens Storm og Gru,
Og etter dybt nedstyrte brat i Øelen
Den Havmand, der har klynget sig til Rølen.

Hvad skuult jeg under Purpurbeltet giemmer,
Det, vilde Valravn! maa du gierne faae.

For ringe Løn den større du forglemmer;
 Det er til Stegerset de Nøgler smaae.
 Isald du Havets vilde Magter hemmer,
 Du gierne der din Fede hente maa.
 Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
 Og Ravnens flagrer bort fra gyldne Master.

Med uldne stærtudspændte, tykke Vinger
 Han med den frugtelige Havmand kæmper.
 Den fraadbedælte Bolge let han twinger,
 De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
 Med Varselstrig han sig i Skyen svinger;
 Og sagte Bind sig efter Snekken lemper.
 Alt mere taber sig den stærke Torden;
 Fru Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lundens sidder hun engang i Øveld,
 Ved klaren Sø; i Boven svømmen Karpen;
 Bestandig risler sagte Kildevæld.
 Hun tænker paa sit Norrig og paa Sarpen.
 I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held!
 Sin Elskov godt hun synge vil ved Harpen.
 Da rører det sig under hendes Bryst,
 I rædsom Grublen svinder hendes Lyft.

Af grumme Ravn, nu veed jeg hvad du vilde.
 Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
 Det er saa dæmrende, det er saa filde.
 Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
 Af, grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde.
 At tale meer den Blege mægter ei.
 Sig Aspen over hendes Tinding hvælver,
 Som hun den sveder koldt og øengstlig skielver.

Syv Maaneder forgaae, saa bringer hun
 Et Barn til Verden under bitter Klage.
 De dobe det i mørke Midnatstund,
 Fordi at Trolden intet skal opdage.
 Det er en Son, som Rosen rod og rund;
 Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
 I skulte, dybe Hule dobes han
 Med Kildens isnende, chrystalne Vand.

Han voxer op, og i det hele Nige
 Var ingen Dreng saa deiligt og saa hndig.
 Han er saa munter og saa flink tillige;
 Hans Blik er brændende, hans Tale hndig.
 Han tænker kun i Leeg paa Kamp og Krige,
 Den stolte Ganger alt han temmer hndig.
 Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare,
 Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue,
 Kong Alf, sin ædle Husbond, har hun mistet.
 Med Taarer stirrer hun i Solens Lue,
 Thi hendes Kærighed har Sorger fristet.
 Da hører hun en Lyd, og hun maa grue.
 Den vilde Valravn har sig sagte listet
 Ad aabne vindve did. Paa Egebord
 Den sætter sig og synger disse Ord:

Nige Fugl kommer susende,
 Kommer brusende,
 Over Bierg over Dale:
 Seer du vel, du fattig Fugl,
 Hvor mine Fiære de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
Kommer linkende,
Over Ager og Enge:
Seer du vel, du rige Fugl!
Hvor mine Ficere de hænge?

Husker du,
O Dronning, nu,
Da du paa Bolgerne hinked?
Da var du den fattig Fugl,
Dengang den Rige du vinked.

Valravn kommer susende,
Kommer brusende,
Over Bierg over Dale:
Dronning riig!
Naar vil du mig
Nu med dit Foster betale?

Da svimled Dronning Sigrid ængstlig hen,
Den hulde Qvinde blegned som en Lilie.
Fly, sukker hun, du Merkets føle Ven!
Min Ven skal kæmpe mod din onde Villie.
Hon forser sig. — Da flygter den igien;
Dog spottende den dandser først paa Tilie
Og synger: Ingen Ven mig staaer imod,
Jeg slukke vil min Dorst i christent Blod.

Ung Harald axler sit Skarlagenskind:
Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.
Saa triner han i Høieloftet ind.
Kær Moder min, du sige mig din Qvide!
Hvi est du bleg, min Moder, som et Lijn?
Betro din Son ved stille Midnatstide
Hvad der saa længe naget har dit Hierte.
En meddeelt Smerte bli'er en mindre Smerte.

Da sulker Sigrid efter lange Bon:
 O Harald! der er Skabninger hernede,
 Som drive deres Ondskab skult i Bon,
 Hvem Herren danned i sin strenge Vrede.
 Her svæver om en grusom Trold, min Son!
 Fra hvem at frelses vist Enhver maa bede.
 Hans Nine blodigrode rædsomt skule,
 Hver Aften kommer han ud af sin Hule.

I ældre Tider var han hei og stor
 Og voxen, som en dierz og ædel Kæmpe;
 Men Jesu rene Lærdom i vort Nord
 Har lært de sorte Alfers Stolthed dempe.
 Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,
 Dog stor nok til at øve sin Ulempe.
 Bee Den der falder i den Grummes Hænder.
 Ja, svared Harald, jeg hans Nygte kiender.

Da Dronning Sigrid tunge Taarer falder,
 Hvad der er hændet hun ham figer nu.
 Ung Harald rolig til sit Sværd sig hælder,
 Og hører hendes Tanren uden Gru.
 Af Harald! Skræk og Kummer mig forælder;
 Nu veed du alt, og du er rolig, du?
 Da hæved Sonnen sælefuldt sit Die,
 Han taled mens han stued i det Hoie:

En Sommernat, min Moder, i en Lund
 Jeg mellem svale, høie Blomster laa;
 Mildt dyssed Binden mig i Sovnens Blund,
 Mens Nattergalen hædigt monne slæe;
 Da aabnedes for mig i samme Stund
 Lidt efter lidt det høie Himmelblaas;
 En Engel sank saa venlig mig insde,
 Forunderlig omstraalt af Morgenrsde.

Han visste mig en Kiæde, som sig rakte
 Fra Himmel ud, den klang som Fryd og Klage.
 Halvshylig den sig rundt om Jorden strakte,
 I mange Bugter vendte den tilbage;
 Dens rode Blodstænk ofte Gysen vakte;
 Paa mange Steder Leddene var svage;
 Af blandet Malm den slyngte sig om Muldet:
 Først Guld, saa Zern, saa Sølv, saa atter Guldet.

Da Englen raabte med sin klare Stemme:
 Du Skæbnens Kiæde seer, som hænger ned.
 Den sluttet er, dens Lob kan intet hemme;
 Men Hiertet lyder ei Nedvendighed.
 Han svandt; og aldrig jeg min Drøm skal glemme:
 Jeg saae mig som et blant og blodigt Ved.
 Jeg frugter ei, jeg gaaer naar Skæbnen falder;
 Gi, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.

Det hviner giennem Nattens sorte Sky,
 De grumsethvide Bolger slaae paa Land;
 De stærke Vinde kaste høit med Gny
 En skotlandsk Snefke paa den nogene Strand.
 Til Kongeborgen alle strax de the.
 En deilige Mo og tretten diærve Mand.
 Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyft,
 Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bielker i den dunkle Lund,
 Minona gaaer med Harald Arm i Arm;
 Sedt aander hendes flisne Purpurmund,
 Det ranke Liv omslynger han saa varm.
 Det er i Vaar en deilig Aftenstund,
 De synke begge tause Barm til Barm.
 Da synger Nattergalen saa vemondig,
 Og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig.

Nu tæt de frøie stærke Bielker fast,
 Alt vugges Snekken af den dunkle Strom,
 Nu hæve de paa Dækket ranke Mast,
 Minona favner Harald elskovsom.
 Hans unge kielke Hjerte slaaer saa fast.
 Hun seiler bort. — Som væklet af en Drem
 Han staer og skuer med sit vaade Die
 Den glatte Kiel de blanke Bolger pleie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forsvinder,
 Den vilde Valravns Magt ei meer hun frhgter.
 En sagte Rødme livner hendes Kinder,
 Og Taaren fra den Blides Die flygter.
 I Styrken Harald meer og mere vinder.
 Din Magt, o Navn! bestaaer i lsse Rygter,
 Din matte Klo min Harald aldrig slaaer;
 Du har nu truet ham i thve Aar.

Ung Harald vandrer om saa længselsfuld,
 Han ganger for sin Moder ind at stande:
 Minona blomstrer elskelig og huld,
 Hun vinker mig til Skotlands Klippelande.
 Giv mig et Skib med Kømper og med Guld,
 Og lad mig pleie Havets salte Bande!
 Jeg kommer mere glad end jeg drog ud,
 Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Fru Sigrid ganger tankefuld i Sind,
 De tunge Hied ved Stierneglimt sig flytte.
 Saa triner hun i mørke Skoven ind
 Ogaabner gamle Brumos lave Hytte.
 Der sidder han med Haanden under Kind,
 I Klæder som for Kulden kun beskytte;
 Med Bibelen i sine runkne Hænder,
 Den lille Lampe svagt i Natten brønder.

Hil vere dig ærværdig gamle Mand!
 Din Dronning kommer hid ved Midnatstide;
 Ung Harald drage vil til fierne Strand,
 Hans sande Skiebne længes jeg at vide.
 Du læser Stierne! See der om han
 Skal smædeligt hukværdigt Doden lide.
 Forjag hans Moders øngstelige Smerte,
 Da vil hun takke dig med lettet Hierge.

Strax Gubben reiser sig af lune Braa;
 Med blottet Hoved, foldetfromme Hænder,
 Han træder ud og stirrer i det Blaa,
 Hvis natliglyse Tegn hans Die kiender.
 Sædvæligt, siger han, de Stierner staae;
 En Geneste med felsom Ild kun brænder.
 Vær rolig for din Son! Jeg seer at han
 Paa Hav ei dræbes vil og ei paa Land.

Da funkler som en Stierne fra det Høie,
 Ved Gremitens gode Trøstensord,
 Af Glæden etter Dronning Sigrids Die:
 Nu jeg min Son til Havet kiel betroer.
 Nu maa han gierne salten Dove pløie!
 Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
 Han sidde skal paa Thingets høie Steen,
 Naar Graven længst har smuldet mine Been.

Det rode Silkeflag fra Masten kneiser,
 Den ghldne Drage hvidsler under De.
 Nu høit i Raa det hvide Seil man heiser,
 Den stolte Bhrde vugger paa sin So.
 Ung Harald ganger, Aftnen før han reiser,
 I Lundens ud, hvor først han saae sin Mo.
 Alt thkkes ham saa seent, han ønsker: God
 Jeg havde Vinger, for at flyve did!

I Tornebusken hvidsler Mattens Vinde,
 Da lyde fierne, svage Hundeglasm.
 De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
 Men Snogen nærmer sig saa mild og tam.
 Og hurtig træder frem en gammel Dvinde,
 Paa Ryggen bærer hun en Falkeham;
 Mildt smiler hun med rømne, gustne Kinder.
 Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder.

Ung Harald undres, men dog ei han hæver;
 Kun følsomt higer Hiertet, hoit det slaer.
 Den store Falkeham fra Jord han hæver.
 Af brogetskjonne Fiaere den bestaaer.
 At klæde sig deri hans Ønske kræver;
 Den underlige Drivt han ei modstaaer.
 Han flyve kan, han hæver sig, dog længe
 Han svæver kun ad flade Dalens Enge.

Hvi tover jeg? Hvad holder mig tilbage?
 Jeg er i Skotland inden Morgen gryer.
 Saa stiger han i Luften som en Drage,
 Og suser under Himlens heie Skher.
 Hans Vinger over Havet Flugten tage.
 Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Bher,
 Han ene seer sig under Himlen flyde.
 Dybt under ham de sorte Bolger bryde.

Da klapprer det i Luften og han skuer
 Den gyselige Ravn at nærme sig.
 Dens Dine flammer som to rode Luer:
 Ei Harald! skal engang jeg finde dig?
 For første Gang ung Haralds Hierte gruer,
 Den skjonne Kæmpe blegner sem et Biig.
 Af rædsom Angest svulmer hoit hans Bryst,
 Dog hæver mandigt han sin stærke Rost:

Jeg seer det hielper ei mod Skiebnen stride;
 Jeg er dit Nov, Gud styrke mig i Noden!
 Dog forend du mig grunt vil sonderslide,
 Und mig en salig Stund i Morgenroden!
 Minona blev min Brud: lad mig nedglide
 Til hendes Buur og henrykt glemme Døden
 I hendes Favn. Da skal jeg sikkert komme
 Til dig igien, naar korte Frist er omme.

Fast holder Ravnens Kloer ham i det Hoie,
 Den seer paa ham med rovbegierligt Mod:
 Skiondt gierne strax min Lyft jeg vilde soie,
 Skal jeg dog vise dig at jeg er god.
 Saa hug den ud ung Haralds hoire Die,
 Saa drak den Hælvten af hans Hierteleblod.
 Nu har jeg merlet dig, nu kan du vende
 Til Jorden ned, nu est du god at kiende.

Ung Harald synler langsomt ned i Baaren,
 Fra Skyen i den blomstrende Natur.
 Han hviler hisset sig paa Dedningbaaren,
 Som staer ved Kirkens hoie rode Muur.
 Tung er hans Gang, han er til Døden kaaren,
 Dog raver han til hendes Tomfrubuur.
 Han skielver bleg ved Doren, thi hans Mod
 Har Trolden drukket med hans Hierteleblod.

Minona kom, for Haralds Hierte brister!
 Endnu det banker blodende for dig.
 Paa Jorden du din elskete Harald miste,
 Du seer ham atter udi Himmerig.
 Minona kom, o kom, mit Hierte brister;
 Lad mig dog engang først omfavne dig!
 Saa synger han med Eskovs sidste Lyft,
 Mens Døden raller i hans Heltebryst.

Da kommer hum. O Naade fra det Hoie!
 Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
 Der rinder Blod og Taarer af hans Die,
 Rødt klæbe sig de lange gule Haar! —
 Minona, kom! betragt mig ganske noie.
 Jeg er et Gienfærd ei, mit Hierta slaaer
 Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
 Læg varm din Haand paa Haralds folde Hierta!

Da standse brat Minonas Taarer stride,
 Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
 Da vorde Kindens røde Roser hvide,
 Men Issens gule Silkelokker graae.
 Alt hvad han leed og hvad han meer skal lide,
 Fortæller han, mens Favn i Favn de staae.
 For sidste Gang med Elskovs hoie Lyst
 De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

Lev vel, Minona! Nu jeg frugter ikke,
 Hjst aabner Faderen sit Himmerig.
 Giw mig et Kys, og smil ned dine Blikke!
 Forglem at Harald var ulykkelig!
 Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drifte.
 Lev vel, min Elskete! Himlen signe dig!
 Saa farved bleg han sidstegang sin Ma,
 Og svang sig hoit hen over salten So.

Vildt hendes Die stirrer — han er svunden!
 Hun staaer tilbage paa den folde Muld.
 Da blusser hun, da synker hun i Lundens,
 Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
 Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
 Du, som paa Jorden var saa god og huld,
 Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bolge,
 Lad mig i Luften hoit min Harald følge!

Da vifster Busken let i Morgenwinden,
 Da lyder Nattergalens fierne Sang,
 Da rødmer Solen klar fra Fieldets Tinde,
 Da dusfer Blomsten fra den grønne Bang.
 Og hurtig triner frem en ung Hyrdinde,
 Paa Armen bærer hun en Falkehæm.
 Sørgmodigt smiled hendes Rosenkinder,
 Hun lægger den paa Græsset og forsvinder.

Og flur Minona sig i Hammens kløder,
 Heit svinger hun sig med behiertet Haand.
 Gi længer hendes Die modlest græder,
 Hun flagrer hen i fieldne Klædebond.
 De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
 Den dræber hun med Saren i sin Haand.
 Med Kæmpekratf hun sine Vinger slaer;
 Dog end den vilde Ravn hun ikke næær.

Da hører hun i lave Luft det klynker;
 Hun lytter til med rovbegierligt Mod.
 Med Ørnens Flugt hun ned mod Strandens synder —
 Den er bestenkt af Haralds Hjerteblod!
 Hun blusser med et Smil, ei hun sig hylter.
 Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod.
 Det Eneste som Ravnen lod tilbage:
 Hans Trostlæbspandt i lykkelige Dage.

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
 Saa rødsomt hendes blege Læber lee.
 Hver Fugl, hun møder i sin vilde Lyst,
 Den klapper hendes Sharpe Sax i tre.
 Da hæver Ravnen sig til sidste Dybt —
 Hun klapper, som hun klapped ind i Sne.
 Den lodne Krop maa soge dybt sin Grav
 Paa tusind Steder i det vildne Hav.

Den sorte Bolge briser ikke længer,
 Den skyller maanbestraalt paa runde Stene.
 Sørgmodigt Strandens Piil med Levet hænger,
 Det hvidsler underligt i Lundens Grene.
 I Nattens Blaa sig Stiernen mat fremtrænger,
 En selvklar Sky ved Maanen flyder ene:
 Det er Minona doende, som svæver,
 Hun synker ei, hun sig mod Himlen hæver!

Harpespilleren ved Posthuset.

Her sidde jeg vil og Harpen slae,
 Og synge for Sværmen en Sang.
 Hid stimle til baade Stor' og Smaae,
 Ved mit Spil vorder let deres Gang.
 Jeg troster det sunkne Mod,
 Og jubler glad med det lystige Blod;
 Jeg skildrer Skiebnen saa tung,
 Og hylder Naturen saa ung.

Saa sang for Grækerne Gubben Homer,
 Saa Skialden i Drotternes Hal.
 I Syden end ofte man Sangeren seer
 For Folket i Flolketal.
 De standse, de glemme der' Gang:
 Hvad Ariost og hvad Tasso sang,
 Det rører Nutiden igien,
 Og Sangeren blier dem en Ven.

Og mens han synger med siælfuld Røst,
 Da hører ham hver sin Skjær.
 En Skjær for at fylde det tomme Bryst,
 Det er et ørligt Erhverv.
 Ei Pigen da videre gaaer,
 Og Drengen med Botten paa Hovedet staaer,
 Sig Borgeren stytter til Stok,
 Taus lytter den hele Flot.

Men siig du mig nu, du lidens Smaadreng!
 Hvad dette vel er for et Huus,
 Hvortil de Mennestens Born i Flæng
 Gentumle, som i en Ruus?
 Det Huus er os heilig til Gavn;
 Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
 Fra Syd, Øst, Vest og fra Nord,
 Fra den hele skrivende Jord.

En smuk Indretning i Sandhed ligg;
 Selv Grækeren kiedte den ei.
 For skiltes man ad ved evindelig Krig,
 Og ved den besværligste Vej.
 Og Duen med vingede Brev
 Tidt bragte feil, hvad dens Gier skrev.
 Ha ret en fortreffelig Hal,
 Her Harpen lyde dem skal.

Her stimles ei hid i døsige Ro,
 Forventning fylder hvert Bryst.
 Jeg synger Glæden, for den som blev fro,
 Jeg synger den Sorgende Trost.
 Og Haab for den Arme, som leed,
 For heftige Stræber Taalmodighed.
 Jeg følger min vanlige Skil,
 Og læser i Menneskets Blif.

Hjst kommer en Flok, den skynder sig hid,
 Skiondt kold, med urolige Smil;
 Ei Panden er aaben, ei Minen er blid.
 Deres Voesen er Snildhed og Til.
 De strax i Brevene see,
 Og Nogle skule, mens Andre lee.
 De skynde sig bort igien.
 O det var nok Handelsmænd!

Men Den som lo vil jeg tale til,
 Thi Lykken gior aaben og bled:
 Du Rige, hør min Sang, om du vil,
 Og giv mig saa lidet til Brod.
 „Gak bort, du Fattigdoms Tolk!
 Hvi sidder du der i Veien for Folk?
 Hvad nytter dit Klimpreri?
 Hyt dig for vort Politie!“

Da harmedes Gubben: Du nyttige Drog!
 Den Aland, som dit Guld thnger ned,
 Den hæver jeg atter til Gud. Men dog,
 Hvor kan jeg paa dig blive vred?
 Gak hen, med Bises Foragt,
 Med Fattiges Taarer, med Usles Agt,
 Og kald dig saa mellem dem
 I Staten en gavnende Lem!

Og længe han vented, og længe han sad
 Taalmodig paa iskolde Steen.
 Og længe han spilled, og længe han quad,
 Med en Sicel uskyldig og reen.
 Haa hørte hans Harpeklang,
 Og ingen besommed hans herlige Sang.
 De Fattige bede ham dog,
 Men af dem han ei Gaver tog.

Alt nærmer sig Natten kold og vaad,
 Jeg er fremmed her og forladt.
 Til at leie mig ind har jeg ikke Raad,
 Jeg maa gaae paa Gaden i Nat.
 Mine Fingre stivnes af Kuld.
 Al hvi forenes ei Godt med Guld?
 Til at spille det er for koldt!
 Til at tigge jeg er for stolt.

Og farre vorde de Mennesker her.
 Men ths! jeg hører et Suk.
 En brændende Yngling skuer jeg der,
 Han er saa begejstret som smuk.
 Med Brev i skielvende Haand,
 Han stirrer til Himlen med henrykt Aand.
 O han skal høre min Sang,
 Og lømme min Harpelang.

Du kraftige Gubbe, du smelter mit Bryst,
 Saa ganske stemt for dit Dvad.
 Det bøver af Kærigheds sode Lyft!
 Om Elinas Herte jeg bad.
 Hun skriver mig til, see her:
 Min Vilhelm jeg har dig evig Kær!
 O syng ved Strængenes Lyd
 En Sang om Kærigheds Fryd.

Og Gubben sang og en venlig Ild
 I hans brune Kinder opjog;
 Han minded sin Ungdoms Lyft, og mild
 Henreven han Harpen slog.
 Og Ynglingen fasted en Pung
 I hans Skiod af Guldet hin røde tung.
 Han smilte med henrykt Blik,
 Omsavned Gubben og gif.

Da raabte den Gamle: Min Tro er stor.
 End er ei Haabet forbi;
 Thi Kærligheds Magt er til paa Jord,
 Og den skal Jorden befrie;
 Forjage Smaaligheds Dunst,
 Og aabne Hiertet for ædel Kunst.
 Og Skialden skal paa sin Vei
 Forhaanes af Høkeren ei.

Nosmer Havmand.

Rønning Uller er sig i Hu saa mod,
 Mens langsomt Maanen gaaer op i Blod.
 Hans Harpe lyder i Lundens:
 Elina min Brud er forsvunden!

Min Ro er borte, fortærende vild
 I Hiertet stormer kun Længslens Ild.
 Jeg vil tumle, som Blodet i Barmen,
 Gienmem Skummet paa Bolgefarmen.

De reiste paa Dæklet den gyldne Mast:
 Nu ville vi alle staae Last og Brast,
 Kun Havets fraadende Bolge
 Kan Hiertesorgen fordolge.

Af Ungersvendene Snekken er fuld,
 Dem Winden visiter Haarets Guld;
 Men Dødninger ligner den Skare,
 Paa skumleste Nagelsfare.

Hver Ungersvend dog gierne vil døe,
 Thi hver har mistet sin Fæstemis:
 Hun drukned paa kantrede Snekke,
 Hendes Liig nu Gøverne dække.

De Svende styre mod Klippen med Lyft:
 Lad Stenen kun knuse Plankernes Bryst!
 I Havet Mandskabet synker,
 Men ingen af Heltene klynger.

Med senefuld Arm de Bolgen slaae,
 Og suunge forinden de plat forgaae;
 Nu Karle, vi sidstegang svømme!
 Saa svandt de livsalige Drømme!

Skion Freia nøgte os Glæden i Liv;
 Saa stiig da mi, gienmem salten Siv,
 Fru Nan, tanghaarede Qvinde!
 Lad os hist vore Fæstemær finde.

Saa raabe de vildt i vilden Sky,
 Mellem Steen og Klipper og Bolgegnh.
 Nu synke de trodsige Svende,
 Og Svanesangen har Ende.

Men Uller var sig en christen Mand,
 Had bad ved Korset paa Skibets Rand:
 Elina mig tag til din Himmel!
 Og sank i Bolgernes Brimmel.

Giennem dybe, klare Blaa
 Synker Uller ned paa Sandet.
 Nattens blanke Stierner smaae
 Kan han skimte giennem Vandet.
 Paa en Eng af Blomster fuld
 Staer han nu, paa gronne Tue.
 Bolgen hører sig saa huld,
 Som en solvblaa Himmelbue.
 Men et selsomt Trylleflor
 Ruger om de dybe Stene;
 Dækker Himmel, Hav og Jord,
 Alting, kun ei ham alene.
 I den milde Sommerdag
 Smiler klar Naturen rolig.
 Hjist et guldudhamret Tag
 Hvelver om en stille Bolig.
 Uller hurtigt gaaer derind,
 Milde Toner kan han høre.
 Rosenlivnes paa hans Kind,
 Sangen er bekjendt hans Dre.
 Døren svævende gaaer op.
 Med livsalig Alfemine,
 Som en soulmet Rosenuop,
 Stander for hans Blik Eline.
 Taus hun synker til hans Bryst,
 Taust henile de i Dalen;
 Deres Hjerters hoie Lyst
 Folkes kun af Mattergalen.
 Ned den skyggefulde Hæk,
 Som bortvifter hede Straaler,
 Sætte de sig ved en Bæk,
 Mellem duftende Violer.
 Om den Skionnes Marmorarm
 Slutter fine Silkesomme,

I den fulde Svanebarm
 Nullez Issens ghylde Stromme.
 Med den friske Rosemund
 Hun sin Skiebne ham fortæller.
 Taus tilhører stille Lund,
 Almen lyttende sig hælder.

En Sommeraften, klar og huld,
 Da sad jeg ved den svale Strand.
 I Silke vandt jeg pruden Guld,
 Fint kruszte sig det stille Vand.

Da dreied i det Sølverblaa
 Sig Voven pludselig saa rund.
 Vidt bredte sig de Kredse smaae,
 Det visted sterklt fra Strand og Lund.

Da skilte Vandet sig til Bund,
 Som fordums Tid det røde Hav;
 En Kempe fra den morke Grund
 Steg langsomt af sin vaade Grav.

Da hvined Stormen barsk og vild,
 Da sortned Himplens Hvalving brat,
 Kun Stiernen blinked med sin Ild,
 Nedfunkled i den sorte Nat.

Jeg skued ham, den føle Mand,
 Et Die lun i Panden stod;
 Han nærmmed sig paa hviden Sand,
 Og Diet var saa rødt som Blod.

En skællet Arm han om mig svang,
Saa sprang han ned i falten So.
Tæt luktes høie Bolgegang,
Jeg troede sikkerligt at døe.

Da, Elskte! blandte sig for dig
Min Taare med det salte Hav:
„Gud Fader udi Himmerig
Lovpriset vær, du tog, du gav!“

Den stærke Havmand som et Lyn
Stak ned i Dybet paa en Hval.
Jeg studsed ved det sieldne Syn,
Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havsens Bund,
Og Rosmer trykker mig hver Nat
Et isnet Kys paa kolde Mund,
Og spørger: Har du mig forladt?

Da viser han sig ei som Trold,
Men som en ung og fager Mand.
Dog blier Elina stedse kold,
Thi han er false, som Skum paa Vand.

Og skjondt han synes huld og prud,
Teg veed: en Kæmpe græsselig
Har meiet sig saa deiligt ud,
Blot for at kunne daare mig.

Og skjondt han smiler venlig mild,
Teg svarer stolt ham altid: Nei.
Da slukker sig hans Dies Eld,
Han sukker dybt og gaaer sin Bei.

Da hører jeg ham Harpen slæe.
 Snart lyder det som Kildevæld,
 Snart som naar voldsomt Elve gaae
 Ved Mattetid i hule Field.

Kong Uller smiler glad,
 Af Fryd Elina skielver.
 Da skilles Havet ad,
 Der sig som Lusten hvælver.

En Sky saa sort og stor
 Vandbuuen giemmenibred.
 Sin Arm Elina snoer
 Om Uller i sin Nod.

See Skyen vælter frem.
 Fly, Elste! vær ei seen;
 Thi kommer Rosmer hiem,
 Han steger dig paa Teen.

Nu er han gram i Hu,
 Nu er min Beiler vred.
 Uhhyret see vi nu,
 Snart i sin Hæslighed.

Fra Græsset Uller sprang,
 Han paa sin Glavind slog:
 Det er ei førstegang
 At jeg en Kæmpe bog.

Nk var din Arni en Storm,
 Og var dit Sverd et Field,
 Den heie Rosmer Kong
 Du slogst dog ei ihiel.

Bed skion Glinas Ord
 Kong Uller undres saare.
 En Skraek ham giennemfoer,
 Bed hendes bange Taare.

Nei, nei du skal ei døe!
 Kom, jeg dig skule maa.
 Den bange Føstemis
 Ham giemmer i en Braa.

Da svulmer Hiertet ham,
 Sin Harm han ei kan dæmpe,
 Han siger: Det er Skam,
 At vige for en Kæmpe!

Nu kommer Rosmer ind.
 Hans Fodtrin ryster Jord;
 Hans Nandedræt er vind,
 En Torden er hans Ord.

En Kratskov er hans Skæg,
 Hans Skjold et Klippelag,
 Hans Kølle som en Egg,
 Hans Hjelm et gammelt Brag.

Da tier Uller stil,
 Hans Kinder blier saa hvide;
 Han lytter sagte til,
 Ham lytter ei at stride.

Hvo monne til dig komme,
 Mens jeg var heit paa Strand?
 Jeg lugter paa min Tomme,
 Her er en christen Mand.

Der flet en Fugl herind,
 Med Dødmunds Been i Munde.
 Jeg smed det ud igien,
 Det snareste jeg kunde.

Hun klapper ham saa snild,
 Hun sætter Mad paa Bord,
 Den Hawmand vorder mild
 Ved flisen Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang.
 Hun reder af hans Haar
 Det føle Gruus og Tang,
 Hun det i Lokker slaer.

Da bliver Rosmer fro,
 Da det er jevnt og glat.
 Saa lysteligt han lo,
 At Muren revned brat.

Du kom mig før ei nær
 Da jeg var kælen Mand;
 Som Trold er jeg dig kær;
 Det viser din Forstand,

Og hør nu Rosmer kære!
 Og nægt mig ei min Bon;
 Du ikke grumt fortære
 Min Moders ældste Son.

Han Havet drew hened,
Han sidder i en Braa.
Han er i Nod bestæd,
Han tor ei for dig staae.

Elna du ei græde!
Er Rosmer da saa stem?
Jeg skal ham ikke æde.
Lad ham kun komme frem.

Da fatter Uller Mod,
Han triner af sit Læ.
Han staær ved Rosmers Tod,
Han sætter ham paa Knæ.

Est du Elinas Broder?
Da mig velkommen vær!
Est du af samme Moder,
Da est du Rosmer kør!

Vær freidig kun i Sind!
Est du den ældste Søn?
Han klapper ham paa Kind;
Den bliver guul og grøn.

Han sætter ham paa Kappe.
Min Haand er vel for stor,
Til venligt her at klappe
Saa spædt et lille Noer.

Da blussed Uller rød,
Han drog sit Sværd i Harm.
Nu skal du faae din Dod!
Det foer i Rosmers Barm.

San rører ei en Mine,
San sidder ganske trhg:
Luk Binduet, Eline!
Nu stak der mig en Mhg.

Derpaas hun følger ham
Blegskielvende til Senge.
Det er en selvklaar Dam
Imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Bugge
San shydrer ned med Larm.
De Elste see ham dulke,
Og synke Barm til Barnt.

Et Nar forgaaer paa Havets Bunde,
Med Elslovs Lyst,
I altidgronne Myrtelunde,
Sødt Bryst ved Bryst.

Da sukker Uller tidt af Længsel
Bed Maens Bred:
At hvad er i et evigt Fængsel
Selv Kærlighed?

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
Bortfærner dem
Fra hver en Fryd, de her maae savne,
Fra elste Hjem.

O Gud, som skienkte mig min Pige,
 Saa huld igien,
 Skienk mig mit gode Kongerige,
 Skienk mig min Ven!

Lad ikke her vort Liv hendaane,
 Bag Dæmringstier.
 Du rede Sol, du hvide Maane,
 Af var I her!

Elina ganger snild at stande
 For Rosmer ind:
 Stærkt higer op til hine Lande
 Min Broders Sind.

Sin Længsel kan han ei fordolge.
 Du stærke Mand,
 Bring ham igennem Havets Bølge,
 Paar tørre Sand!

Giv ham en jernbeslaget Kiste,
 Kun fyldt med Guld.
 For al den Godhed du ham viste,
 Jeg bliver dig huld.

Ta dersom du mig huld vil blive,
 Bestandig huld,
 Jeg gierne vil din Broder give
 Frihed og Guld.

Elina med saa megen Liste
 Tog Guldet ud;
 Saa lagde hun sig selv i Kiste,
 Den skønne Brud.

Stærk Rosmer farer alt med Lempe
 Han er saa tryg,
 Han løfter op den unge Kæmpe
 Paa breden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
 I brede Mund;
 Derpaa han med sin Byrde drager
 Fra Havsens Bund.

Nu har jeg bragt dig op paa Landet
 Til Solen rød;
 Nævn aldrig hvad du saae i Vandet!
 Det blev din Død.

Saa sprang han atter ud i Havet.
 Det stod i Sk.
 Af Bølgerne han blev begravet,
 I Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline,
 Da blev han bleg,
 Da mørkned Kummer hver en Mine,
 Og hoit han skreg.

Dybt hørtes han i Havet larme
 Med Arm og Been.
 Tilsidst han blev af Oval og Harme
 Til Flintesteen.

Lumf dukker nu hans haarde Pande,
 Nu er hans Lyft
 At lade Havets Snekker strande,
 Imod sit Bryft.

De Elste ile fro til Lundens.

Bag Bogen hvælt

De sætte sig. En Drom, forsvunden,

Dem thkkes Alt.

Uffe hin Spage.

Bermund gammel var og graa;
Træt af mange svare Krige
Hiemme sad han i sit Rige,
Blind med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen slaae;
Maar han sang om spundne Dage,
Sendte Mindet flux tilbage,
Og den Blindes Die saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Listig for sin Magt mon sørge,
Sendte Bud, lod Bermund spørge:
Kan Den herfse, som er blind?
En Herold i Salen ind
Traadte frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spir og Krone,
Og med Haanden under Kind.

Fred med gamle Danerdrot!
Hid til dig mig Sverting sender.
Uden Sværd ved dine Lænder
Taus du sidder paa dit Slot.

Men det er for Niget godt,
 At en kraftlos Olding bukker
 Under Kronens Vægt og sukler?
 Gior da Navnet Kongen blot?

See, det er min Herres Bon
 At du flux ham Thronen rommer;
 Som det sig en Olding sommer,
 Lever hen din Tid i Lon;
 Eller at din egen Son
 Mod min Herres Son uddrager;
 Hvo da Seierskransen tager,
 Tager ogsaa Kronen skien.

Uffe, saa var Sonnens Navn,
 Giorde Vermund titd bedrovet;
 Mælet var ham plat berovet.
 Tunge, smertelige Savn!
 Mørk, med Arm med Arm i Favn,
 Siemme sad han, ei sig rørte;
 Stark han var, men aldrig forte
 Sverdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast:
 Maa jeg Sligt mig lade sige?
 Udi fordums Kamp og Krigs
 Slog jeg drabelig og fast;
 Hvi er svunden nu med Hast
 Livets Kraft, som Dagens Straale?
 Magteslos maa Gubben taale
 Sine Fienders Overlast.

Fuldvel snilde Sverting veed,
 At mig mine Kræfter skusse,
 Thi min Son er stum, og Uffe
 Blev min Ulyksalighed.

Odin seer fra Glidstials ned!
 Selv jeg vil i Marken mode.
 Den som Niding er, skal blode.
 Bring din Husbond den Beskeed!

Herre! lod Heroldens Svar,
 Sommer det sig Svertings Vælde,
 Kraftesløse Gubber følde?
 Slig en Seir var vunden snar.
 Send den Urving, som du har!
 Lad ham ud i Kampen drage,
 Lad ham efter Sværdet tage,
 Før han efter Spiret taer.

Alle Kongens gode Mænd,
 Støtted til de brede Sværde,
 Monne moren sig forfærde,
 Stirred taus paa Sonnen hen.
 Odin før var Landets Ven,
 Værned om vor Helteære,
 Skal nu denne Skifting være
 Morderen, som qvæler den?

Som da Blirket hen i Løn,
 Med Fortrydelse, med Lede,
 Med Forbitrelse, med Bredde,
 Vendte sig mod Kongens Son;
 Foer en Rosenfarve skion
 I hans Ansigt op, og malte
 Kinden rød, og Læben talde
 Førstegang, ved Folkets Bon:

Sikkert Sverting skal fortrhde
 Den Foragt, han viser mig.
 Sandelig jeg siger dig,
 Gi min Stang skal Sonnen bryde.

Men, vil han mit Hiertet frysde,
 Lad ham end til dette Værk
 Bringe med en Kæmpe stærk.
 Begges Hierteblod skal flyde.

Høist forbauset ingen Mand
 Kunde sin Forundring hemme,
 Da de hørte Uffes Stemme.
 Tale var han nu i stand!
 For, fra første Ungdom, han
 Mægted ei et Ord at sige;
 Nu, nu talde han tillige
 Kælt og fagert for sit Land.

Saxeren i Skægget lo,
 Spotted Ungersvendens Tale;
 Men i alle Kongens Sale
 Blev man lystelig og fro.
 Stride vil han En mod To!
 Han, hver ørlig Kæmpes Kummer,
 Han er vaagnet af sin Slummer,
 Skaffer Kongens Arne No.

Bort fra Danerkongens Hal
 Gik Herolden med sit Følge.
 Kongen selv ei kunde dølge
 Glæden midt i Glædens Giald.
 Du, som lød dit tappre Kald,
 Du, som ender Bermunds Qvide,
 Du, som En mod To vil stride,
 Dig besynde skal min Skiald!

Min ulykkelige Søn,
 Stum af Fødsel, svag af Evne,
 Som sin Fader ei kan hævne,
 Leve skal sin Tid i Løn;

Du bonherte Svertings Bon,
 Du skal arve Vermunds Throne,
 Bære denne gyldne Krone,
 Denne Purpurfaabe Kion.

Da i brænmet Gyldenmor,
 Kongen saadan tale hørtes,
 Hver en Ræmpes Hierte rørtes:
 At den blinde Gubbe troer,
 At ei sligt i Sonnen boer,
 At det er en Andens Stemme;
 Lad os Fadersmerten hemme
 Flux ved glade Trostensord.

Det er Eders egen Ret,
 Herre! lod i Kongens Sale;
 Han er viis og han kan tale,
 Han har Gren ei forgiæt.
 Han sin Fader skaffer Ret,
 Det var ham, som Ordet sagde.
 Alden, det i Diet bragde,
 Bidner, han vil holde det.

Danerkongens Taare randt;
 Knæet vakkled, Læben bæved.
 Did han sine Hænder hæved:
 At! I fare vel med Tant?
 Men hvo sig ei grumt forbandt
 Med min Fiende, den ei nele;
 Bring ham hid, at jeg kan føle,
 Om I ogsaa tale sandt.

Da nu Sonnen rolig stod,
 Stor og stærk og foer af Lemmer,
 Og iblandt de andre Stemmer
 Hoit sin Stemme Klinge lod;

Raved ned til Thronens Fod
 Gamle Drot, sin Haand han lagde
 Paa hans Skulder, græd og sagde:
 Ja det er mit Kjed og Blod!

Siiig mig, frit og uden Blu,
 Hvi fra dine Barndoms Dage,
 Glædeslos og stum for Klage,
 Her saa stille vandred du?
 Stod, min Son, ei da din Hu
 Til den tause No at bryde?
 Til din Røst at lade lyde
 Med Naturens Røst, før nu?

Fader! — hørtes Sonnens Svar —
 Sielden ei min Tunges Lønker
 Dine Fienders Raad og Rønker
 Pludselig opdaget har.
 Mens i Kraft du Kronen bar,
 Var min Røst til lidens Nytte;
 Nu først kan den understøtte
 Haanden, som til Børge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
 Flur et Harnisk og et Skjold;
 Samt en Glavind, stærk og bold,
 Binder hurtig ved mit Belte.
 Ravnen skal ei længer svelte,
 Kommer Evertning for min Arm;
 Han skal føle Uffes Harm,
 I sit Blod han sig skal velte.

Dernæst du endnu mig sige,
 Vedblev Gubben i sin Tale,
 Hvi du i de høie Sale,
 Uforsøgt i Kamp og Krigs,

Wælde To fra Særens Rige?
 Hvis nu Begges Blod ei flød?
 Al, min Son, det blier min Død,
 Hvis du maa for Magten vige.

Hertil svared Uffe saa:
 Jeg den Skændsel vil astvette,
 Som os Wiggo før og Kette
 Ubesindigt førte paa;
 Da de mon Atisle slaae,
 To mod En, mod Kæmpetro.
 Uffe strider En mod To,
 Saa skal Nygtet glemt forgaae.

Ind i Kongens Hal i Hast
 Man en prægtig Brænie bragde,
 Ham den over Brystet lagde,
 Snørte den til Skuldren fast.
 Ringen sprang og Pladen brast!
 Thi den brede Barm, i Trængsel,
 Leed ei dette snevre Fængsel,
 Den uwante Baabenlast.

Nu en Brænie giort af nh,
 Støbt af Jern, man om ham spændte;
 Men da Uffe Kroppen vendte
 Bred han sonder den, som Bly.
 Kongen hørte dette Gn.
 Da ham Sagen kom for Dre,
 Lod han den af Salen føre,
 Flur sin Son en Anden flye.

Dog da den nu ogsaa snart
 Revned over breden Skulder;
 Da hver Panderring med Bulder
 Brast, og intet Baand blev spart;

Da det plat var aabenbart,
Han ei kunde Baaben føre,
Hvis han Kroppen skulde røre;
Herlig, men af Kæmpeart;

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend,
Sagde: Gak til Skabet hen!
Hent mit Harnisk, ufortøvet!
Og min Hjelm med Egeløvet,
Og mit lange stærke Skield,
Til den Ungersvend saa bold.
Brøster det — er alt børsvet!

Og den rafse Kæmpe gif,
Aabned jernbeslagne Riste;
Og en Rustning skion sig viste
For det videlystne Blit.
Stærke Søm sad Prisk ved Prisk,
Lyste fra de gyldne Plader;
Tykke Skæl sad tæt i Rader
Og sin Glands af Sølvet fil.

Hvælvet var den over Barm.
Usathor i Guldet lued,
Bister han til Jorden skued,
Heit fra Himlen paa sin Karm.
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoete Belte,
Vinkte han de stærke Helte
Bred til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank;
Ikke mindste Rift og Skramme
Gjorde Vermunds Daad tilslamme.
Smal den ned i Midien sank.

Til en Kæmpe føer og rank
 Var den giort; ved stærke Lænder
 Funkled steenbesatte Spænder;
 Til en Herre fri og frank.

Hielmen gylden, tung og luft,
 Var ei Dannished berovet;
 Ovenfor i Egeløvet
 Ydun vandt sin skionne Frugt,
 Der saa kraftigt og saa smukt
 Boxer hist i Asers Have,
 Som Udsdeligheds Gave,
 Lige sed af Smag og Lugt.

Skioldet, hvælvet, langt og stort,
 Tungt, selv for en Kæmpe tapper,
 Var med stærke Kobberknapper
 Rundt besat og kunstig giort.
 Endnu aldrig gienmembort,
 Var det Sværdets Slag en Toile;
 Indenfor den stærke Boile
 Blodt med Zobelskindet for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
 Frem for Dagens lyse Flammer,
 Efterat i mørken Kammer
 Mangt et Aar de havde lagt.
 Uffe tog den gyldne Pragt,
 Og Enhver, som var tilstæde,
 Halv med Frejgt og halv med Glæde,
 Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Glæde da de saae:
 Sølverhoserne saa hvide
 Sadde rummeligt og side.
 Dernæst tog han Hielmen paa.

Op han moimne Nættet slaae:
 Og de gule Løkker rulled
 Rigt og deiligt ned fra Guldet.
 Det var skønt at see derpaa.

Men da nu sit Pandser blankt
 Føst han om sig vilde spønde,
 Da han proved sig at vendte,
 Mørkte han — det var for trægt!
 Heller ikke noksom langt;
 Og i det han sig mon vride,
 Brast det i den ene Side,
 Vandendrættet drog han angst.

Kongen hørte Pladen briste,
 Lusten blev med Klage blandet.
 Ingen Bedre var i Landet,
 Denne Prove blev den sidste.
 Da nu Ingen længer vidste
 Mindste Raad, da svared Uffe:
 Frygten skal mig ikke slusse,
 Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtigt fra sin Esse
 Sid den sorte Smed i Hast,
 At han med sin Hammers Last
 Brynien mig kan sanimenpresso.
 Nogle Søm saa lad ham hvæsse,
 Rundt dem omkring Klostern slaae.
 Saa vil jeg i Kampen gaae.
 Lette Baaben ei belæsse.

Treen da nu, med hurtig Gang,
 Efter Sonnens kloge Tale,
 Flux en Smed i Kongens Sale,
 Med sin Hammer og sin Tang.

Fernet imod Guldet klang;
 Og den høie Hvælvings Brag
 Gientog lydt hvært Hammer slag,
 Mens han Brænien sammentvang.

Da den nu med megen Moie
 Halvt igien var bragt i stand,
 Sagde Kongens Son: En Mand
 Regner Altting ei saa neie.
 Over Skaden jeg kan bse
 Med Forsigtighed mit Skold.
 Giv et Sværd nu i min Bold,
 At min Fiende det maa dsie.

Mangen herlig Glavind nu
 Bragtes ind, med sleben Klinge,
 Men naar han den vilde svinge,
 Sprang den i hans Haand itu.
 Dog ei Kongen sollte Gru.
 Da han Sagen sik at vide,
 Drog han Sonnen til en Side,
 Talde der med freidig Hu:

Kære Son! for Sværdets Savn
 Maa du ikke dig bedrose.
 Flere skal du her ei prove.
 Et jeg eier, Skrep ved Navn,
 Som i Jordens dybe Favn
 Ligger langt fra Sol og Dag.
 Der jeg selv det glemte, svag,
 Da det ei var meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
 Hæst i hine fierne Bierge
 Gav mig det to floge Dverge,
 Smeddet under sorten Jord.

Udi ingen Kæmpes Giord
 Stikker Sligt; thi lod jeg skiule
 Det i Jordens dybe Hule.
 Blomster over Skatten groer.

Lod sig derpaa hemmelig
 Ud den gamle, blinde Gubbe
 Føre did, hvor tør en Stubbe
 Midt i Græsset hæved sig.
 Dette Træ er sat af mig,
 Sagde Kongen, da hans Fod
 Stodte mod den visne Nod.
 Her er Baaben, Son, for dig.

Tag kun hurtig nu din Spade!
 Grav saa med Forsigtighed,
 Til den klangfuld støder ned
 Mod den haarde Sværdeplade.
 Uffe gjennem Jordens Flade,
 Grov paa gamle Faders Bon.
 Varsom var den stærke Son,
 For sit Baaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skiod
 Skarpen Spade Jordens flytted.
 Uffe stirred, Kongen lytted,
 Endnu intet Baaben lød.
 Mere dybt at grave bød
 Oldingen; og see en rusten
 Glavind, udi Hialtet brusten,
 Frem igiem nem Muldet brød.

Kongen hæved glad sin Nøst:
 Nu du Baaben har ihænde,
 Som du kan mod Fienden vende.
 Trykte Sonnen til sit Bryst.

Ham var det kun siden Lyft
 Dette Sværd i Kamp at drage;
 Daug dog, for ei bort at jage
 Gubbens allersidste Trost.

Men da han tillige saae
 Denne Glavind, los af Elde,
 Let i Kampens stærke Vælde,
 Lod sin Tunge sønderlaae;
 Vilde han dog prove paa
 Kraften, mod et Træ som ene
 Stod, og strakte sine Grene
 Grønt mod Himmelens stille Blaa.

Men da Konningen fornam
 Hvad hans Son forsøge vilde,
 Sagde han: Da var det ilde,
 Hvis min Skrep mig gjorde Skam.
 Fordum var den fielen tami.
 Ikke troer jeg dette Giemme
 Mægtet har dens Kraft at hemme.
 Eggem er endnu ei lam.

Lad da fare fligt Forsøg,
 Skiebnen kun derved du frister.
 Thi hvis denne Glavind brister,
 Filher mit sidste Haab som Ros.
 Som en rovbegierlig Høg
 Bist den styrter paa sit Bytte.
 Lad da fligt, som hverken nytte
 Kan, for Alvor eller Spøg.

Ynglingen betænsom stod.
 Med en Brynje kert og brusten,
 Med en Glavind los og rusten
 Ud han skulde gyde Blod.

Dog forsvandt ei Heltens Mod.
 Munter sang den vevre Lærke;
 Hiem fra Marken gik den Stærke,
 Med sin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev sammenkaldet
 For at gaae mod Svertings Hær,
 Hen til Eideren, for der
 At bedomme Vaabenskraldet.
 Piben lod og Luren gialded,
 Standsed ved den brede Flod.
 Paa den anden Side stod
 Svertings Mænd, hver vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Frs,
 Der paa Heden er at skue,
 Boret til en eenlig Tue,
 Midt i Floden stod en De.
 Hverken Hustru eller Ms,
 Kæmper ene den betraade,
 Hvergang Sværdet skulde raade,
 Naar en Berserk skulde dse.

Did til Holmen frødig foer
 Uffe, med sin gamle Fader,
 I de brustne Pandserplader
 Og med Sværdet i sin Giord.
 Sæxerne ham Døden svoer.
 Begge, fra den anden Side,
 Mon' de ham imøde skride,
 Paa den elvomflydte Jord.

Bermund Kong, den gamle Mand,
 Var i Hiertet heel urolig:
 Gi med Vaabnene fortrolig
 Er min Søn; ak falder han!

Sætter ved den bratte Strand
 Stolen, med sin Hynde blod.
 Mærker jeg min Uffes Død,
 S্থrter jeg mig ned paa Stand.

Blev nu med et lystigt Mod
 Sværdet brat fra Høften revet.
 Ind, hvor Kredsen vidt vår skrevet,
 Kæmperne man træde lod.
 Ilden i den Gamles Blod
 Selv den hvide Lok forhyngte;
 Vildt den sig for Stormen flyngte
 Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og hold,
 Traadte nu saa trostig fro
 Mod de vrede Sáxer to;
 Hver en Kæmpe stærk og bold.
 Ind paa ham med megen Bold
 S্থrted de, mens Diet brændte.
 Da sin Skrep ei Uffe kiendte,
 Bødte han lun med sit Skjold.

Kongen hørte Fiendens Hug
 Hardt mod Sønnens Vaaben klinge,
 Som med Skjoldets haarde Ringe
 Skiermed sig, og med sit Bul.
 Bermund gav et øengstligt Sul.
 Længer ud til vaade Strand
 Trak sin Stol den gamle Mand,
 Losned alt sin Krone smuk.

Men da Uffe mørkede snart
 I det rafle Kæmpeværk,
 Ved sit Slag, alt mere stærk,
 Sværrets gode Kraft og Art,

Hug han drabelig og svart
 Brat den Ene, smal som Sivet,
 Med sin Glavind giennem Livet,
 At han styrted ned med Fart.

Bermund, som var Kampen nær,
 Monne Mandesfaldet høre,
 Sagde med et henvendt Dre:
 Der fornam jeg Skrep, mit Sværd!
 Sonnens hæderlige Færd
 Folkets Fryderaab udtrykte.
 Da sin Stol fra Vandet rykte
 Gubben, og sit Livet kør.

Frem med megen Vælde brød
 Svertings Son nu, for at hevne
 Brat i frøgtelige Stevne
 Bennens smædelige Død.
 Sank da ned mod Hielmen rød
 Uffes Glavind ufortøvet.
 Brat paa Længden blev han fløvet,
 Styrted i sit Blod, som flød.

Bermund i sit Purpurklæde
 Sagde, vendt mod Slaget hen:
 Der fornam jeg Skrep igien!
 Skal jeg smile, skal jeg græde?
 En Herold for Kongens Sæde
 Treen, og quad det muntre Vers:
 Gen paa langs, og en paa tvers!
 Da græd Gubben høit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
 Tonet fra de Danskes Leir.
 Hjem de Danske drog med Seir,
 Tvungen Saxon gik i Harm.

Uffes Vand stor og varm,
Frietes nu fra Hielmens Glands,
Kioltes af en Egekrands,
Nakt ham af en Piges Arm.

Og de Danske drog tilbage,
Skialders hoie Harper lød.
Over Kong Alisles Død
Hortes Ingen meer at klage.
Fro var Vermunds sidste Dage.
Uffe blev en Kæmpe stærk.
Altid sindigt var hans Værk;
Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;
En Herre, drabelig og stærk, som huld.
Den danske, britiske, den norske Krone,
Var sammensmeltet i hans Krones Guld.
Hoit i hans hoie Sal clang Harpens Tone;
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld.
I Kirken selv lød Hymner til hans Ære,
Thi han udbredte Jesu sande Være.

Men Knud sad taus og tankefuld i Sind,
Gi blussed Læben som hans Purpurklæde;
Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.

De svundne Dages Idræt faldt ham ind,
Da monne bittre Taarer Diet væde.
Af, sukked han, min Gud! kan du forgiette
Min Synd, kan du mit Regnебret udslette?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
Kiel frem jeg gik, men nu jeg modlös græder.
For at forstærke min den stolte Magt,
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
Den dierge Ulf i Kirken blev ombragt,
Ufylldigt Blod end Altertavlen væder.
Ei blot med Sværdet, tidt med mørke Rænker
Jeg vandred frem. Nu det mit Herte krænker!

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
Min rafle Ungdom blot sit Værk begyndte;
At vorde Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
Og dersor Heltens Syssel, Kamp, jeg hndte.
Da aabned sig mit Herte for din Stemme.
Af hulde Jesus! kan du alt forglenme?

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
Med blege Kinder og med Graad i Diet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik og Hvermand var fornøjet,
Da treen en Skiald for Kongen frem og quæd:
„Min Herre! hvor er Den som du ophøjet?
Du twang det stolte Nords udstrakte Lande,
Ustraffet Ingen før dit Bud modstande.“

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden quæd, det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.

Da blev den gylde Stol, paa Kongens Bud,
 Bragt ned fra Borgen giennem grønne Dale,
 Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
 Høit skylded sine Bolger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
 Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
 Med Krone paa, med Septer i sin Haand
 Man saae ham sine Fied mod Havet vende.
 Hvad Tanke nu besielte Kongens Land,
 Mysgierrig nu hver Hofmand ønskede;
 Men Kongen taug og vandred med sit Folge,
 I Purpurkaaben, mod den hvide Bolge.

Og satte sig saa i det gylde Sæde,
 Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
 Ei hvor bestandig Bølgens Top mon væde
 Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;
 Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
 Paa den for fierne, den for hoie Strand,
 Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
 Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:
 Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
 Med dig, o So! min Bælde blev begavet;
 Thi lyd din Herre, Du ei nærme dig!
 Din Bolge krøver jeg saaledes avet,
 At til min Fod den aldrig vover sig.
 Thi jeg behersker Nordanst stolte Lande,
 Ustraffet Ingen tor mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gif den stille Bølge,
 Sin vante Bei den end bestandig tog,
 Af sin Natur den intet monne dølge,
 Det ene Bøgeslag det andet jog.

Med Otte Niende kom brat i Følge,
 Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
 Ei til hans Fedder blot den op sig trængte,
 Hans Kongespir og Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
 Og brod med Taarer heit saaledes ud:
 I Sandhed! hver en Christen burde vide,
 At der er Ingen mægtig uden Gud!
 Han grunded Jorden, han lod Havet glide
 I evig Værel, ved sit stærke Bud.
 Han ene mægter Jord og Hav at twinge,
 Mod hans er al min Vælde saare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
 Af Guld og Edelstene tung og svar;
 Derpaa han sine Fied fra Havet vendte,
 Og hdmhg Kronen hen i Kirken bar.
 Der knælte han og hver en Synd bekendte,
 Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
 Paa den Korsfæstede med Marthqvilden
 Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Ridderspøgelse.

Hvor Stormen vældig tuder,
 Hjst, heit paa Fieldet brat,
 En Ridderborg udluder,
 Bedælt med Mus og Krat.

De vilde Skovens Fugle
 Har der et aabent Buur;
 Høit striger Nattens Ugle,
 Fra skørforfaldne Muur.

De skarpe Tiornebuske
 Fortrænge mindste Sti;
 De tunge Skyer ruske
 Det høie Taarn forbi.
 Den røde Munre sig splitter,
 Hemsøgt af Negn og Wind;
 Igienem Risten titter
 Fuldmaanens gule Kind.

Dybt hen i Salen trænger
 Da Straalen mat og kold,
 Til Væggen, hvor der hænger
 Et gammelt rustent Skjold.
 Det haver ei sin Lige,
 Det er saa tungt i Vægt;
 I Arv, i gamle Krige,
 Det gik fra Søegt til Søegt.

Naar Maanens første Flammer
 Da funkle som i Vand,
 Paa Skjoldets dybe Skrammer
 Og paa den gyldne Rand,
 Et Suk sig lader høre
 Fra lukte Ridderhal,
 Og muldne Been sig røre
 Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
 Som Klokkens seent i Dweld;
 Da fuser Egens Kroner
 Om lille Skovkapel.

I dyben Grav det bæver,
 Det hvidsler fiernt og nær,
 En Ridder op sig hæver
 Med Garnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
 Han bryder Øvist og Green.
 Den drabelige Kæmpe
 Gaaer over Elv og Steen,
 Igienmem Tiern og Hasler,
 Krat om hans Brynie slaaer;
 Den blanke Plade rasler,
 Mens han til Borgen gaaer.

Hvor Skoldet op er stillet
 Der standser han igien;
 Stift paa et bleget Billed
 Han seer med Længsel hen.
 Det er en deilig Øvinde,
 En pyntet Ungdoms Brud;
 Men Fugtighed og Vinde
 Det Meste sletted ud.

Bleg Maanen staaer derude,
 Hensender did sit Skin,
 Igienmem brustne Rude
 Den kysser hendes Kind.
 Dybsindig og fornset
 Paa kære Contrafei
 Han seer, med Graad i Diet,
 Med Smil, og gaaer sin Bei.

I næste Sal han træder
 Med Diet end i Graad,
 Saa saare der ham glæder
 Forfaldent Huusgeraad.

I Ridderalen vanker
Den Herre, stærk og stor,
Og sætter sig i Tanker
Bed træsket Egebord.

Da flur hans Die flammer;
Han iler, vred i Sind,
Mod lukte Rustningkammer
Og sparker Døren ind.
I støvede Spyd han griber,
Da knækkes Stangen let,
Og Dødninguhret piber
I rustne Hjelmene.

Til Trost hans Hierte trænger,
Han søger Harpen brat.
Hist i en Braa den hænger,
Forfalden og forladt.
Før var den Sorgens Twinger,
Bud en livsalig Rest,
Nu plat forstent den klinger.
Det skier ham i hans Bryst.

Hen for sin Vib han træder
Og stemmer den til Klang;
Derpaa han henrykt quæder
En gammel Kæmpesang.
Imedens Helten sjunger,
Bel klinger Harpens Guld,
Hans Dvad i Borgens runger
Saa stærk og underfuld.

Til Kirken nu han iler,
Med lange, tunge Skridt;
Der Midnatsmaanen smiler
Paa Korset, sölverhvidt.

Med Skræl de Straaler hæve,
 I Krogen Lyset doer,
 Thi thykke Spindelvæve
 Alt skuler med et Slør.

Huult lyder Bindens Brusen
 I gamle Sakristi,
 Høit synger Ristens Susen
 Et evigt Litani.
 I Choret Roser vilde
 Dog over Altret groer,
 Sin Bei en Sølverkilde
 Fandt i forfaldne Chor.

Naar Østen frem da luer,
 I Taarnet Aanden gaaer;
 Mørk han til Jorden skuer,
 Som end i Taage staaer;
 Han Folk i Arbeid finder,
 Det falder Trællefærd,
 Og pludselig forsvinder,
 Med Haanden paa sit Sværd.

Naar Solen da fremsmiler,
 Har Natten sagt Farvel,
 Til Marken Bonden iser,
 Men er ei længer Træl.
 Og Borgeren ei sulker
 Forkuet og forladt;
 Ei dybt for Ridderen bukker;
 Nu har han selv en Hat.

Kæmpen Cometes.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
Mit Legem blusser sundt;
I kobberrede Pandersærk
Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skjold er rødt som Blod,
Dets Mærke staer i Blod;
Jeg øengster øste Jordens Mod,
Og bringer Skræk og Død.

Naar runde Skjold bedækker mig,
Og draget er mit Sværd,
Da vandrer jeg, forsærdelig,
I Kamp og Hælfærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
Jeg bliver aldrig træt;
Jeg pludselig tilshyne staer,
Naar mindst man venter det.

Og finder jeg at Tapperhed
Og Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Og styrker Hæltens Mand.

Men seer jeg dorske Taageslør
Kun dræbe Straalen varm,
At Livet gisper mat og dør,
Da blusser jeg i Harm.

Og kaster hen mit gode Spær,
 Paa haanlig Kæmpeviis,
 Og synker Landet mere nær,
 Og strækker ud mit Niis.

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,
 Vanartig Børnesløk,
 Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
 Naar den er tugtet nøk.

Ta tugte vil jeg stræng og god,
 Forjage dorfse Ro,
 Og gisde dig, o Jord! med Blod;
 Deraf skal Roser groe.

Og Stierner atter lue frem,
 For heit at staae i Glands,
 Naar de har skaffet gamle Siem
 Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien,
 Læg Mærke til mit Ord,
 Og seer i dig bestandig end
 Den folde mørke Jord;

Da støder jeg med rødsom Gru
 Mod dig min Barm saa bred,
 At udi tusind Sthffer du
 I Dybet syrter ned.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og som jeg nu hen ad Gaden gik
I den fremmede Stad,
Da faldt paa en Mo mit dristige Blit;
Hon i vinduet sad.

Teg stod, og glemte jeg vilde hiem,
Saa elskovsvarm.
Over sinekre Midie soulmede frem
Den unge Barn.

De Dine var store, de Hænder var smaae,
Hon var saa rank;
Bort skulde jeg gaae, men ei kunde jeg gaae.
Hendes Die sank.

Min Cithar under vinduet klæng,
Var Natten smuk;
Hon lønmed altid min Elskovsang,
Med et sagte Sulk.

En Midnat smelted den Huldes Aand,
Da Cithren lød:
Hon rakte mig kjerlig sin Liliehaand,
Den var saa blød.

En Rose jeg trylte paa sneehvide Hud,
Med brændende Mund.
Hon smiled og saae saa venlig ud,
Saa bortsvandt hun.

Tungſindig tidt forbi ſpeilklare Es

Jeg tog min Bei;

Ukniendt med Hver, ſelv den elſkede Mo

Ei kiendte jeg.

Jeg gik i Nøtter og Dage tre,

I den fremmede Stad,

Men ei længer jeg monne den Elſkte ſee;

Skiondt jeg ſang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik,

Med tunge Skridt,

Da standſed i Windvet mit bange Blik,

Paa noget Hvidt.

Da hæved ſig atter ſaa glad, ſaa glad,

Mit Hierte trangt;

Men ak! det var ikke min Mo, der ſad,

Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nøtter, i Dage tre,

I den fremmede Stad;

Men ei længer jeg kunde den Elſkte ſee,

Skiondt jeg ſang og bad.

Den tredie Nat dersra jeg gik,

Og vilde bort;

Da standſed i Porten mit bange Blik

Paa noget Sort.

Jeg ſvobte mig ind i min Kappe, snar,

Med forvirret Sands.

En Liugløſte man af Paladſet bar,

Med en Tomfrukrands.

Jeg sneg mig bag efter i Takkelskin,
Med den Sørgerad.
I Kirken de satte Kisten ind,
Dg skiltes ad.

Taus skulde jeg mig i et Pulpitur,
Saa kold og bleg ;
Gjennem Blyvinduet saae jeg, i sorte Natur,
Blodmaanen steg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
Som for Ultret stod ;
Men jeg hørte Noget rasled igien.
Jis blev mit Blod.

En Ungersvend jeg ved Kisten saae,
Bleg som en Aand.
Den duftende Krands han stirrede paa,
Med en Dolk i Haand.

„Dig har jeg nu givet til Doden hen,
Troløse Mo !
Imorgen din ukiedte fremmede Ben
Skal ogsaa dg.“

Da sneg jeg mig bag ham, med harmfuld Aand,
Med Hævnens Lyst,
Og vristed ham Døllen af skielvende Haand,
Den traf hans Bryst.

Nødt strømmed hans Blod, som en skumfuld Elv
Over Kistens Laag.
Da toned Orglet af sig selv
Sit Sørgesprog.

Teg raved til Doren med bange Mod;
 Slukt var mit Hæd.
 Inden Hanegal jeg atter forlod
 Den fremmede Stad.

Agnete.

Agnete sidder paa den eensomme Strand,
 Saa sagte slæae de Bolger paa hviden Sand.

De Vover svulme med stumende Top,
 En Havmand sig skyder fra Havbunden op.

Hans Pandser om Livet af solvblanke Skæl,
 Derpaa skinte Solen udi Rosenvæld.

Hans Spyd var en Baadstang, dens Krog en Koral,
 Hans Skjold var en brunhvælvet Skildpadestkal.

Hans Hjelm et Solvsneglehuus, et Haar af Tang,
 Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.

Og sig mig, kien Havmand, alt fra din vaade Bo!
 Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?

Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
 Alt til din liere Fæstemand kaare du mig.

Teg eier under Havet saa lystelig en Hal,
 Thi Væggen er sleben af klareste Krystal.

Syvhundrede Piger opparte ved min Disk,
Foroven som en Dvinde, forneden som en Fist.

En Slæde jeg dig skænker, som Perlemor at see,
Den drager din Sælhund, som Renen paa Sne.

Og i min grønne Have heit Blomsterne staar,
De hæve sig i Vandet, som udi Lusten blaa.

Og er det som du siger, skion Havmand, for sand,
Da vil jeg dig kaare strax til min Fæstemand.

Agnete sprang i Havet, den unge Venneviv,
Bed Foden hende trak han bag Havgræs og Siv.

Tilsammen de leved i otte lange Aar,
Svo Sonner hun i Havet med Havmanden faaer.

Agnete sad i Bur under Siv, under Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

Agnete for sin Husbond ind ganger at staar:
O lad mig dog endnu engang til Guds bord gaae!

Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig,
I siroghyre Timer maa du forlade mig!

Agnete kyssed sine Sonner saa brat,
Hon ønsked dennem alle tusinde god Nat.

Og græde gjorde Store, og græde gjorde Smaae,
Og græde gjorde Barnet som i Buggen laa.

Agnete under Hjælpen igien paa Stranden staar,
Ei havde hun set Solen i otte Aar.

Agnete træder for sine Frænder ind.

Vi kende dig ei mere, du hedenste Ø vind!

Agnete træder ad Kirkedøren ind;

Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Kalken ved Altret for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

Hun skælvede saa saare, hun mæled ei et Ord.

Den hellige Vin hun spilte paa Jord.

I Aftengvoeld, da Nogen og Mørket faldt paa,
Agnete monne atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den uselige Liv:

Gud naade mig, og tage mit unge Liv!

Agnete sank i Græsset, i blaa Violer ned,

Det siger jeg, de Blomster blev blegere derved.

Bogfinkerne quiddred saa høit fra grønne Øvist:

Nu doer du Agnete, det vide vi forvist.

Om Aftenen, da Solen gif ned bag Markens Hoie,

Da skælvede hendes Herte, da brast hendes Hje.

De Bolger de stige saa med Vee og med Ak,

Saa sagtelig de Liget til Havsbunden trak.

Tre Dage laa paa Bunden hum, efter sin Død,

Da atter hende Bolgerne til Havssladen skød.

Den Smaadreng paa Fælleden saa aarle vogter Giæs,

Da fandt han Agnete henskyllet hist paa Næs.

I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
Den skærmer nu for Bolgerne de modige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
Det, siger Byens Piger, er Havmandens Graad.

Ellekongen.

(Efter Goethe).

Hvo rider saa seent gennem Sloven grøn?
Det er en Fader alt med sin Son.
Han holder Drengen vel i sin Arm,
Han har ham sikker og fast og varm.

Hvi skuler min Son du dit Ansigt her?
Seer Ellekonning ei Haer du der?
Ei Ellekonning med Kron' og Svands?
Min Son! det er ikkun Maanens Glands.

„Barnsille, kom! vil du gaae med mig,
Da leger jeg skionne Lege med dig,
Mangt broget Blomster ved Strandens staer,
Min Moder de gyldene Væve slaaer.“

Min Fader, min Fader! og hører ei du,
Hvad Ellekonning mig lover nu?
Vær rolig, mit Barn, og vær uden Skæk!
Kun Stormen suser i tøren Hæk.

„Vil smukke Dreng du nu med mig gaae,
 Da tiene dig skal mine Døttre smaae.
 Mine Døttre svæver i Nattens Bind,
 Og synger og vugger i Sovnen dig ind.“

Min Fader, min Fader, og seer du ei hist
 Elskomings Døttre bag mørken Kvist?
 Min Son, min Son, jeg seer dem vel staae,
 Hist kneise de gamle Pile saa graae.

„Din Skionhed har mig til Elskov bragt,
 Og est du ei villig saa bruger jeg Magt.“
 Min Fader, min Fader, o rød, o rød!
 Mig Ellekonning har giort Fortræd.

Den Fader ghys — han sporer sin Hest
 Og rider med Barnet, som han kan bedst.
 Til Gaarden naaer han med Angst og Nød.
 Udi hans Arme var Drengen død!

Sigrid med Sloret.

Kong Sivald sad i No, træt af at seire,
 Han vied Festens Boeger ind til Thor,
 Ved Issefiorden paa sin Gaard i Leire.
 De Kæmper sadde rundt om Egebord.
 Hans Datter Sigrid, kaldet Kun den Feire,
 Indhyllet i det lange kydsle Flor,
 Gil om fra Bænk til Bænk, for Miod at skænke
 For Heltene, paa egehvide Bænke.

Hvi kunde man ei hendes Nasyn stue,
 Den Deilige blandt alle Danemær?
 Langt fled i ghylde Flætning Haarets Lue,
 Men hendes Uinigt dæktes af et Sler;
 Tveehvælvet stod om Barmen Silkens Bue;
 Smal var hun, trind, og smækker som et Nor.
 Den hvide Sne fra hendes Arm og Hænder
 Med Elskovsild hver Ynglings Blod antænder.

Sedt vidste den useete Rosenlæbe
 At tale, naar hun rakte ham sin Skaal.
 Hvor hydigt hæved Nordens unge Hebe
 Sin Arm og skienled Mioden i hans Maal!
 Forgieves monne dog hans Die stræbe
 Med Smil at smelte hendes Hiertes Staal.
 Saa Fjeldets Jis, i Glands af Solens Straaler,
 Nedsender Ild, men selv ei Luen taaler.

Hun havde lovet Frigga sin Gudinde:
 For ingen Kæmpe hæved hun sit Sler,
 For hendes Kærlighed han funde vinde,
 For ret han elskte som en Elske bør.
 Gi skulde hendes Ungdom ham forblinde;
 Den fagreste blandt alle Danemær
 Sig ene ved en saadan Beiler fryder,
 Som lover hendes Hierte, hendes Dyder.

Og hvad kun Strenghed Ungherwenden falder,
 Er eiegode Bennesalighed:
 Hvor hendes Die paa en Ynglings falder,
 Der, veed hun, slaaer den sode Lhnild ned.
 I Drømmie har en Gud, den gode Balder,
 Som elsker Mennesker og Jordens Fred,
 Sig aabenbart, og raadet varsom være
 Med Ilden, som saa let kan Alt fortære.

Men eengang, da dog Sigrid som Præstinde
 Sig maatte vise ved en Disafest,
 Da monne meer end Solen hun forblinde
 Hver til det store Blot hiddragten Giest.
 Udslettes vil det ei, det hulde Minde,
 Især hos Den, der sidder Kongen næst!
 For Othars Die det bestandig svæver.
 Hans dybe Suk Gienkierligheden kræver.

Nu finder han sin hele Trost og Lise
 Ved Vintertid udi sin Konges Hal,
 At see den ranke Skabning tidi sig vise,
 I Sølvstørets lange Bolgesald;
 At skride hen ad Lilien som en Duse,
 Med Olien, som hans Lue nære skal.
 Den sode Gift han daglig taus udtonmer,
 Mens Elskovsflamnen fra hans Die strømmer.

Tortiener han forgives vel at sulke?
 I Salen kneiser ingen Mand som han.
 Blandt Heltene, som nylig Horn udstukke,
 Gi Nogen holder saa mod Fienden Stand.
 Paas Egebænken sidde mange smukke
 Hielindælte Svende; men hin Lilievand
 Maa selv sig i sit stille Hierte sige:
 Blandt Heltene var ingen Othars Lige.

Sam skuled intet Sler; det merke Die
 Stærkt funkled over den rødbrunne Kind;
 Glat faldt om smekke Liv den brune Troie,
 Fra Skuldrer bredte sig Skarlagenskind.
 Maar man den unge Helt betraged osie,
 Da faldt det ingen Mo at frygte ind;
 Det vilde Blik fast kunde Fienden dræbe,
 Men venlig Godhed smilte fra hans Læbe.

End aldrig havde han sin Glavind svunget
 For Voldsomhed og nedrigt Noveri,
 Men ofte havde Skialden ham besvunget,
 Fordi han gjorde fangen Kæmpe fri;
 I Hildurs Leeg han ofte kiek var sprunget
 I Dodens Gab at staae sin Konge bi.
 Blid mod sin Ven, stolt var han mod sin Fiende,
 Men modlös ene for sin Elskerinde.

Dog ei Enhver kan saa beskeden dæmpe
 Sin Higen og sin Længsels vilde Nod:
 Hjst sidder Hartbein en tykstægget Kæmpe,
 Fortærret af en heftig Eskovsgled.
 Han pleier ei at fare saa med Lempe,
 En Troldmand og en listig Ridder Red.
 Alt længe har han paa et Anslag grundet,
 Og endelig, troer han, er Midlet fundet.

Stor var hans Krop fast af en Tettelængde;
 Bredrygget, feed, fast fire Ellen lang;
 Af Stridsmicend fulgte villig ham en Mængde,
 Et flammet Slagsværd ham ved Høften hang.
 Kong Sigvald til hans Arm i Kampen trængte,
 Thi havde han i Kongens Gaard sin Gang;
 Svang han sin Kiolv af Malm med skarpe Pigge,
 Da hialp det ei med Graad om Livet tigge.

Men saae man ham de tykke Brhn at rynke,
 Da var først frugtlig den Kæmpes Bold:
 Han kunde Gloder i sin Harme synke,
 Ja bide store Sthkler af sit Skjold.
 Da hialp det ei med Frygtomhed at klynke.
 Tolv stærke Trælle var i Kæmpens Sold;
 De sprunge til, paa Ryggen ham at kaste,
 Med seige Baand ham Arm og Been at bæste.

Der sprælled han til Heden var forsvundet.

Tidt hele Uger grublende han sad.

Lumst var han, trædsk, og ofte har han fundet

Først Leilighed at slukke seent sit Hød.

En fangen Fiende har engang han bundet

Innellem twende Treer og splittet ad,

Da de tilbagesprungne stærke Grene

I twende Parter delte Kjød og Sene.

Sit Forsæt sogte han nu lumst at skiuile;

Hans Hierte brændte, men hans Mine loi.

Ukiendt besidder han en hvælvet Hule,

Dens Indgang dækker Krattet ved en Hoi.

I denne rummelige Noverkule

Har han indrettet i den høire Fløj

Det skumle, svagtophysle Raedselsgiemme,

Som snart skal høre Sigrids Klagestenime.

Du hulde Baar! naar broget dine Vinger

Igiennembryde Vintrens hvide Ham,

Naar Isens Bark i tusind Stykker springer,

Og viser Græsset med sin Purpurbram;

Naar hundred Fleiter i dens Hække klinger,

Og Lusten kruser kun den stille Dam,

Hvor aander da et Bryst som ei sig frøder

Med dig, som ei sin Winterlarve bryder?

Ung Sigrid gaaer med sine Mør i Enge

Den lange Sommerdag, hun henrykt er;

Hvad gjør hun der, hvad gjør hun der saalænge?

Hun plukker af de Roser og de Bær,

Dertil de Krusemhynter, som fremtrænge;

Men ak, dog ingen til sin Hiertenskær.

Hun mærker ei, at hele Foraarslarven

Er Freias Fæderham i Negnbufarven.

Den grønne Fiæderham, saa bled som Lovet
 Af nysudsprungne Birk, af Markens Haar,
 Den lette Fiæderham, som hæver Støvet
 Høit op til den uendelige Baar,
 Der aldrig bliver Farverne berovet,
 Naar Heimdal over den sit Gienstkin slaaer.
 Hun mørker ei den frøgtelige Snare,
 Kær i sin Frygt og salig i sin Fare.

Dog vil ei dennegang skion Freia saare
 Det Bryst, hvis unge Knup endnu er lukt.
 Fraværelsens og Kumrens bittre Taare
 Berede Veien skal til Glædens Frugt.
 Hun straffe vil den toileløse Daare;
 Men Othars Tapperhed skal straale smukt;
 Bewise skal den Tappreste blandt Helte
 Sin Trostlab, og sin Beiles Hierte smelte.

En Aften vandrer Sigrid om alene,
 Langt fra den stærke Borg fra Festens Larm;
 Hun bryder giennem Krattets thnde Grene,
 At søge Blomster til den unge Barm;
 Da slynger sig med smidig Kæmpesene
 Om hendes smekkre Liv en hærdet Arm.
 Knap har hun Tid med Sloret sig at skulde,
 Saa slæbes hun til Kæmpens merke Hule.

Nu est du, raaber Hartbein, min tilvisse,
 Nu hielper intet Åk og intet Skrig;
 Langt bedre skal end Tomfruburet, disse
 Steenfaste Hvelvinger beskytte dig.
 Saa tag det lange Slør nu fra din Isse!
 Viis mig din Skionhed, stræb at tækkes mig!
 Mit vilde Sind du kun formaer at boie
 Med dine Smil og Glandsen af dit Die.

Teg har, giensvarte hun, hvad bedre smiler,
 Hvad mig fortryller med sit Dies Glands:
 En slegen Daggert ved mit Herte hviler,
 Og den bevare skal min Tomfrukrands;
 Saasnart du vil, dybt i mit Bryst den iles, —
 Maaskee i dit! Vil du i Dødens Dands
 Med din Valkyrie dig modig svinge?
 Belan, saa kom! hun løster alt sin Vinge.

Men før skal du ei dette Elør bortdrage,
 For skal du ikke Sigrids Ansigt see,
 For Mordet ender hendes unge Dage
 Og dækker Kindens Nosser med sin Sne.
 Saa kan du elskke hvad der er tilbage,
 Saa kan du ad din lundiske Seier lee.
 Med hviden Haand det blanke Staal hun hæver,
 Det blinker alt — og Kæmpens Herte bæver.

Alt seer han, mellem Brystets Liliehøje
 Fremsprudle pludseligt et blodigt Væld;
 Alt Døden slukke Gnisten i et Die,
 Hvis Venlighed kun straale kan hans Held.
 For førstegang maa sig hans Herte boie,
 Sagtmødig raaber han og vennesel:
 Lad af at drøbe dig, du stolte Lilie!
 Sig ingen Magt skal sætte mod din Villie.

Du skal i denne Hal Fyrstinde være,
 Svartalfer skal i Bierget tiene dig.
 De vil bevise dig en Dronnings Øre;
 En Time daglig kun du skue mig.
 Din Haan jeg med Taalmodighed vil bære,
 Min Elskov boelig skal vise sig.
 Med Harpeleg, Baldhren, Dands og Sange,
 Sin Tid fordrive skal min liøre Fange.

Naar sort Tortwilelsen et Bryst betager,
 Kan den forvandle til en Helt en Mø,
 Naar Grens Redning hen mod Graven drager,
 Da maa det Ustyd være let at doe;
 Men naar ei længer Tordenshyen brager,
 Da snart igien fremspirer Livets Frø.
 En Trudsel gørde Sigrid til Heltinde;
 Et Haab — gør atter Sigrid til en Dvinde.

Og for paa ny ei hendes Harm at vække,
 Udiler Kæmpen strax af Bierget fort;
 Smaaafser komme frem; de Bordet dække,
 Saa ile sysselsat de atter hort.
 En Dør sigaabner i den brede Sprælle:
 En lidet Dvinde, spæd og lav og kort,
 Paa Gulvet huslig staær, med Miner blide,
 Med Nøgleknippet ved den hoire Side.

Et Korskæd bundet er for hendes Hue.
 Blaataernet Forkæd har for Skoertet hun.
 Sortladen er hun, rynket, Diets Lue
 Beviser dog at hun er karsl og sund.
 Hun neier dybt for Sigrid i sin Stue,
 Saa skjender hun paa Alsen: Bi du lun,
 Din dovne Knægt! jeg varme skal dit Dre,
 Og lære dig din Dont med Flid at giøre.

Er det at seie Guly? Er det at støve
 Mig Spindevæven af den hoie Væg?
 Er det paa Marken Kyllinger at røve?
 Er det i Bondens Huus at stiele Eg?
 Din Skurk! jeg kunde dig din Pande klove.
 Er det at lægge Bordets Dug i Læg?
 Din Madmoer saadan svigte kan du næmme?
 Paa en saa stor og vigtig Dag, som denne?

Skin Sigrid kan endnu ei Skurken skue;
 Hoit sidder han paa Stangen, holder fast,
 Og feier der af yderste Formue,
 Og færdes, som Matrosen i en Mast.
 Sort er han, med en heired lille Hue,
 Ildfuldt og vevert er hans Dækast.
 Ver rolig, raaber han ned til den Gamle,
 Imorgen skal jeg mere Forraad samle.

Vi har jo Sigtebrod og Frugt herinde,
 Som vi kan sætte for vor Giest paa Bord.
 En Høne vilde nys jeg overvinde,
 Den beed i Fingren mig, den var for stor.
 Og det gør ondt endnu! — Den gamle Qvinde
 Blev rørt, saasnart hun hørte disse Ord.
 Du arme Puds! saa har dig Hønen saaret?
 Kom ned, og svob lidt Spindevæv om Skaaret.

Forundret Sigrids skionne Nine skue
 Smaadværgene saa nydelige staae.
 Hun veed ei, skal hun smile, skal hun grue?
 Den Gamle monstrer hun fra Top til Taa.
 Den Gamle neier atter for sin Frue.
 Ung Sigrid er forladt ei i sin Braa;
 Hun føler trostet sig, hun seer og hører,
 Sig noget Levende hos hende rører.

Hvad har hun vel for Alfer her at frhgte?
 Hun er en Kæmpe mod den hele Flek.
 Hun kiender dem, de har et ørligt Rygte,
 De spinde tids paa den forladte Nok;
 Det Huis, som staaer ved Bierget hvor de bhygte,
 Har altid Hjelp af dem, og meer end nok.
 De bære Vand for Pigen, strigle Hesten;
 Net venlige Smaastabninger forresten.

Lidt sticæde de, kan man vel ikke nægte,
 Lidt tages med sig hjem til Hunsbehov.
 Tidt vil ei Mallen rigtig i sin Hægte,
 Tidt slutter Jernet ei til Hestens Hov;
 Da er det flige overgivne Knaegte,
 Som og forvilde Vandreren i Skov.
 De slukke Lyset, komme Stov i Floden,
 Omvelte Miodens Kruus og svie Grøden.

Snart blev hun med det lille Folk fortrolig;
 De troste hende der saa godt de kan.
 Med Blomster prydtes hendes Seng og Bolig,
 Kun sielden kommer den forhadte Mand.
 Sig føler meer husvalet, mere rolig,
 Den fagre, men den stolte Lilievand.
 En Harpe finder hun i Biergets Gienme,
 Hvorved hun hæve kan sin klare Stemme.

En Kilde gienmem Biergets Stene rinder,
 Og risler Belklang op til hendes Sang;
 Steenhyælingen er Stemmen ei til Hinder,
 Dens Gienlyd høit gientager Harpens Klang.
 Saasnart hun synger, hurtig sig indfinder
 Hver Underjordisk, som har der sin Gang;
 Og naar hun holder op, naar Bisen ender,
 Da klapper hundred smaae kulsorte Hænder.

Med Magt kan Hartbein intet meer udrette,
 Hun svoret har og holder hvad hun svor;
 Med Venlighed han prøver ud at slette
 Det bitte Had hos sit tilbedte Noer.
 Alt hvad han vil, er hendes Haar at flette;
 En kunstig Knude han i Løkken snoer,
 Som Sigrid atter ei at løse mægter;
 En daglig Straf fordi han daglig smægter.

Hver Dag en Time mi ved Aftentide,
 (Saa foelig gør Elskov selv en Trold),
 Har hun Tilladelse ved Kæmpens Side
 At vandre giennem Biergets mørke Vold.
 Han vogter hende, færdig til at stride.
 Der sidder hun midt i den Lund saa bold;
 Seer hendes Faders Borg, hist i det Fierne,
 Og over Borgen glimter Freias Stierne.

Hvad tænker hun? Paa hendes gamle Fader?
 Høit svulmer jo det unge Svanebryst.
 Hvad tænker hun? Paa Den, som hun forlader,
 Fortvivlet, uden Haab og uden Trost?
 En stille Taare Rosenkinden bader;
 Men Freias Stierne leer deri med Lyst,
 Som vilde den høit fra sin Himmel sige:
 Alt er endnu ei tabt, græd ei min Pige!

Ung Othar sidder fiernt i Bøgelunden,
 Hans Øie paa den samme Stierne seer;
 Søgt har han overalt, men Ingen funden.
 Nu er der intet Haab om Sigrid meer.
 Bleg sidder han og taus i Aftenstunden;
 Men Aftenstieren i hans Taare leer,
 Som vilde den høit fra sin Himmel tindre:
 En tifold større Fryd skal Smerten lindre.

O skønne Stierne! salig du bedaarer;
 Hvor ofte smelted du det røte Bryst,
 Hvor tidi fremkaldte du en Ynglings Taarer,
 Og straaled i hans Herte Haab og Trost;
 Dog, grumme Lys! kun mere dybt du saarer;
 Du loved vel, men skænked ingen Lyst;
 Den svandt den unge Baar, med Savn og Smerte,
 Tom, frydlos for det længselsfulde Herte.

Den lykkelige Held! hvem du belønner,
 Hvis ømme Trostlab du lyksaliggjør.
 Mon vel en ørlig Svend blandt Danmarks Sønner
 På dine Smil i Aften lide tør?
 Mon næste Sommer, naar sig Skoven grønner,
 Det skionne Hoved, med et Haar som Hør,
 Sædt blusser ved hans Barm i Aftenrøde,
 Og smiler ham et Rosenkys imøde?

Ta visselig! thi han har Maade fundet
 For Freia, ham beskytter hendes Magt.
 En Time vel har Othar modlos grundet,
 Nu Treets Raslen har ham atter vakt.
 Er Aftenredens Glands tilbagerundet?
 Violens første Duft tilbagebragt?
 Et quindligt Billed, lyst som Maanens Straaler,
 Staer for ham, smykt med Roser og Violer.

Mig sendte Freia ned, min skionne Frue;
 Jeg er en Alf af hendes lyse Hær;
 Hun sender Siosna fra sin Himmelbue,
 At troste dig bag Herthas Bogetraer.
 Den unge Mæ, som tændte først din Lue,
 Er ikke langt herfra; hun er dig nær.
 Skynd dig i Kæmpens Blod at farve Værget!
 Da redder du din Brud af Tryllebierget.

Saa talde hin, mens Natviolens Klokker
 Let gynged under, Brystets Twillingpar;
 Lyst flagred hen for Beiret hendes Lokker,
 Af luftigt Flor den solvblaa Kiortel var.
 Kom, raabte hun, jeg veed at Faren rokker
 Gi Othars Mod; alt bør du mangt et Ar.
 Jeg vil skion Sigrid dig i Faren vise;
 Følg Siosna! følg den milde Drømmers Dje.

Førstenet Othar staer, troer ei sit Die,
 Dog soler han sig en Gudinde see.
 Han meente staalklædt dem paa Dovres Høie
 At sidde, krystet af en evig Sne.
 De Blomster, som sig under Barmen boie,
 Tilliendegive meer en indisk Fee,
 End Nordens Diis; men kom fra Østerlandet
 Ei Valhals Guder, over Field og Vandet?

Hans dragne Sværd i Aftenrøden blinker,
 Som Aftenrøden blusser Heltens Kind;
 Med Natviolen ham Gudinden vinker;
 Han trænger sig igennem Krattet ind.
 Brat iles han, at ei han sig forsinket,
 Han bryder giennem Busken, som en Bind.
 Nu staer han ved det aabne Bierg i Lunden,
 Han Sigrid seer — og Siosna var forsvundet.

Der sidder hun med Sløret for sin Pande,
 Den bedste Lilievand i grønne Vaar.
 Bag hende seer han Kæmpen venlig stande,
 Som fletter hendes lange gule Haar!
 En Strom af Guld som naar i Perus Lande
 Hen over fieldne Sand en Kilde gaaer.
 Bleg kryster han sit Sværd, han seer den Gamle
 Bellystig i de fulde Løkler famle.

Forræder! raaber han, og vældigt svinger
 Sit lette Spyd, en jernbeslagten Alm.
 Forræder! raaber Kæmpen; Spydet klinger
 Alt mod den frugtelige Kiels af Malm;
 I samme Dieblif det giennemstinger
 Det brustne Staal — og knækkes som et Halm!
 Forfærdeligt i Luften Hartbein brøler,
 Sit Banesaar han dybt i Hiertet soler.

Dog vil han sig endnu i Døden hevne;
 Høit hæver han sit egetunge Skaft!
 Et Slag — og Othars blanke Hjelm maa revne,
 Til Jorden styrter Helten for hans Kraft.
 Dog hurtig i det frugtelige Stevne
 Staaer Ynglingen igjen. Den røde Saft
 Udvoelder meer og meer af Kæmpens Sider,
 Mat styrter han og bleg i Græsset bider.

O Sigrid, fryd dig nu, du stolte Skionne!
 Nu est du ei af Trængsel meer bespændt.
 Du kan din Othars Kærighed belonne,
 Hans kiekke Troskab har det vel fortient.
 Din Boldsmand ligger blegnet i det Grønne;
 Et Drab, som vide vorde vil bekjendt.
 Skynd med din Beiler dig til Borgen atter,
 Skænk ham en Brud, og Faderen en Datter!

Saa haaber Othars elskovsfulde Hjerte;
 End staaer hun taus og mæler ei et Ord.
 Et Forsøt fattet har, med stille Smerte,
 Det bly, jomfruelige Kongenoer.
 Gi meer Fyrstinde, moderlige Herthe!
 Hun troer at være ved din Issefjord;
 Gi blot et Slør, et fuldeligt Elende,
 En ringe Dragt, en Flugt skal skule hende.

For Pigen er et ubesmittet Rygte
 Meer end den klare Luft umistelig:
 Jeg var i Kæmpens Bold, nu maa jeg flygte,
 Et Spøg, et Smil blot funde droebe mig;
 Det vil jeg daglig ei paa Leire frugte.
 Selv Othar kunde let forandre sig —
 Nu blusser han; men er han steds den Samme?
 Hvad staaer mig inde for hans Elskovsflamme?

Saa tænker hun, og hendes Lieber tale:
 Othar! hvis nogentid jeg var dig kær,
 Da til herfra til Leires Kongesale,
 Og lad mig ene mellem disse Trær.
 Min Bolig staaer i ubekendte Dale,
 Hvor Ingen kender mig, som er mig nær.
 Fyrstinden Sigrid meer ei pryder Norden,
 En ukjendt Dørne vogter Gedehjorden.

Og uden Svar at vente, hun sig skyndte
 I Skoven ind; han bleg tilbagestod.
 Alt Mørket at udfolde sig begyndte,
 Fuldmaanen sank bag Havet i sit Blod;
 De blanke Stierner Midienat forkyndte,
 Forstenet Othar sad ved Bøgens Nod.
 Den blege Melkevei, de lyse Flammer
 Betragted Kæmpens Liig og Heltens Jammer.

Vort Sislund var i Oldtids unge Dage
 En tætbevoret Ege-Bøgeskov;
 Kun hist og her lod Bonden Øren drage
 Igennem feden Jord sin tunge Plov;
 Man fandt det mere nemt, med Magt at tage
 I fremmed fiendtligt Land sit Huusbehov,
 End selv paa Agren sine Ax at tælle,
 En Dont som overlodes ringe Trælle.

Hvor let for Sigrid altsaa sig at skule,
 Ved raskt at gienmembryde Skovens Hegn.
 Langt staaer hun nu fra Kæmpens føle Hule,
 Om Morgnen, i en smuk og fremmed Egn.
 Hun skuler med et Lin de Lokker gule;
 Den spæde Fod, som folte mangen Blegn,
 Husvaler hun i Bækvens kiste Bølger,
 Som Lovets grønne Skyggehælvning dølger.

Hun brytter med en fattig Hyrdeqvinde
 Sin rige Dragt; nu er hun, som sig bør:
 Om ranke Liv sig Vadmelsklæder vinde,
 Til Stav ved Bækken brækker hun et Nør.
 Den Gamle gaaer; og Sigrids Taarer rinde;
 Alt hvad hun har endnu er hendes Slør!
 Det hvide Slør hun om sin Tinding kaster,
 Og til en Bondehytte hen hun haster.

Hvad vil Du? raaber hende vredt imode
 Den grimme Qvinde, som i Døren staaer.
 „Jeg vil dig tiene for den blotte Fede.“
 Hvad kan du? — „Jeg kan vogte Lam og Faar.“
 Hvad gjør du her i Egnen? den er øde!
 Hvem er du? Tag mig Sloret af dit Haar!
 „Jeg vil i alting dig følgagtig være;
 Men spør mig ei; og Sloret maa jeg bære.“

Dg har du tient tilforn vel hos en Hyrde?
 „Min Fader eier selv en talrig Hiord!“
 Hvi løtter du ham ei sin egen Byrde?
 „Dertil han bruger stærke Mænd i Nord.“
 Vil Ulven deres fedre Flokke myrde?
 „Dem voxre stærke Horn ved Issefiord.“
 Saa frugte de vel ei, naar Ulven kommer?
 „O nei! de stange fleer ihiel hver Sommer.“

Saa gak da ned i Engen, du vil møde
 En talrig Flok af Lam og Geder der.
 Bevogt dem, til det vorder Aftenrode,
 Saa driver du dem ind i Hytten her;
 Saa malker du og skummer mig min Fløde.
 Net ordentlig mig kun og flittig vær,
 Hvis ikke vorder det din egen Jammer.
 Her faaer du Foden og et Sovelammer.

Ung Sigrid gaaer; vemondigt hun sig fryder,
 Paa snevre Sti, paa kratbevorne Bei;
 Thi hun er ene. Hendes Taare flyder.
 Om hun har Othar kier? Hun — veed det ei!
 Men hendes Hjerte hvært et Haab forskyder.
 At vende hjem igien til Borgen? Nei!
 Min Lod er fastet, her skal Hiertet isne,
 Her skal den unge Blomst i Skyggen visne.

Hun vogter i de milde Sommerdage
 Saa nær ved lune Skov sin tamme Hjord,
 Og tænker paa sin Herlighed tilbage,
 Som saae hun den igienem Drommens Flor,
 Hun vandrer om, tungfindig, uden Klage,
 Hun er ei meer en Kongems for Nord.
 Hun sidder i de kiole Markens Vinde,
 Med Stav i Haand, en elstelig Hyrdinde.

De munstre Hjorde vil hun gierne pleie,
 Hvært Faar, hver Geed er for den Skionne tam;
 Hun lærer sig at blæse paa Skalmeie;
 Hun kierer for de hvide Dæggelam.
 Et hoirodt Skærdf end har hun i sit Eie:
 I Trevler river hun sin sidste Bram,
 For Baand om Halsen paa de Smaae at føeste.
 Det Allermindste faaer det Allerbedste.

Nu skulde man dog tro, den grimme Qvinde,
 Saa rig paa Fæ, var over Sigrid glad,
 Og havde kier sin deilige Hyrdinde?
 Men nei! hun lenned hendes Flid med Had,
 Tog hende tidt i Regn og kolde Vinde,
 Gav hende Straa til Seng og lidt af Mad.
 Tidt gik hun hungrig i de grønne Skove,
 Og maatte mangen Aften hungrig sove.

Mistrostig sidder Sigrid høst paa Engen,
 Det er en skyfuld Dag og fuld af Slud;
 Bansmægtig aarle joges hun af Sengen,
 Hun finder altfor haardt den Gamles Bud.
 Med Saarer fæster Diet sig paa Vængen,
 Da bovner frem et stort Muldvarpeskud;
 En Pusling stiger op med Brod i Taske,
 Med Frugt i Kurv, Vijn i sin lille Flaske.

Her har du, hvad der kan dit Hjerte glæde,
 Her bringer jeg, hvad Sigrid gotte kan;
 Sør denne hoist fortræffelige Væde,
 Som bragtes hid langt fra et fremmed Land.
 Jeg tog den fra en Skipper; han vil græde,
 Naar ei han finder Flasken meer paa Strand.
 Jeg snapped den; hvad har han vel at klage?
 Jeg lod de fire Største staae tilbage.

Vi har dig kær, fra sidst da du var fangen
 I Bierget; vi har talt om dig saa tidt.
 Du veed vel, det var mig, som sad paa Stangen,
 Som blev i Haanden af en Høne bidt.
 Jeg hævned mig dog over den forgangen,
 Den havde giort et Æg, og det blev mit.
 Min Madmoer med det store Nøgleklippe
 Du strax vil see; hun kan kun langsom trippe.

Vi os arbeidet har af alle Kræfter
 Igennem Jorden hid til denne Brink;
 Thi hvor du er, der flytte vi nu efter;
 Men vi kan ikke taale Solens Blink,
 Gi Borgens Stei; det os til Jorden hæfter.
 I Luften først os falder Stiernens Vink;
 Dog, naar det som i Dag er mørkt og taaget,
 Tor vel vi komme frem, det lindrer noget.

Af Hiertet vort sion Sigrid Alsen takker,
Modtager gierne Gaven uden Skam;
Imens hun holder Maaltid fort han snakker,
Og spaser med det mindste Dæggelam.
Han finder Prydelsen om Halsen valker,
Han shnes, det var just en Hest for ham.
Han er i Sadlen alt; han Rytter leger,
Mens Lammet løber øengstligt om og bræger.

Men Rytteren ei lader sig forblusse.
Nu stiger Trude flur af Jorden op:
Med Silketroi' og Skoert af første Skuffe,
Solsvpændte Skoe, paa Hovedet en Top,
Med begge Hænder i en lille Muffe.
Hun Puds paa Hesten seer: Saa stop dog, stop!
Hvis den afkaster dig? Ifald du brækker
Et Been? Af hvor den Galning mig forskräcker!

O milde Trost! ung Sigrid er ei ene,
Hun er i Verden ikke plat forladt.
Hvad hende trosted under Biergets Stene,
Indfængslet i den sorte Ravnennat,
Det atter troster her bag Bøgens Grene,
Hvor Nattergalen har sin Nede sat.
Hun har endnu de smaae trofaste Benner,
Med Raad og Daad den Gamle hende tiener.

Det første hvad hun gør, den gamle Trude,
Er at hun op paa Sigrids Skulder staaer,
Og løser ud hver slagen Mareknude
Igen af Kongemoens fagre Haar.
Hvor deiligt flamme sig de Lokker prude,
Som Puds udkæmmet over Skuldren slaær.
Den Gamle Haaret atter glat indfletter,
Mens Puds en Blomsterknup i Sloisen sætter.

Hvad vil du her hos denne grimme Qvinde?
 Adspørger Trude; gaa til næste Dal!
 Der vil et herligt Huis du forefinde,
 Med Kielder, Stegers, Hauge, Loft og Sal.
 Der ting du dig i Kost og vær Gyrdinde,
 Saa lider du ei længer Hierteqval.
 Der finder du den No, som dig er tienlig,
 Husmoderen er from og Sonnen venlig.

Ung Sigrid vil ei did til Huset gange,
 Saasnart hun hører tales om en Son.
 Men Alsen siger: Vær kun ikke bange!
 Han eier alt en Brud, som du saa skion.
 Endnu i Aften skal han hende fange
 Til Hustru, hist i Lund, sommiergron.
 Ifald du skynder dig, da est du Giesten,
 Og Brudepigen med ved Bryllupsfesten.

Imedens nu den lille Føstekone
 Ung Sigrid overtaler, see vi maae
 Hvo paa den anden Side Skovens Krone
 Velhygte Bolig har ved Bakken blaa.
 Al kunde kun min Aftenharpes Tone
 Forkynde ret de Store med de Smaa
 Begivenheden her, saa kort og fyndig,
 Der ender Sigrids Nod, som den er hndig!

Ta, denne Dag igjen ung Othar troster,
 Han eier Huset, hans er Sal og Loft;
 Den forestilte Brud er Othars Søster,
 Den virkelige Brud har Alsen lovt.
 Hvis denne sidste kielke Prove broster,
 Da hævnes Hartbein grunt af Vagenhost,
 Den lede Trold; men Freia Dæmning sætter
 For mangt et Nidingsværk af onde Tetter.

At Sigrid er ham nær, har han erfaret,
 Om Sigrid har ham kær, han prove skal.
 Om Alt har Othar gamle Trude varet;
 Han smykker festligt ud med Lov sin Hal.
 De bedste Dalens Blomster, længe sparet,
 Nu pynte Bæggen rigt i hobetal.
 Den skienne Søster i Skarlagenklaede,
 Karfunkelsmykt, indtager Brudens Sæde.

Og da nu Solen ned i Vesten viger,
 Da kommer Egnens Ungdom did til Giest.
 Skalmeier, Piber, Trommer, Harper, Giger,
 Tilkendegive lydt en Bryllupsfest.
 Farvel sit gamle Herstab Sigrid siger,
 Og skynder sig afsted, som hun kan bedst.
 Alene gaaer hun; kun en Bieldes klinger,
 Sit lille Dæggelam hun med sig bringer.

Skinshge, du Blaalæbede, du Blege!
 Til Hielp idag den stakkels Othar kom;
 Dig vække skal de falste Brudelege,
 Trad ind idag i Elskovs Helligdom!
 For første, sidste Gang du Mynken præge
 Paa hendes høie Liliepande, som
 Fra Sloret du skal frie, som er i Vente;
 Til Held for Den, der aldrig dig fortiente.

Hvordan beskriver kort og kraftigt Skialden
 Den stumme Skæl, da ind hun treen, og saae
 Som Brudgom Othar? Hun er himmelfalden,
 Hun ændser intet meer i Salens Braa.
 De høie Piber, Trommens muntre Skralden
 Er hende Torden slag fra Skhen graa.
 Hun holder sig, at ei til Jord hun segner,
 Den friske Nøsentind bag Sloret blegner.

Hvor stor er Othars Glæde, da han mærker,
 Hvad Sigrid i sit stumme Herte leed,
 Han priser Nidkærhedens Underværker.
 Hun elsker ham! O sode Salighed!
 Forgieves sig den Yndige forstærker,
 Snart, snart hun selv sig løser fra sin Ged.
 I Sløret famler alt den hvide Finger,
 Dog tier hun endnu og bleg sig tvinger.

Men da Herolden raaber om en Pige,
 Som Parret lyse skal i Kamret ind,
 Da veed hun atter af sig selv at sige,
 En Purpurglod hosit farver hendes Kind.
 Med Magt de qvalte Suk fra Brystet stige,
 Dybt Nidkærheden ryster hendes Sind.
 Kom, raaber hun, med sønderknuset Herte,
 Mig bære lad den tændte Bryllupskierte!

Nu staarer hun i det stille Brudekammer,
 Udpnytet for de lykkelige To;
 Hun bærer Brudeblusset, Lysets Flammer
 Opklare sparsomt kun den hulde Bo.
 Med grønne Silkebolstre Leiet brammer.
 Nu Sigrid, lad de Salige med No!
 Hun kan det ei, stiwt hen hun for sig stirrer,
 Voxkierten stærkt i Liliehaanden dirrer.

Hun staarer forstenet, kold, hun taber Vandten;
 Hjist sidder han paa Bolstret med sin Brud!
 Hvad skildrer hendes Nod, hvad tolker Vaanden?
 En Ghysen nuprer hendes Liliehud.
 Hun staarer, til Lyset brænder ned i Haanden,
 Og Othar viser hende venligt ud, —

Da kaster hum sit Slør, da Taarer øse
Fra Diets Blaa: Ha, raaber hun, Trolose!

Behøver jeg ved Harpen meer at quæde?
Jeg skildred Othars Smerte, Sigrids Nød;
Men kan jeg skildre Sigrids, Othars Glæde,
Da Trostens Ord fra begges Læber fled?
O Harpens Klang kan bringe til at græde,
Men Elskovs Salighed er altfor sed
Til i en Sang med Toner at gientage;
Den kan udtales ei, den maa man smage.

Hun havde lovet Frigga sin Gudinde:
For ingen Yngling Sloret hæved hun,
For hendes Kærlighed han kunde vinde,
Og før han elskte ret af Hiertets Grund.
Han vandt den; og dog lod hun sin forblinde;
Thi elsker han endnu i denne Stund?
Han elsker! Kun et Ord den Skionne troster:
O sode Sigrid! Bruden er min Søster.

Nu stuer Othar hendes Skionhed atter,
Og Eden løste sig med hendes Slør.
Nu skinner Solen. Henhylt han omfatter
Med stærken Arm den huldeste blandt Mør.
Med Fryd han bringer Konningen sin Datter,
Til Fryd for alle Danerigets Øer;
Til Fryd for hvert et Skib i hele Norden
Har nu sin Dronning atter Issefjorden.

Selv Alferne dybt i de mørke Bierge
Sig fryde sammen i det sorte Muld;
Hvor flittigt kløttre disse vevre Drøerge!
Paa Brudesengen finder Bruden huld

Til Othar et af Staal fortrefligt Værge,
 Men til sig selv et deiligt Sler af Guld.
 I Sløret virket staer: Gi Sigrid næmmer,
 At glemme sine smaae trofaste Venner.

Harald Hildetand.

Hildetand med solvgraa Haar
 Hu til Balhal vendte;
 Hundredfemti Hædersaar
 Heltens Isse kiendte.
 Nu er foundet Nervens Kraft,
 Mat fast blinder Diet;
 Nort ei blier det rujstne Skraft,
 Ryggen krumt er bojet.

Tapper dog som Tyr i Nord
 En Thegen han før mon være;
 Drottens sieldne Daad var stor,
 Danerigets Ere.
 Alle Konger agted han
 Asathor at sende;
 Hvad han vilde, har paa Stand
 Helten bragt til Ende.

Kæmper var i Kongens Gaard,
 Og Kampen de forstode:
 Hug sig af de Dienhaar,
 Hurtigt, veltilmode.

Klingen ei til Kiodet gif,
Kun den raged Brynet:
Bort med Haan af Borgen gif,
Hvo blinkede med Synet.

Odin, som han offred til,
Op ham Snillet valte:
Svinefylkets føre Spil
Slet kun Fienden smagte.
Vært han var paa Ledregård
Længst af Odin selve;
Naar tæt en Flok i Tryne staaer,
Maae tusind Fiender skælve.

Gammel nu i gyldne Sal
Gubben sidder ene;
Modig, som den matte Val,
Marven er af Bene.
Nedrig vil en Nidingsflok
Nu den Gamle myrde:
Levet har han længe nok,
Livet er ham Byrde.

Mørket kommer, Midienat
Mulmet ud mon brede;
I Borgen lader Bruno bræt
Ham en Badstu' hede.
Bræt han ind i Badet gaaer,
Baaret de mon tænde:
Døren lukkes, Drotten staaer,
Danmarks Helt skal brænde.

Seent han mørker skumle Lyst,
Snar til Døren trænger;

Luen slaaer alt lys i Dvist,
 Laagen op han sprænger.
 Kæk med gamle Kraft han treen
 Kold i heden Lue;
 Kæmper giennem Krat og Green
 I Kredsen han mon skue.

Herlig da den Herre god,
 Helten usorfærdet,
 Staer i Doren, stærk af Mod,
 Stotter sig til Sverdet;
 Leer him, naar de Luer slaae
 For Lokken at fortære;
 Derpaa talde Drotten saa,
 Dristig og med ære:

Har Kong Harald her fortient,
 Hadst at vorde indebrændt?
 Forte han mod Fienden ei
 Folket frem paa ærens Vei?
 Kaldte ham ei Kampens Mand
 For sin Kækhed Hildurs Tand?
 Lærte ham ei Lidstials Drot
 Kampens Leeg at føre godt?
 Slog han ei det tappre Sver'g?
 Stred han ei paa Norges Bierg?
 Har han ei med Heltemagt
 Hele Norden underlagt?
 Drog ei da til Drottens Gaard
 Tappre Dreng, som Krig forstaaer?
 Baaret dog med Bolgen rød
 Brænde skal ham for hans Død!

Bruno svared brat derpaa:
 Billigt bør du tale saa.
 Nag dog ei til Nogen bær,
 Niding er ei blandt os her.
 Olding est du, Odins Sal
 Øffre vi den trætte Val.
 Stakal er, hvo dser paa Straa,
 Strax til Hel han fare maa.
 Blegned du paa Benkehalm,
 Blev du fort til Niffelqvaln.
 Derfor spruder Dragen her,
 Drotten den til Valhal bær.

Harald gav et hurtigt Svar,
 Helten i sin Rue klar:
 Troer I da, skøndt træt og mat,
 Thor har mig saa reent forladt?
 Ruster Eder! rast, ei seen,
 Rister mig en Runesteen!
 Runesteen, som reist bestaaer,
 Risn lig, i tusind Åar.
 Doe jeg vil i skaanske Dal,
 Derfra gaae til Odins Sal.
 Dekker Jer da, danske Mænd,
 Drabeligt med Staal igien!
 Folger Eders Fader nu;
 Gi til Freden staer hans Hu.
 Skal jeg doe? I ørligt Slag
 Synke maa min sidste Dag.
 Stride vi med Sigurd King!
 Skønt at doe for Heltesting.
 Tusind gaae med mig til Thor,
 Tappre Dag berømt i Nord!

Stolt saa talde Stridens Mand
Kaste Kæmper smilte.
Sværdet greb Enhver paa Stand,
Gi Panderserken hvilte.
Vendt var nu den vilde Hu,
Vendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kærl, som i gamle Dage.

Heltten da den blanke Hat
Paa sit Hoved satte;
Jægren griber Jernet fat,
Jærlor Sphydet fatte.
Beborg kom, den Baabenmo,
Fra Venden med sin Søster;
Stolt hun vil i Striden dœ,
Staal om haarde Bryster.

Hen drog en utallig Hær
Paa Bravallahede.
Sigurd Ring alt stander der,
Striden op at lede.
Stærk han er og holder Stand,
Ham Styrken ei forlader;
Briet staaer hans bedste Mand,
Barst i sorte Plader.

Krum han er, af Kampe maet,
Kullet som en Stodder:
Sigurds Gre, Storværks Et,
Kæmperen Stærkodder.
Hæren nu paa Heden staaer;
Heltene vil stride.
Hvo skal synke da? Hvo slaaer?
Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod stede.
 Mægtigt over Marken brode
 Malmets Toner, hult de lode,

Sigurd Ring paa Skoldet slog, høit Staalet klirred;
 Lyden op i Lusten dirred,
 Larmen rædsomt sig forvirred.

Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned;
 Vrede Sværd med Veigt sig hevned,
 Værget sprang og Pladen revned.

Hielmen brast; i Hiertet foer til Hialtet Sværdet;
 Staalet sprang, skjondt herligt hærdet,
 Hildurs Mænd stod usorfærdet.

Da begyndte Øysten; Bierg og Dal maae sige:
 Aldrig har den havt sin Lige
 Udi hele Nordens Rige.

Konger to var begge komne, kælt i Vælde:
 Hin vil trodsig Hælten fælde;
 Harald vil ei døe af Vælde.

Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.
 Sjælland er til Skaane bundet,
 Sigurd, naar dit Slag er vundet.

Mange vare svenske Mænd og mange Danske.
 Da greb Sværd med Stridens Håndske
 Svensker, Dansker, Udenlandiske.

Bred da mon Bravallahede Mængden favne.
 Valhal ei mon Valer favne;
 Vidar raabte alle Navne.

Sigurd stiller Svenßen op til Slag i Trhyne.
 Stridsmænd rhnked stærke Bryne,
 Odin blev i Sky tilsyne.

Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.
 Taaren ham fra Kinden trilled:
 Asathor min Ded har villet!

Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,
 Som mig selv i svundne Tide;
 Stolt jeg vil i Græsset bide.

Giev i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
 Damp af Blod mon Solen dæmpe,
 Drotters Hær ei slog med Lempe.

Skuer hifst et sælsomt Shn, hvo saae dets Lige?
 Stærkodd maa i Striden vige,
 Storværks Son imod en Pige.

Veborg flur, den Vaabenms, med Vælde sætter
 Ind paa ham, som fældte Tetter;
 Jernet springer, Blodet sprætter.

Hielmen er af Moens Hoved, Haaret vifter;
 Rast hum leer ad Sværdets Rifter,
 Raser frem og Farve skifter.

Kæven, som hum kæk ham traf, maa Klingen smage;
 Skægget, busket som paa Brage,
 Beed han i og holdt sin Hage.

Hevnet har den Helt sin nu hardt paa Ursine:
 Sostren hører Sværdet hvine,
 Miser Haanden; hvilken Pine!

Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mørke;
 Da slog Danerhelte stærke
 Dragne Sværd i Vandser-særke.

Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skoldunger.
 Skuldren saares, Skoldet runger,
 Synlig blevе Heltens Lunger.

Da nu Harald mørkte, Helte faldt i Gobe:
 Kongen i sin Purpurkaabe
 Kører frem, lod Odin raabe.

Vældig med to dragne Værn paa Vogn han føres,
 Bred han ind i Brimlen føres,
 Af Balfader han bonhøres.

Kæmpen kælt med Klinger slog til begge Sider;
 Dynger Liig i Græsset bider,
 Danerdrod med Døden strider.

Nu blev alting Kongen nær, som Natten, stille.
 Slukt er Stridens største Snille!
 Sværdet synker, Taarer trille.

Den, som sthred Nordens Land og Danmarks Dale,
 Ligger nu et Liig i Dvale,
 Længes ei til Odins Sale.

Bedre fil ei Konge Baal, for bort at fare.
 Trindt ham ligger tykt en Skare,
 Thor i Armen tog den Svare.

Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
 Mosbevorne Bautastene!
 Der bevares Heltens Bene.

Vidt end viser Nunen vældigt Kamper alle,
 Hvor Kong Harald paa Bravalla,
 Som en Helt foer til Valhalla.

Rosentræerne.

I Skyggen, under Myrtens Hang,
 Sad Rollo med sin Elsterinde,
 Ved Arnoflodens Bolgegang.
 Der vidste de sig tadt at finde,
 Ved Aftentid, naar Solen ned
 Bag Skoven i sit Purpur gleed.

De lued af en kærlig Brand;
 Hun var en ung og deilig Pige,
 Han var en rast og fager Mand;
 Men deres Fædre forte Krigs.
 Hver bød fortørnet Flokken sin,
 Som Guelfer og som Ghibelin.

I Florens Begges Huse stod:
 To Fæstninger i samme Gade,
 Hver paa en Grund, som Biergets Nod.
 De treen fun ud i blanken Plade,
 Og modtes fun med Stang og Sværd,
 Til Tveddragt og til blodig Færd.

I Kampestenen føstet var
 Af Jern med Spiger store Ringe,

Som Wettens Vaabenfaner bar.
 Op nægted intet Porten tvinge,
 Den var med Plader tykt belagt,
 Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad eiaabne selv formaer
 Bellona med sin tunge Glavind,
 Det aabent dog for Venus staaer.
 Hun trodser Fiendtlighed og Awind,
 Hun vidste dog i Skaggens No
 At samle de forelskte To.

Men kort kun var den rene Lyft,
 En fiendtlig Flok af Busken traadte,
 Da soedt de sværmed Bryst ved Bryst.
 Som Judas Frelseren forraadte,
 Saa endte her en troless Træl
 For evig de Forelsktes Held.

Dybt Filomeles Klage lod,
 Thi, revet af sin Elsttes Arme,
 Kun ønskte Rollo nu sin Død.
 Han sogte den i Kampens Harme,
 Han fandt den midt i Krigens Favn,
 Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
 Den skilles i et dunkelt Lukke,
 Saa salmed nu den Skionnes Kind.
 Midnatten hørte hendes Sukke,
 Hun boied bleg i Fængslets Baand
 Sit Hoved og udgav sin Mand.

Domkirkenmidt paa Torvet staer,
 Af sorte, hvide Marmorfliser,
 Af Kunst ørværdig, som af Nar.
 I Kirken mangen Indskrift viser
 End Graven af de største Mænd.
 Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
 Et ulykkeligt Par forsamle.
 O Had, hvor bittert raser du!
 End synsed Fienderne, de Gamle;
 Hver stod med Graad paa blegent Kind,
 Men med et usorsonligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
 I Kirken tor man dem ei lægge;
 De havde halvt kun Christus tient;
 Thi giennembrodes Kirkens Vægge;
 Halvt udenfor med deres Been
 Paa Torvet stod den hvide Steen.

Hjist hvor den gamle Tavle sig
 Endnu med Dantenavnet pryder,
 Der ned man satte Nollos Liig;
 Og her, hvor Giottos Taarn sig skyder
 Fra Jord, mod Himmelens Herlighed,
 Blev Lauras Aske sørket ned.

Naar Solen nu bag Bierget sank,
 Og farved med de sidste Flammer
 End Arnoflodens Bolge blank;
 Da vinkte dem ei Skovens Stammer,
 Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
 De hviled i den sorte Jord.

En Ven ved Arnos Bredder gift;
 Han standsed ved de Elsttes Kilde,
 Med Taarer i sit mørke Blif.
 Der stod endnu to Roser vilde;
 De havde selv dem plantet ned,
 Et Tegn paa trofast Kærlighed.

De stod saa frødigt og saa godt,
 Med deres unge grønne Blade,
 Men uden Knop og uden Nodt;
 Han løste dem med skarpen Spade,
 Et Indfald ham hans Herte gav,
 Og satte dem paa Elstvos Grav.

Nhs sammenhænget Blad ved Blad,
 I Aftenroden og Naturen,
 Stod de nu skilt, ved Kirken, ad.
 De slængte sig saa høit ad Muren,
 De vilde samles Kvist ved Kvist,
 Som de Foresttes Sæle hist.

Og see, da Morgenroden kom,
 Og farved med sin første Lue
 Det store Tempels Helligdom;
 Da over Brunelleschis Bue
 Alt Roserne sig havde strakt,
 Og hver sin Knop den Anden rakt.

Da Fædrene sligt Tertegn saae,
 Da fled fra Diet Taarens Kilde,
 Da solgte sig de Stolte smaae.
 De eentes — men det var for ilde!
 For seent for egne Hierters Fred,
 Gi for de Elsttes Salighed.

Stærkt ræsled hist fra Daabens Gal
 Den gamle, store, rustne Lænke,
 Som vidner Pisas dybe Fal!
 Thi Støvets Magt kan Jernet krenke,
 Ja slæae et Folk i Slaveri;
 Men Kærlighed er evig fri.

Den hemmelige Rost.

Skion Ingerlil gaaer om alene,
 Beskygt af Borgelundens Grene,
 Da hører hun en Stemme sod;
 I Hallen, hvalt af gamle Stene,
 Til Dret den alt ofte lod.

Knap kan hun den fra Jesir skille;
 Det kommer fra et Barn saa lille,
 Dog kan hun ikke Barnet see.
 Saa sod som Nattergalens Trille,
 Den tolker hendes Vel og Kee.

Naar hun er, ene Lyden kommer,
 Om Vintren, i den grønne Sommer;
 Fortrolig er hun alt med den.
 Og Høstens Frugt og Vaarens Blommer
 Hun plukker med sin lille Ben.

Den synger om Naturens Eden,
 Om Vensteb og om Kærligheden,

Forteller mangt et Eventyr.
Den elsker Nolighed og Freden,
Bud mindste Stoi den hastig flyer.

Engang en Aften siger Inger:
Din Stemme mig livsaligt klinger;
Dog, eier du en jordisk Dragt,
Est en lidet Aaland med Vinger,
Saa viis dig i din Skønheds Pragt!

Hun hører Stemmen sagte sukke:
Jeg maa mig for din Billie bukke,
Men du, hvi vil du mig saa haardt?
Forstumt er Nattergalens Klukke,
Og Stemmen svinder angstlig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
Var lagt i Gensomhed tilbage,
Skion Inger gaaer bag Skovens Træer;
Knap lyder hendes Længselsklage,
Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale,
Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
Bud Klippens Bøg, ved Bækvens Blaa;
Den klinger i de gamle Sale
Bag Harnisket i mørken Braa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
Og slukkes Lysets sidste Flammer,
Da luster der en kioslig vind,
Da banker sagte Dørens Hammer,
Og Noget suser hurtigt ind.

Og naar hun da sig holder rolig,
 Da taler venlig og fortrolig
 Med Ingerlil den spøde Røst;
 En Skytsaand i den Huldes Bolig,
 Den skænker hende Raad og Trost.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
 Letsindig strax igien begicere,
 Hvad eengang giorde Stemmen Bue?
 Var Sukket ei en stille Lære,
 En Bon om ei at ville see?

En Aften, (stærkt alt Dagen hælder),
 Sit Ønske hun den atter melder.
 "Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
 Stiig ned i Ridderborgens Kielder,
 Naar Taarnets Midnatklokke slaaer.

Hvor dybt i Grunden Borgens Bue
 Forener sig af al Formue
 Med Klippens vældige Granit,
 Midt i den sorte Kielderstue,
 Der vil du skælne noget Hvidt.

Hvad der du seer, skal mig bethde,
 Dog vil ei da min Stemme lyde.
 Al Inger! naar du mig har seet,
 Vil du din Daarlighed fortryde,
 Og angre hvad der alt er skeet."

Saa klynger Stemmen og bortviger.
 Nysgierrigt hendes Hierte higer
 Af større Længsel nu end før;
 Mens Klokkens toner, ned hun stiger,
 Ogaabner Kieldrens tunge Dør.

Hun seer sig om og intet finder,
 End Lygten hende kun forblinder
 I Dyhets skumle Helligdom;
 En Kilde gienmem Bierget rinder:
 Al Ingerlil, vend om, vend om!

Det kan hun ei; dog maa hun sukke.
 Hun noget seer — hun maa sig bukke —
 Hun seer — et Barn — o grumme Lyft!
 Det ligger i en lille Bugge,
 Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har mylig levet,
 Man seer det nys er myrdet blevet.
 Forfaerdet skuer Inger ned.
 Med Blod staer paa dets Vandefrekret:
 „Det voldte din Mysgierighed!“

End som en Engel født det smiler;
 En Lilie det i Armen hviler;
 Knap Inger rore sig formaaer.
 Hun reed af Hvoelvingen udiler,
 Og Døren efter hende slaer.

Nu ter hun aldrig gaae til sengen
 Alene, aldrig dyæle længe,
 Naar Maanen bleg i Skoven leer;
 Hun visned som en Blomst i Enge;
 Hun aldrig hørte Stemmen meer.

Min Aaland, du Hellige! din Stemme
 Mig lader Salighed fornemme,
 Skjondt Gaaden ei jeg løse veed;
 Forstyrrer jeg dit dunkle Giemme,
 Da dræber dig — Vanvittighed.

Skovkirken.

S Gudbrandsdal stod en eenlig Hytte,
 Hvis Eier ei var bleven Dødens Hytte,
 Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
 Og bragte Giæring i det friske Blod,
 Og Skræk og Oval og Vaande,
 Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Luft hin rene
 Omboltre skulde Fjeldets høie Stene,
 Som Fluer sank; den vamle Hede kom
 Og gjorde Bierget nøgent, Dalen tom
 Og lagde Landet øde,
 Som naar en Nattefrost affvier Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rast og uforfærdet
 Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
 Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
 Diet blev rodt og Læberne blev blaae;
 Og Norges Piger svunde,
 Som Roser i de kolde Mattelunde.

Den Barn, hvis Skønhed hele Jorden hylde,
 Svandt ind, og steg igien med sorte Blyder;
 Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
 Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
 Sank, som en slappet Bue;
 Og til et udbrændt Kul blev Diets hede Rue.

Naar Solen steeg nu i sin Morgenrøde,
 Da fandt den alting tomt og alting øde;
 Hvorhen den skued fra sin gylne Top,
 Blev den kun vaer en halv forraadnet Krop;
 Da skielved den og blegned,
 Og svøbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Fælt monne Sneen over Graven syge,
 Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
 Saaledes vexled lang Tid Aar med Aar.
 I Gudbrandsdalen stod endnu en Gaard.
 Fra den de Sloegter ginge,
 Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle,
 Der talrigt stod de Unge med de Gamle;
 De raadslog om, hvordan de skulde saae
 En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
 Hvor de med hellig Bise,
 Med Prædiken og Bon Gud Herren kunde pris.

Da maatte sorrigfuldt de med hverandre
 Med uforrettet Sag fra Thinget vandre.
 Skiondt hver sin Skjerv, i Siertet from og reen,
 Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
 Blev dog kun Summen ringe;
 Og meer formaaede de ei at tilsammenbringe.

I Somrens Tid, naar alt var lunt og stille,
 Naar Lougens Bolger monne sagte trille,
 Da samled de hver Søndag sig en Stund
 Udi en kielgdunkel Birkelund;
 Og fromt sig hvelved Birken
 Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned over Fyrrens Blade,
 Naar Græsset svandt og viste Stenens Flade,
 Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
 Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelwind;
 Da sad Enhver alene,
 Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor skønt den gode Gud med Styrke
 Sin Bistand hder dem, som troe ham dyrke:
 To Born, det var en Pige med en Dreng,
 En Sommersøndag gif ad grønne Bæng;
 Da sik de Lyst at vove
 Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pindsdag, den skønne,
 Den muntre Fest, som holdes i det Grønne.
 Der havde Bygden selv den mylig holdt,
 Mens alle Blomster dufted friskt og boldt.
 Bag Nordens Granepalmer
 De havde lovet Gud med heie Jubelpsalmer.

Som nu de Born rundt om i Skoven vanked,
 Og legte, sprang omkring og Blomster sanked,
 Og trængte did, hvor Skovens thkke Krat
 Selv gjorde lyse Dag til mørke Nat;
 Da mon de sig forvilde,
 Og Solen sank bag Field, og det blev mørkt og fulde.

Dog kom de hjem ei til den vante Hytte,
 Forgiveves monne bange Moder Hytte.
 Og Natten svandt; endnu de kom ei hjem;
 Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
 Saa munter og fornøjet,
 Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Diet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
 Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
 Om paa den gronne Jord, om i et Træ
 De havde sogt usikke Nattelæ?
 Da svared de tillige:
 O vi har slumret sedt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rumdt omkring i Skoven vanked,
 Og legte, sprang omkring og Blomster sanked,
 Og trængte dybt os ind i tætte Krat;
 Da blev det pludselig til mørke Nat;
 Vi kunde hjem ei finde,
 Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterligt os til at græde.
 To andre Børn i giennemsigtigt Klæde
 Kom til os der; de vare begge smaae,
 Med krusetgule Haar og Vinger paa;
 De sagde: Lad os ile!
 Vi vise jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Saa fulgte vi de Børn igjennem Skoven,
 Hen til et Huus, saa taarnet, hoit for oven.
 Ind ledte de os i en hvælvet Port.
 Det Huus, det var saa langt, det var saa stort;
 Foroven i en Bue;
 Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det kan vi ei beskrive.
 De Glutter sang: Her maae i Nat I blive!
 Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
 Da hjem, hvor Eders Faders Hytte staer,
 Fortæller, hvad I funde!
 Saa siunge de med Smil, gav os et Rys, og svunde.

Ak Moder, ak! I Husets Østerende
 Saae vi to store Lys paa Bordet brænde.
 Der straalte det saa sterkt med roden Guld;
 Af modne Bær og Ur var Væggen fuld.
 De Binduer vare lange,
 Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant af Hallens Grunde,
 Hvor intet vi for Merke skielne kunde,
 Der lod bestandig fort en herlig Sang,
 Ledsgaget af en dyb alvorlig Klang.
 En Stemme quad foroven,
 Langt mere sodt og klart end Drosselen i Skoven.

Da treen en Skare Born for os og dandsed,
 Indtil af altint intet meer vi sandsed.
 Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
 Vi ingen flere Born med Vinger paa.
 Og Sangen taug; vi skued
 Ei heller meer de Lys, som hoit i Natten lued.

Saa Bornene. Men med opmærksomt Dre
 Var Bygden stimlet did, for alt at høre.
 De sagde: Leder os paa Husets Bei!
 De ginge taust, paa Veien taldes ei,
 Hylldt af Forventning, fulgte
 De med saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igjennem Bust og Krat de Smae dem førte,
 Hvor Skovens Dyr langtfra man tude hørte,
 Hvor ei fra Pestens Tid en Stemme lod,
 Hvor Solen sparsomt gjennem Krattet brød,
 Hvor Maanen skinte neppe,
 Hvor Bust og Torn og Tre tæt fletted Slovens Teppe.

Med Oxer maatte de sig Veien bane;
 Men Orens Brug er rasle Normands Vane;
 Og skindt til sidst den stærke Haand blev mat,
 Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
 De Smae bestandig smitted
 Let gjennem Busten ind; dem følge de besluttet.

Og soni de nu ei Modet shnke lode,
 Da pludselig de for en Afgrund stode,
 Som skultes af de vildtnedhængne Lov,
 Hvor Klippen knuste Fossens Vand til Støv,
 Hvor Fraadens Hvirbler vrimled,
 Hvor over Svælget svei paa Kanten Granen svimled.

Med Trudsel skummed op de Bolger hvide.
 Da stod de Smaa alt paa den anden Side,
 Og havde tids dem vinket, ofte kaldt.
 Og Oren slog med Kraft, og Granen faldt
 Hen over Kloftens Grunde,
 Og blev en Bro, hvorpaa man sikker træde kunde.

Da hvidsled det igjennem Bust og Tørne,
 Og strax en Flok af Losser, Ulve, Biorne
 Dem treen innde paa den fierne Strand;
 Og grinte følt og viste skarpen Tand.
 Da sighted Buens Pile,
 Og brat i Skoven ind med Bræl man saae dem ile.

Alt daled Sølen ned bag Klipper bratte,
 Alt sank de senefulde Hænder matte;
 Da saae de pludselig fra dunkle Braa
 Midt paa en Gronning lys en Kirke staae,
 Af ranke Træer omklygget,
 Stor fast som Olafs hist, den han i Throndhiem bygged.

Med Mos begroet, omkrandset af Naturen,
 Eig hæved favnethyl ørværdig Muren.
 Mod Taget svang sig Bedbendranken trygt;
 I Kirketaarnet havde Storken bhgt;
 Den klappred med sin Binge,
 Med Næbet hørte man den svagt paa Malmet ringe.

Forhauset hen for sig de Bonder stirred,
 Og heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
 Og Oxen faldt af Haand ved ranke Træ,
 Og Haanden folded sig, og ned paa Knæe
 De sank, og med hverandre
 De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem imode lød en liflig Tone,
 Fra Midten i den gyldne Lysekronne;
 En Drossel sad paa Lyfestagens Arm
 Og sang i Aftensolen rød og varm,
 Og quidred dem imøde,
 Saa hndigt og saa smukt i Chorets Aftenrøde.

I Kirken vidned Alt om Niddertiden,
 Det maatte være længe, længe siden.
 Haandskrevne Psalmebsger kum man saae;
 Den Sang: Naar vi i største Noden staae,
 Var overalt opslagen;
 Og alt var thikt bedækt med Stovets hvide Lagen.

Men klar for Altret, blank i Aftenglandsen,
 Af rode Guld tilstraalte dem Monstransen,
 Og giennem Vindvet Brombærranken sig
 Til Altret havde snoet hdmhgelig,
 Og Aret guldbeglodet;
 Til høire Side Biin, til venstre Side Brødet.

Og nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
 Hendede Slægters Tempel atter fundet;
 Og i en hellig Psalme de udbrød,
 Og klart det skønne Chor i Kirken lød.
 Heit siunge Mænd og Kvinder:
 Hvo banker, lades ind, hvo trofast leder, finder.

De twende Kirkelaarne.

Det var sig Herr Asker Rhyg,
 Hannem hyste i Leding at gange;
 Først træder han i den Kirke siden,
 At høre de Ottesange.

Murene var af det gule Leer,
 Og Taget det sorte Straa;
 Det var sig Herr Asker Rhyg,
 Misnsiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Rhyg,
 Sit Hoved maatte han bøie;
 Loftet det var saa saare lavt,
 Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
 Den havde saa dyb en Revne;
 Tiden æder med Skarpen Tand,
 Saar lidet monne hun leve.

Fort hun gnaver med Skarpen Tand,
 Dertil hun haver stor Drift;
 Alt da voxte den lidet Smaablomst
 Udi den Kirkerist.

Alt da snoete den grønne Humle
 Sig ad den Kirkeside.
 Storken sidder udi Nedet strunk,
 Og seer hun ud saa vide.

Og hør du, kære Fru Inge!
 Du est en Qvinde saa pur,
 Gi sommer det sig at bede til Gud
 I sligt brøtseldigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,
 Og Regnen ned monne drøppe;
 Christus er steget til Himmelens Sal,
 Han næs ei meer med en Krybbe.

Hør du allerkærreste Hustru min,
 Jeg siger dig det forsand:
 Op skal du bygge Kirken af my,
 Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
 Af Steen du bygge den Muur;
 Ned da skal du rive saa brat
 Det uselig Kirkestuur.

Tage du saa mit Skarlagenfskind,
 Af Flosiel det vel maa være;
 Alt til et Ulterklæde fñont
 Du smildeligt det skal skjære.

Det var sig Fru Inge,
 Hun svared sin Husbond med Ære:
 Som I siger, min ædelig Herre,
 Saa bør det vel sig være.

Hør du kære Fru Inge!
 Gud haver velsignet dit Liv,
 Føder du mig en Son saa bold,
 Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Son,
 Da gør du mig Tankerne glade;
 Føder du mig en Dotter fñion —
 Jeg ikke vil hende høde.

Hør du, kære Fru Inge!
 Du est en Dvinde velbaarn,
 Føder du mig en Son saa bold,
 Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
 Da sætte Du kun et Spir.
 Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
 Men for Dvinden er Ydmighed Zíir.

Det var sig Herr Ulfer Ryg,
 Han beder sadle sin Hest,
 Saa rider han udi Ledingsfærd,
 Som til en Bryllupsfest.

Tredive vare hans Svenne,
 Og alle med Brhnier nye;
 Hvor han stædtes i Kampen hen,
 De Fiender brat monne flye.

Det stod paa udi Uger,
 Ja vel udi Maaneder ni;
 Der var sig Herr Asker Rhg
 Han seired i alle di.

Det var sig den gievelig Helt,
 Hannem hyste nu hiemi at fare;
 Hielmene var af hin roden Guld,
 Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igennem den Skov,
 Da fulgte ham tredive Svenne;
 Der han kom til Finnislovlille,
 Da reed den Herre alene.

Solen Skinner om Morgenens rod,
 Og Røgen falder paa Græs,
 Det var sig Herr Asker Rhg,
 Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
 Alt udi sin Gangers Side.
 Det vil jeg for Samningen sige,
 Hans Tanke løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
 Der kneiser en Bakke grøn,
 Bag ved ligger Finnislovlil,
 En By vel stor og skøn.

Det var sig Herr Asker Nyg,
Han bad vel ved vor Frue:
Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue.

Det var sig Herr Asker Nyg
Saa listelig da han loe,
Der han kom paa den gronne Bakke,
Da skued' han Taarne to.

Over den Kirke saa stoltelig
De kneised' i Luften blaa.
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hon var en Danneviv;
Hon skienkte sin Husbond Sonner to,
Til Gammel og Tidsfordriv.

Den første af de Sonner to
Ham kaldte han Esbern Snare,
Hon blev saa sterk som den vilde Bas,
Og mere snel end en Hare.

Den Aanden kaldte han Axel,
Hon blev en Bislop from;
Hon brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Falden er nu det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Gruus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Gruus.

Mosset dækker den gamle Steen,
Alt over hin sorte Jord;
Arel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Stryte vil snart det andet Taarn
Udi den Kirkeby;
Arel og Esbern Snare
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvinde!
Hun hvilis for Altret i Kirke;
Hun satte twende mægtige Taarn
Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierig
Hiemdrager med stolten Skare,
Og finder i Buggen Tvislinger to,
Som Arel og Esbern Snare!

Ægirs Gave.

Mens hoie Guder
Fornsieid sig, hvor salten Sø
Med Vælde tuder
Rundt om Hler-Ægirs Øe;
Greb den Gud for Havets Magt
Om et Horn saa stort,
Dannet udi Skionheds Pragt,
Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuse
 Dybt udi det vaade Blaa,
 Hvor Bolger bruse,
 Man ei dets Lige saae.
 Farvespættet der man fandt
 Over en Rand og Krog,
 Slangebriet det sig vandt,
 Som en spraglet Snog.

I smidig Vinden
 Smeltes Rødt i Hvidt og Guult;
 Hornet forinden
 Bar rummeligt og hust.
 Duppen i den snevre Bund
 En Karfunkel grøn,
 Randen om den brede Mund
 Gyldenblank og skion.

Det Horn mon love
 De Disar udi Egirs Sal.
 Han raabte: Vove!
 Fyld mig min Pokal.
 Haaret flettet ind med Siv,
 Blysom Vove stod;
 Blaatindebeltet smækre Liv,
 Trind den spøde Tod.

Fulgt af sin Søster
 Hun kom mens alle Guder loe,
 De hvide Bryster
 De bølgede saa froe,
 Bag den blotte Tomfrubarm
 Hiertet bange slog;
 Taus med Smil hun i sin Arm
 Sneglehornet tog.

Alt efter Vane
 Derpaa den unge Havets Ms
 Stak som en Svane
 Ned udi salten Sø.
 Snart man atter hende saae
 Paa den grønne Strand;
 Hornet syldte Perler smaae,
 Klare som et Vand.

I brune Hænder
 Tog Gubben, hvad ham Pigen gav:
 Hler Ægir sender
 En Gave fra sit Hav.
 Gaven være Disen bragt,
 Midt i Kredsen der!
 Som besidder største Magt
 Udi Guders Hær.

Da Frigga reiste
 Sig med sin egegrønne Krands,
 Gudinden kneiste
 Med herlig Himmelglands:
 „Moder for et Herthedal!
 Odins Hustru bold,
 Hvo har udi Asers Sal
 Større Kraft og Bold?“

De hvide Hænder
 Da strakte Gefion ud mod Sø;
 Saa trinde Hænder
 Som hun har ingen Ms.
 „Hvo har pløjet Herthalund
 Did du rige Frei?
 Hvo gav ghylde Neg sin Grund?
 Ingen uden jeg!“

Men Gør sig hæved
 Med sin Rød sin skarpe Kniv:
 „Hvor ofte bæved
 I ei for Hæltens Liv?
 Hvad er Kæmpe, hvad er Land,
 Ulden Sundhedssæft?
 Hvilken Kraft sig ligne kan
 Med min Lægekraft?

Mornen den høie
 Da stodte stolteligt til Lyd;
 Hvert Åssacie
 Faldt hen paa hendes Spyd.
 „Livet har I vel frembragt,
 Guders stolte Hær!
 Men hvad standser Livets Magt?
 Det gør Nornens Spær!“

Da Freia smilte!
 Paa sin lille Hod af Sne
 Dridhen hun ilte,
 Hvor Gaven var at see:
 „Ægir giv du Hornet mig;
 Freia stander først,
 Al Naturen siger dig,
 At min Magt er størst.“

At kæledægge,
 Begyndte hun paa Gubbens Skød,
 Fra trinde Lægge
 Bort Klædebondet flød.
 Trukte til hans Ryg sin Arms
 Alabaster ned;
 Lod ham skue nær sin Barns
 Brustne Hylighed.

Fast elskovsfangen
 Alt Ægir efter Hornet tog;
 Ham valgte Klangen,
 Thi Bragi Harpen slog:
 Og som nu hans Dines Ild
 Falldt paa Guders Rad,
 Blev han Ydun vaer, som stil
 Hos sin Husbond sad.

Saa taus blyfærdig,
 Indhyllet i det kedske Flor,
 Sad hum elskværdig,
 Om ranke Liv en Giord.
 Brun var Haaretsrene Glands,
 Som en Knude bandt;
 Af Bioler sig en Krands
 Giennem Løkken vandt.

Et gyldent Bæger
 Hun holdt udi sin hvide Haand.
 Naar Bragi leger
 Paa Harpen fro i Land,
 Dufter strax den modne Frugt
 Fra hin Skaal paa Stand,
 Breder ud en liflig Lugt
 Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
 Med Ynders ubevidste Magt
 Mon overvinde
 Selv Freias stærke Pragt.
 Ydun! Ægir raabte brat,
 Syng i Bragis Maal,
 Syng os, hvilken sielden Skat,
 Rødmer fra din Skaal.

Med deilige Stemme
 Det klang, som naar i Vaarens Dal,
 Bag Bøgens Giemme
 Fløiter en Nattergal;
 Ydun sang ved Harpens Klang,
 Høit steg hendes Rost.
 Harpen Klang og Yduns Sang
 Smelte Alles Bryst.

„Den friske Nødme,
 Som funkler her fra Skaalens Rand,
 Den hulde Sødme
 Kun Guder styrke kan.
 Blev af disse Egbler smaae
 Krystet ei en Drik;
 Falmed Odins Lokker graae,
 Sluktes Freias Blik.

Naar Bragi synger,
 Da modnes paa et helligt Træ
 Dets Egbleklynger
 I Lundens Sommerlæ.
 Kun Uddeligheds Kraft,
 Kun et evigt Liv
 Skænker denne sode Saft.“
 Saa sang Bragis Bir.

Et venligt Stille
 Bisaldt hvad Disasangen lod.
 Da saae man trille
 Ned udi Yduns Skiod
 Alle Hornets Perler smaae,
 Klart, paa Kildeviis:
 Skatten dig tilhøre maa,
 Valhals heie Dis!

Hvad jeg forlanger,
Til Giengield for hvad her du sik,
Er, at jeg fanger
Ud af din Most en Drif.
Tolk min Daad og min Bedrift
I en Skaldesang,
Lad den fra din Runestift
Tone frem engang!

Det Ydun loved,
Og derpaa deelte hun sin Skat.
Hver Disas Hoved
Blev smykt med Perler brat.
Hornet skænkte Bragi hun,
(Suttungsmisdens Maal)
Ægir gav hun strax paa Stund
Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden
Af onde Løk i Ægirs Bo
Forvendt til Striden
Var vorden Gildets No,
Havde Sæmund i sit Skrifst
Daaden længst fortalt;
Men den vældige Bedrift
Har den Mindre qual.

At ei forsvinde
Den skulde reent og plat forgaae,
God min Guidinde
Mig her Guldharp'en slaae.
Oldtids gamle Taager flye,
Valhal straaler smukt;
Guder vaagned op paa ny,
Bud Ydunas Frugt!

Tidens Perspectiv.

I den store snevre Stad
Gik en Yngling lidet glad,
Aftenen var taaget, mørk,
Byen thiktes ham en Ord.
Fra sin Barndom var han vant
Hoit paa Fieldets steile Kant
I en gammel Borg at boe,
Hvor ham Solen aarle loe,
Og hvor langsomt ned den gif,
Med sit skionne Purpurlif.

Ynglingen var from og klog,
Bel belæst i mangen Bog,
Leved med sin Fantasi
I den Tid som var forbi;
Kiendte vel af gamle Skrift
Mangen Helt og hans Bedrift;
Onskete sig paa Livets Bei
Hestelivet, fandt det ei;
Derfor lasted han Foragt
Paa sin Tid, som uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
Utilfreds han seer sig om.
Nu, da Solen daler ned,
Boxer hans Urolighed.
Hist i Gaden, lang og stor,
Staaer han harmfuld, uden Ord;
Stirrer ned ad Huses Rad,
Hiertet svulmer fast med Sad:

„Hvilken Rede! Hvilket Skul!
Kiernelös, ormstukken, huul!“

Som han monne saadan staae,
Ham en kraftig Olding saae,
Herte hoordan han udbrod
Heftig, over Nutids Dod,
Stolt af Oldtids Helteliv,
Fantasiens Tidsfordriv;
Sammenligned tusind Aar
Med Imorges og Igaar;
Noahs Ark og Paradis,
Med et Skuar, et Birkeriis.

Oldingen, som snart indsaae
Hvad den Unge tænkte paa,
Hilste ham og hætred: „O
Jeg er af den samme Tro!
Har som du det Svundne kier.
Hvad er imod Hisset, Her?
Naar for Kroniken man staaer,
Skuer paa de svundne Aar,
Paa sit eget Dieblik —
Hvilken bitter Malurtdrik!

Hvilken Forskiel! Hjæt en Krands
Af Bedristers Stierneglands;
Alt som Tiden kommer nær,
Taber sig det skønne Skør.
Bidt adskilt, i taaget Nat,
Brænder enkelt Stierne mat,
Røgindblandet, kummerlig,
Magtlos at begeistre mig.
Fuldeligt, som naar vi see
Ned i Gadens Lysallee.“

Ynglingen gab Manden Net:
 Ha hvo vilde nægte det?
 Oldingen med Værdighed
 Gik med ham ad Gaden ned;
 Og da endelig de vandt
 Langsomt mod den anden Kant,
 Tog den Gamle, mild i Mand,
 Unge Sværmer ved sin Haand,
 Vendte ham og sagde: „Nu
 Staer i Stiernekransen du.“

Og den Unge: „Nei, o nei!
 Kransen er der længer ei.
 Bidtadspredt i taaget Nat
 Brænder enkelt Lygte mat.
 Hjst hvor jeg udgjod mit Gad
 Funkler nu den lyse Nad.“ —
 „Skade vi ei saa formaae
 Tiden at tilbage gaae!“ —
 Svared, med et venligt Blif,
 Gubben; hilste ham, og gik.

Augustinus.

Hvo vandrer dybt i mørken Skov,
 Hvor ellers Ulven kun sit Nov
 Sig søger nær ved Klippens Kanter?
 Hvo læser store Folianter
 I Gulen, hjst ved Kildens Mand?
 Det er en from, ærværdig Mand.

Nu tier Skovens Fuglevrimmel,
 Længst daled Solen i sit Blod;
 Han knæler ned ved Bøgens Nod,
 Og seer i den violblaue Himmel.

Og i sin Gensomhed forladt
 Han strækker i den klare Nat
 Med vældig Længsel sine Hænder
 Mod Evighedens Lys, som brænder;
 Og sukker med et bange Ghys:
 Hvor finder jeg i Mørket Lys?
 O Du, som funkler fra det Høie,
 Fordriv mig Twivlens bittre Bee,
 Hvad Tanken aner, lad den see,
 Straal i din Klarhed for mit Die!

I Jesu hellige Bedrift,
 Ja selv i den profane Skrift,
 I Dagens Daad, i Nattens Luer,
 I Tanken selv, din Magt jeg skuer.
 Men — hvor en herlig Blomst fremstaaer,
 Den nager Ormen i dens Baar;
 Og hvor det Gode færligt stræber,
 Der stræber Ondskab ligerviis,
 Som Fristeren i Paradis,
 Og lummest Uskyldigheden dræber.

Bel bryder atter Lystet frem
 Af Evighedens Himmelhem,
 Og straaler herligt over Jorden,
 Naar Mørkets Øgle dræbt er vorden;
 Bel føler jeg det Godes Lyst
 At giennembæve godt mit Bryst,
 Naar Lastens Seier mig forstrækker;
 Naar jeg mod Dragens List og Bold

Med Dydens, og med Villiens Skold
Med Skælven delte Bryst bedækker.

Dog — uden Skygge, hvad var Ehs?
Hvo føler uden Dødens Ghs
Den sande Glæde vel i Livet?
Blev ei det Onde Jorden givet,
For med sit stærke Kæmpeskraft
At hærde Dyd til Villiekraft?
Staaer Maanen ei bag Skyens Nifter
Meer end paa blotte Hvælvings skion?
Og hvad var Tidens bedste Son
Vel uden seirende Bedrifter?

Altsaa er Lasten selv en Dyd;
Og burde blomstre mig til Fryd
Som andre KræFTER, andre Dydere;
Saa er det Gode, som mig fryder,
Kun Gisglespillet i mit Nu,
En Drift, som lede skal min Hu;
Saa er bestemt Alt i sin Orden,
Et Legetoi for Livets Aand,
Og jeg, i Slaveriets Baand, —
Et uselvstændigt Snug paa Jorden!

Saa har da Gud selv Slangen slæbt,
Hvorved Uskyldigheden tabt
Letfindigt har vor første Moder?
Almagten taaler ingen Broder.
Saa lagde selv han Dydens Fro
Kun ned, for strax at lade dse?
Saa er han selv det Ondes Fyrste?
Nei! nei! det er han ei. — Hvem da?
En anden Magt? Her nedenfra?
To Magter! — HvilkEN er den Største?

Paa Laben døde Gubbens Ord;
 Han sank ned Ansigtet mod Jord,
 Og sønderknusset og bedøvet
 Han vred sig som en Drm i Stovet.
 Paa Græssets Morgenperler ned
 Fra Panden strømmend Angstens Sveed.
 Da vakte ham en liflig Tone:
 I Østen atter Solen stod,
 Og Nattergalen høre lod
 Sin Rost fra den smaragdne Krone.

Og som han ned i Dalen saae,
 Sad der ved klare Saphiraa,
 Hvor den med Havet var forbunden,
 En deilig Dreng i Skyggenlunden.
 Et Gul sig havde nylig han
 Ved Øen i det bløde Sand,
 Med sine spøde Hænder gravet;
 Og med en Skee af Elfenbeen,
 Der tog kun Draaber Gen for Gen,
 Han øste Vand deri af Havet.

Og hurtig gik den Gamle ned,
 Og glemte hvad han nylig leed;
 Det hulde Syn gav Tanken Lise.
 Hvad gjør du? spurgte mildt den Bise.
 „Jeg tømmer, som du vel kan see,
 Her Oceanet med min Skee.
 Jeg øser Havet ud tilbunde!“
 Umuligt Barn! hvad vover du?
 „Det samme Fader, som din Hu,
 Der Evigheden vil udgrunde.“

Forfærdet Augustinus foer
 Tilbage ved sin Engels Ord.

Brat Englen var igien forsvunden;
 Men Gubben havde Trosten funden.
 Med Glædestaarer hang hans Blik
 Paa Nøsen, som af Havet gik;
 Han knælte let og vel tilmode.
 O, raabte han med salig Ro,
 Tilgiv mig, Herre! Jeg vil tro,
 Og jeg vil virke til det Gode!

Daniel Ranzau.

Hvi sjunges evigt om Spartaner,
 Som gjorde Fienden Passet trængt?
 Behøve vore tappre Daner
 I Tiden da vel gaae saa langt?
 Har Heltekraft ei sat sit Stempel
 Paa egen Daad, i egen Tid?
 Behøver Modet et Exempel
 Fra Grækenland i Leonid?

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Ranzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Som Thor han stod bag Skioldebulen,
 Alt offre Fædreland sit Blod;
 Men, Daniel i Loverkulen!
 Dig frelste Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforfærdet
 Bag Bierget med sin Fløk og streed,
 Og styrted Perserne med Sværdet,
 Indtil han selv i Græsset beed.
 Men Daniel paa Heden mødte;
 En Skærm bag Klippen fandt han der,
 Og Femoghyetusind blødte
 For firetusind danske Sværd.

Jeg sanger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Ranzau er hans Navn.
 Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fodestavn.
 Leonidas stod uforfærdet,
 Han Heltedød bag Klippen fandt;
 Men Daniel Ranzau stod bag Sværet,
 Og brugte Sværet til han vandt.

Børnene i Maanen.

Hør mit Barn et Eventyr!
 Seer du hist de sorte Skær
 Midt i Maanens lyse Skive?
 Bind kan ikke dem fordrive.

Men see grant og noie til,
 Da du snarlig mørke vil,
 At de dunkle Skær vige
 For en lille Dreng og Pige.

Hen de gaae med iil som Gang,
Har paa Skuldrer lagt en Stang,
Derpaas hænger Spanden stille.
Seer du Pletten hisst, den lille?

Disse Born som hisset gaaer,
Gik for mange mange Aar
Til en Brønd, som stod i Norden;
Maanen saae just ned paa Jorden.

I den lille lette Spand
Skulde hentes Kildevand.
Maanen saae dem i det Grønne,
Og de Born de var saa kenne.

Maanen sagde: See hvor but
Gaaer den lille stolte Gut;
Men bly og blid tillige
Gaaer den lille smukke Pige.

Begge tradske de afsted
Hen med ufortrødne Fied.
Nu er Spanden syldt ved Baekken,
Som udvælder hist bag Hækken.

O hvor fryde de mit Blik!
Om jeg tog dem som de gik,
Evig satte dem tilskue
For min blege Mattelue?

O hvor vilde klæde ret
Himlen herligt min Vignet.
Meente sleg en Billedslade,
Som paa Bogers Titelblade.

Børn og Børnebørn skal see
 Op til mine Børn og lee;
 Mine Børn skal altid smile,
 Mens de hen paa Himlen ile.

Saadan talde med Forstand
 Maanen hist den gamle Mand;
 Satte dem med Bust og Stangen
 Did, hvor nu de glæde Mangen.

Vandet blier dem aldrig tungt;
 Hvert et Barn er evig ungt;
 Muntre du dem altid finder
 Hver en Nat, naar Maanen skinner.

Evig unge, evig smaae
 Hen de over Himlen gaae.
 Naar du vorder stor og mandig,
 Er de Børn endnu bestandig.

Naar du solvgraae Løkker faaer,
 Gult er endnu deres Haar;
 Smile lige froe og smukke,
 Til din Grav, som til din Bugge.

William Shakespeare.

I Warwickshire der stander et Huus,
Det truer med at falde til Gruus,
Til Bolig det ei kan gavne;
Men yndigt sig strekker den gamle Muur,
Omkrandset af den unge Natur,
Og i Nuden er hellige Navne.

Der William Shakespeare leged som Barn,
Der spændte han ud sine Jægergarn,
Der gif han i Fattigskole;
Der spilled han Bolt og Klink og Pind,
Der talte Naturen til hans Sind
I blomstrende Brudekiale.

Hans Fader var en Uldvæver giæv;
Naar William saae den künstige Væv,
Da sik han Tankegne føre:
De Nørner og Parcer om Matten han saae;
Han hørte med Sang dem Vœven slaae,
De monne ham Kunsten lære.

Og naar han stod i den gremme Skov,
Da hørte han Vaarens og Somrens Lov,
Af alle de svingende Fugle;
Men sneg han sig Næsterstedet forbi,
Da gyste han tidt paa natlige Sti,
Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Og Alferne leged med ham som Pog;
Og læste han i sin Historiebog,

Da skued han Helved og Eden:
 Her Romeo misted i Graven sit Liv,
 Hjist hvæssed Shilok sin Foldekniv,
 Her raste Kong Lear paa Heden.

Der dæbte Moren sin Liv til Spee,
 Saa hvid og uskyldig som Nattens Sne;
 Her Makbeth trodsede Skrækken.
 Og Viola stod forklaædt som Knæs,
 Mens Barmen svulmede Vesten los;
 Og Ophelia svømmed paa Bækken.

Begav sig Drengen til nære Kro,
 Da følte han sig saa sjelefro,
 Der vare de reent afslave:
 Der spøged Narren med Bid og med Ord,
 Mens Pistol tomte de Flasker ved Bord,
 Og Falstaff pleied sin Mave.

Hvor William sad og stod og gik,
 Han tænkte paa Sligt hvert Dieblik;
 Natur sin Nettighed kræver.
 Men tolke med Ord hvad han havde seet?
 Kors! dertil fordres en lerd Poet,
 Og William var kun en Væver.

Men kraftig var han som Ungersvend,
 Og Kærlighed rev ham tidligt hen,
 Den monne Hjertet ham binde;
 Den syttende Sommer knap var endt,
 Saa havde han hymen alt Falten tændt,
 Og kaaret en Mo til Qvinde.

Nu gælder det først at være flink,
 Nu, William, hystre du Pligtens Vinl,
 Arbeide Natten og Dagen!
 Nu gælder det at slaae Isletten ind,
 Og væve din Hustrus fine Spind
 Til deilige Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
 Taalmodig slog han Isletten ind,
 Og stod i Skhyggen bag Muren;
 Spadsered ei længer saa tidt som før,
 Med sad om Aftnen i snevre Dør,
 Og skottede til Naturen.

Gud veed hvordan det var gaaet tilstdst.
 En Uldvæver var han vorden vist,
 Som ingen af Bretlands Bedste;
 Han havde vævet med Kunst og med Skik,
 Hvad nu den allerbedste Fabrik
 Knap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
 Af Heste findes en talrig Flok,
 Hvis Et ei Landet forlader;
 En Sicel der Naturen som Shakespeare seer,
 Paa Jorden findes vel neppe meer!
 Saa tænkte Digternes Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
 Da sendte han ned fra Himlens Blaa
 Sin Søster Diana, den Skionne;
 Mens William vandred en Aftenstund,
 Med Bosse paa Nakken i dunkle Lund,
 Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven skudt,
Hans Besse var ladt med det sidste Krudt,
Han kom fra Søndagens Gammel.
Da lod Diana gaae snelt forbi
En Kronhiort paa den eensomme Sti,
Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
Der kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
Da vaagned ham Jægerdristen;
Han tænkte: Mon jeg den træffe kan?
Skyd, raabte Diana, du dristige Mand!
Og smilte bag Selvskriften.

Ta, tænkte vor Jæger, jeg maa, jeg vil;
Teg veed den hører en Anden til,
Men Jagten var altid min Glæde.
Teg skyder den bag de skulende Træer;
Slovrideren finder i Morgen den her,
Saa kan jo Lorden den øde.

Og plaf der laae den blodende Hiort.
Diana smitted bag Skyen bort;
Ham monne Skytten opdagte.
Det hialp ei at han om Skaansel bad;
Ham Lorden, drevet af gammelt Had,
Bil streng for Netten forklage.

Bed Midnat Shakespeare stod med sin Liv:
Nei, raabte han, aldrig i dette Liv
Skal Warwik længer mig skue.
Teg gaaer, jeg flygter fra denne Slam!
Da fulgte Hustruen troligt ham,
Bed Maanens sildige Lue.

Til London isled det kærlige Par,
 Da vidste de selv ei hvor de var,
 I al den Menneskevrimmel.
 Forgiaves der' Dieneste de tilbed;
 Da mangled dem ofte det torre Brød,
 Men Phobus loe i sin Himmel.

Som William gif og slæbte sig om,
 Da til et lysteligt Huus han kom,
 Hvor Lamper i Døren brændte;
 Saa mange Ryttere der han saae,
 De monne ned af Hestene staae,
 Ved Huset, som ei han kiendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
 Holdt Hestie ved Bidsterne, Nad i Nad,
 Mens Festen vared derinde.
 Da stilled sig ogsaa William derhen,
 Og bragte, naar han kom hjem igien,
 En Skjærv sin grædende Dvinde.

Hvad var det vel for en ophyst Gaard?
 Af Shakespeare ved Drurhlane staer,
 Og kiender ei selv sit Tempel!
 Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
 Saa havde han aldrig paa Kunsten sat
 Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Hesten i Kuld og i Wind,
 Men neppe treen i Hallen han ind,
 Hvor Apollo hæved sin Stemme;
 Før hurtig han sig i alting fandt,
 Og var til Huset alt ganske vant,
 Og folte sig der som hienmme.

Først Hesten han holdt, saa Masken han tog;
 Men høiere Williams Hierte slog,
 Det var ham ei nok at lære
 Hvad andre Hærne for ham havde tenkt:
 Selv har han de skinneste Værker skienkt,
 Til Bretlands og Jordens Ere.

Tidt stormer Ungdommen, Manddommen ei;
 Paa vild April følger venlig Mai,
 Sig Blomsten af Græsset hæver
 Saa gif det William. Apol besol,
 Han drev ham til Scenen, fra Væverstol.
 Nu blev han en fiednere Væver.

Tapeter han væved, hvor Templet staaer,
 Som selve Rafaels overgaaer,
 I Liflighed, Tegning og Farve.
 De brister aldrig, de bleges ei,
 De blomstre som Roser i evige Mai;
 Og Hver kan Klenodiet arve!

Den selsomme Jordefærd.

En Sveitserbonde staaer aarle ved Strand,
 Da seer han i borgerlig Dragt en Mand,
 I Baaden, som Landet sig nærmer;
 Tre Ungersvende, fra skummende Næs,
 Henbære den Gamle paa fugtige Græs,
 Hvor Busken for Stormen beskiermer.

Den Døende stirrer med brustne Blik.
 Han ønsker af Kilden en Lædskedrik,
 De ile med blinkende Bæger.
 Han stirrer med Ghjen paa Søen hen,
 Og inden tilbage man kommer igien,
 Hans Læbe sig sagte bevæger.

Det lokkede solvindsprængte Haar
 Sig om den hvælvede Tinding slaaer,
 En hoi, en hydende Vand!
 Paa Læben sees et fortvivlet Smil,
 Han hælder sit Hoved mod grædende Piil,
 Og Bolgerne fuse paa Strandet.

„Som Havet stolt, og som Bolgen vild,
 Med blinkende Skum mod Solens Ild,
 For dybt kun i Mørket at dukke!
 Tilfreds ei som Kongens højerste Mand!
 Nu — ei engang en Drif Kildevand,
 For Febertørsten at slukke.“

„Usalige Hierte, som No og Nist
 I Livet ei fandt, saa brist, saa brist!
 Gud naade min Hustru kære!
 I stakkels Dreng, uskyldige Tre,
 Som dele saa trofast Faderens Bee,
 Han raned jer Lykke med Ere.“

„Christ frels i Døden en syndig Mand,
 Al — som forraadte sit Fædreland.
 Forraadte? Nei, ved min Adel!
 De frugted min Kraft, de tirred min Ret,
 Jeg hævned mig kun, dem skete der' Ret;
 Jeg doer, jeg doer uden Dadel!“

Da skælved i Stormen sveiende Piil,
 Og Morgnens Maane foragtende Smil
 Fra Sken ham blinked imøde.
 Med Haanden han trækte sin Pande saa heed,
 Og blegned igien med en uuskold Sved,
 Og krymped sig atter — og døde.

Hvo var den Gamle? Vi kende ham ei,
 Vi traf ham hisset paa Biergets Vei,
 En usæl sorgende Borger.
 Gud være ham naadig, nu er han død.
 Nuaabner Graven sit sikre Skjod,
 Og frier ham fra Livets Sorger.

I Klosterkirken man satte ham bi.
 Vi fandt ham hist paa den øde Sti,
 I Dødens Lidelser ghjæ.
 Saa lader da Baaren i Choret staae!
 Og at hans Øet kan hans Lewninger faae,
 Vi ville den efterlyse."

Man satte Liget i Kirken ind,
 Og Sveitserbonden med grublende Sind
 Gik bort, sit Ørind at rogte.
 Om Aftenen silde han atter forbi
 Henvandred Kirkens eensomme Sti,
 Og Baaren i Choret besøgte.

Da saae han igien de Ungkarle tre,
 Af Angst saa blege som Nattens Sne,
 Paa Skuldre den Døde de slæbte.
 Han saae dem ile mod stormende Vand;
 Ned grove de Liget ved nære Strand.
 Saa Morderen skuler den Dræbte!

Ha, raabte Bonden, skændige Fløk!
 Var Døden selv Eders Hævn ei nok?
 Har ei Jer den Dræbte forfærdet?
 I under det ei engang Gravens Nø,
 I Klosterkirken, i christne Bo?
 Som Nadsel ham faste bag Gierdet?

Thys Bonde, kære, thys Bonde ti!
 Der elsker ham ingen uden vi,
 Hans Stov vi skuule for Brimlen.
 I Norden hisset, til Skændsels-Meen,
 Er reist ham en græsselig Bautasteen,
 Som vender sin Spids mod Himlen.

Hvad har han da syndet, den fornemme Mand?
 „Det tor vi ei nævne ved Gravens Rand!
 Han lod sig, som Noah, bedaare.
 Og tre har han Sonner, men ingen Cham,
 Og ingen blotter sin Faders Slam.
 Vi skuule hans Blussel med Taare.

Ifald hans Legeme fundet blev,
 Man atter det ud af Graven rev,
 Thi und ham den sidste Hvile.
 Saa talede de Sonner med sorrigfuld Nand;
 Guldpendinge trylte de Bonden i Haand,
 Han saae dem hurtigt bortile.

De sad om Aftnen i Herberghuus,
 Paa Bordet stod endnu det fyldte Kruus:
 Vor Faders Gravsl vi drinke!
 Saa ud i Verden med fremmed Navn,
 Vi virke vort eget og Næstens Gavn,
 Og fromt i Skæbnen os stikke.

Du Christian est jo en boglærd Svend,
 Til Hoiskolen du begive dig hen,
 Du skal en Magister være.
 Jeg, Corfitz, har Sthrke til Haandværksmand;
 Vor Ludvig passer for Kunstnerstand;
 Saa søge vi atter vor Ere.

Farvel vor Adel fra denne Stund!
 En fætig Mand er dog ingen Hund,
 Fordi han ei længer er Greve.
 Stands smaalige Taare! Vort Bryst ei skælv!
 Nu stoler Enhver kun paa sig selv;
 Som Borgere ville vi leve.

Og dermed skiltes de venligt ad.
 For var det et usælt Kloverblad,
 Nu hver gik i Verden alene.
 I Storm og Regn uden Hjelm og Læ.
 Men skiondt afshugne fra gamle Træ,
 Ei visned de løvfulde Grene.

Den Sveitserbonde stod tankesind,
 Betragted i Haanden det givne Guld,
 Og talled de Trende for Gaven.
 Til Stranden vandred han næste Nat,
 Da seer han et Slyn og skælver brat,
 Thi Dødningen stiger af Graven.

I Harnis stander en Riddersmand,
 Ei Baabenet Bonden skielne kan,
 Skiondt Skoldet imod ham vender;
 Af Blod det besudles til Skræk og Gru;
 Man seer det er voldsomt brudt itu,
 Af straffende Bøddelhænder.

Hovmodig stirrer den Nidder i Sky;
 En Krone, drevet af Guldet nij,
 I Lusten ham svævende frister.
 Han rekker derefter med frækken Haand,
 Og slider fra Barmen et himmelblaat Baand,
 Saa Trostlab i Barmen brister.

Da stiger af Jorden en Qvinde bleg,
 Om Halsen har hun en blodig Streg,
 Forresten deilig at skue.
 Knap Nidderen seer det Spøgelse nør,
 Saa hyler han: Dina kommer du der?
 Og synker i sorten Tue.

Det qwindlige Spøgels paa Graven staær;
 (Af Nædsel reiser sig Bondens Haar,
 Af Skræk han ei nægter at vige).
 Hun boier sig over den sorte Jord,
 Og raaber. „Gorsz, jeg har et Ord
 Endnu dig i Øret at sige.

Og hvisked i Jorden, og langsomt svandt.
 Om Morgnen atter man Bonden fandt
 I Afmågt under sit Giærde.
 Fra den Tid kom han ei Pilen nør.
 Langt borte kunde dens Solverskær
 Ham alt i Natten forfærde.

Bel Bonden var fattig med Viv og Born,
 Hans Hytte stod ved den nøgne Tiørn,
 Dog vil han Guldet ei vinde.
 Han robed ei Graven for sogende Flok,
 Han tenkte: „Doden har hævnet nok.“
 Og trosted sig med sin Qvinde.

I Taarnet sidder den Niddersviv,
 Og stikker i Lin til sin Tidsfordriv,
 Og Perler i Flætningen fæster.
 For dreves hun af det stolteste Mod,
 Nu blev hun noisom og from og god.
 Ulykken er Tugtemester.

Og da hun var luttret i Kummerstand,
 Da Frihed hun fik, som det sode Vand,
 Der langsomt, tidlig og sildig,
 I Trængsel og Mulm under Jorden randt,
 Til Sluden er klaret, som Diamant,
 Og springer som liflige Kilde.

Jisposten.

Paa Danerstranden stod et Huus,
 Der drak de dem en ørlig Huus,
 Det var en Zuleglæde.
 Men Lene sad saa mod i Hu,
 Og monne Nine væde.

Af hører I de tunge Slag
 Af Mattestormen paa vort Tag?
 Tie stille nu Malene!
 Nu gelder det at svinges rap,
 Og bruge sine Bene.

Af hører I ei Stormen gaae?
 Den Isen vil i Stykker slaae!

Hør hele Huset rykte!
Mens I letfindigt Eder her
Ved Dands og Sang forlyste.

Da kom saa sterkt et Slag fra Nord,
Det rytede det Julebord,
Saa Øllet flod af Kanden;
Og Buen til Biolen faldt
Af Haanden Spillemanden.

Da hortes Isen Stranden slae,
Og Skummet skyded oven paa,
Hoit finneset Havets Bover.
Da standsed Dandsen i en Fart,
Og da gik Rusen over.

Gisposten er en farlig Sag,
Der Kongens Karle, Nat og Dag,
Maae fiernt i Kulden vaage.
Der staarer Peer Hansen med sin Flint,
I Mørke, Sne og Taage.

Før skisid den ærlige Soldat
Sin utro false Kammerat,
Som vilde dessertere;
Nu herves ingen fremmed Svend,
Nu flygter ingen mere.

Nu staarer han for sit Land at frie
For Skakren og for Høkeri.
Det slet Umagen lønner,
At grieve Thven med sin Sæk,
Og sine Kaffebonner.

Det var just denne Julenat
 Da Peder Hansen did var sat,
 Ham synger jeg i Bisen.
 Der vanked ingen Julegrød
 Og ingen Gaas paa Tsen.

Da meldte Peder med et Suk :
 Her staaer jeg som en Julebul;
 Har Ild i Viben tagen;
 Og Vajonetten er mit Horn,
 Og Sneen er mit Lagen.

Og mens jeg Stakkel her maa staae,
 Med Lene kan i Dandsen gaae
 De andre føle Knægte.
 At jeg paa Rasmus nidkier er,
 Det kan jeg ikke nægte.

Som saa han mæled disse Ord,
 Af Angest han tilsammen foer,
 Og Peder blev forstrækket.
 Han mærked Tsen med ham drev,
 Den var fra Stranden bræklet.

Farevæl, min Lene! aldrig nu
 Din Peder Hansen favner du,
 Ham Bolgen har fortørret.
 Al kunde jeg for min Sergeant
 Dog redde først Geværet!

Som saa han drev med blegen Kind,
 Jisstumpen foer mod Stranden ind
 I Sivet trængte Randen;
 Og alle gode Venner kom
 Og hented ham fra Stranden.

Nu sidder Peder Hansen tør,
 En Kande varmt Øl drak han før,
 Nu Gaaselaar han piller;
 Og Nasmus gaaer fra Gildet bort,
 Fordi ham Lene driller.

Christ stienke hver en ærlig Svend
 Sit Liv og Kæresten igjen,
 Naar begge staær i Fare.
 Til Bryllup gav dem Junkeren
 Et Daadhyr og en Hare.

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Skoven sidder en Kulsvierqvinde;
 De Bøge beskytte for Østenvinde.
 Men Mennesket raser værr' end Binden,
 Thi sidder den Biv med Taarer paa Kinden.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
 Hver Danemand sig mod Fienden værger;
 Saa gjorde Skalm, hendes Husbond liere,
 Han streed mod Greven, og faldt med Gre.

Men ak, nu sidder hun der alene,
 Med fem Smaabørn bag de vaade Grenne.
 En usæl Skæbne vi nu maae friste,
 Meer Brød ei hde de brændte Øviste.

Greve Geert nu synser omkring i Landet,
Af alle Danske forhadt og forbandet.
Christ fri os! hvis han finder vor Nede;
Da føle vi først hans grumme Brede.

Mens de sig prydte med Seierskranzen,
De spedde de spæde Born paa Landen;
De kastede det diende Noer i Flammen.
Christ straffe den Noer i Herved! Amen.

Mens stakkels Moder saa taler og græder,
I varme Kostet de Smaae hun klæder.
To Brod idag hende Klosteret sendte:
Dem skal ei sluge den hungrige Glente.

De Svedebrød store de Smaae hun viser,
Som Fugl i Neden hun dem bespiser;
Da rasler det i de nære Hækker,
Hun seer en Kæmpe, som Sved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Treets Grene,
Han synker træt paa mosgroede Stene.
Hjælp Gud nu! Kommer en fiendtlig Kæmpe?
Dog nei! Han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hjelm af den hvælvede Pande.
Niels Ebbesøn er det Jer, forsande?
Herr Ridder, hvi er I saa bleg afmægtig?
I kneiser jo ellers i Pladerne prægtig.

Bor Moer, heel aarle vi vare paa færde,
Vi skar os Frokost med Skarpe Sværde.
Dog har ei Hesten end saaet Havre
Ieg faste endnu foruden Davre.

To Brod jeg har kun til sem smaae Sæle,
 Nu faaer man kun Brod ved at røve og stæle;
 Jeg er den Siette, som lidt skulde nyde,
 Den Svendedeel vil vi Eder byde.

Bor Moer! jeg føler mig styrket saare.
 Aftor I kun Eders Glutters Taare!
 Snart skal I roligt i Freden leve:
 Niels Ebbesen vog den fullede Greve.

Mens Faaret bræged og Gaasen læged,
 I Nlanders sig Sværdene flinkt bevæged.
 Vi tog den Boghals i gule Løkken,
 Afhug hans Hals over Sengestokken.

Herr Ebbeson vog I den fullede Greve?
 Da skal I nyde den hele Leve.
 Hun vilde dem Brodet af Mundene tage;
 Vel græde de Børn nu med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Kinden brænder,
 Hver rækker sit Brod med de bitte Hænder:
 Du hævned vor Faer, vog Danmarks Drage,
 Du heel skal nyde vor Svedekage.

Niels Ebbesen græder. Han mægter ei Takk'en,
 Han stirrer til Steilen derude paa Bakken:
 Og fangede de mig, for paa Hiul at bryde,
 Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun Eders Davre:
 Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre.
 Snart Rugen atter og Sveden kan vore,
 Snart pløier I Landet med stærken Dre.

Naar da I sidder i Sytten sammen,
 Og korte Jer Tiden ved Aftengammen,
 Da glemmer ikke den Mand i Freden,
 Som skræmmed Jer Glenterne bort fra Neden!

Han drak lidt Vand af Kulsvierkanden,
 Han torred Sveden af Heltepanden;
 I Fjørspring hen sig Gangeren strakte.
 Forgieves de efter ham Brødene rakte!

Kæmpebegravelsen.

Paa en af grønne Danmarks Der,
 Og fiernt fra Larm og Stoi,
 Paa Marken, nær ved klare Søer,
 Der staær en Heltehøi;
 Paa Høien stod engang en Geg,
 I Blæsten Bladet skialv;
 Og det var Ellepogens Leeg
 Med Sommervindens Alf.

Om Aftenen et kærligt Par
 Til Høien ofte kom.
 Skionhed og Snildhed, Elskov — var
 All deres Eiendom.
 Vel funde, med det friske Blod,
 De siunge Vaarens Priis;
 Men Rudolf og Marie stod
 Ei meer i Paradis.

Han skulde nu i Ansigtveed
 Jo dyrke Jord med Plov; —
 Men ei et Blad, det Gimlen veed,
 Var hans i Danerstov.
 Hun skulde skænke Børn sin Mand,
 Men først dog vorde Brud.
 Af Adam saae i Straffestand
 Vist meer fornøiet ud.

Dog trosted sig de unge To,
 Naar de til Høien kom;
 Da sollte de saa sicelefroe
 Den rige Fattigdom.
 „Den Tanke styrke skal mit Liv,
 Gior mig det let at døe,
 At vorder aldrig Du min Viv,
 Saa est Du dog min Mø!“ —

Engang da de saaledes sad,
 Og Maanen stod i Blod,
 Da hvisled Egetroets Blad,
 Og bleg en Skygge stod —
 Saa thktes dem — saa venlig, nær —
 Men idel Lust og Dunst;
 Det Taagen var i Maaneskær,
 Det var Naturens Kunst.

Dog ligned den en Tomfru hvid
 Med Slor og Brudekrands;
 Hun smilte til dem, hndigblid
 I Maanens Solverglands.
 „Jeg er alene, Jeg er to!“ —
 Saa quad hun paa sin Sti; —
 „Da faaer jeg først i Høien No,
 Naar vi bli'er to som J!“

Nu hæved Blæsten sig i Lov,
 Sig skulte Maanens Kind,
 Og Synet svandt, som lette Stov
 For skarpe Mordenvind.
 Af Skæk sig reiste deres Haar,
 De gik til fierne Bj,
 Og voved ikke næste Baar
 At samles hist paanh. —

Men lad os vende Blikket nu
 Fra føle Nattesærden,
 Fra Drømmernes indbildte Gru,
 Til virkelige Verden;
 Gi sulke meer i kiclene Baar,
 Hos Tomfren med Rosen,
 Men see paa Bonden hist, der staaer
 Og skærer Tørv i Mosen.

Guldgrube kan man kalde nok
 En saadan Tørvegrube.
 Snart er en kostbar Bøgeblok
 Fortært af Ildens Strube;
 Men Tørven ulmer mere seen,
 Og staffer Bonden Penge.
 Men hvad er det for Mandebreen?
 De vist har ligget længe.

Gi hvor fuldstændig! — Seer jeg ret?
 Hvo være kan den Døde?
 En Beenrad! Seer! et heelt Skelet,
 I liflig Aftensrøde.

Her lagde han sin Jordekiol!
Men det vil alle sande:
Det er nok længesiden, Sol
Bestraalte denne Pande.

Til Høvdingen i Stiftet snart
Et Bud maa Brevet være:
Vi fandt et Liig af sielden Art,
Da Tørv man vilde skære.
Hvad skal vi mere? Skal den Mand
Begraves eller ikke?
Her stille staer al vor Forstand,
Derfor til dig vi skille.

Og Høvdingen: „Paa Løverdag
I seent i Matten mode;
Paa Kirkegaarden, uden Brag,
Begraver mig den Døde!
Læg ham i Kisten uden Støi,
At det ei Maengden lokker.
Af Christenjord en lidet Høi,
Men uden Sang og Klokker!“

Det var ved stille Midienat,
Bed Maaens klare Flammer,
Da Høvdingen af Stovet brat
Blev vækket i sit Kammer.
Si ene. — See hans Skriver, nær
Bed Høvdingens Alkove!
Han tænker paa sin Hiertenskær,
Og han kan ikke sove,

I kiende ham! I saae ham nhs
 Med Tomfren paa Hoien.
 Men Hvo gaaer der paa Gangen? Ths!
 Ha hvilken selsom Stoien!
 Det rasler, som med Staal og Jern,
 Det Sind og Hu forvirrer;
 Snart ganske nær, snart atter fiern —
 Med Sporerne det klirrer,

Og sagte springer Døren op.
 I Plader staaer en Kæmpe,
 Med Hestehaar i Hjelmetop;
 Han farer ei med Lempe.
 Han hæver høit sit rustne Spær,
 Imedens Hanen galer,
 Nu staaer han Sengen ganske nær
 Og huult saaledes taler:

Du Fredens Mand i svage Tid,
 Forskaan mig for din Riste!
 Jeg var en Hedning kiel i Strid,
 Men brat mit Liv forliste,
 Da hisset paa den klare Es,
 (Nu torret til en Mose)
 Jeg vilde seile til min Mo,
 Den bedste Dalens Rose.

Man sogte mig, men fandt mig ei;
 Den vene Signe blegned.
 Hun plukte blaae Forgiætmigei,
 Til hun i Døden segned.
 Til Aske brændtes hendes Been,
 Hun hist i Hoien hviler,
 Men gaaer igien bag Egegreen,
 Naar fulde Maane smiler.

I Christenjord mig ei begrav,
 Thi jeg var ingen Christen;
 Et Baal i Mosen mig tillav,
 Brend Knoklerne paa Risten!
 Grav Høien op hvor Egen staer!
 Saa vil ei Signe sukke,
 Naar Du forsigtigt Aften slaaer
 I hendes Askekruske.

Naar Ilden flammer høit i Øvist,
 I Baalets tændte Grene,
 Da svæve vi til Freia høst.
 Hun Sielene forene!
 Men faengsles jeg i Risten smal,
 Imellem døde Bonder,
 Da, Fiende! Hævn dig træsse skal,
 Og Straffen jeg forkynder.

Hver Aften, naar tilsengs Du gaaer,
 Min Beenrad er paafærde;
 Gardinet den tilbageslaaer
 Da ved dit Hovedgierde;
 Da Munden uden Læbe leer,
 Dog end med blanke Tander;
 Jeg — uden Mine — paa dig seer
 Og gribet dine Hænder.

Og naar af folde Knokkelbeen
 Du lader dig besamle,
 Da fuler snart Du Shgens Meen,
 Og skrænter som den Gamle.
 Dit Haar blier graat og Kinden bleg,
 Du vil den Døde ligne.
 Begrav mig under Høiens Geg,
 I Krukk'en hos min Signe!

Da venter dig en værdig Bon,
 En King af Guld hin røde,
 Hvis Du opfylder Haralds Bon,
 Og krenker ei den Døde,
 Men spotter Du hvad jeg har sagt,
 Da vil mit Ord Du sande,
 Da vil forsilde din Foragt
 Fortvivlet Du forbande.

Og fæster Du en hndig Brud,
 Jeg hende maa besøge;
 Det skionne Lys jeg blæser ud,
 Alvorligt maa jeg spøge.
 Thi troe, mit Ord er ikke Tant.
 Elskov er stærk som Døden! —
 Saa talde Skyggen og forsvandt
 I Skin af Maanegloden.

Men Høvdingen i Sengen loe
 Og kaldte paa sin Skriver.
 „En Drom jeg havde nys, min Tro!
 Men roed dog ikke bliver.
 Hvad agter jeg slig Drommetant?
 Nu er vi alle kloge!
 De gamle Kæmper, det er sandt,
 Var aandelige Poge.

De hylded daarlig Phantasie,
 Nu hylde vi Forstanden.
 Paa Loverdag begrave vi
 Fra Mosen Skaldepanden.” —

„**N**æ Herre! jeg har haft et Syn
Som Eders. Kom! Vi ville —“
Da rykked Høvdingen sin Bryn,
Bød Svenden tie stille.

Ogsov igien. Men Rudolf stod
I største Hast fra Sengen,
Med Dugen, Spaden unge Blod
Sig sneg afsted til Engen.
Det blev en tung besværlig Gang,
Det var saa mørkt derude;
Karlsvognen skulde Hjul og Stang,
Og Stormen hørtes tude.

Fuldmaanen skulde sig bag Sky;
Det rusled; men ved Stedet
Der straalte frem den klar paamh,
Net som om den blev glødet.
Fra Mosen bragtes Krempebeen,
Sit Værk han suelt begyndte;
Han brændte dem ved Tørv og Green,
Med Ask'en han sig skyndte.

Da faldt paa Hiertet det som Bly:
Fremfusende! Jeg Daare!
Snart floiter Værken under Sky,
Snart Blomsten fælder Taare;
Men Heien jeg udhule kan,
For aarle Morgen kommer?
Jeg gribes med den dode Mand,
Og stedes for min Dommer!

I mens ung Rudolf sukked saa,
Dybtsolende sin Øvide,
Han pludselig en Gubbe saae
Arbeide ved sin Side:

Fjørstaaren Kæmpe, graaligt Haar
 Paa Hovedet, det høie;
 I Tindingen Ur af et Saar, —
 I Panden — fun eet Die.

Han hialp ham godt; de mæled ei
 Et Ord imens tilsammen;
 Men Oldingspaden gjorde Bei
 Saa snelt ved Maaneflammen.
 De Krukk'en fandt i Høiens Skied,
 Og Asken giod i Krukk'en.
 For Rudolfs Dre grant det lod
 Da som en kærlig Sukken.

Og Oldingen ham hialp med Flid
 Brat Graven til at kaste.
 Det var endnu ei Morgentid,
 Saa skyndeligt de haste.
 En Ring af Guld umg Rudolf fandt, —
 Han horte Spadelingen —
 Da luktet Høien — Gulben svandt —
 Han ene stod med Ringen.

Han stirred under Egens Læ,
 I Morgenvinde folde.
 „Men Ringen — den er Dannesæ,
 Jeg tor den ei beholde.“
 Sin Kistekiole tog han paa,
 Til Hovedstaden ilte;
 Der ham den gode Konge saae,
 Han hørte ham — og smilte!

Betalte Ningen kongeligt;
 Og Rudolf hiem sig skyndte;
 Sit Eventyr, sit Dremmedigt,
 Den Elskede forkyndte.

„Og var jeg vaagen eller sov,
Begrov jeg dog den Døde;
Og fandt ved Bakken under Skov
En Ring af Guld hin røde.“

„Min Konge har den godt betalt,
Nu kan os Præsten vie!“
Tidt sad han under Lovet svalt
Paa Høien med Marie.
Og intet Gienfærd meer de saae,
Der hortes ingen græde;
Men Maanen tids fra Himslen blaa
Bestraalte deres Glæde.

Peblingesøen.

Teg gik mig ud over Bhens Bro,
En tidlig Aftengang;
Stormwinden havde sig lagt til Ro,
Men Dagen var end ei lang;
Snart Solen skulde til Hvile gaae,
Snart Glandsen var forbi,
Teg iled ud i min Kappe blaa
Til Kærlighedens Sti.

Den er ei meer, som i Sommer, grøn.
Gi Lovet i Træet staaer;
Men, som Naturen, Menneskets Son
Faaer ogsaa hvide Haar.

Grindringen er dog frisk endnu;
 Afsted kun! Uforsagt.
 Men Aften! ei hvor skøn est du
 I nøgne Vinterdragt.

En Aftenrøde saa skør at see,
 Som i en Sommerqveld;
 De lange Straaler i Skyen lee,
 Op Skyen taarner Fjeld;
 Nu grønne Farve, nu lysegul,
 Og nu violne Brand;
 Og Solen vender sit Purpurhiul
 Mod Jordens sorte Rand.

Og Mollen rører Bingen let,
 Og Broen stander saa straa.
 Som i et Billed — en Marionet,
 Med trillende Bogne paa,
 Og unge Mør i Jobel og Maar,
 Og Mænd og Kvinder til.
 Men hvi mon alle til Søen gaaer?
 Ha hvilket Skuespil!

Paa Dammens Flade glindser en Blok
 Af Jis, og den gjør træg.
 Der sværmer en lystig Drengeslok,
 Som Aftenrødens Mæg.
 Og Ynglinger med, — som fuglen fast,
 Snart nær, snart atten siern; —
 Og vove saamangt et kunstigt Kast,
 Paa snelle Skoite-Jern.

Laan, gamle Maler af Nederland!
 Din Pensel mig et Blund;
 At jeg med Farver male kan
 Den hndige Vinterstund.

Hvi skal den svinde saa suelst og brat?
 Den quæger altfor suulst!
 Leer mig, fra Evighedens Nat,
 At gienne Tidens Flugt!

Jeg gik den lystige Sværm forbi
 Ad Frederiksberg, til Giest,
 Og kom igien paa Kærlighedsti
 Ved fulde Maanes Fest.
 Det var en stille Midienat,
 Men klar var Nattens Bei;
 Den lange Sti var nu forladt,
 Men Søen var det ei.

En Skare sværmed atter der;
 Men langsomt glede de Smæle,
 I Maanens blege Dødningsstier —
 Og med Ligskørter paa.
 Den falske Skorpe med dem brast;
 De sank, men dukkede frem.
 Tistapper hang i Haarene fast,
 Og Bandet qvalte dem.

St. Jørgen nærmmed sig sin Sø;
 Og Dragen, han fordum vog,
 Saae jeg, som Sky, i Lusten døe,
 En lang og spraglet Snog.
 „Jeg redded' fordum Byens Mør
 Fra Dragen“ var hans Ord;
 „Men den i disse ferske Søer,
 Den er for lunst og stor.“

„Hver Vinter kræver den sin Fangst.
 Hin Drengeslok, der gaaer,
 Den drukned her, med Skæf og Angst;
 Sit Bytte sik hvert Aar.

Og Frueklokker, Petri med,
 Som over Volden see,
 Klang for dem, paa det samme Sted,
 Hen over Gravens Sne."}

St. Jørgen svandt, — og Skaren svandt,
 Og Alting var forbi,
 Og jeg mig atter ene fandt,
 Paa Kærlighedens Sti.
 Da led en Røst: „Thor hnder vel
 Hver Yngling varm og kæf;
 Men den nedshynke maa til Hel,
 Som trodser kold og fræk.“

Men mildere led en Alferøst;
 „Ushuldig, skjondt ei klog,
 Bortløkket fra sin Moders Bryst
 Blev mangen herlig Pog.“
 Da skuæd jeg mod Himmelens Blaa,
 For Haabet svandt min Frygt;
 Og jeg en Engleskare saae,
 Som var med Stierner synkt.

Bissekræmmeren.

Bed Rhinens Bred en hndig Hal
 Stod midt i Dalens Favn;
 Der folte Fader Reichenwald
 Sig i sin Lykkes Havn.
 Forpagter var han, stærk og dicer,
 Med Hustru, Døttre to,
 Og usd et redeligt Erhverv,
 Midt i Naturens No.

„Nu smiler atter Vaaren blid,
 Thi længst er sluttet Fred,
 Og selv i Kampens værste Tid
 Tog Stormen os ei med.
 Sex franske Helte hused vi,
 Fra Elsaß Naboland.
 De stod os troe i Faren bi,
 Og fierned Ildens Brand.“

„De alt betalte, hvad de fik,
 Og Intet med de tog.“
 Luise sad med vaade Blif,
 Og hendes Hjerte slog;
 Men Faderen blev det ei vær,
 Og raabte glad og stærk:
 „Alt jeg endnu min Velstand har,
 Det er min Fiendes Bærk.“

„Min Hanna nu jeg styrer ud;
 Hun skal i Silke gaae,
 Med Gyldenstykke, hndig Brud,
 Hun skal i Kirken staae.
 Og Bisselræmmeren jeg snildt,
 (Alt intet mangler, Mo'er!)
 Har end i Aften hidbestilt,
 Med Perlebaand og Flor.“

Sion Hanna hos sin Brudgom sad,
 Og Manden hos sin Bir;
 Hver folte sig saa herteglad
 Ved munter Tidsfordriv.
 Luise stod med vaade Blif,
 Den hngre Søster sion;
 Og hvad i Hjertet foregik,
 Det dulgte hun i Løn.

Hun stirred taus af vinduet ud,
Med sine store blaae:
„Imorgen staer min Søster Brud!
Gid jeg i Graven laa.“
Saa voldsomt hendes Herte slog,
Iniens de Andre loe.
De tappre Franker Intet tog —
Men En dog hendes No?

„De alt betalte — jeg det veed —
Hvergang de blev husvælt;
Kun blev ei med Gienkærighed
Min Kærighed betalt.
Han reiste bort. Alt hvad han gav
Bar dette røde Baand.
Det følge skal mig i min Grav,
Det slipper ei min Haand.“

Da blev den blege Kind Karmin;
Hun treen paa langsom Fod
I Haugen ud, hvor af Jasmin
Den gronne Lovsal stod;
Hvor Maanen hun saa mangen Gang
Saae giennem Skhens Rift,
Og hørte Vilhelms kælle Sang
Om Frankernes Bedrift.

Hun sad med dybt nedbøjet Sind,
Thi Kummeren var svar,
Med Liliehaand til Purpurkind,
Og blev set intet vaer.
Men Haugedøren stod paa Klem;
Ei Kræmmeren var seen,
Med Kassen, aaben i en Rem,
Han for Luise treen.

„Jeg været har hos Bruden mi,
 Hun sendte mig herud.
 Som Brudejomfru folger Du
 Imorgen Søsterbrud.
 Saa vælg dig nu af Gubbens Kram
 Det Bedste, som Du veed.
 Gi mine Varer gør mig Skam,
 See hvilken Herlighed!

„Har, Olding, Du et Hierte der
 At sælge? — Et af Guld?
 O ja, mit smukke Barn, see her!
 Vær dette Hierte huld!
 Det smukke skal din hvide Hals;
 Let Kæden er, men stærk.
 Kun Dig jeg bryder den tilfals,
 Thi den er Amors Værk!“

Han kasted Kappen af med Lyst,
 Den franske Kriger fro:
 „Tryk dette Hierte til dit Bryst,
 Det er som Guldet tro!
 Jeg elskte Dig, Du Lilievand!
 Men Hiertet var ei frit;
 Jeg skyldte det mit Fædreland,
 Men nu, nu er det dit!

Jeg taug i Kampens vilde Færd,
 Da Staten streed mod Stat,
 Thi viet til sit gode Sværd
 En ærlige Soldat;
 Nu tie vilde Baabenbrag,
 Og nu kan Ploven gaae;
 Thi sværger jeg, fra denne Dag,
 Til Amors Fane blaa.“

O hvilken Glæde midt i Mai,
 I den Forpagterbo.
 Et Brudepar blev viet ei,
 Nei hele kiære to!
 Nu kommer jeg med lidt Moral,
 Jeg er af Sligt en Ven:
 Gid Hver, som Pigehiertet stial,
 Maa bringe Sit igien!

Herlufsholms Skole.

I Danmarks gamle Rige,
 Saa skønt paa Sicilands Ø
 Sees Klostermuren stige
 Bag Skoven ved en Sø;
 Skovkloster fordums Dage
 Det heed, i Lundens Favn;
 Den Hal, som staær tilbage,
 Fik Herlufsholm til Navn.

Ifald Du efterleder
 I gule Pergament,
 Grev Jørgen, Ridder Peder
 Da vorde dig beklaadt.
 Med Hemming, deres Broder,
 De bifalstt hendes Bud,
 Da Bodil, deres Moder,
 Gav Stiftelsen til Gud.

Nu Sortebrødre eied
 Det Kloster, fromm' i Sind
 Her ei — som Munke pleied —
 Gil Ulv i Faareskind.
 Gi Tidens Tegn forgietter
 Hvad Herligt sig begav;
 Og ingen Dadel pletter
 Stenen paa deres Grav.

Gen Svale gjør ei Sommer,
 Det gik ei stedse saa.
 Den kække Luther kommer —
 Hvert Kloster maa forgaae.
 Steds var ei dermed vundet!
 Nu Herremanden fnøs;
 Hvor Munken var forsvundet,
 Gil Lænkehunden løs.

Bed Kraft og ved Forstanden
 Stod Herluf Trolle reen;
 For Frederik den Anden
 Han var en Edelsteen.
 En Admiral med Gre,
 Han lod sin Konges Bud;
 Boglærd han monne være,
 Og dyrkede front sin Gud.

Belsignet er hans Minde,
 Og det skal aldrig døe.
 Ham værdig var hans Dvinde,
 Erlig Birgitte Gise.
 De til Skovkloster flytted,
 Midt i Naturens Skiod;
 Det Herluf havde byttet
 Sig til, for Hillerød.

Man kan ei alting have,
 Selv Rosen har sin Tiørn!
 Gud gav dem mangen Gave,
 Kun ingen kære Born.
 Da blev dem Danmarks Drenge
 Som deres egne kære;
 De døaled ikke længe,
 Med Gaven at frembære.

Var ikke Herluf Trolle
 Philip Melanchtons Ven?
 „Skovkloster — quad den Bolde —
 Bliv, hvad du var, igien!
 Du stod et Hjem for Bise,
 I Middelaldrens Nod;
 Nu skal du Born bespise
 Med Mandens Himmelbrod.“

Derpaa han funde stole,
 At glad Birgitte blev.
 Og Godset blev en Skole,
 Snart ved et Gavebrev.
 Du fromme Herluf Trolle!
 Til Himmerig Du gif;
 Gid alle Adelskiolde
 Dit Adelsmærke fil.

Alt længst Birgitte hvilte
 I Kirken hos sin Mand.
 Og Aftensolen smilte
 Paa Marmorstenens Rand;
 I Skolen gif alt længe,
 At vorde viis og klog,
 De muntre Skoledrenge,
 Med den latinske Bog.

Men — Kundskab at forsøge —
 Det var ei den Tids Lov;
 Nu Marsvin kom og Gis ge
 I Herlufs Sø og Skov.
 „Af Arvinger er Mange —
 Skreg de — kun giort Fortred;
 Skal Peblinge nu fange
 Vort Gods at lobe med?“

Et Nygte gik, at Brevet
 Som Godset Skolen gav,
 Var længst alt borte blevet,
 Saa den var uden Krav.
 Da reiste snelt sig Etten,
 Og fordred Arven streng,
 Og skændte vred i Retten
 Paa den latinske Dreng.

Den ødle Rector grunded
 I stille Midnatstid:
 „End er ei Brevet fundet,
 Som ender denne Strid.
 Saa seirer Egenhøtte!
 Den knuser Haabets Fro.
 Du kan ei meer beskytte
 Salig Birgitte Gise!“

Han stirrer i sit Kammer
 Paa hendes Contrafei;
 Han Maanens blege Flammer
 Det mindste dølger ei.
 Det hang i Gubbens Stue;
 Hun stod saa blid som klog,
 Med Korsklaed og med Sue,
 Og med sin Psalmebog.

Og længer hen, bestenet
 Staer store, stærke Bord;
 Af Ibenholt er Benet,
 Og sig som Sneglen snoer.
 Da momne sig forfærde
 Vor Gubbe, hvor han laa,
 Thi ved sit Hovedgicerde
 Et Spøgelse han saae.

Fra Billedet nedstegen
 Hun var, med Bog i Haand;
 Men snart hans Frugt er vegen,
 Det var en salig Aaland.
 Til Gubben mildt hun smilte,
 Hun hen for Bordet treen,
 Og hendes Finger hvilte
 Paa Bordets Sneglebeen.

Var det en Drom, Du Gamle?
 Var det et Mandesyn?
 Han kan sig ikke samle;
 Hun bortsvandt som et Lyn.
 Og da for lyse Morgen
 Den skumle Nat forsvandt,
 Da bortsvandt ogsaa Sorgen,
 Han Pergamentet fandt!

Ta let det var at hitte;
 En Fieder skiuult han saae,
 Hvor pegende, Birgitte!
 Din blege Finger laa.
 Da turde Ingen brumme,
 Gi Marsovin eller Gisog;
 De vilde Dyr forstumme
 Ved strandede Forsøg.

Bed Kraft og ved Forstanden
 Stod Herluf Trolle reen;
 For Frederik den Aanden
 Han var en Edelsteen.
 Belsignet er hans Minde,
 Og det skal aldrig døe!
 Ham værdig var hans Lovinde,
 Erlig Birgitte Gjøe!

Storken.

Paa Danmarks Strand en Hytte
 Saa nær ved Skoven laa,
 Den kunde vel beskytte
 For Stormen med sit Straa;
 Men for en Moders Kummer
 Har Hytten ingen Trost,
 Naar vaagen og i Slummer
 Sig vaander hendes Bryst.

Bil Gud ei Maade skænke,
 Bonhøre Lovindens Bon?
 O giv en stakkels Enke
 Tilbage hendes Son!
 Til Indien med Ere
 Han drog fra Fædrehavn;
 Bil Bolgen ei ham bære
 Hjem til sin Moders Favn?

See, Moder! raabte Drengen,
 Du eier ingen Gaard;
 En stakkels Ko paa Vøengen
 For dig i Toiret staaer;
 Dig ikke Marken hyder
 Sit Guld i fulde Læs;
 Gi Fælleden dig hyder
 Sit Klover og sit Græs.

Men Dansten ei paa Landet
 Sin Binding ene fandt:
 Om Kysten straaler Vandet
 Som klare Diamant.
 Mon Havets Sølv opveier
 Ei Algerguldet her?
 Det Haab, som Bolgen eier,
 Er fællede for Enhver.

Saa talt, af Hyttehaekken,
 I Hat han stak en Green,
 Og let han sprang i Snekk'en,
 Og den var ikke seen.
 Hun stod og græd i Krogen,
 I Luftens ud hum saae,
 Hvor hoired Dannebrogen
 Sig boltred i det Blaa.

Tre Aar saa langsomt runde,
 Med Sommer, Vinter, Mai;
 De kom og de forsvunde,
 Men bragte Henrik ei.
 Da bad hun hoit for Drengen,
 I eensomtsnevore Ly,
 Naar bleg hun sad paa Sengen,
 Og hørte Bolgens Gny.

Mit stakkels Barn! Du hviler
Vist paa den vaade Bund!
Gi meer imode smiler
Du mig med friske Mund.
Med Dine brustne rode,
Med kolde Læber blaae,
Du længst var Fiskesøde,
Hvor dybt Koraller staar.

Den Bolge, som nu kommer,
Maaskee, som Stranden slaaer,
Flod om dit Liig i Sommer,
Og skummed i dit Haar.
Den det Farvel mig bringer,
Som tro Du sendte mig,
Da Du paa Stormens Vinger
Svang Dig til Himmerig.

Det trøstet stakkels Qvinde
At gaae i Kirke tidt;
Hvergang hun sad derinde,
Det lindred hende lidt;
Da thiktes hun sig være,
Mens Orgelværket lod,
Langt nærmere de Kiære.
Da var ei Sonnen død!

Men hvergang i September,
Den Maaned skien og huld,
Som Solens Flamme dæmper,
Og skjærer Frugten Guld,
Hun Evangeliet hørte
Om Enkens Søn paa Baar,
Da Smerten hende rørte,
Hun gik fra Kirkegaard.

Hun iled ud til Havet
 Og raabte høit med Suk:
 Du som er der begravet,
 Saa ung, saa stærk og smuk,
 Du flygted ei som Kain,
 Men trodsed Skiebnens Harm;
 Som Enkens Son af Nain.
 O vend til Moderbarm!

Bed Hytten stod saa ene
 Det store Asketræ,
 Og i dets høje Grene,
 Længst havde Storken væ.
 Hver Vaar den kom tilbage,
 Begav sig bort i Høst.
 Man siger, den skal drage
 Langt hen til fierne Øyst.

Tidt sukked hun bevæget,
 Naar Storken gif paa Væng:
 Med Dig har Henrik leget
 Alt som en lille Dreng.
 Åk nu maaskee Du skifter
 Din Nede ved hans Grav.
 Saae Du fra Skhens Rifter
 Ham doe paa salten Hav?

Drag hen i andre Dale!
 Her er kun Sorg og Nag.
 Med Dig den milde Svale
 Fromt brygger ved mit Tag;
 Jeg Eders No forsvared,
 Her fandt I Hvilested;
 Men I har ei bevaret
 Min Arnes stille Fred.

Hvor er da Henrik blevet?
 Omkom han i en Dybt?
 Nei! Stormen har ham drevet
 Hen til Marokkos Kyst.
 Tungt har han Skæbnen fristet,
 Skjøndt han endnu er ung;
 Sin Frihed har han mistet,
 Dog Lænken er ei tung.

Han gaaer i Keiserhave,
 Som Urtegaardens Mand,
 Maa Blomsterbedet grave,
 Og give Rosen Vand.
 Tidt Keiseren han finder
 Med Turban, Pipe, staae,
 Mens deilige Slavinder
 Omkring i Haven gaae.

Men bleg i sine Lænker
 Han agter Skønhed ei.
 Han paa sin Moder tænker
 Og paa den lange Bei.
 „Hvi splittede Du Vraget,
 Neptunus! med din Fork? —
 Da klapprer det paa Taget,
 Og see — det er en Stork!

Ah! kunde det ei være
 Min gamle Kammerat?
 Du gaaer med samme Ficere,
 Langbenede Krabat!
 Hvid og med Sort paa Vingen,
 Med røde Næb og Fod.
 Dog — slig en Trost er ingen!
 Du daarer kun mit Mod.

I Siclland Paaskefesten
 Alt skinker Glædens Dag.
 Til gamle Moer gaaer Præsten,
 Hun er af Kummer svag.
 Da klapprer det derude;
 Opmærksom Præsten blev!
 See! for den brustne Rude
 Staer Storken — med et Brev.

Et Brev om Venet bundet.
 Nu, Moder, græm dig ei!
 Din Son er atter fundet,
 Kort blev den lange Bei.
 Saa flinkt ei Posten haster!
 Din Henrik er ei død;
 Trehundred gode Piaster
 Ham løser af sin Nød.

Knap kom hun sig af Skrækken,
 Saa var kun Glæden Giest.
 For Kirkedøren Bækken
 Udsatte fromme Præst.
 Det vared ikke længe,
 Saa hialp dem Næsten alt;
 For blanke Sølverpenge
 Soguttens Lænke faldt.

Nu hos sin Moder atter
 Han nyder fro sit Liv;
 Hun har en Svigerdatter,
 Og han en Venneviv;
 Nu trives Kierligheden
 Bag Rosenhækvens Tiern,
 Og Svalen vogter Freden,
 Og Storken bringer Born.

Giotto.

Middelaldrens Græter bragte
Til Italien sit Billed,
Stivt og kummerligt fremstillet,
Men det dog Beundring vakte.

Ansigt, Hod og Arm og Hænder,
Som man af Antiken kiender,
Græske Mester fandt i Gruset,
Bragte det til Gudehuset;
Kaldte frem, med friske Farver,
Nye Børn af gamle Larver;
Engle, smukt med Vinger lange,
Smale Been, og Klæder trange;
Med Guds Moder vor Forsoner,
Blodende med Tornekroner;
Helgener med blodig Bunde,
Blomsterkranst paa gyldne Grunde.

Barnlige, men folde, stive,
Unaturligt halvt i Live
Disse Contrafeier vare;
Momme dog alt aabenbare
Forste Glint af Kunstens Lue,
Det begeistedred Cimabue.

Snart han grundet har en Skole;
Men — kan han paa denne stole?
Cimabue søgte længe
Mellem sine Malerdrenge
Gen, som ret var dybt indviet,
Alt han fandt — kum ei Geniet!

Som han saadan sig beklaged,
 Han en Hyrdedreng opdaget;
 Drengen sad i laset Trøje,
 Bid og Sjæl var i hans Øie,
 Stor Godmodighed i Blikket.
 Han med Tungen Læben sikked
 Skjælmst, imens bag Myrtegrenen,
 Med en spidset Steen paa Stenen,
 Paa den flade Marmorplade,
 Bunken under Myrtheblade,
 Som i Græsset ned var segnet,
 Han med Lune havde tegnet.

Drengen saae saa frist og fierligt
 Hen paa Bunken, og saa herligt
 Tegned den ved Morgnens Lue,
 At den glade Cimabue
 Henrykt raabte: Her jeg finder
 Lærlingen, sendt af Gudinder!

Kom, du lille Faarehyrde!
 Armod ei din Vand skal myrde.
 Theokrit i Faarehiorden,
 Kom! Du est alt Kunstner vorden.
 Længe vil du ledes ikke
 Fra Modernt til det Antike,
 For du i din Glorie straaler,
 Og dig med den Bedste maaler. —

Som Tragodien sig stilled
 Kraftigt frem af Bubkespillet, —
 Saa dit lille Bubkebilled.
 Skjæbnen med dig meer har villet.

Cimabue rigtigt domte,
 Han sin Lærling ei forsonkte.
 Giotto blev den store Mester,
 Som end sees af Tidens Rester.
 Kunstens Dyrker høit ham ærer,
 Langt han overgik sin Lærer.
 Og paa Campo Santos Vægge —
 (Hvor de siden maled begge)
 Siob — i alle sine Plager —
 Ei det mindste sig beklager;
 Thi med Wren han sin Maler
 I Narhundreder betaler.

Gengang Mesteren, alt gammel,
 Traf sin Giotto paa en Skamnel
 Just i samme Stilling male,
 Som han sad — en Dreng i Dale.
 Men det var ei Buk, han malte
 Dengang; han med Vennen talte,
 Medens han sin Farve blandte.
 Vennen — var den store Dante.

Mikel Angelo.

Den stolte Pave Giulio
 Høit hnded Mikel Angelo;
 Men Mikel var ei mindre stolt;
 Og dette har engang forvoldt,
 At deres Forhold — ei blev holdt;
 Men at det næsten blev for heedt.
 Hvad jeg skal vise Jer med eet!

Hin Tid, saa lidt som vor, var fri
 For usselt Dretuderi;
 Hin Tid misundte man, som end,
 At Kunstneren var Thyrstens Ven;
 Derfor, naar Mikkel var det ikke,
 Man føgte følt ham at beklække.
 Saaledes Unden Julius
 Tilsidst fandt Angelo for stdus;
 Og da han med sit kække Blik
 En Dag til Batikanet gif,
 For der hans Hellighed at see,
 (Han ellers havde fri Entrée)
 Saa stopped ham en Tiener Bei;
 Han maatte gaae til Paven ei.

Ei Buonaroti dvoelte længe;
 Han skulde hente nogle Penge
 For Marmor fra Carara, som
 Paa Tiberen blev bragt til Rom.
 Han gif, kom næste Dag igien,
 Der mødte ham den samme Ven,
 Den samme randede Lakei.
 Thi Paven vilde see ham ei.

Nu, svared Angelo, jeg gaaer;
 Men siig hans Hellighed, at naar
 Han næstegang med mig vil tale,
 Da har han naadigst at befale;
 Men efter mig han da maa stikke;
 Thi af mig selv jeg kommer ikke.

Derpaa fra Rom han reiste snart,
 Og kom til Florents i en Fart,
 Hvor Gonfalonieren glad
 Modtog ham i hans Fedestad.

Men da han hørte, hvad var stæet,
 Da blev der ikke længe leet,
 Han raaabte: Du har voret stort!
 Det Frankrigs Drot ei havde giort.
 Soit Angelo jeg elster dig;
 Men jeg kan ikke føre Krig
 For din Skuld med en Pave, Ven!
 Skuld dig til Roma strax igien!
 Og, skondt mod dig han var en Bossel,
 Du dog maa kysse ham hans Toffel.

Hvad — raaabte Angelo — tilbage?
 Det aldrig stær i mine Dage.
 Jeg for, saaledes som jeg staer,
 Strax til Constantinopel gaaer.
 Langt heller der, end Træl i Rom!
 Sultanen bad mig nok derom.
 Jeg for hans Ven sik ingen Ro;
 Jeg skulde bygge ham en Bro.
 Velan! jeg vil en Bro ham bygge.

Du søgerter med din egen Skygge,
 Hvad Sodorini; — Thyrken vil
 Med dig kun drive gamile Spil.
 Kun Thyker trives i hans Stat.

Saa vorder jeg en Renegat;
 Skreg Angelo. Mig Pavens Bud
 Jo driver selv fra Kirken ud,
 Som jeg skal bygge; naar han ei
 Betale vil de Steen, som jeg
 Har skaffet ham til selve Muren,
 Men jeg kan trives i Naturen,
 Hvor den saa er; om Kupler staae
 Med Korset eller Maamer paa,

Du dette Skridt betænke vel,
 Hvad Sodorini. Storre Træl
 (Blier end maaskee lidt større Gaven)
 Du er hos Thrken, end hos Paven.
 Har du, af Breden plat forstent,
 Johan Bellini reent forglemmt,
 Hvorledes Muhamed ham priste
 I Stambul; men ham ogsaa viste
 Paa en uskyldig Slaves Krop,
 Hvis Hoved faldt som Tidseltop,
 Hvordan man stulde Halse male
 Paa Sanct Johannes?

Denne Tale

Gav Angelo Besindighed;
 Han var ei længer nær saa vred.
 Kort sagt: da siden Paven drog
 Op til Bologna, — Mikkel tog
 Den samme Vei. Han ikke dvæled,
 Gik til sin Pave, for ham knæled,
 Og bad: Tilgiv mig, Fader mild!
 Hvad er en Kunstner uden Ild?
 Det var ei Ondskab, — du det veed —
 Det var — det var — at jeg blev vred!

Ned Julius i Panden blev
 Som Blod, — thi ogsaa Breden drev
 Med ham sit Spil; dog høit han agted
 Den sieldne Mester, og han traged
 Kun efter ret hans Kunst at bruge.

Nu var hos Paven just, den Uge,
 Til Giest en Bispe, der sad ved Bordet,
 Og han tog lydeligt til Ordet,
 Da Buonaroti laa paa Knæe.
 Men Bispen talde som et Fæ,

Til største Held for Angelo,
Der skællest derved i Skiegget loe;
Thi det var som en Tordenleder.

Med Alsynken Bispen Paven beder:
Af, hellige Fader, staan den Mand!
Det kommer blot af Uforstand.
Genie kan sleg en Stakkel have;
Men Dybsinds og Forstandens Gave,
Det blev dem nægtet. Som et Faar
Han udenfor sit Værksted staaer,
Og veed slet ikke sig at tee.
Saaledes bør man Sagen see!

Hvad? raabte Paven, — Uforskammet!
Hvad har mig her din Dumhed stammet?
Den store Mand du dybt fornærmer,
Idet du troer, du ham bestærmer?
Men bi, du Dosmer med Forstand!
Nu Breden Lust jeg give kan.
Stat, Mikkel op! som for mig sank;
Thi Han for dig skal have Bank!

Derpaa den arme Bisp han tog
Og dygtigt med sin Stok ham slog,
Indtil hans Arm blev ganske træt.

Derpaa han spiste fro sig møet
Med Angelo; thi Bispen gifk
Fuldkommen møet af hvad han fil.

Speil dig i Bispen, dumme Mand!
Som troer Genie har ei Forstand.

Richard den Ufsørderede.

Efter Uhlands Bearbeidelse af et gammelt normannisk Digt.

Herr Richard Grev af Normandie
Vær alt sit Liv for Rædsel fri;
Han drog ved Nat og Dag omkring,
Men brod derom sig ingenting,
Om han et Spøgelse blev vær,
Det aldrig ham forsørdet har.

Da han om Natten reed saa tidt,
Udbredte sig det Nygte vidt,
At bedre han i Mørket saae,
End Mange der om Dagen gaae.
Steds pleied denne Ridder god,
Saasnart han for en Kirke stod,
Som aaben var, derind i Løn
At træde, for at holde Bon.

Slig Kirke nu, en Midienat.
Traf han i fiernt og øde Krat.
Han lod en talrig Svendeskare
Frem videre paa Veien fare;
Sin Gangen han ved Døren bandt,
Et Lüg paa Baar i Kirken fandt,
Gik det forbi med folde Blod
Og knælede ved Altrets Fod;
Sin Hænkle fasted han i Chor,
Og kyssede den hellige Jord.

Ei længe han saaledes bad,
Da skilte Klæderne sig ad

Fra Liget, gleed ad Baaren hen.

Han vendte sig og raabte: Ven!

Du Satan eller Gud tilhøre,

Læg dig igien paa grønne Dre!

Derpaa han foer i Bonnen fort,

Om den nu lang var eller fort,

Sig korsed, mæled: I din Haand

Befaler jeg min Sicel og Land.

Tog saa sit Sværd og vilde gaae.

Da saae han op Gienfærdet staae

Og Armen stift imod ham strække

Ud af det hvide Sørgedække,

Som vilde det ham Beien spærre,

Fastholde ham.

Den tappre Herre

Betænkte sig et Dieblik.

Han Sværdet ud af Balgen fil,

Inmens han fromt Gud Herren loved,

Og spaltede Gienfærdets Hoved.

Jeg veed ei om det skreg derpaa,

Dog maatte det ham lade gaae.

Hans Hest ved Doren roligt staaer.

Forladt er skumle Kirkegaard,

Da mærker han — ei det var slemt!

I Choret er hans Handske glemst;

Gik ind, — tog den, og sicelved ikke.

Den havde Mangen ladet ligge!

Manden i Brønden.

En østerlandsk Fabel efter Friederich Rückert.

En Pilegrim i Ørken drog,
 Han sin Kameel ved Tømmer tog ;
 See, da blev Dhret løbst og sky,
 Saa Manden for det maatte flye.
 Det gav sig voldsomt til at snoeste
 Og Benene mod ham at løste.
 I Angsten til en Brønd han løb
 Og hurtigt op paa Manden frøb ;
 Men Dhret ham i Raseri
 Forfulgte brat ad vilden Sti.
 Han tabte sin Besindighed,
 Lod sig i Brønden falde ned.
 Dog — som han slap den løse Steen,
 Da hang han ved en Brombærgreen,
 Hvis friske, grønne, thikke Hække
 Bar voret giennem Murens Sprække.

Der svæved nu den arme Mand !
 Sin Tilstand stærkt bejamred han.
 Han løfted Diet op og saae
 Kamelens Trudselshoved staae,
 Som om det grunt ham vilde bide ;
 Men — lod han Dinene nedglide,
 Saae han paa Brøndens dybe Bund
 En Drage med opspilet Mund,
 Som vilde den ham sluge brat,
 Ifald han faldt fra svage Krat.

I denne græsselige Svæven
 Saae han det tredie Shn med Bæven :

Thi der, hvor Hækkens Stamme stod
 I Sprækken med halvskulte Nod,
 Der sad i Stenens lese Gruus
 Den sorte med den hvide Muus,
 Og saugede med skarpen Tand
 Paa Noden gien nem Barkens Rand.
 De kradsed, reve, filed, graved,
 Og verelviis paa Noden gnaved.
 Fra Trevlen øste Jorden gled,
 Og pladsked dybt i Brønden ned;
 Og alt som Gruset faldet var,
 Slog Dragen op sit Djenpar,
 At see, om Hækken med sin Byrde
 Snart faldt med Den, han vilde myrde.

Den stakkels Mand af Angst og Nod
 Omspændt, i Svælg af visse Død,
 I denne frugtelige Braa
 Forgives efter Redning saae.
 Men, som han ængsteligt arbeided
 Og rundt omkring med Nine speided,
 Da vinkte ham en Green saa huld,
 Af sæde skionne Brombær fuld.

Nu sikk han Lyft, med saamt sin Klage,
 Den nære modne Frugt at smage.
 Kamelens Naseri han glemte,
 Ei Drageshnet ham bælmete,
 Ja Nydelsen ham gjorde fri
 For Museparrets Drilleri.
 Han Dhret brøle lod paa Muren,
 Og stælved ei for Dragens Luren;
 Han Musene lod Noden gnave,
 Henrikht af Hækkens rige Gave.

De Brombær smagte ham saa sødt,
 At al den Nød, som ham var modt,
 Ei havde noget at betyde,
 Naar blot han Frugten kunde nyde.

Du spørger: Hvo var denne Giaek,
 Der glemme kunde rent sin Skæf?
 Saa viid, min Ven! den Mand est Du.
 Hør Fabelens Uldthydning nu.
 See: Dragen dybt paa Brøndens Bund —
 Er Døden, med udspilet Mund;
 Kamelen høst, hvis Harm udbrød,
 Er Livets Angst og Livets Nød.
 Paa svage Green, som dig er givet,
 Du svæver mellem Død og Livet.
 De To, som Hækkens Nodder gnave,
 Som dig i Brønden vil begrave,
 At Døden snart kan faae dig sat —
 De Minus, min Ven! er Dag og Nat.
 Den Sorte nager halv forborgen
 Dit Træ, fra Aften indtil Morgen;
 Fra Morgen indtil Aftentide
 Arbeider ligerviis den Hvide.
 Og midt i denne Oval og Brost
 Dig lokker Livets forte Lyst;
 At Du Kamelen — Livets Nød,
 Og at Du ikke Dragen — Død,
 At Museparret Dag og Nat
 Du øndser ei; — naar kun Du sat
 Kan faae de Bær, som Kvisten dække,
 Der voxer frem — af Gravens Sprakke!

Hesteskoen.

Legende fortalt af Goethe.

Da end miskiendt, i Kaar saa trange,
 Vorherre monne paa Jorden gange,
 Da mange Disciple hos ham boede,
 Som heelsilden hans Ord forstode,
 Var ofte det ham ukiert ei
 Sit Hof at holde paa Landevei,
 Fordi man under Gimlens Blaa
 Bedst taler og bedst kan forstaae.
 De bedste Lærdomme mangelund
 Da hørtes af hans hellige Mund;
 Især ved Lignelse, ved Exempel
 Gjorde han sig hvært Dør til Tempel.

Engang, i Nanden rolig glad,
 Han gik med dem til en lidén Stad,
 I Beiens Giulspor Noget saae;
 Det var en Hestesko der laa.
 Han til St. Peder vendte sig
 Og sagde: Tag det Jern op mig!
 St. Peder var ei ret opromt,
 Han havde nok paa Beien drømt
 Om Hoihed, Verdens Regiment,
 Hvormed de Fleste bedst er tient;
 Sligt har i Hiertet ingen Skranker,
 Og det var tidt hans Yndlingstanker.
 Sin Finding ham for ringe bli'er.
 Ja dersom det var Kron' og Spir!
 Men Nyggen bukker han ei min Tro,
 Ester en brusten Hestesko.

Dersor han Hovedet bortførte,
Og lod, som om han intet hørte.

Jesus i sin Langmodighed
Selv böied sig mod Jorden ned,
Tog Jernet op og taug dertil.
Da nu i Byen ind de vil,
Til Smedens Esse hen han gaaer,
Tre Pendinge for Jernet faaer.
Og da paa Torvet Skaren er,
Der sælges skønne Kirsebær.
Han kisber saamange der, saa faa,
Som for tre Pendinge gives maae.
De Frugter tager han med sig
Og giemmer i sin Kjortelsflig

Nu gik man ud af anden Pert.
Her var der ikke bygget stort,
Paa Marken intet Huus, ei Væ,
Mod Solens Brand ei mindste Træ,
Og meget havde man forsand
Der givet for en kiel Dril Vand.

Borherre, som gik foran Alle,
Et Bær lod ud af Fligen falde.
Strax havde sig St. Peder bukt,
Som efter kostbar, gylden Frugt.
Det Bær det lædsked ret hans Mund.
Herre Jesus, efter en lidet Stund,
Et Bær igien til Jorden sender,
Svorefter atter Peter render;
Og saadan lod hin vise Høie
Den stive Ryg sig ofte boie.
Det vared ingen ringe Tid.

Da sagde Herren venneblid:
 Var strax Du gaaet, da Du blev varet,
 Du kunde dig megen Moie sparet.
 Hvo ringe Ting forsmaaer, Den tidt
 Maa noies siden med ganske lidt.

Paradiset og Feen.

Ester Thomas Moore.

Bed Hilmens Port en Morgen stod
 En Fee, fast med fortvivlet Mod.
 Til Livets Kilde hendes Blik
 Henskotted, som til Musik der flød;
 Og da hun paa sin Vinge fil
 Fra aabne Gitter en Straale rød, —
 For faldne Slægt hendes Taare faldt,
 Fordi den havde tabt det Alt.

„Lykselig — raabte den Jordens Mo —
 De hellige Sæle, som vandre der,
 I aldrig falmet Blomsterskær.
 Min Have findes paa Jord og Sø!
 Og Stiernen selv som Blomst mig staaer;
 Men — Hilmens Blomst alt overgaaer.

Det kolde Kasimirs Sø er klar
 Af Sol; der speile Plataner sig;
 Sød Rislen Dalenes Kilde har,
 Sing-su-hays Bove straale mig,
 Hvor gyldent Floder sprede sig;

Men — det er Salighed aabenbart,
At Himmelens Vand er mere klart.

Fra Stierne til Stierne styr din Flugt,
Fra Verden til Verden skyd din Bugt,
Saa vidt som Skabningens Omkreds naer!
Der Glæde til Glæde foreen og slut
Uendelig tidt! — Men — een Minut
I Himmel, alle dem overgaaer!"

Den Engel, som holdt ved Porten Vagt,
Gav blid paa hendes Kummer Agt;
Og da hun listed endnu engang
Sig did, ved hendes Sørgesang
Sam Taaren stod i Diet; som naar
Et Stenk af Edens Kilde staer
Paa den blaa Blomst — Braminerne sige —
Der voxer kun i Himmerige.
„Barn af en faur men falden Et —
Sang Engelen — fortvivl ei flet!
Af Skiebnens Bog du Trosten hor:
Tilgivelse faaer den Lustens Datter,
Som bringer til Paradisets Dor
En Gave, som høiest Himmel skatter.
Gak! sog den og Forsoning vind!
Glad lukker jeg en Tilgivet ind."

Hen mod Solen ei saa snart
Gacer Kometen i en Fart,
Eller af en Engels Haand
Mod en trodsig Mørkets Vand,
Som vil løfte sig mod Gud,
Suser snare Stiernestud.

I Lusten blaa hun foer, den Hoe,
Og svæved oplyst af en Rue,
Der brod just frem af Mornens Die,
Imens hun sank fra hælvet Rue.

Men hvorhen mon hun sig vender,
Himmelgaven snart at faae?

„Al den Skat — hun quad — jeg kiender,
Som i nogen Urne laa.

De utallige Rubiner

I Persepolis Ruiner;

Sieldne Bellugts Trolddomss,

Mangen Favn vel under Sø;

Konning Jamshids Demantkruske,

Hvor aarvaagne Nander lufte

Livets Drif for Jordens Maend; —

Men hvad agter Himlen den?

Thi hvilken Edelsteen har Skin

Som Allahs Trones Trappetrin?

Og Livets Draabe — hvor blev den af

I Evigheds bundløse Hav?”

Mens saa hun grunded, hun Vingen slog

Og hen mod Indien Flugten tog,

Hvis Luft er Balsom og hvis Hav

Er Ambras og Korallers Grav;

Hvis Bierg, frugtbart af Solens Glod,

Demanten modner i sit Skied;

Hvis Baek er, som den rige Brud,

Med gyldne Krandse smykket ud;

Hvis Sandalskov, hvis Kryderruis

Staae som et jordisk Paradis.

Men høstred nu dens Bolge kum
 Med Blodet randt; og Dødens Stank
 Kom rygende fra Kryderlund,
 Hvor Kæmpe nys for Kæmpe sank,
 Og smitted følt den rene Luft
 Ufheldigtvistende Blomsterduft.

Du Solens Land! Hvad Fiende truer
 Nu dine Templer, Piller, Buer,
 Pagoder, Ultre, Afgudsblokke?
 Hvo tor de tusind Throner rolle?

Fra Gazna Han!*) I Raseri
 Han kommer galen. Han bortrykker
 Hvert Diadem paa Nøversti;
 Blodhunde med Rubin han smykker;
 Dem, hvor et Harem plyndret blev,
 Af mangen deilige Hals han rev.
 Han myrder Sultaninden sin,
 Og Præster som i Templet stande;
 Med Braget af de brudte Skrin
 Besmitter han de hellige Bandede.

Ned synke Feens Dienlaage
 Forsærdet vendt fra Kampens Taage.
 Da skuer hun en Yngling siern,
 Alene ved sin Fædreflods:
 I Haand — et brustent, blodigt Jern,
 Og sidste Piil i Rogret stod.

"Lev! — raabte Fienden — del min Seir,
 Deel mine Kroner i min Leir!"

*) Mahmud, som erobrede Indien i Begyndelsen af de 11te Aarhundrede.

Men taus den unge Kriger stod,
 Og taus han peged paa sin Flod,
 Høirod af faldne Landsmænds Blod.
 Den sidste Piil han sendte smar
 Mod Nøverbarmen. Det var Svar!

Den svigted, skjondt den vel var sigtet.
 Tyrannen leved, Helten segned.
 Men Feen mærked hvor han blegned;
 Da Striden nu var endt, hun gled
 Snelt paa en Morgenstraale ned,
 Den sidste Draabe tog som stod
 I Hiertet af det ødle Blod;
 Just som fribaaren Sicelen brat
 Sit Fængsel havde her forladt.

„Du være — hvad hun og slog sin Vinge —
 Den Velkomstgave, jeg skal bringe.
 Skjondt fuulst var øste Blod, som flog
 Paa Kampens Mark, — et Blod som dette,
 Det randt, da hellige Frihed bød,
 Det klareste Vand kan ikke plette,
 Som straaler giennem Edens Krat.
 Og kan der stienkes fra Jordens Nat
 En Gave, Himlen ønsker meer,
 Et Offer, som den heller seer,
 End Friheds hellige Offer, naar
 I Døden Kæmpens Hierte slaer?“

„Kær — Englen sagde, da hun gav
 Ham Gaven i straalende Haand, — forsand
 Kær er os Manden, kæk og brav,
 Som blegner for sit Fædreland.
 Men ak Du seer — krystalne Slaa
 Vil endnu ei fra Porten gaae.

Meer hellig Gave Du maa bringe,
Skal Gitteret op for dig springe."

Det første Haab om Eden svandt.
Til Maanebierget i Afrika
Nu. Heen foer, i Sydens Kant,
Og Vingens Fær hun dypte da
I Nilens Flod, hvis Væld i Løn
End ei opdaged Jordens Son;
Skult af de tætte Skoves Krands,
Hvor Flodens Mander gaae til Dands,
Og hilse, ved Vuggen af deres Nul
Nyfødte Kæmpebelges Smil.

Nu over Ægyptens Palmehave,
Dens Huler, gamle Kongegrave,
Landsflygtige Fee, med Længelsuk,
At høre kielne Duekluk,
Til varm Rosettas Dal sig svinger.
Hun maanbestraalte hvide Vinger
Seer Pelikanen i Søen toe,
Og bryde den azurne No.
Et deiligt Syn! Meer prægtigt Land
Gi dødeligt Die skue kan.
Hvo havde tenkt inat — som saae
I Dalen gyldne Frugter staae,
Bestraalt af Himlens rene Lys;
Og disse Grupper med stille Gys
Af Daddeltræer, med Lovets Hæng,
Der længtes, som unge sørnige Mør,
At komme snart i Silkeseng;
Og disse Tomfruliser i Søer,

Sig badende hele Natten i Boven
 For friskt imorgen at staae i Skoven;
 Gravlamre spaltede; Muren opstillet
 For Synet som et Drommebilled,
 Udi hvis eensom blide Skiod
 Kun stundum Tuglens Stenmølle lod;
 Hvor blot blev seet, naar Skyggen flod
 Fra Maanen, som Skhen gienmembrod,
 En purpurvinget Sultana sad
 Paa Soilens Rand, saa stille glad,
 Saa glimrende bag forfaldne Skul,
 Som en udhugget Afgudsugl! — —
 Hvo havde tænkt, at der, just der
 I denne Scene, faur og skær,
 En Plagedævel skulde bringe
 Sin Pest paa den glohede Vinge?
 Meer dædelig og føl, end Tørken
 Fra brændende rødt Sand i Ørken;
 Saa sterk og snelt i Lusten ført,
 At hver en levende Skabning rørt
 Af den, som Planten død nedsegned,
 Der i Scirocco vissen blegned.

For mangt et Ansigt Sol gik ned,
 End friskt, med Sundheds Rosenkind,
 Som snart, med Dødens klamme Sveed,
 Gi tiere skued Solens Skin.
 Paa ubegravne Æhnger nu,
 O Maanskin! eenligt drømmer du.
 Selv Høgene rødde flye til Skov
 Og ækles ved saa fult et Nov.
 Kun vild og barsk Hænen træder
 Igjennem Bhens øde Straeder;
 Ved Midnat søger den sin Fede.
 Bee den usalige Halvdøde,

Som den i Mørket stirrer paa
Med rædsomstøre Dine blaae.

"Af arme Menneske! — Feen sukkel —
Hvor dyrt maa Du dit Fald betale.
Saa Blomster blev dig af Eden plukket;
Men over det Alt er Slangens Hale."
Hon græd, — og det blev klart, saa saare
Sig Taaren lod i Lusten see;
Thi der er Trolddom i hver Taare,
Der skænkes os af saa god en Fee.

Men nær ved en Orange, som
Den svage Nattevind bevæger,
Hvor Frugt og Blomst, lig Alderdom
Og Barndom, huldt tilsammen leger;
Skuult under disse dunkle Grene
Beg Søen, hørtes En som leed,
Der sneg sig hid, at døe alene
I Nattens tause Ensomhed.

En, som saa daadfuld mens han leved,
Hvor han sig viste, Hiertet vandt,
Men her — som aldrig elsket blevet —
Skuult, ubeklaget Døden fandt.
Ham Ingen hielper med at lædse
Den hede Mund, før han skal døe,
Med mindste Stenk af folde Vædse,
Som flyder nær i klaren Sø.

Ei nogen velskiedt Stemme lyder,
Slet intet kært Farvel han slet,
Som, naar hver anden Lyd forflyder,
Er lig en fiern og sød Musik.

Et om't Farvel paa skumle Kyss
 Af falske Verdens svundne Lyst,
 Der troster Nanden, for den brat
 Maa heise Seil i ukiendt Mat.

Forladte Svend! En Tanke sendte
 Dig sidste Trost i Doden kun:
 At Hun, som du saalænge kændte,
 For hvem dit unge Herte brændte,
 Var frelst i denne Midnatsstund;
 Bevart i Faderens Thyrstehal,
 Hvor Luften koldt af Springvandsfald,
 Og krydret godt ved mangen Brand
 Af sunde Træ fra Indialand,
 Husvaled friske Lilievand?

Men see! hvo sniger hist sig frem
 Og sorgelige Løvsal finder,
 Lig et ungt Bud fra Sundheds Hjem,
 Med Roser paa de friske Kinder?

Hun kom i Maanens Dæmringsslør,
 Den hulde Brud han nær fornam,
 Der heller med sin Beiter doer,
 End eier Verden uden ham.
 Sin Arme hun kierligt om ham slaaer;
 Dødlege Kind kan hendes føle.
 I Søen dypper hun lange Haar,
 Den hede Pande ham at kiele.

At havde han vel tænkt: en Tid
 Der kom, da han i Dødens Strid
 Fra hendes Arme gios tilbage,
 Naar hun i Favn ham vilde tage?
 En Favn ham før saa dyreebar,
 Som Edens Bugge Englen var.

Dog nu han veeg fra hende vendt,
 Som var den lumske Gift ham sendt
 Af disse Læber, der saa trægt
 Sig nærmest uden mindste Frygt;
 Dog aldrig hidindtil, før nu,
 Frivilligt, uden Pigeblu.

„O lad mig aande Luften sør,
 Den Luft, som først Du aandede har!
 Og — bringe Liv den eller Død —
 Mig er den lige dhrebar.
 Der! synk min Graad! O var mit Blod
 En Balsom dig, en Lægedrik!
 Du veed, hvor gierne jeg det lod
 For dig, isfald du Lindring fil.
 O vend dit Alashn ei fra mig!
 Er ikke jeg din Fæstemø?
 Og hvor Du er, jeg følger dig.
 Med dig jeg leve vil og døe.
 Troer Du, at Hun, hvis hele Lys
 Du var i denne Verden mørk,
 Udhonde kunde Sorgens Gys,
 Gensomt forladt i Nattens Ørk?
 Jeg skulde leve meer, og ei
 Besidde dig, mit Liv? Nei! Nei!
 Naar Stammen styrter fra sit Sted
 Og visner, — visner Lovet med.
 Thi vend dig, Elskte! til din Brud,
 Hør hun, som Du, forbrændt gaaer ud.
 Sug denne kolde Mund, dig nær,
 Den Levning Liv, som dvæler her!“

Hun daaned, sank; og brat, som Lampen,
 Der slukkes i Gravkielder dampen,

Udsluktes han; hans sidste Gys
Indslorede hendes Dines Lys.
Endnu et Krampetræk — hans Grut
Er endt — han kaldes ei tilbage.
Hun giver ham et Kys endnu,
Langt Kys, som ender korte Dage.

„Sov!“ — sagde Feen, mens rørt hun tog
Det Afskeds-Suk, som Siælen dreg
Af Pigearmen trofast om;
„Sov hen i Bellugt! salig drøm!
Ei fodere Dust har ghødt sin Skaal
I Fuglens, den Enestes, Trøllebaal,
Der synger egen Svanesang
Og dør i Dust og Trølleklang.“

Saa talende blæste hurtigt hun
Ujordisk Ande trindt i Lund,
Og rysted stærkt sin Stiernekrands
Og skienked de Blegnede Slig en Glands,
At lig to hndige Helgene de
(Paa Dommedagsaften) var at see,
I Umbra slumrende, tagne frem
Af mørken Grav; og over dem
Som venlig Engel i Straalepragt,
Til Siælen vågned, holdt Feen Bagt.

Men atter rødmer Himlen smuk;
Den intet Bedre hun bringe veed,
End sidste, dhrebare Suk
Af selvopoffrende Kiærlighed.

Da banked Hiertet med Haabet stort,
At vinde Palmen i Edens Have;
Thi Englen smilte ved Gittrets Port,
Da hun ham bragte denne Gave.

Og alt hun hørte Treerne ringe,
 Edens krystalne Klokker klinge,
 I den Ambrosiavind, som gaaer
 Fra Trinet, hvor Guds Throne staaer.
 Og hendes Blik paa Skaalerne dvøle;
 Thi Stiernestaaler ved Søen staae,
 Af hvilke saliggiorde Siele
 De første Drag af Glæden faae.

Men atter Feens Haab svandt hen,
 Thi Skiebnen lukke bød igien
 Det evige Gitter. — „Gi endnu!“
 Hvad Engelen med sorgfuld Hu.
 Da svandt for Feen Himlens Hoie.
 „Tro Pigen var; og hin Bedrift
 Over Allahs Hoved i Straaleskrist
 Skal længe læses af Seraphssie;
 Men, Fee! men den krystalne Elaa
 Vil endnu ei fra Porten gaae.
 Meer hellig Gave Du os bringe,
 Skal Gitteret op for dig springe.“

Nu over Shriens Roser smilte
 Huldt Aftenlyset, mens det hvilte,
 Og Solen, som en Glorie bred
 Lust over Libanon gif ned;
 Det helligiorte, hvis Toppe svale
 I evige Ruum og Sneefog stod,
 Mens Sommeren i Blomsterdale
 Sov rosenblussende ved dets Fod.

For Gen, som høit fra Lustens Blaa
 Paa de fortryllende Steder saae,
 Hvor lisligt, dristigt maatte da
 Det ikke funkle nedenfra?
 Skion Hauge, skinnende Strom forlyster,
 Med Guldmeloner paa sine Kyster.
 I Solen straaler en Guldnatur;
 Og lystige Firbeen paa hver Muur,
 Paa hver Ruin saa vevre, klare,
 Som om selv levende Lys de vare.
 Og nu den myldrende prægtige Nad
 Af Duer som paa Klippen sad,
 Med rige, med urolige Vinger,
 Der sig i Aftenrøden svinger,
 I varme Vesten, med saadan Pragt,
 Som heelt ned Biergets Demant belagt,
 Eller taget af Peristaus regnløse Bue
 Paa Himlen, hvor man ei Sky kan skue.
 Og nu de blandede Lyd sig nærmere
 Af Hyrdefløsiter og store Sværme,
 Af Palæstinas vilde Bier,
 Let dandsende hen ad Blomsterstier;
 Og, Jordan! dine Bakker og Dale,
 Med Skovene fyldt af Nattergale.

Dog intet glæder Feen ret,
 Hvis Siel er mørk, hvis Vinge træt.
 Frydlos hun Solen seer nedsteget
 Bag store Tempel, — før dens eget —
 Hvis Piller, som Soluhre staae,
 Og hen de lange Skygger slaae,
 Hvoraf den Troldmand „Tid“ kan tage
 Beregningen for sine Dage.

Men muligt ligger der i Løn,
 Udi et saadant Solens Kammer,
 Af Edelsteen en Tavle skion,
 En Amulet, hvis hellige Flammer
 Indbrændte Salomons store Navn,
 Og lærer hende hvor i Jorden
 Hvor under Havet gienit er vorden
 Den Trolddomsting, hvis tunge Savn
 End lukker hende Maadens Favn.

Af Haabet stærk hun did er steget,
 End straaler Solen i sin Natur;
 Af gyldne Lov i Lundens Buur
 Er end ei Aftenglandsen veget;
 Da over Balbeks Dal med Flagren
 Hun sank, og fil et Barn at see,
 Blandt vilde Roser det sang paa Agren,
 Saa vild, saa blomstrende som de;
 Og gjorde Jagt af al Formue
 Paa mangen stor blaa prægtig Flue,
 Der flagred om Jasminens Green,
 Som Vingeblomst, Flyv-Edelsteen.
 Og nær ved denne muntre Dreng,
 Der boltred sig i Rosenseng,
 Saae hun en Mand, som træt steeg ned
 Af heden Ganger, med vilde Blikke,
 Og til en lidet Kildes Bred
 Trak Hesten hen, for der at drinke.

Det føle Blik han havde vendt
 Mod Barnet, som leged uden Frugt;
 Men aldrig havde Solen brændt
 Et Ansigt, mere lumskt og stigt.
 Halsstarriggrumt; en Blanding vild,
 En Tordensky af Malm og Ild;

Før Feen thodelig Gaadeskift
 Om mangen græsselig Bedrift:
 Værerede Piger, brudte Skrin,
 Og falske Eder; og Hjættens Trin
 Bestænkt med selve Giæstens Blod.
 Det skrevet med sorten Draabe stod,
 Der falder af Dommerenglens Pen,
 Før Naadens Taarer udslette den.

Men roligt nu den Brødens Søn
 (Fast som om Aftentimen skion
 Hans Land formilded) opmærksom laa
 Og paa de barnlige Lege saae.
 Og alt imens hans slove Blik
 Paa Drengens faldt, der Lysning sit
 Af en uskyldig Barndomshu;
 Det lignet Nattens Fakk, brugt
 I vilden Færd, og ret ei slukt
 I Morgenrødens Glands endnu.

Men stille! Aftenklokker ringe,
 Knap endt sin Bane Dagen har,
 Før Syriens tusind Taarne klinge;
 Det toner giennem Luften klar.
 Og Drengen springer fra de skonne
 Blomster, som har til Leie tient,
 Og knæler paa det friske Grønne,
 Og nævner, imod Syden vendt,
 Guds evige Navn i samme Stund,
 Med en uskyldig Englemund.
 Og mens hans Hænder og hans Vie
 Øpleftes hønligt mod den Heie,
 Et Barn han ligner, yndelig,
 Som mylig har forvildet sig

Innellem Jordens Blomsterriis,
Og længes efter Paradis.

O hvilket Shn! — den Himmelrene, —
Det Barn! — Vel kunde slig en Scene
Nort mangen trodsig Eblis, vred
Bud Mindet om tabte Salighed.

Hvad folte den usalige Mand,
Som hvilte her, imedens han
Med Mindet fulgte, uden Mod.
Over sit Livs fulsorte Flod,
Og fandt ei solbart Hvilested,
Ei Øvist af Naaden at reddes ved?

"Belsignte Barn — han sukked blid
Og sonderknust, — der var en Tid
Da ung, uskyldig end, som Du
Jeg skued op og bad — men nu —"
Hans Hoved sank, hver ødel Glod
Af Saab og Følelse, længe død
Fra Barndomstid, sit Liv gienfandt,
Han rørtes dybt — og Taaren randt.

O Anger i et smeltet Bryst!
Forsoningsflod du kiekt frembryde!
I dig den første skyldfri Lyst
Den Skyldige formaær at nhde.

"En Draabe — quad Feen — falder ned
Fra Maanen, i Juni vissen heed,
Paa Egyptiland; en Draabe sund,
Balsamisk lægende samme Stund.
Og hvor den synker flher hver Pest,
Sundhed er Jordens, Lustens Giest.

O var det ei den, Du Syndens Mанд!
 Den Angerstaare, som kostbar faldt?
 Gi Plagerne længer dig øengste kan,
 En Himmelstraabe forjog det Alt!"

Og nu hun skued ham knæle ned
 Med Barnet i hønlig Ydmighed,
 Mens samme Straale fra Himlens Blaa
 Den Skyldige, den Uskyldige saae,
 Og Glædeshymner fra Himlen lød
 For en reddet Siel, som sin Synd fortrød.

Den ghylde Sol ned monne gaae,
 Da endnu fromt paa Knæ de laae.
 Da foer et Lys klart fra det Fierne,
 Meer hndig end selv Sol og Stierne,
 Paa Taaren, som med Anger heed
 Ald Synderkinden trilled ned.
 For dødeligt Die saae det ud
 Som Nordlysblus, som Stierneskud;
 Men Feen sandt, med Lysets Sil,
 Henrykt, den gode Engels Emil,
 Som saae fra Himlen Synderen græde;
 Et Forbud paa nær salig Glæde.

"Fryd, Fryd, for evig! Jeg Maalet fandt.
 Nu Gittretaabnes! Jeg Himlen vandt.
 Hvor saligt sværer jeg frelst og glad
 Mod Edens Sodhed, hvor merk i Sorg
 Shadukiam stander din Demantborg,
 Og dine Lovhytter, Amberabad!

Farvel, I Jordens Dufte! som doe,
 Lig en Beilers Suk for hans Fæstemø.
 Nu nærer mig Tubatræets Saft,
 Som dufter med Evighedens Kraft.

Farvel, I visnende Blomster! hvis Glands
 Var stakket og mat i min Alfekrands.
 O hvad er Pragten i Jordens Zone
 Mod Lotetreet ved Allahs Throne,
 Der breder sig nær hans høire Haand,
 Og hvor hver Blomst er en salig Land?
 Fryd, Fryd for evig! Jeg Maalet fandt,
 Sig Porten aabned, jeg Himmel vandt!"
 ——————

Fyrstinden med den lange Nese.

Den gamle Sultan, graa af Aar,
 Sin Son for Sottesengen kaldte.
 Da Nadir for sin Fader staer,
 Med Dodens Rost den Gamle talde:
 Snart har jeg dig, mit Barn, forladt,
 Men efterlader dig en Skat,
 Og troste vil den sieldne Gave:
 Naar jeg er død, gak i min Have,
 Og grav i stille Midnatstund,
 Hvor Springvand gaaer af Lovens Mund.

Saa hvid som Sne, saa kold som Is
 Laa Liget nu, og Sonnen græder;
 Men Dalomor i Paradis
 Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
 Sig Sonnen trøster, Spaden taer,
 Og vandrer hen i Natten klar,
 Hvor Kildens Vand i Bæknet vælder.
 Han graver, finder dybt en Kælder;

Ganaabner den, og — svøbt i Lin,
Der findes, tungt, et Sølverskrin.

Hvad skuer han i Skrinet der,
Den unge Drot for tappre Helte?
En gammel Pung af Hjortelær,
Et Messinghorn, et Seildugs Belte.
Da læser han forundringsfuld:
Din Pung vil aldrig mangle Guld;
Og naar Du kun i Hornet steder,
En Hær da strax dit Banner møder.
Omfest ikke Beltet mere smukt!
Det flytter dig med Tankens Flugt.

Med Pungen gør han Prøven snart:
Hans Haand i ghldne Dynger famler.
Knap lyder Hornet — med en Fart
En Rytterflok sig flux forsamler.
Han ønsker sig i sit Gemak,
Med Beltet om: og Muren spræk,
Og lukker sig, naar han er inde,
Paa Skyen kiørt af lette Vinde.
Han grunder, giemmer vel sin Skat,
Og sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
Et Ønske kun hans Længsel røber:
Hvad ei indtage kan en Hær,
Hvad ei for Verdens Guld man kisber;
Et Pigehierte, Livets Lyst!
Som banker i det stolte Bryst
Paa Selims Datter Zoraide.
Hon altid smiler som den Blide,
For kun desmere stolt og fri
At øve grusomt Tyranni.

Det hulde Blik har Flammen tændt;
 Nu efter Lindring Hiertet torster.
 For sin Triumphvogn har hun spændt
 En Flok af Tibets unge Fyrster.
 Saa mangen riig og mægtig Drot
 Seer Selim paa sit stærke Slot.
 Som Slaver i hans Datters Lænke,
 De alle fieldne Gaver skænke;
 Men Ingen dog sin Kunst forstaaer
 Som Nadir og, hvad han, formaaer.

„Og Nadir — hvis Du elsker mig,
 Saa siig: hvad er din Rigdoms Kilde?“
 Han troer Fyrstinden uden Svig,
 Og mærker hendes List for silde.
 Hun daarer ham med listig Aand;
 Med Pungen i sin Liliehaand
 Hun flygter til sin Faders Kammer.
 Da harmfuld den Forraadte flammer;
 Han falder med sit Horn paa Stand
 Titusind harnisklædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad
 Og til Fyrstindens Palads iles.
 Der Zoraide venlig, glad
 Ham falskeligt imode smiler:
 „Kan Nadir intet Spøg forstaae?
 Hvi skal titusind Sværde slaae,
 For barst at tvinge Det tilbage,
 Som Ingen onsket har at tage?
 Der er din Pung! Og der, min Ven,
 Har du min Haand! Vær god igien?“

„Hvad kan imodstaae sleg en Bon,
 Der siger af saa skønne Læber?“

Ak, Dalomor, din stolte Son
 Forgiæves sig at hærde stræber.
 Hun sukker, er ulhækkelig,
 Og Liliebrystet hæver sig,
 Og blotter sine Twillinghøie.
 En Taare staarer i hendes Øie;
 Men dæmper meer ei Ildens Magt,
 End klare Firnis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
 Og kielent spørger sledske Pige:
 „Hvor samled disse Kæmper du,
 Hvormed du overvandt vort Rige?“
 Og knap i Haand hun Hornet har,
 For Tonen klinger hei og klar,
 Og Hæren hendes Vink adlyder.
 At fængsle Beileren hun byder.
 Han flygter i den mørke Nat,
 Versøvet Kærlighed og Skat.

Men gribet til sin sidste Trost,
 Og Beltet om sin Midie spænder.
 Med nøgent falske Liliebryst
 Hun folder snart de hvide Hænder;
 Som Rosen rødmer hun i Vaar,
 Da atter han i Kamret staarer,
 For paa den Sledske sig at hævne.
 Ak! har han vel til Breden Gyne?
 Hun løser Beltet, ikke han,
 Den altfor elstovsvage Mand!

For silde mørker han da vel,
 Saa nedrigt stusset trende Gange,
 At Skønhed tidt som Solverskæl
 Bedækker kun en giftig Slange.

Gan gaaer i Ørken uden Læ;
 Da træffer han et Figentræ,
 Hvis Grene sig med Lovet bugter,
 Hvis Øviste hænge fuldt af Frugter.
 Gan sætter sig ved Træets Rød,
 Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saae,
 Hver Figen er saa stor, saa saftig;
 Gan skuer ned i Vandets Blaa,
 Og føler sig igien saa kraftig.
 Men — da han ret i Floden seer,
 Gan studser, undrer sig og leer,
 Ved Shnet af et fremmed Væsen.
 Med Haanden gribet han til Næsen —
 O Himmel — i den klare Elv
 Har Nadir kun udleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk
 Som nogen Næse vel kan være,
 Bemærker han nu med et Suk
 En føl uhyre Tilvært bære.
 I Angsten spiser han endnu
 Af søde Frugt, og seer med Gru
 At Næsen altid sig forlænger,
 Indtil den ned paa Brystet hænger.
 Hvad skildrer den Fortvivltes Nød?
 O Alla! det var værste Stod.

At miste Belte, Horn og Pung,
 Og en livsalig deiligt Pige —
 Den Skæbne var vel saare tung;
 Dog, Nadir har endnu et Rige!
 Og Den, hans Hierte havde kør,
 Var intet ørligt Hierte værd;

For hine Tab kan Trosten tænkes.
 Men Himmel! slig en Næse skænkes —
 Det overlever Nadir ei,
 Han styrter sig paa Dødens Vei.

Og plumper dybt i Floden ned.
 Men — af en medfødt Lyst til Livet,
 Han svommer, uden han det veed,
 Imellem Blomsterne blandt Sivet.
 Lidt Vand han drak ved første Fart,
 Afkiolt har han betænkt sig snart,
 Og ønsker atter sig at redde.
 Han vader hen mod Flodens Bredde,
 Og beder mellem Blomstersiv:
 „Forlæng, med Næsen, Gud mit Liv!“

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
 Da han ved Floden staaer i Tanker,
 Med Ghysen efter Næsen seer,
 Og finder den — i sine Skranker.
 Opdaget har vor Yngling snart
 Nu Traets Art og Flodens Art:
 Ved Frugten Næsen sig forlænger,
 Men Vandet den tilbage trænger.
 Nu har han det! Med henrykt Vand
 Han springer, klapper glad i Haand.

Og plukker ved den skjonne Strand
 En Mængde Figen i sin Taske;
 Og fylder med det sieldne Vand
 En stor med Siv omflættet Flaske;
 Og vandrer, som en Gartner blid,
 Til Selims Stad ved Aftentid
 Og raaber: Hvo vil Figen kiope?
 Snart skuer han en Tærne lobe

Fra Slottet ned med ghldne Skaal,
Og stænker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let gjettes kan:
Fyrstinden med sin Moder spiser.
I Speilet her, som for i Vand,
Forvandlingen sig grusomt viser.
Tænk hendes Nod! En Pige stolt,
Med Hiernen tom og Hiertet koldt,
Der miste, hvad hun har at miste:
Sit smukke Ansigt! — Hun maa briste!
Fra Slottet lyder hendes Raab,
Og stænker Nadir Trost og Saab.

Som Gartner for, som Læge nu
Med Hurtighed han sig forklæder,
Og, for at lindre hendes Gru,
I Zoraides Palads træder.
Der sidder hun med Næsen lang,
En Skionhed for af første Stang,
Og skammer sig for Lægemanden;
Endskjønt hun sidder saa selv Unden;
Thi Moderen har selv et Næb,
Der hænger som et Kiolesslæb.

Ak, raaber Moderen med Graad,
Den Skiebne blier for tung at bære!
Man figer ellers: der er Raad
For Pølsen, som for lang mon være;
Men hvor er Raad for os? O Bee!
Herr Læge see! Du Bise see
En ulykselig Biv og Pige!
Vi love dig vort halve Rige,
Ifald Du slaffer Bæxten bort,
Og gjør os Næsen mere kort.

Og, for at vise dem: Natur
Maa lystre, vil den eller ikke;
Han Moderen taer strax i Kur,
Og lader hende Bandet drikke.
Og med hver Slurf, hum synker ned,
Sig taber Næsens Hylighed;
Den kryber ind, og snart hun eier
En — stumpet Næse, som hum pleier.
Nu Raden er til Skionne Ms,
Der næsten vil af Blussel døe.

Hun bærer i sneehvide Haand
Den kæmpelange Pølsnæse;
Og Lidelsen i hendes Mand
Man kan i hendes Die læse.
Han slutter Zoraide ind,
Og klapper hendes Rosenkind,
Og siger: Tab ei Modet, Skionne!
Men siig, hvormed vil Du belønne
Den Mand, som dig at skille veed
Bud Næsens Overflodighed?

-Og hun: Ifald Du hielpe kan,
Da vil jeg dig tre Skatte give,
Som givør dig til en holden Mand
Vel al den Stund Du er i Live.
Her seer Du dette Horn, den Pung — —
At Næsen er mig altfor tung,
Teg skiltes ellers ei ved Skatten;
Men den forstyrrer mig om Natten,
Og al, om Dagen endnu meer,
Overgang jeg den i Speilet seer.

Det Belte med dig hører til.
 Og naar jeg først kun Væxten taber,
 Og ret er lægt, jeg sige vil
 Dig disse Sagers Egenstaber.
 Der har Du dem! — Med disse Ord
 Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
 Og bad ham ile strax til Sagen. —
 Flur falder Skægget ham fra Hagen;
 Han loe, — forsvandt! — Hun stod forladt —
 Langnæset — uden Haab og Skat.

Du Skønne! mærk nu vel derpaa,
 Hvad Digteren dig vil forklare:
 Sæt ingen Mand Borncæser paa!
 Din egen staarer derved i Fare.
 Snart vender sig det grønne Blad,
 Elskov forvandler sig til Had;
 Som Du kan her i Digtet læse.
 Fyrstinden sik den lange Næse!
 Som hende hændes det vel Fleer,
 Endskisndt man ikke Pølsen seer.

Portnerindens Tilbagekomst.

Legende efter Amalie Helwig.

Tidlig viet, uden egen Villie,
 Leved, fuld af Ynder og Natur,
 Rød som Rosen, smækker som en Lilie,
 En huldsalig Mø bag Klostrrets Muur.

Bon og Sang ei hendes Uro drebte,
 Beemod svulmed i det unge Bryst;
 Og de uerfarne Længsler stræbte
 Hen mod Livets rigitgentagne Lyst.

Og saa øengstede da Klosterrets Mure
 Hende daglig meer med folde Gys,
 Hvor kun Gravluft i de mugne Bure
 Skiller hendes Blik fra Verdens Lys.
 Ude duftte Blomsterne saa røde
 Seit mod Solen, under Fuglens Sang;
 Hun alene lever blandt de Døde,
 Beiet i den klosterlige Twang.

Daglig taber Clare mere Modet,
 Bakker mellem Pligt og twivsom Harm;
 Frugteslost hufletter hun til Blodet
 Marmornakken og den fulde Barm.
 Selvudfundne villig taalte Smerte
 Styrker ikke meer den svage Dyd;
 Thi med Vælde drages hendes Hierte
 Hen mod Livets Tragten og dets Fryd.

Naar i Luftens Blaa sig Lærken hæver,
 Sukker hun: Min lykkelige Ven!
 Let du over Muur og Hække svæver,
 Frit som Onsket iser Vingen hen.
 Lystig du paa Treets Green dig vugger,
 Synger Søstrene din Sang saa smukt;
 Men naar Hiertet om Forandring sukker,
 Hæmmer intet snevert Baand din Flugt.

Bøier over Muren sig deroppe
 Med selfkabelig Fortrolighed
 Mod hinanden ei de grønne Toppe?
 Kvisten selv af Elstovs Glæde veed.
 Ved de fulde Blomstergrenes Duske
 Fryder Vandringsmanden hist sig ei?
 Ryster Binden ei de grønne Buske,
 For med Lov at smykke Pigens Bei?

Dødens Stilhed hersker kun herinde,
 Haabets Grav kun vædes med min Graad,
 Og de lange, tomme Timer spinde
 Sorte, farveløse Livets Traad.
 Bemodsfuld vi tunge Pligt opfylde,
 Hadet ofte her sit Sæde fandt;
 Kan vel Treelle helligt Vensteb hylde,
 Naar en grusom Lænke bandt?

Saadan nu, en verdslig Længsels Fange,
 Om i Klosteret drømmende hun gaaer;
 Fuler sig i Gravens Merke bange,
 Nattens Stedster reise hendes Haar.
 For det unge kummerfulde Hierte,
 Angstlig fyldt af dunkle Onsker nu,
 Er der kun eet Sted, hvor hendes Smerte,
 Hendes Trivl hun bringer uden Gru.

Thi af Marmor er i Galten stillet
 Strax ved Kirkedøren, engleblid,
 En huldselig, from Marias Billed,
 Fra den gamle thdske Mestertid.
 I en ærbar Raabes snevre Folder
 Ydmigt stille hun saa venlig staer,
 Ingen kunstig Knude Lokken holder,
 Ned fra Nakken bølger hendes Haar.

Inderligt i moderlige Arme
 Trykker hun med hellig Lyft sit Noer,
 Som, oplivet af den goede Varme,
 Med sit Smil velsigner alt vor Jord.
 Selsomt giennem Gangens mørke Skygge
 Glimter Lampen, over Kronen sat,
 Og en evig Tromhed shnes blygge
 I den hoie Hvelvings stille Nat.

Taarebadet maa sig Clare boie,
 Hiertet er saa tungt og Barmen trang:
 „Ei, Maria! vend dit Maadessie
 Fra mig Synderinde sidste Gang!
 Skiondt et andet Maal jeg eftertragter,
 Skiondt jeg finder ei hos dig min Trost.
 Seirende mig vinke vilde Magter
 Til en Verden fuld af syndig Lyft.“

„Stille maa jeg nu den hede Fængsel,
 Jeg maa skielne mellem Fryd og Harm;
 Jeg maa føle, uden Baand og Fængsel,
 Kierlighed og Loval i egne Barm.
 Og saa lægger jeg, en flygtig Lovinde,
 Noglen da til Klostret for dig hen,
 Er fra nu af ikke Portnerinde,
 Aldrig meer du seer mig her igien.“

„Oste saae du før min Taare tindre,
 Trofast har mit Hierte ved dig hængt;
 Trosten har du stralet i mit Indre,
 Gimlens Fred du har mig oste skønkt.
 Kransse har jeg dig til Giengield flettet
 Med andægtig Lyft i Klostrets Lund,
 Aldrig har din Lampe jeg forgiettet
 I den gyselige Midnatstund.“

„Dog, for sidste Gang, du seer mig plukke
 Blomster dig idag til dine Kar,
 Sidste Gang jeg af min Oliekruske
 Næring i din Lampe gydet har.
 Aldrig kan, Maria! du mig hadde;
 Hellig Hylken jo du agter ei.
 Kunde Ingen dig, som jeg forlade,
 Elste heller Ingen dig, som jeg.“

Saa hun talde. Fra de hellige Mure
 Og fra Fredens Skhage bort hun gif;
 Did, hvor hndigt tusind Farer lure.
 Al! hvo aner ei, hvad Lod hun fil?
 Længselfuld, som før i Klosterlunden,
 Efter et saa sødt Tegveedeihvad,
 Har hun snart den Mand i Sværmen funden,
 Som fortiner Kærlighed og Had.

Grunt forfører han det Blod, som bruser
 Kun for ham, i fagre Ungdomsvaar.
 Mættet han et Hierte sonderknuser,
 Som endnu saa kærligt for ham slaaer.
 Kan da Kærlighed ei Trostlab møde?
 Skuler selv en Ged Forræderi?
 Vokker kun til Shynden alt det Søde?
 Iler Livet som en Riuus forbi?

Vækende nu mellem Tant og Smerte
 Drukner hun sin Oval i Sanders Lyst.
 Lykken flyer for evig hendes Hierte,
 Kun Begier opluer hendes Bryst.
 Gioglespil og Smiger nærer Funken,
 Overalt hun sig tilbedet seer.
 Al! for hende, som er eengang sunken,
 Baager ingen Engel meer.

Shv Nars Tid af Glædens vilde Bæger
 Drinker hun de sorte Dieblik.
 Livets rene Væld ei vederqvæger,
 Daarstab rækker hende Giftens Drik.
 Pludselig, i Smigerhobens Trængsel,
 Svæver klart Marias Billed ned;
 Og en mægtig, brændende Forlængsel
 Higer efter tabt Uskyldighed.

Og hun dvæler ei, og angst ei tænker
 Paa den vrede Kirkes strænge Band:
 „Legemet de slutte maae i Lænker,
 Naar jeg ikkun Sielen frelse kan.
 Seer dit Moderblik mit Blik imøde,
 O Maria! ved mit Dies Brudd;
 Gierne da jeg synker til de Døde,
 Du vil bede for mig hos min Gud!“

Saadan freidig hun bekæmper Sorgen,
 Hviler ei paa lange Vandringsgang.
 Al! da hører hun en tidlig Morgen
 Atter Klosterkirvens Ottesang.
 Skielvende hun ringer, bange sukker,
 Bleg af Skræk paa Knoe hun styrter hen.
 See! da Døren op sig sagte lukker,
 Og — Maria staær paa Tærskelen.

Og med himmelske moderlige Smerte
 Taler hun med Taarer disse Ord:
 „Arme! kiender du da nu dit Hierte?
 Kiender Du den syndefulde Jord?
 Siig! hvad gav dig Verden vel for Glæde,
 Som sig hurtig ei til Sorg har vendt?
 Var den værd de Taarer, Du maa græde?
 Har den vel din Sieleangst fortient?“

Viid — kun skilt fra Jordens vilde Brimmel,
 Hvis Begær udsvæver snart til Last,
 Skienkes her dig Forsmag paa en Himmel,
 Huldt i Læ for Stormens grumme Kast.
 Salig Den, som sine korte Dage
 Her tilbeder Gud med hellig Synd;
 Anger bringer Uskyld ei tilbage,
 Men den renser Stovet fra sin Synd.

Tro jeg har din Pligt imens forrettet;
 Urtekosten, Du har her sat ind,
 Blomstrer endnu frisk og farvespættet,
 Klart end lyser mig din Lampes Skin.
 Thi nedsenkt i Bildskab, Synd og Smerte
 Tænkte Du, min Datter, dog paa mig.
 Den, som glemte tro mig i sit Hierte,
 Border evig ei ulykkelig.

Saa hun talede. Henrykt skuuer Clare
 Urtekosten som saa freidigt staaer.
 Blomsterne syv Åar alt gamle vare,
 Dufte dog, som plukte fra igaar.
 Angsten ikke længer Hiertet saarer,
 Trossten dæmper hendes bange Gru,
 Og igien hun finder sine Taarer
 For den rene Tomfrus Billed nu.

Dog hun taler streng, men uden Brede:
 „Synd dig nu til Ottesangen snar!
 Med de fromme Søstre front at bede
 Saaes Du, al den Tid, Du borte var.
 Naadens Kraft din bittere Kummer ender,
 Himlen har igien sin Datter kører.
 Høv med Tak til Herren dine Hænder!
 Til den Frelser, som jeg tiner her.“

Dg med Tillid Clara did heniler,
 Hvor i Choret fromme Søstre bad.
 Venligt hende Hver insinde smiler,
 Som om først igaar de skiltes ad.
 Der, i Andagt, medens Sangen lyder
 Og mens Orglet bryder veldigt ud,
 Beder hun, mens hyppig Taaren flyder:
 „Naade for den Angrende, min Gud!“

Knuds-Kirken i Odense.

Her, hvor den gothiske Kirke staer
 Saa hei, med hellige Mure,
 Et Mindesmærke fra fordums Nar,
 Men uden revnede Fure;

Her sætter jeg mig under svalen Lind
 Paa Urtegaarden og synger.
 Kommer herhid med smilende Kind,
 I Piger og Svendeklynger!

Thi siunge jeg vil ved Harpekklang
 Og Knud den Hellige prise.
 Jeg digter Eder en Nutidssang,
 I Tonen af gamle Bise.

Knud var i Kampen en tapper Mand,
 Naar Sværd ham blinked i Haanden;
 Men Geistligheden hoit-agted han,
 Fordi den virled for Nanden.

Der var en Tid, da den spottet blev,
I selv jo har det erfaret!
Hvad Nonner og Munke frækt bedrev,
Blev kun for Nygtet bevaret.

Om Bisper talde man lang Tid kun,
Som om de verdslige Fyrster,
Der rase vildt udi Kampens Stund,
Og gridst efter Guldet tørster.

Men hvad de virked til Landets Gavn,
Derom man mæled ei gierne;
Dog straaler Ansgars og Axels Navn,
Og fleers, som den evige Stierne.

Først heed det: Adel og Geistlighed,
Ja: Geistlighed selv og Adel;
Tilsidst sank Præster foragtede ned,
Og hørte fast Munkedadel.

I Forstuen ofte man Præsterne saae
Hos Herremands Jæger og Hunde;
I Storstuen turde de neppe gaae;
Til Bordet? Nei ingenlunde!

Den Tid er Gud skee Lov atter forbi! —
Thi uden hellige Tanker
Er Mennesket kun et Dyr paa Sti,
Og Skibet er uden Ankær.

I Oldtids Dage nødvendigt det blev
Som nu, for Nanden at sørge;
Hvad Viisdom paa Pergamentet strev —
Om Sligt, Hvormange vel spørge?

Men Estrithsens Son, den vise Knud,
 Sig ei i Brimmelen taber;
 Han dyrked ivrigt og fromt sin Gud,
 Og Kunster og Videnskaber.

Og han befoel arbeidende Mand,
 Som sorged for Hestefoder:
 Du øre skal den geistlige Stand,
 Og nære din tænkende Broder.

Du dele med ham! Saa Himlen vil.
 Han tænder din Saligheds Kierte.
 Den tiende Neg Ham høre til,
 Som sørger for dig og dit Hiertete.

Men da forbittredes plumpe Hær,
 Som Bien, der røves sin Honning;
 Da hvæssed de Leer og blanke Sværd
 Imod den herlige Konning.

Og der var Gen, som for Edelmod
 Kun gav ham Døden til Takke,
 Som higed efter uskyldige Blod,
 Og det var den falske Blakke.

For hver en Niding, med Hiertets Savn,
 Hver lummelig Overtræder,
 Hans Navn er vorden et Øgenavn;
 For hver en ussel Forræder!

I Sanct Alban dit hellige Chor
 Stod Knud, sin Andagt at holde;
 Da Skarerne did fra Egnen foer,
 Med Helvedhierterne folde.

De stødte paa Døren med skarpen Spiud,
 De Nagler gik snart ifthykke.
 „Est du herinde, du hellige Knud?
 Din Skaal saa ville vi drinke!“

Da Knud opdaged den nedrige Svig,
 Bad han sig Himlen forbarme;
 For Alsteret han nedlagde sig,
 I Kors, med udstrakte Arme.

Da traf fra Vinduet ham en Piil
 Og bored sig dybt gjennem Huden.
 Han døde med et livsaligt Smil.
 Og Solen skinte paa Ruden.

Han blødte paa Alsterets viede Fiael,
 I Døden herlig at skue.
 Af Vinduet flosi hans forløste Siæl
 Til Himlen op som en Due.

Du ærlige Kæmpe Benedikt,
 Du Son af den samme Moder,
 Du ikke glemte din Broderpligt,
 Du stredt og faldt med din Broder.

Men Oluf var af en anden Art,
 Han bar for Hierte kun Lunger;
 Dog Himmelens Straf ham rammede snart;
 Man kaldte ham Oluf Hunger.

Han sveeg sin Broder, og efter hans Død
 Besteg han den danske Throne.
 Da revsedes Landet med Hungersnød,
 Over Bust blev en Tornekrone.

En Syndflod kom, en forfærdelig Negn;
 En Grumheden vistes Naade.
 Man Aret afskiar i mangen Egn,
 Saa gront som Sivet paa Baade.

En Juleqvæld, da Kong Oluf sad,
 Da Kemperne vare tilstede
 I Hallen, ved tomme Kruus og Fad,
 Da gav han sig høit til at græde.

„O Gud — udraabte han — lad min Død
 Retfærdige Brede forson!
 Skaan yndige Danmark fra sin Ned;
 Afriv min blodige Krone!“

Og Herren ham hørte; hans Pande bleg
 Laa snart under Svededugen;
 Og etter herligt paa Marken steeg
 I Solskin Sveden og Rugen.

En Kirke byggedes Sancte Knud
 Den fromme Konge til Ere;
 Og det er denne, saa høi og prud,
 Hvis Mure de Hælvinger bære.

Ser jordede man den Helliges Been.
 Men længe man havde dem savnet;
 Paa Graven var ikke Mindesteen,
 Som viste Stedet med Navnet.

Han laa i Kirken, det vidste man grant;
 Om Stedet taug Sagnet stille;
 Da Graveren af en Hændelse fandt
 Det gamle Skrin i en Pille.

Man fandt ei eet, nei man fandt to :
 Kong Knud og en Blodsforvandte.
 De slumred i den evige No,
 Og Knoklerne vare blandte.

Det var Benedikt, hans Broder huld,
 Som ei forlod ham i Noden.
 Nu var deres Lægemer længe Muld,
 Og blandte sammen i Døden.

Men twende Kister beviste vist :
 Hver havde sin egen Kiste.
 Kong Christian, efter lang Tids Frist,
 Den sidste Gre dem viste.

I Choret han satte lod et Bord ;
 Da sagde den Herre : „Vi ville
 Nu, efter Lægernes Raad og Ord,
 Ærværdige Levninger skille.

Og efter syvhundred og femti Aar
 Skal Gravstedet gienkiendt være.“
 Bevæget og tankefuld Christian staaer
 Og viser dem sidste Gre.

Aftenvandring i Øyen.

Jeg vandred langs ad Maens Bred, —
Fuglene de siunge —
Jeg mindtes hendes Hvilested.
Hvor hun sover ene.

Sålon var Sommerens Blomstersti, —
Fuglene de siunge —
Lottes Sommer var forbi!
Hjæl hun sover ene.

Som Nøsen rødmed hendes Kind —
Fuglene de siunge —
Blegned i den skarpe Wind;
Hjæl hun sover ene.

Fagre Ungdom brat forsvandt —
Fuglene de siunge —
Som Aftenrødt bag Skovens Kant.
Nu hun sover ene.

Men med sød og deiligt Sang
Fuglene de siunge,
Glædte hun mig mangengang,
For hun slumred ene.

Mig synes ofte til min Trost,
Fuglene de siunge —
At høre hendes klare Rost,
Skjondt hun sover ene.

Hun svæver ofte mig som Alf —
 Fuglene de siunge —
 Hylgie fra Valaskialf; —
 Skiondt hun sover ene.

Som Melpomene kommer hun —
 Fuglene de siunge —
 Til mig i min Digerstund,
 Skiondt hun sover ene.

Ophelia hun svømmed nær —
 Fuglene de siunge —
 Ved de gamle Piletræer.
 Skiondt hun sover ene!

Som muntre Clärchen, Lotte, tidt, —
 Fuglene de siunge —
 Staer du for mig munter blidt,
 Skiondt du sover ene.

Som blege Tekla synger du! —
 Fuglene de siunge —
 „Teg levet har og elsket! Nu —
 Nu jeg sover ene.“

Er Døren luft og Lyset slukt —
 Fuglene de siunge —
 Da er Den glemt, som ude er luft,
 Mens hun sover ene.

Men aldrig din Grindrings Lys —
 Fuglene de siunge —
 Mig slukkes før i Dodens Gys.
 Gi du sover ene.

Nu Natten stærkt sig nærmed,
 Dog næsten lod det,
 Som Dagen endnu dvæled;
 Og kun i Dømring
 Laae Mark og Eng og Mose.
 Og mægtigt Stiernen
 Fra Himmelens klare Hvælving
 Saa helligt lued.

Den Mand, som hist ved Maen
 Min Mand besøgte,
 Den Salige, som svæved
 For Sielens Die,
 Nu som en Fee, en Fylgie
 Med Fingren vinkte.
 Charlottes Mand med Længsel
 Jeg længe fulgte.

Da den forsvandt bag Skoven.
 Og der, paa Marken,
 Brat for en lidet Bakke
 Mig fremmed Bonde
 Saa hei og herlig hilste,
 Han tog til Hatten;
 Den var af Staal; der svæved
 En Swanefieder.

Og rusten var hans Rustning,
 Af Jern dens Ringe;
 Bred var han over Barmen;
 Og lange Løkker
 Bildt flagred hen for Winden.
 Ved Høften Hialtet
 Af Sværdet endnu straaled
 Med Wedelstene.

Men aldrig kan hans Ansigt
 Jeg atter male!
 Der blinked under Brynet
 En følsom Blanding
 Af Venlighed og Wildskab,
 Forstand og Vrede.
 Til mig han dog med Mildhed
 Saalunde mæled.

Ei dog jeg strax forstod ham,
 Thi sært var Sproget.
 Og næsten — Gammelnordisk —
 Det klæng, som Nornens
 Forstrækkelige Stemme,
 Naar heit i Stormen
 Hun taler. Dog var Talen
 Ei uden Tælle.

Sin Haand, den stærke Høire,
 Udstrakte Helten.
 Den trylte min; ved Taget,
 Skjondt venlig tæmnet,
 Det lod, som stærke Love
 Med Labben krysted.
 Dog twang jeg mig til Taushed.
 Da taled Manden:

Jeg maa dig dog for Mindet
 I Modersmaalet, —
 Skjondt Tiden det har svækket —
 Jeg maa for Sangen
 Dog, Skiald! min Tak dig sige.
 Du mig fremstilled
 For Nutids Folk og Fyrster,
 Jeg var dem fremmed.

Du gav — hvad du kan give!
 I Digterglaret
 Du saae min fierne Sterne,
 Lod den gienstraale.
 Snart mindre, Ven, snart mere
 Jeg vorde maatte,
 End virkelig i Verden
 Jeg fordum virked.

En Skiald kun eier Sproget;
 Hvad ei kan skrives
 Det Skialden ei kan skildre,
 Han hylder Skionhed.
 Du damned mere dannis
 Mig Dommekraften;
 Men Kraften du til Kampen
 Gi virke kunde.

Farvel! Jeg ønsker sagre
 Dig Fremtidsdage.
 Syng kraftigt end om Kæmper
 Som Gubbe, Kære!
 Gaa gierne til vor Gravhei!
 Hent rustne Ringe,
 Og smed dem paa din Smidie
 Til Staalet blanke!

Saa taled den store Skygge, forsvandt;
 Ald Morgen monne det lakke.
 Alene jeg mig i Duggen fandt
 Paa den nedploiede Bakke.

Da kom en Bonde mig fiernt forbi,
Mens endnu Stiernerne blinked;
Da han mig saae paa den øde Sti,
Med begge Hænder han vinked.

Christ fri mig! tor I hvile Fer der
Paa Palneshoien den lede?
Og frhate I ei ved Stiernestiær
For Spøgelsets grumme Vrede?

Hvad, spurgte jeg, her er Palnes Høi?
„Ja vist og der spøger Loke!“
O — raahte jeg henrykt og kyssed dens Græs,
Min elskede Palnatoke!

Sø-Trommeslageren.

Det er den deiligste Sommerdag,
Og intet Brag
Fra Storm og Belgerne komme;
Men — hvis mit Dre bedrager mig ei, —
Saa lyder høit, paa den vaade Bei,
Fortvivlede Slag fra Tromme.

En Baad forfolger os, — iler fort —
Hvidseilet — fort —
Der gynger som svævende Maage;
Men uden Bimpel og uden Flag.
Ei vifster fra den, i smilende Dag,
Rødblomstrende Damnebroge.

Der sidder en Mand med uredt Haar
 Og Trommen slaaer —
 Thykstægget; bleg er ham Kinden.
 Han Stokkene høver i Lusten tidt;
 Da lyder en Hvirvel — aldrig blidt,
 Men efterlignende Binden.

Men efterlignende Stormens Raab,
 Naar, uden Haab
 Den Skibbrudne synker derude,
 I skummende Vover, i bølmørk Nat;
 Naar Brændingen syder heit og brat,
 Og naar Havfuerne tude.

To Drenge sidde ved Roer og Reeb;
 Med floge Greb
 De sthre Farten paa Vandet;
 Thi Gubben, fortvivlet, med flagrende Lot,
 Kun bruger larmende Trommestok,
 Og tænker paa intet andet.

Hvo er den Skipper? En usæl Mand,
 Som sin Forstand
 Har mistet, da Sonnen han misted.
 I Havets Bolger Ynglingen sit
 Sin Død; og see — fra det Dieblik
 Slig Skæbne Faderen fristed.

Knap lyser Sol over Skovens Top,
 Saa træmmer han op
 For Døden i Havet den Blege.
 De Drenge, du hos ham i Baaden seer,
 Var Brodre til Den, som er ei meer;
 De ei fra Faderen vege.

Nu kommer han! Hør! — „Min Jens kom frem
 Af vaaden Hjem,
 Hvis Bolger dig hid har baaret!
 Jeg haaner den Storm som styrted dig brat!
 Svom hid, min Dreng! lad mig faae dig sat!
 Stik Hovedet frem med Haaret!“

Jeg løfter dig let i Baadens Skød.
 Og est du død,
 Da skal du vorde begravet.
 Man ligger dog bedre paa Kirkegaard,
 Under Treer og Blomster i grønne Baar,
 End under Bolgen i Havet.“

Saa raaber han høit, og stirrer vildt;
 Men ogsaa mildt,
 Og smiler med kalkede Kinder.
 Da lyder Trommen med rasende Slag.
 Og — som en Plet i den deilige Dag —
 Den sorte Snekke forsvinder.

Barndomsveninden.

Af Gud! jeg er fem alt og femti Aar,
 Min Barndom er længst forsvunden,
 Og dog har jeg Gen, fra tidligste Baar,
 I Odenseby gienfundن,
 Der leget har med mig paa kicre Slot,
 Og Alt endnu mindes saare godt,
 Hvordan vi Comedie spilled,
 Og lystigt hinanden drilled.

Sophia! min salig Søster, hun kan
 Om dig fortælle saa meget.
 Da blomstrede du paa Bakvens Rand,
 Gi Døden din Kind havde bleget.
 Du ligger nu længst i sorten Jord;
 Men hører jeg paa Eline, jeg troer,
 At end, som Barn med din Broder,
 Du lever med Fader og Moder.

Comodie spille vi atter højt,
 Med Faders gamle Parhykler;
 Da jevnes saamangen lystig Twist
 Og mange barnlige Nykler.
 Men — hvad der ligger imellem hin Tid
 Og nu, da Skialden til hende kom hid,
 Til Odenseby fra Hiemmet —
 Derfor er Eline fremmed!

Hun forekommer mig som en Fee,
 Fra første forsvundne Dage;
 Hun lader i unge Tid mig see,
 Ved Blikket at vende tilbage.
 Men hvad der er hændt i de færti Aar,
 Fra hin — hin længst forsvundne Baar —
 Derom hun intet kan tale,
 Slet intet Billeder male.

Hun spørger mig om en lidens Hund?
 Som Dreng jeg hndte den saare,
 Og da den skiltes fra mig en Stund,
 Det kosted mig modige Taare.
 Hun selv har en Hund i Stuen her,
 Hun kæler, hun klapper, hun har den kær,
 Som jeg min „Presang“ paa Slottet.
 Hun lidet ei Hundens bli'er spottet.

Min Barndomsveninde! ei komme vi kan
 Ind i den forrige Tone;
 Jeg er jo nu en aldrende Mand,
 Og du en aldrende Kone.
 Naar vi om vor Barndom ud har talst,
 Saa vorder atter Samtalen svalt;
 Forlegne vi staae for hinanden,
 Som fremmede Frue for Manden.

Men i det Dieblik da jeg har sagt
 Farvel min Barndoms Veninde,
 Blier levende gamle Tid opvakt
 Med hvert huldsalige Minde.
 Som Ida Münster du Harpen slaaer,
 En haarfager Ms i Ungdoms Baar.
 Hvi skulde ved Harpen jeg tie
 Da nu, om min første Thalie?

Eventyret paa Slottet.

Et Eventyr jeg fortælle vil,
 Som hændtes paa Slottet, — fast utroligt.
 Nu lytter opmærksomt Alle til!
 Et Slottet var ubehoeligt.
 Det var ei en gammel Ridderborg,
 Der stod forfalden i dybe Sorg,
 For Livet, som vendte den Ryggen;
 Hvor Uglen bygged i Guditshal,
 Og Maanskinnet, med sit Straalefald,
 Var eneste Lys i Skyggen.

Nu satte sig twende Frøkener hen,

Hver paa sin Strengeleg født at spille.

Da nærmmed sig Tonekunstens Ven,

Og Sværmerne blevé saa stille.

Men Pigerne spillede til Dandsen op.

„Nu, tenkte jeg, gaaer det snart i Gallop,

Nu gaaer det raskt med en Svingen.

Den ædelalvorlige Ridderdands

Er længer ei Moden her tillands.“

Jeg vented, — men der kom Ingen.

Saa er det dog sandt: i fierne Gemak

Gaaer heller nu Herren fra sin Dame,

Og morer sig meer med at ryge Tobak,

End spille med i Terpsichores Drame?

Forgjæves Pigerne Strengene slaae,

Mens Ungersvendene rolige staae.

Til Væggene støttede, Kopper de tage;

Den sterke sukkersodmede Thee

Betænkelsigt røre de med en Skee,

Og dyppe deri lidt Kage.

Da pludselig staer i Hallen en Mand,

Mens Tonerne lyde mig ført i Dre:

Saa rank som en Yngling kneiser han,

Dog synes han Tiden ei at tilhøre;

Thi Aarene deres Furer ind

Har pleiet ham dybt i Panden og Kind,

Men Diet lyner fra Kraftens Dage.

Hans Been er hurtigt og Nyggen rank,

Og Panden er hoi, men skaldet og blank;

Thi Haaret vil Afsked tage.

Jeg troer en Aabenbaring at see

Fra Barndommens Aar (jeg var kun tretten)

Da Shvende Christian paa Balpare
Udmærkede sig ved Menuetten.
Bor Ridder en Dame har faaet i Gang.
Menuetten spilles af Don Juan,
Paa Ynglingsmundene Smil jeg mærker;
Men alt som det længer med Dandsen gaaer,
Beundring man for Dandseren faaer,
Thi Gubben gjør Underværker.

Til Trods for magelig Ynglingeflok
Da-Capo-Dandsen han ei forlader.
Hvo er den Gamle? Jeg kiender ham nok!
Af Bournonville den rafse Fader?
„Nei, nei!“ — Hvo er da den Ridder blid?
En Mand fra Christian den Shvendes Tid?
„Nei! see, der staaer han fornset rolig.
Han ei forlader den lystige Sal. —“
Hvo er det? — „En gammel General!“
Er Hændelsen ei utrolig?

Billedhuggeren.

„En Billedhugger i Hytten boer,
Som, Digter! maakee du ønsker at fiende?
I egne tanker er Manden stor;
Eligt turde letteligt Flere hænde;
Thi Kustneren, ved Forsængligheds Elv,
Troer altid om sine Gaver det Bedste;
Og elsker — som en Christen — sig selv
Saa heit, i det mindste, som sin Næste.“ —

„Jeg gierne vil Billedhuggeren see,
 Og see de Værker, som ei du roser!
 Og raaber du end over Kunstneren Pee,
 Jeg bryder mig lidt om dine Skoser.
 Forfængelighed — det er en Dunst,
 Som baade bedøver Hedning og Christen;
 Dertil behøves der ingen Kunst,
 Den dyrkes daglig af Prosaisten!“

Da Vennen og jeg saaledes nu
 Dicervt havde Sandheden sagt hinanden;
 Men med en spøgende lystig Hu,
 Saa ingen af os blev stødt for Panden;
 Gil vi til Billedhuggerens Dør,
 At være hans Værkers strænge Dommer.
 Der i Boutiken solgte man Smør;
 Jeg tænkte mon du til Canova kommer?

Hos Cardinalen, man veed jo nok,
 Han visste Geniets første Prøve,
 Beghyndte Kunstnerbanen som Kok,
 Med en i Smørret udskaaret Love.
 Og deraf kom den bløde Maneer,
 Hvormed saa hndigt han fryder Blikket;
 Som Thorvaldsen vel i hans Værker seer,
 Men finder dog stundom altfor slikket.

Ind traadte jeg til den Olding graa,
 Som hilste venligt. I Stuen stillet,
 Ved Døren, strax i den snevre Braa,
 Jeg saae et underligt Afgudsbilled.
 Som Laaget til en Mumie fast
 Det monne stirre, med selsom Larve.
 Et Træ, der havde mistet sin Bast,
 Udskaaret, og malet med broget Farve.

Her, tænkte jeg, Philosophen kan
 De første Forsøg i Kunsten studere,
 Som Tubal Cain, den stærke Mand,
 I Kobberet Verden monne leve.
 Af guden i Mexiko tænkte jeg paa,
 Paa Baal og Moloch iblandt Cartager.
 Tilsidst jeg Utgardedøle saae.
 For Antiquaren heel sieldne Sager!

Teg til den Gamle mig vendte med Agt
 Og sagde: Det har De reddet itide!
 Belzoni har det fra Nilen bragt
 Formodenlig af en Pyramide?
 Der har det staaret totusind Lar,
 Og det var sandelig altfor længe.
 Vel at nu Verden det skue faaer!
 Det følge De kan for mange Penge!"

"Nei, svared Gubben, see kun eengang!
 (Og strog mig med Haanden Silverhaaret)
 Det Tomfren er af Orléans!
 Jeg har af Træet selv hende skaaret." —
 "Ha — raabte jeg — nu kan jeg først forstaae,
 Hvorledes hun bedøvede Sverdet!
 Man aldrig saasnart hendes Nasyn saae,
 For strax man maatte flygte forførdet."

Det rører mig altid, naar en Land,
 Der endnu er driftig i den Gamle,
 Men med en stiv og usvet Haand,
 Jeg seer i Kunstens Tusmørke familie,

Hvor mangt et Genie er det ei haendt?
 Det tabtes, Verden det ei har eiet,
 Imens det trivielle Talent
 Blier hyggeligt velopdraget og pleiet.

Sønderborgslot.

Det er et sæl som gammelt Huus;
 Ei sunket ned i Stov og Gruus,
 Dertil er det ei gammelt nok,
 Der er af Værelser en Skof.

En Række Haller langt man seer,
 Men af Tapeter intet meer;
 Den blotte Muur er sort og graa
 Og Bielker under Loftet gaae.

Og Alt forladt og øde staer.
 Sit Giemnested dog Kornet faaer;
 Og stundom blev den dybe Ro
 Afbrudt i gamle Fyrstebo.

Da blev en saadan nægen Hal
 Udpnytet til et Borgerbal;
 Da stimled Mængden til det Huus,
 Hvor ellers knap var Rotter, Muus.

Comsdier paa denne Borg
 Af Shydere, for Sønderborg
 Blev stundom da i Salen spilt,
 Og Bhens hede Længsel stilt.

Da var den Trappe, som forladt
 Nu øde staaer, med Lys besat;
 Den dybe Rø et Dieblik
 Veeg for en støiende Musik.

Og Sværmen loe; da lød der Klap.
 Men Aftnen, Matten endtes knap —
 Og giennem brustne Rude sval
 Foer Morgendug i øden Sal.

Men dog fortiner dit Capel,
 Forladte Slot! at agtes vel.
 Jeg gamle Billed, Rustning seer
 Af dem, som længst er ikke meer.

Jeg træder i de Dødes Vraa,
 Hvor sorte Fleiels Kister staae.
 Hid stimled ofte du med Sorg
 Og Sørgesang, Augustenborg!

Her hviler dine Fyrsters Stov.
 Hvi tog jeg ikke med et Lov,
 En venlig Blomst af Haugen med
 At smykke dette Hvilested?

Du gode Hertug slumrer der,
 Som havde Danerfialden kør,
 Som staffed ham sit Levebrød.
 Han sørged, Edle! ved din Død.

Og her jeg signer dig i Løn
 Du lever atter i din Son.
 Gi ganske har jeg dig forlüst,
 Din Arving har mig Gre viüst.

Men nu igien af Kirken ud,
 Fra rustne Hjelm og Faneklud.
 I Hallen atter op vi gaae
 Og for det brustne Windve staae.

Men siig mig dog, min kære Ven!
 Er ellers Intet gient igien,
 Er ingen sielden Levning her,
 For Digteren, og Sangen kør?

Slet ingen! Ei engang den Plet
 Af Blod, som — om jeg mindes ret —
 Paa denne Muur i Kalken hvid
 Blev seet i længstforsvundne Tid.

Man meente den gif aldrig ud.
 Her den ulykkelige Brud,
 En Fyrstedatter, sig har dræbt,
 Sig hendes Blod til Muren klæbt.

Hun elsked inderligt en Mand,
 En Yngling ei af Fyrstestand;
 Fordi han loved slig en Ms,
 Den stakkels Ridder skulde døe.

Men Bennen, som bedrøvet med
 Ham fulgte til sit Næstersted,
 Som ogsaa var Fyrstindens Ven,
 Dem trosted, for han gif derhen.

Og sagde: Naaden kommer nok!
 Han bløder ei paa Boddelblok.
 Han ængstes skal med Dødens Frhgt,
 Ei døe. Derpaa jeg stoler trhgt!

Stat udi Vinduet du her!
 Og naar paa Galgebakken, der,
 Jeg Bished om hans Skæbne har,
 Strax vorder den dig aabenbar.

Her tog jeg twende Duge, see!
 Den ene sort, een hvid som Sne;
 Ifald fra Verden han maa bort,
 Da visiter hist jeg med en sort.

Skal han forlade Livets Baar,
 Da med den sorte Vinge slaer
 Dig varslende den føle Ravn,
 Og vinker dig i Dødens Favn.

Men lever han, blør du hans Liv,
 Da falder dig til dobbelt Liv,
 Til dobbelt Lyst i Vaarens Dag
 Det hvide Duevingeslag.

Nu Toget ud til Hosien gif.
 Paa Netterstedet Maade sit
 Af Fyrsten den fortalte Svend,
 Just som det havde spaet hans Ven.

Men Vennen i sin Glæde tog
 Den sorte Dug, med den han slog;
 Han mærked ei det Dieblit
 Feiltagelsen, som han begik.

Fyrstinden stod i Vinduet her;
 Knap saae hun Ravvens sorte Fær,
 Saa drog hun blanke Daggert ud
 Og vied sig til Dødens Brud.

Da sprited Blodets Straale varm
Af hendes unge skønne Barm.
Det blev den Rose, som udsprang;
Brudvisen blev en Sørgesang. —

Dit Sagn var rørende, min Ven!
Man bringer mig nu hurtig hen
Til Taarnet, hvor i dette Slot
Sad den ulykkelige Drot!

Hvor Christiern sad i atten Åar?
Det Taarr; ei meer ved Borgens staer,
Men dette her paa denne Rant —
Det ligner hint nedrevne grant.

I sligt et Taarn han altsaa sad,
De lange Dages Leverad,
Indspærret i et uselt Hul.
Tre Rigers Drot — og nu et Nul!

Ved runde Bord af Steen han stod,
Med Lænken om sin Kongefod;
Paa lille Bord han gif omkring,
Hans Finger graved dybt en Ring. —

En Ring i Steen af dagligt Slid.
Saa svandt den Armes Levetid!
Indspærret med en Dværg, han saae
Fra Fængselshullet Søen blaa.

Beklage, Christiern! kan jeg dig,
Din bitre Skæbne smelter mig;
Men giøre dig til Helgen — nei! —
Fordi du leed? — det kan jeg ei!

Paa Rosenborg jeg Sværdet saae,
 Hvormed du ved din Beddel slaae.
 Det skreg om Hævn i blodigt Nord.
 Ulykkelige! den blev stor.

Saa haardt et Fængsel — tifold Dod
 For Den, som trende Niger ved. —
 Kom! Bring mig ud fra skumle Muur,
 At aande frit i Guds Natur!

Absalons Grav.

Sexhundred og tredive Aar vi troede,
 At end vi eied Absalons Ho'de,
 Sat i et Kammer for Fædrelandet;
 Men — Kongen opdaged det var et Andet.

Ei Siette Frederik funde taale,
 At Hovedet til saa stor en Straale,
 At Dødningehovedet — som nu tier —
 Man visste blandt Snurrepiberier.

Den gamle Grav man igien oplukte,
 Men Axel ikke det Hoved brugte;
 Sit eget var ham aldrig berovet
 I Livet, ei heller her i Støvet.

Han ligger med sit Hoved begraven;
 Men Huen smuldnæt og trødslet Staven.
 Dog trødslet er derfor ikke Bedriften;
 Den blomstrer frødig i Sagaskriften.

At stikke Saga den sieldne Gammel,
Der maatte træffe saameget sammen:
Først var det snildt, at han lod i Tide
Sig Etling føde til en Skalm Hvide.

Saa var det godt, at Natur Forstanden
Og sieldne Gaver gav Adelsmanden;
Saa var det herligt for Danmarks Haver,
At ret han dyrkede disse Gaver.

At disse Gaver han ei misbrugte,
Saa Egenkærighed Alting slugte.
Som Kongens Raad og hans Ven tillige
Han voved dristig sin Mening sige.

Og han og Kongen tilsammen fore;
Og derfor Valdemar blev den Store.
Gi længer Venderne Danmark skrækker,
Da Afgudsbilldet først var knækket.

Hvor Svantevit stod med Horn og Bue,
Der kunde man nu Crucifixet stue.
Asguden ei meer efter Blod mon tørste.
De Danskes Konge blev Venders Fyrste.

Men som hos Græker Pallas Athene
Var ei Gudinde for Kampen ene,
Men, ligesaa viis som uforfærdet,
I Bogen kyndig som stærk med Sværdet;

Saa var vor Axel en Bispe, der kunde
Gaae i sin Bidenskab vel tilbunde.
Ja, Den som selv er stærk i Bedrifster,
Maas elsse Sangen og gamle Skrifter.

Han Saro lod en Kronike skrive,
 Han monne dertil ham Stoffet give.
 Ei Saro havde den Bog os forærret,
 Hvis først ei Absalon havde været.

Og ligefrem var den gode Herre.
 For Dannemanden var intet værre,
 Det følte dybt han, i al sin Hæder,
 End daalig Hovmod og stolte Sæder.

Engang — det monne sig ofte hænde —
 Stod han i Skoven og hugged Brænde,
 Da, ham at sege fra fremmede Stater,
 Kom fornemme, phntede Legater.

Men lidt han bred sig kun om det Velske.
 En Axelhus er maa Axel elské!
 Han bhgte Borgen, hvor Skibene seile,
 Hvor før kun skuled den føle Steile.

Vor Thorvald! naar du engang hjemkommer, —
 Til Høst, til Vinter, til Vaar, til Sommer, —
 Udhugge du Axel burde med Nette,
 Hoit over Vesterport ham sætte!

Valdemar Aftendag og Toveliden.

Kong Valdemar, den Herre, drog over Land og Hav,
Som Pilgrim han reiste til den hellige Grav;
Der slukked han sin Ørst
I Kedron, og der blev han en ægte Ridder først.

Og som en ægte Ridder, med Hjelm og Stang og Sværd,
Han søgte kælen Elskov til Løn for tapper Færd.
Paa Rhagens nære Strand
Der traf han Toveliden, den hulde Lilievand.

Naar ei han sad i Raadet, i Krigen ikke stred,
I Gurres grønne Skove paa Jagten tidt han reed.
Ham gjorde Hjorten varm;
Saa hviled han saa fierligt i Tovelidens Arm.

Men — tidt i Tordenveiret om Somren falder Sne.
Den føle Beenrad Døden sig nærmest med sin Lee;
Han Toveliden traf,
Ei agted hendes Ungdom — og Rosen faldt af.

Dog smilte hun saa venligt endnu i Dødens Liin,
Som om det havde været en Lilievand saa fin.
Ei Rosens Purpur stod
Bel meer paa hendes Kinder, thi koldt var hendes Blod;

Og luft var hendes Laage for venligt Diekast;
Men hendes skønne Legem laa som et Alabast.
Den gyldne Lok saa stærk
End stod i bløde Flætning, som hendes sidste Værk.

Dg hvor nu Kongen reiste, han Risten havde ned;
 Dg i hans Sovekammer den stod paa hvert et Sted;
 Den hulde døde Skat
 Han kyssed før han slumred og sagde den Godnat.

Men af — en Morgen tidlig, da mørked han en Lugt —
 Han saae paa Toves Ansigt — og det var Døden Frugt;
 De skionne Træk forsvandt,
 Hun svulmede saa grønligt — ei meer han hende fandt.

Da tog af Ligets Finger Dankommingen sin Ring;
 Han raabte: Her paa Jorden forandres alle Ting!
 Den evige Natur,
 Kun den staær uforandret, saa frødig og saa puur.

Nu er ei Tove mere paa Jord. Af Ligets Haand
 Jeg drager Troskabsringen, formæler hendes Aaland
 Med min, hvor vist jeg veed,
 Fra Himlen undertiden til mig hun svæver ned.

Ta, i det skionne Gurre, hvor under Bøgens Hang
 Henrykte med hinanden vi sad saa mangengang,
 Der svæver hendes Aaland,
 Og der jeg atter hende vil række Troskabshaand.

Jeg kaster i en Mose nu denne gyldne Ring.
 Ved gamle Bautastene, musgroete Kongething,
 Der skal hun hver en Vaar
 Besøge mig, naar Skoven med friske Blomster staær.

Da Kornet mig skal bølge guldguult som hendes Lok;
 Dg hvergang Nattergalen bag Bøgens Bladeflok
 Sodt synger mig til Trost,
 Min elskte Toveliden, da hører jeg din Rost.

Da sidder jeg i Skagen saa tankefuld i Sind.
Kierminden er dit Die, mig Rosen er din Kind.

I Bindens blide Spøg
Din Land fra Skyen svøver og gør mig et Besøg.

Nu vendte sig fra Liget Dankongens Kierlighed,
Og hendes arme Legem blev lagt i Graven ned.

Men hifst — naar Solen svandt —
I Vaaren og i Høsten han atter hende fandt.

Man siger, at han spøger endnu i Nattens vind,
At ei fra gamle Danmark han vende kan sit Sind;
At end, med Hest og Hund,
Han over Skoven farer i stormfuld Midnatsstund.

Han holder Tagt i Luftten — det er et prægtigt Syn;
Som hisset, Palnatole! du svøver over Thyen.
Eldgamle Nordanens Helt!
Og Middelaldrrens Ridder! hoit over store Belt.

Der træffes de ei sjeldent; den Første klædt i Tern,
I rustne Kæmpeharnisk, i Skyen mere fiern;
Den Anden — Fører i Hat,
I Silkeskrud og Pandser, — i drabelige Nat.

Da lyder Luur og Krumhorn, og alle Hunde gise,
Mens ned fra Tordenskjen hver skuer til sin De:
Og svinger blanke Sværd,
Og seer, om endnu Danmark er sine Fædre værd?

Gaven.

Det var Skialden Adam,
Drog hjem til Axelstad:
Atter gik han sin vanlige Gang
Ad Stiens Linderad.

Han besøgte den Urtegaard,
Hvor salig Lotte laa;
Med William og Maria
Sad han i Sommer-Vraa.

Skioldungen lod hennem sige:
Du drage til Sorgenfri,
Læse for mig og min edelig Bir
Din Reise-Poesie!

Skialden drager til Sloven,
Traf der det Fyrstepar.
Meer huldsalig imod ham
Vist ingen Borger var.

De sad i lidet Lysthuis
Og hørte hans Viser med Lyst.
Det quæged Fyrstens Tanke,
Det rørte Fyrstindens Bryst.

Hun plukkede Blomster med hviden Haand,
Hun ham de Rose gav.
Sagnet derom vorde skal
En Rose paa hans Grav.

Fyrstinden bryder Skialden:
 Nu gak i Kamret ind!
 Der er en sielden Udsigt
 Som frhde vil dit Sind.

Da kom Christian Frederik:
 „Tak for din Poesie!
 Til Giengiold af min egen Haand
 Tag dette Maleri.“

Selv bar han Billedet til ham ind,
 Og med bevæget Røst
 Et lidet Digt oplæste.
 Det var til Skialdens Trost.

Og Billedet var af Sødring,
 Skion Balborgs, Axels Grav;
 Men Digtet var af Christian,
 Som han sin Digter gav.

Gud signe dig, ødelig Fyrstepar!
 Tak for hvert Hæderstegn.
 Skialden elsker Oldtidssteen,
 Som staaer i Nutids Egn.

Han synkler den med Blomster,
 Som her de kærlige To;
 Det glæder ham, naar Krandsen
 Den Levende gør fro.

Min Digteklands er færdig
 Og sluttet; saa modtag
 Min elskte, gode Fyrste!
 Den paa Din Fødselsdag.

Gid mangt et Aar som Rosen —
 Sorgfri — bag Skovens Green —
 Din Fødselsdag gienblomstre
 Ved Oldtids Bautasteen!

Halfdan Svartes Grav.

Førunderlige Kærlighed
 I en barbarisk Tid!
 Her lagde man hans Hoved ned,
 Om Legemet i Strid.
 Hvert Land i Liv han Glæde gav,
 Der sorged nu hvert Bryst;
 Hver Dal vil være Kongens Grav,
 Som fordum var hans Byst.

I fire Parter deltes han,
 Som en Forbryder fast;
 Og Hovedet til dette Land
 Blev Folket sendt i Hast. —
 Knap fifti Aar! — Paa Nikensvig
 Hans Liv paa Isen endt.
 Til Hedemark, til Næumerig,
 Til Vestfold, Kroppen sendt.

Men her hans Hoved! — Dalen bred
 Er stolt af denne Grav.
 At det er Halfdans alle veed,
 Ved Ploug, med Vandringssvær.

Her mindes Bonden gamle Nord;
 Og, kommen hjem igien,
 Han læser, ved sit Fyrrebord,
 Sin Snorro Sturlesen.

Paa Biælken hænger Øren brun,
 Ved tunge rustne Sværd.
 Han fryder sig i Stuen luun,
 Ved drabelige Færd.
 Han mærker end, med Fædres Mod,
 Sit stolte Hierte slæe;
 Han soler sig af Halsdans Blod,
 Med Bondeløste paa.

Norderhaugs Præstegaard.

I Norderhaug der stod en Gaard,
 Som end den staaer;
 Der boede Dvinden med Præsten.
 Han frygtsom var, i sin geistlige Stand,
 Men hun var Mand,
 Og ægte Dvine forresten.

Da Svensken kom, han i Kiældren krøb;
 Men Blodet leb
 Med Kraft i det qvindlige Hierte.
 At spildt blev Bøndernes Eiendom,
 Naar Fienden kom,
 Det Anna følte med Smerte.

De Svenskes Oberst i Stuen treen.

Hun var ei seen,
Men bragte, hvad Huset formaete.
Med Pallask, Sporer og Knebelsbart,
Paa Rytterart,
Saa barst i Hallen han traadte.

Herr Pastor engstlig i Kældren giøs,
Af Angst han frøs;
Men Anna lued af Kraften.
Hun spared ei Ol, hun spared ei Miod,
Saa stærk og sød;
Hun spared ei Druesaften.

Drebt var hun nær af en svensk Soldat,
En vild Krabat.
„Og mon din Komming dig sendte,
At myrde Kærringer her i Nord?“
Var Annas Ord.
Da Svensken Spydet bortvendte.

En Pige hun havde saa snild som hun.
„Tillad mig kun,
Herr Oberst! at sende min Tærne
Et lidet Grind!“ Han det tillod.
Det kosted Blod,
Normændene var ei fierne.

Og førend Svensken fil tømt sit Maal,
Til denne Skaal
Skiod Niflerne giennem Huden.
„Herr Oberst! førend Du Biørnen slog,
Før du den vog,
Mig tykkes du folgte Huden.

Der blev en Myrden i Præstens Sal,
 Saa sommersval,
 Og aaben ellers for Giesten.
 Man giennem Vindvet paa Fienden skod;
 I Blod han flød,
 Og svang sig ei tiere paa Hesten.

End staer den ærværdige Præstehal
 Saa sommersval,
 Saa giestfri, med sine Rifter.
 Man viser Huller i Bielken der,
 Man har dem kær;
 Det vidner om Annas Bedrifter.

Sanct Olafs Jerlegn.

En Skydsgut her jeg træffer snild
 Og klog paa gamle Sager;
 Ham flittigt jeg udspørge vil,
 Mens jeg paa Beien ager.

Og sig mig nu, min gode Hans!
 Imedens hen vi fare, —
 Thi jeg er fremmed her tillands;
 Du meget maa forklare.

Süg! hvad betyde disse Steen,
 Der stande der saa føre,
 Som om det Mænd med Arm og Beer
 Og Hoved kunde være?

„De tykkes, hvad de virkelig er!“
 Stands! lad os lidet holde!
 Saa har det været Mennesker?
 „Nei det var grimme Trolde.

Dengang St. Olaf leved kæf,
 Og vilde christne Riget,
 Da var han alle Troldes Skræk,
 Og blev af dem befriet.

Thi Kirkeklokvens høie Klang
 Dem flurred følt i Øre.
 I Bierget, under Stenens Gang
 De kunde grandt den høre.

Og mon Du ei ved Kleven saae,
 Strax under Klippens Bue,
 En slig forstenet Øvinde staae,
 Med Skørter og med Sue?

Hun voved sig til Olaf ud,
 Af Fieldets bratte Side,
 Da, for at bede til sin Gud,
 Han mon til Kirken ride.

Sanet Olaf med det røde Skæg —
 (Hun quad i Solens Straale,) —
 Du reed for nær min Kieldervæg,
 Det kan jeg ikke taale.

Men Olaf var ei længe seen,
 Lidt Vand han monne tage:
 Og stat Du der i Stok og Steen,
 Indtil jeg gaaer tilbage! —

Tilbage kom han aldrig der.
 Nu Dvinden staaer og venter,
 Imellem Fyrr og Granetræer,
 Imellem Ørn' og Glenter.

Og, liere Herre! rundt omkring,
 Hvor Du dit Die vender,
 Hvor Du opdager sieldne Ting,
 Du Olafs Magt erkliender.

I hver en hoi sørdatnet Blok,
 Du har paa Beien skuet,
 Opdager Du en Troldsflok,
 Som Olaf har forkuet.

En Kirke bygged han af Steen,
 Og Arbeidsfolket hasted;
 En opbragt Trold sleed af sit Been,
 Og efter Taarnet kasted.

Men Gubben, starblind paa sin Hoi,
 Slog Venet, det uhyre,
 Hen over Kirkens Taarn det sloi
 Og plumped i en Myre,

Og der end ligger Troldens Laar.
 Og naar ei Stiernen blinker,
 Og naar man nær ved Sumpen staaer,
 Man mærker at det stinker.

Nu klinge Christi Klokkers Klang
 Saa herligt over Fjeldet.
 Paa Taget lyder Droslens Sang,
 I Dalen Kildevældet.

Og hvert et Field og hver en Dal,
Og alle grønne Bakker
Sanct Olaf nu i Gimlens Sal
For sin Belgierning takker."

Hav Tak, min Ven! som dette veed.
Teg Pris paa Sagnet sætter.
Nu kiore vi til Dalen ned,
Fra de forsteente Jætter.

Iwan Wasiliewitz.

Vel Tigren er et grusomt Dyr,
Og føl er Klapperslangens Gift;
Men ved dens Rangle Faren flyer,
Rovdyret flyer for Blikket stift;
Et Blik af en udodlig Mand
Kan temme Löven, som det seer;
Men Mennesket ei kiender Baand,
Naar Menneske det er ei meer.

Iwan Wasiliewitz var flig
En Tiger i en Mandeham;
Hans Kongestol var blygt paa Liig;
Mod ham var næsten Nero tam;
Nero ved Myrderi var glad,
Han slagted gierne Mand og Bib;
Men Iwan — sloised Stad paa Stad,
Det var hans bedste Tidsfordriw.

Saadan imod en Stad han drog,
 Hvis Opstand dybt hans Bredre traf;
 Nu hoit hans usle Hiertete slog
 Og glede sig til rædsom Straf.
 Halshugges, speddes, loges der
 I Olie skulde Barn og Mand;
 Og Dvinder skændes af hans Hær,
 Og Byen slettes ud med Brand.

Som Katten leger med en Muus
 Der sprætter i dens skarpe Klo,
 Saa skued han paa Taarn og Huus
 Fra Leiren stolt og skadefro.
 Han vented alt den bange Flok,
 Som trhged om en skaansom Dom;
 Han vented den ved Bodlens Blok —
 Men Aftnen svandt — og Ingen kom.

Men Natten kom, den sorte Stund,
 Der luller ind alt Liv til Død;
 Den skulde skænke sidste Blund
 Til dem, der sank i Gravens Skjod.
 Men Livet i den sidste Nat
 Selv gjorde Muuln til hæilys Dag;
 Og Fakler blev paa Volden sat,
 Ved Psalmesang og Klokkleslag.

I Kirken stimled Sværmen ind.
 Om Nedning var der intet Haab!
 Med øengstligt Blik og kalket Kind
 Stemte de til Gud et Raab.
 De knælte for hans Altar ned,
 Mens Taaren brændte, Hiertet slog; —
 Den evige Barmhertighed —
 Til den de deres Tilflugt tog.

Og Moder kyssed ellske Son
 Med Krampetræk for sidste Gang;
 Forlovede den sidste Bon
 Af Psalmebog tilsammen sang.
 Og gamle Venner, Egtefolk
 Læue Bryst ved Bryst, sad Haand i Haand.
 Og Orgelet var Smertens Tolk; —
 Med Trost nedsteeg den Helligaand.

Iwan stod hisset i sin Hær —
 Han hørte Kirkeklokters Klang;
 Og stundum visted ham et Vær
 Hid Toner af den fromme Sang.
 Som Kæmpe Kirketaarnet stod
 Høit opstrakt over lave Bold;
 Sin Orgelrøst det høre lod
 Og trued ham, den onde Trold!

Og over Hær og over By
 Af Stierner Himmelnen var fuld;
 De Tusindaarige, som nye,
 Nedsendte deres Straaleguld;
 Og over Himlen, som et Spær,
 Mod Iwan foer et Stierneskud —
 Da giss Thrannen for sin Færd,
 Hans Ræsen svandt, han aned Gud.

„Nei, raabte han forfærdet, nei!
 Nu er der myrdet, slagtet nok.
 Mit Hævnens Sværd afstumper jeg
 Paa denne haarde Klippeblok.
 Woivoder! sætter Jer til Hest
 Og følger mig! Nort er min Siel.
 Fortvivlelsernes Høitidsfest
 Har gjort mig Bøddeløren fæl.

Og Staden han tilgav, hans Bud
 Blev Naade for den bange Stad.
 Saa troede Czaren nu paa Gud?
 Til Viisdom vendte sig hans Had?
 O nei! Et Stierneskud kun slog
 I kolde Hierte, lyft og brat;
 Men — Fremtidshaabet det bedrog.
 I Hiertet var der atter Nat.

Hvor sorgeligt paa denne Jord,
 Alt En tidt volder Manges Død!
 Men Feighed selv gør Sorgen stor,
 Selv Skyld er Tiden i sin Nød.
 Elig blodig Dævel, sendt fra Hel,
 Hos ædelt Folk ei trives kan;
 Og hvor ei findes først en Træl,
 Der findes aldrig en Thran.

De tre Tegn i Skoven.

(Ester L. Tieck).

O min Son! hvor rædsomt skriger
 Froen op til os fra Kiceret.
 Hører du ei Rawnen tude?
 Spøgelser i Tordenvæ'ret?

Fader lad de Griller fare!
 Skyen bort paa Vinden flyder;
 Snart vil atter Maanen straale,
 Der igiemmen Skyen bryder.

Gjennem Dalen stryger Taagen,
Klippens Borge kan man seue.
Crucifix i Skovkapellet
Skinner i en venlig Lue.

Ak du Crucifix! vær naadig,
Atter siul dig dybt i Skyggen.
O Mariabilled! slør dig,
Da du dog har vendt mig Ryggen.

Lad den gamle Synder fare!
Gamle Wulf, som nok har skælvet.
Synd og Dod kun er hans Venner,
Og hans Hjemstavn — det er Helled.

Gjennem Nattens Lhn og Torden,
Gjennem Storm og Sker bistre
Seer jeg Urvefiendens Dine
Gyseligt kun paa mig gnistre.

Alt mens Skoven suser, lyder,
Elven flher for Stormens Bredde,
Hører jeg Skov, Dal og Kloster
Skrige: Kom til os henede!

Og fortvivlet Sønnen svarer
Gubben, der nys faldt i Svime:
O min Fader, var forbi dog
Denne rødselsfulde Time!

Skal jeg Borgkaplanen bringe?
Skal jeg hente dig din Læge?
Skal jeg bede? Lad vor Frelser
Med sin Kærlighed dig gevæge!

Vil du døe, min gamle Fader,
 Og i Dødens Angst forsage?
 Hvordan drager jeg dog Sælen
 Fra Fortvivelsen tilbage?

Tænk dog paa den evige Maade,
 Paa den Dyd, som Troen grunder!
 Paa det Livets Væld, der udsprang
 Af de hellige fem Vunder.

Front vor Angst paa Døren banker:
 „Evige Fader!“ Bonnen lyder.
 Og Barmhertighed er Portner,
 Slaaen den fra Døren skyder.

Himlen vel er uskatterlig,
 Kibes dog af Dem, der trænge.
 For Sankt Peder vore Tårer
 Gielde meer end gyldne Penge.

Du est selv en Blomst paa Træet,
 Hisset du en Frugt skal være.
 Alle Grenene, som Engle,
 Lofte Vinger til hans Gre.

Sig til Væggen Gubben vendte;
 Trost ei fandtes for hans Smerte,
 Ordet hørte vel hans Dre,
 Men ei naaede det hans Sierte.

Du min Eneste — han mæled —
 Du har Søster ei og Broder;
 Da hun fødte dig, da raned
 Døden dig din fromme Moder.

Snart jeg, efter forte Glæde,
Hende saae i Døden blinde;
Du var blid, som end paa Baaren
Den afficelte Kunigunde.

Men hvergang du til mig smilte,
Følte jeg, at Alt var uoe.
Smerten sonderrev mit Hjerte,
Strammed mere Lastens Knude.

Kærlighed til din i Barmen
Bekled bitterligt med Sødet.
Beg din Bugge stod jeg stundum
Grum, og blotted Sværdebladet.

Men naar da dit frømme Øie
Du saa tillidsfuldt oplukked,
Kærligheden kom tilbage,
Grumhed veeg og Angsten sukked.

Altsaa vorte du, blev større;
Bidt sig vore Beie stilte.
Hvis du elsker mig, vil trøste —
Slet du mig kun Angsten stilte.

I mit Indre matted Kraften,
Himlen over den ei væger;
Fiernt ugudeligt fra Frelsen,
Drev den kun i Mørket Lager.

Ei ved Christi Død paa Korset
Har jeg Synder Naade funden;
Jernfast med de mørke Magter
Har med Blod jeg mig forbunden.

Ei min Nand paa Frejsens Vinger
 Naaer, hvor Himmelnen er hvælvet;
 Andet Paradis mig venter,
 Mine Blomster staae i Hælved.

Og med Graad ham Sonnen svarer,
 Medens han ham gribet Haanden:
 Fader, Fader! al forklar dog,
 Hvad saa dybt dig fuer Nanden.

At os Gud tilgive vilde,
 Synderen, som den Udkærne,
 Derfor aabned han sin Himmel,
 Ved sin Son, ved den Genbaerne.

Mægtig er oprigtig Anger!
 Synden i hvert Hierte boede;
 Den Almægtige kan tilgive,
 Viist tilgiver den Algode!

Utaalmodigt ei fortvivle
 Derfor maa du paa det Sidste.
 Lad ei Haabet om din Frelse
 For dit eget Hierte briste!

Da den gamle Fader vaagned
 Op, som af en Dødningsslummer,
 Og i Diet store Taarer
 Bidned om hans dybe Kummer.

Bel! han raabte, lad os prove
 Himlen, om den Synd kan glemme;
 Om den tabte Dyd tilbage
 Vender med min Angerstemme.

Skynd dig! ill, min Son, til Skoven
 Hent de Tegn som Græsset dækker
 For den klare Dag; at Angsten
 Ikke meer min Siel forstærker.

Siig om hvilke Tegn du taler?
 Mørke Gaader er din Tale.
 Hvad skal jeg i Natten søge?
 Hvad i Skovens grønne Sale?

Kiender du ei nok i Skoven
 Hviden Steen med Mos paa Randen,
 Hvor to Daggerter er hugne
 Lagte korsviis paa hinanden?

Tidt du mig paa Tagten spurgte:
 Hvad skal dette Tegn betyde?
 Altid blev jeg Svaret skyldig;
 Nu vil jeg min Taushed bryde.

Første Tegn mig dette varsler,
 Og mig Angsten overvinder.
 Skynd dig, Sigismund! og bring dem,
 Hvis du dem dernede finder.

Evende Daggerter dig møde,
 Naar du Jordens lidt oproder.
 Med den Ene giennembored
 Jeg min Ven, min Ungdomsbroder.

Paa det skumle Sted det skete,
 Hvor hans Liv jeg monne stiele;
 Og min dræbte Dyd jeg satte
 Med hans Blod et Eftermøle.

Som to Lam, i Barndomsdage
Leged front vi med hinanden.
Seer du, hvor hans Borg hidblinker
Truende fra Klipperanden?

Narle Benslab dagligt vorste,
Langtid var det øgte Farve;
Tidt han sagde: Naar jeg blegner,
Mine Borge skal du arve.

Sværmerisk han mig omfavned,
Svor i Benskabs Huis, den Blinde:
Aldrig elsker jeg en Pige,
Aldrig øgter jeg en Dvinde!

Men hvad mig som Dreng han loved,
Tvang ham siden ingenlunde;
Øfte reed han dit, som Angling,
Til den skønne Kunigunde.

Græsseligt da i mit Hierte
Lasterne sig sammenrotted,
Steg af Mørkeis dybe Kloster
Og Uskuldigheden spottet.

Fattigst Borg i Egnen, veed du
Sigismund, at jeg besidder;
Rig som skien var Kunigunde,
Hyldet af hver ædel Ridder.

Stundum hende jeg besøgte,
Folte snart den dybe Bunde;
Elskov saared, Hiertet flammed
For den skønne Kunigunde.

Da en heftig Altraa drev mig,
 Og mit Haab forlod mig ikke.
 Sigfred nu, min Barndoms Broder,
 Mødte jeg med skumle Blitke.

Han sit Drengeloste glemte,
 Han min Kærlighed ei kiendte:
 Han om Kunigunde veilede,
 Til Forældrene sig vendte.

Bel jeg vandt den Huldes Hierte,
 Med et Khs vi os troloved;
 Sigfred dog, den rige Ridder,
 Hendes Fader bedre hoved.

Saadan traf jeg ham i Skoven,
 Og til Dødens vilde Dandse
 Jeg besluttet ham at øске,
 Med mit Sværd og med min Landse.

Men da jeg hans Naslyn skued,
 Som saa roligt var og vakkert,
 Gav mig Dieavlen selv i Haanden
 Lunsfeligt min egen Daggert.

Sigfreds Die bad om Maade,
 For min Dolk dog snart han blodte;
 Hiertet, som mig før tilhørte,
 Rasende jeg giennemstødte.

Med mit Sværd derpaa hans Hoved
 Hug jeg af, det fordum kære;
 Grov et Hul lidt længer hemme,
 Monne det til Gruben bære.

Dette Tegn, som er det andet,
Finder du hvor Stene stande.
Jil! bring mig, før Diet brister,
Ungdomsvennens Hovedpande.

Længer inde, dybt i Skoven,
Staaer ved brede Tornhække
Tredie Tegn. Bring det! hvis Døden
Ei din Fader skal forskæfle.

Snart Samvittigheden efter
Dette Mord mig monne blunde,
Og snart skenkte Haand og Hierte
Mig den skønne Kunigunde.

Men den drælte Beilers Venner
Vilde hævne Venneblodet,
Og snart blev om mig det Værste,
Af de Speidende, formodet.

Og man kaldte mig en Morder;
Mig at true Nettet kommer;
Og jeg fandt i eget Hierte
Ghyseligt den værste Dommer.

Efter haarde Fødselsveer
Ei min Hustru leve kunde.
Dig mig, Sigismund, hun skenkte,
Men jeg misted Kunigunde.

Brat var Lykken mig forsvunden,
Jeg i Rigets Alt erklæret;
Ere, Kærlighed og Glæde —
Som det aldrig havde været!

Hver en Skurk mig kunde dræbe,
Boved intet ved sin Slagten;
See, da sønderrev fortvivlet
Jeg med min Forløser Pagten.

Midnat laa paa Borg og Skoven,
Atter folte jeg mig tapper;
Fra min Hustrus Liig jeg styrted
Ned ad Klippeborgens Trapper.

Vild i vilden Skov jeg rendte,
Jeg forbanded Himlens Stierne,
Armen ud i Natten strakte;
Rod sank Maanen i det Fierne.

Soit begyndte jeg at raabe;
Længe nok jeg havde tiet;
Og snart var i mere rædsom
Hemmelighed jeg indviet.

Thi den Onde blev tilsyne,
Og han gav mig atter Modet;
Han mig rakte Pergamentet,
Som jeg underskrev med Blodet.

Selv han vilde mig beskytte,
Ingen Magt mig turde røre;
Men naar jeg var død, da skulde
Sælen ogsaa ham tilhøre.

Og Forskrivningen, som først han
Mig til Giemmemlæsning viste,
I et Ferentrug han nedlagde.
Jorden giemmer denne Kiste.

Tredie Tegn, min Son! er dette,
Som de skarpe Tørne skule.
Men hvor faaer jeg min Forstriwning
Fra den frugteloige Hule?

Hvis det, Sigismund, dig lykkes,
Kan du disse Tegn mig bringe,
O! saa kan maastkee befriet
Sælen sig til Himlen svinge.

Mens den Gamle saadan taler,
Seer han ud fast som en Fremmed;
Og fra Klippeborgen iles
Sigismund, fra Faderhiemmet.

Beder først ved Crucifixet.
Raedsomt hvidsler Granegrenen;
Og de to forslagte Dolke
Seer han alt paa Marmorstenen.

Let han finder begge Vaaben
Under Græsets Tørv forvaret;
Og den anden Steenhob hisset
Har sig ham alt aabenbaret.

Mens han flittigt Spaden brugte,
Frøen skreg fra Mosens Vand;
Som et Spogelse, med Sukken,
Stiger op en Hovedpande.

Alt er Veien langt tilbage,
Han til Tørnebusken iles;
Da en Skikkelse derhemme
Seer han, som paa Stenen hviler.

Bort, du Fremmede! han raaber. —
 Ei den Store dog sig rører.
 Et Klenodie jeg henter,
 Som min Fader kun tilhører.

Ei saa ivrig! hvad den Aanden!
 Son est du, som jeg formoder,
 Af min Ungdomsven; og Sigfred
 Sidder her, hans gamle Broder.

Sigfred? Ungersvenden raabte;
 Ei forstaer jeg denne Dale.
 Han er død, min Fader siger;
 Jordet her i disse Dale.

Skal den Vanvid evig vare?
 Spurgte hin, med dæmplet Stemme;
 Skal vi aldrig da forsones?
 Aldrig gamle Nag forglemme?

Tvedragt har os adskilt længe;
 I sit Vanvid han formoder,
 At med egen Haand han myrdet
 Har sin bedste Baabenbroder.

Glædestaarer Ungersvenden
 Græd, da disse Ord han hørte.
 O saa kom da til min Fader!
 Hvis ham end ei Døden rørte.

Begge skyndte sig tilbage.
 Kan du vel paa Haabet bygge,
 Sigismund? Der gaaer, som Ræmpe,
 Manden med en dobbelt Skygge.

Nattefuglen hæsligt skriger,
Frøen er i Kieret vaagen.
Men nu see de Borgen hisset
Titte frem af Morgentaagen.

Lad os dog en Omvei tage
For det Crucifix derhemme!
Trappestien vil forkorte
Veien meget. Seer du denne?

Sonnen undrer sig, men følger;
Ei han Trappestien kliender.
Og der staae de alt ved Hallen,
Hvor et Lys hos Gubben brænder.

Og sig hurtigt Døren aabner,
Begge nu i Hallen træde.
Men den Gamle bleg forfærdet
Syrter fra sit Sengesøde.

O min Son! er det den Nedning,
Som din Fader du erhverver?
Menneskenes Arvesiende
Og min Siælefreds Fordærver!

Ta din Arvesiende kommer,
Skreg den Onde; stands din Klage!
Pagten har du underskrevet,
Siælen vil jeg med mig tage.

Hult om Taarnets gamle Spire
Hylr atter Tordenwæ'ret.
Navnen skreg i Sky, og Frøen
Kvækked ynkligt fra Kieret.

Ghyseligt sig Gubben krymped,
 Satan slog ham til han døde.
 Blegnet laa han paa sin Loibænk,
 I den aarle Morgenrøde.

Men fordreiet var hver Mine;
 Sonnen ei sin Fader kiendte.
 Som en Drem det forekom ham,
 Hvad sig her saa nyligt hændte.

Faderen han lod begrave.
 Tegnet staer endnu i Skove.
 Han til Eremit sig vied,
 For i Stilhed Gud at love.

Ridderkiortelen han hængte
 I sin Hytte hen paa Knagen;
 Requiem han for den Døde
 Sang om Natten og om Dagen.

Klokken over Hytten lyder,
 Fromt han hœver der sin Stemme,
 Lever kun af Urter, Rødder,
 Ridderborgen vil han glemme.

Daglig seer man ham at vandre,
 Snart i Skoven, snart i Haven.
 Bonder fandt det døde Legem,
 Og de lagde ham i Graven.

Inveelhandleren.

Skion den yndige Charlotte,
Wilhelms Datter, Landgrevinden,
Sad i Haugens kiple Grotte,
Taus med Haanden under Kinden.
Alt med Danmarks Drot forlovet,
Femte Christian Oldenborg, —
Støtted hun til Haand sit Hoved,
Ei aldeles uden Sorg.

Sterkt hun længtes ham at fiende,
Hør ham tids sig forestillet.
Han har lovet snart at sende
Hende sit veltrufne Billed.
Dog — let smigre kan en Maler!
Smuk ham kalder vel hver Mand;
Men — hvad Folk saaledes taler,
Ogsaa Smiger være kan.

Som hum sidder saa i Tanker,
Yndig i de hvide Klæder,
Det paa Haugedøren banker
Og en høvilk Mand indtræder;
Med af Saffian en Kasse
Har han under Armen bragt;
At han er af Borgerklasse,
Vidner den beskedne Dragt.

Diet stift paa hende skuer,
Og — imens han henrykt stirrer,
Mere stærkt hans Die luer,
Saa Fyrstinden det forvirrer.

Han er smuk. Hun sagte sukker,
 Mens han kækt paa hende seer;
 Dybt og underdanigst bukker,
 Melder sig — som Juveleer.

Nu de hvide Fingre fatte
 Stenene med klare Kanter.
 Hvilke kostelige Skatte!
 Blodrubiner, Diamanter!
 Hvilken Herlighed! Men kisbe
 Sligt, ei haaber hendes Sind;
 Hendes Miner Twivlen robe,
 Da Landgreven træder ind.

Lidt kun han sin Datter troster,
 Da han seer den sieldne Bare.
 Gnavent han paa Hov'det ryster:
 „De Karfunkler er for klare!
 Knap en Konge kisbe kunde
 Dem, hvis han af Sligt var Ven;
 Men Landgrever — ingenlunde.
 Tag kun Stadsen med igien!“

Juveleren dybt sig bøier,
 Uden dog sig bort at vende:
 „Hvis Thyrstinden det fornsier,
 Da tilhører Stadsen hende.
 Hendes Beiler med de Sager
 Sendte mig fra danske Hjem;
 „Hvis Charlotte det behager, —
 Sagde han, — giv hende dem!“

„Du fra femte Christian kommer?“ —
 „Jeg er sendt med hans Foræring.“ —
 „See vi ham da snart i Sommer.“ —
 „Først opfylldes en Begæring:

Sam Thyrstinden sende skulde
To sit lignende Portræt,
At den Yndige, den Hulde,
Beileren kan kiende ret."

Billedet jeg ogsaa bringer;
Kongen folger hurtigt efter,
Thi hans Kærlighed sik Binger,
Og den eier Alsfekrøfter.

"Borger! — du dig Borger falder —"
Hav for Sligt kun ingen Sorg!
Jeg er — selv naar Masken falder —
Borgeren af Oldenborg!"

"Jeg har holdt, hvad jeg forjetted.
Paa Charlotte venter Kronen;
Hvis hun synes om Portrættet,
Brages heller ei Personen.
Diamanterne, jeg byder,
Er kun Legetoi og Tant;
Hendes Skionhed, hendes Dhyder
Overgaae hver Diamant!"

De to Røvere.

To Røvere drog vidt omkring i Jædelandet,
Til alle Dvindlers Skræk, af Mændene forbandet.

Ildgierninger man saae dem overalt bedrive,
Og tids af Raadhed blot de monne Folk aflatte.

I Ørkenen dem fiernt de skumle Klipper skule;
Retsfærdighedens Sværd ei næer til deres Hule.

Saa frøgtelig er ei bag Krattet selv en Tiger,
Thi den sig dog paa Nuv først ud om Natten sniger;

Men disse Twende gik, med usørskammet Haanen,
Til Mord ved høilys Dag, og kaldte Solen Maanen.

Og dog — endstiondt dem Hverb, Misgierninger forbinde,
Et meer forskelligt Par paa Jord var ei at finde.

Thi skion den Ene staer i herlig Ungdomsalder,
Et gyldenlokket Haar ham ned ad Skuldren falder.

Og Diet er saa stolt som Lovens, naar man drifke
Den seer uskyldigt Blod, — fordi den veed det ikke!

Den Gamle, mener han, han sonligtro bør tiene,
Sin Fader, Gubben, der stærkt ligner en Hyæne.

Han har opdraget ham til blindt sig at adlyde.
Fra tidlig Barndomstid saae Drengen Blodet flyde.

Og Faderens Grusomhed i Blod han monne føle,
For tænke kunde han og før han kunde føle.

Af Vane gaaer han i Forbrydelsernes Lænke,
Kun lunkent føler han og lidt kun kan han tænke.

Men tids om Aftnen dog, naar Solens Straaler sumle,
Der gloder i hans Bryst en menneskelig Funke.

Det tykkes ham, som om hans Fader ham bedaarer;
 Paa dugget Blomst han seer med Diet fuldt af Daarer.

Dg naar han seer en Orm i Blomsterknappens Hierte,
 Han føler i sit Bryst en usforstaet Smerte.

„Der Forstiel, synes mig, — til Faderen han siger —
 „Er dog paa Mennesket og paa en blodig Tiger.“

„Selv Tigren see vi kun paa andre Dyr sig snige,
 Men ei paa Tigren selv, han skaaner sine Lige.“

„Skaan dine Lige kun!“ skreg Faderen, „og længe
 Det varer ei, før dig din Ligemand vil hænge.

Da hælper det kun lidt, du svagt og modløst græder.
 Skynd dig at øde ham, min Son! før dig han øder.“

Timens de saadan stod, da høres der en Brimlen
 Af Mennesker og hid der iles i en Stimlen.

Ei Røverne faae Tid at flye til deres Hule,
 Men i et gammelt Træ bag Løvene sig skuile.

En ung og deiligt Mand, med Haaret skilt i Panden,
 Hvis hoie Blik foreent har Hiertet og Forstanden,

En Tale holdes der, med klare Rost i Brimlen,
 Det tykkes Alle, som den lod til dem fra Himlen.

Men skondt han bryder dem de bedste Himmelstatte,
 Enfoldig Talen er, Enhver den let kan fatte.

Da Taleren gaaer bort og Sværmen dem forlader,
Med Ghysen Sonnen sig bortvender fra sin Fader.

„Du seer mig sidstegang!“ udraaber han forfærdet.
Da drager fnyhende den gamle Røver Sværdet,

Dg hugger efter ham, med Dræberen, den tunge;
Men let undviger ham den Smidige, den Unge.

Til Templet Sonnen gaaer, hvor Hymner Folket sanger;
Men betle maa han der, for ei at døe af Hunger.

Da kiendes han engang, en Morder fuld af Laster!
I tunge Lænker man ham ned i Fængslet laster.

Men da han til sin Død gaaer hen ad Byens Gader,
I Lænker, ganste nær, gienkiender han sin Fader.

„Jeg seer dig dog engang endnu! Det maa du sande,
Min Son! for dybt dig ned til Herved at forbande,

Ifald du havde mig ei trodset, frugtet Brøden,
Saa vandred begge vi nu ei til Pinselsdoden.“

„O Fader! seer du hist den fromme Mand, som treder
Os nær med Korset?“ — „Ja! jeg seer ham, den
Foræder!

En kraftig Røver var endnu du, stolt forstokket,
Ifald han havde dig ei med sit Ord forløkket.“

„O jeg skal døe med ham, med ham til Døden vandre?
Det jeg langt heller vil, end leve med de Andre!“

Allverden kiender nu hvad meer sig har tildraget,
At Jesus Christus ham til Himlen med har taget.

Et edelt Hjerte han i Shnderen erkiedte,
Der bojet paa sit Kors med Tro sig til ham vendte.

Han syndet som en Blind, et Barn, og kyssed Riset,
Der straffed ham; — og foer med Gud til Paradiset!

Tanhuser i Venusbierget.

Tanhuser var en Ridder skøn,
En mægtig Greves ældste Son,
Saa høvsk og forvoven.

Som Minnesanger tidi han gif
Med Strengelæg, med Tankeblit,
Bed Fieldet hist i Skoven;
Der tænkte han paa Kærlighed,
I thkke Granelunde.

Udgrunde
Vil Yinglingen dens Herlighed.

Da modte ham paa eensom Vei
En nordisk Fee, og hun heed Frei;
Som Sang var hendes Mæle;
Lidt var kun Liliekinden rød,
Men som en Fos Guldhæret fled
Nigt ned til hendes Hæle.

Med Dine store, himmelblaae,
Hun vil hans Hierte saae.
Med Taare
Hun paa den skonne Sanger saae.

„Elskovs Natur du kiende vil?
Mig hører Kærligheden til,
Teg dig den aabenbarer:
Du nyder intet Dieblik,
Men tænker kun paa hvad færgik,
Og Nydelsen er Farer;
Hvor ei du seer den elskete Mo
Er Verden dig et Fængsel;
Af Længsel
Du lever godt, til du maa døe!“

„Dertil har jeg slet ingen Lyst!“
Giensvarte med et trodsigt Bryst
Ungsangeren i Skyggen.
Da hen ad Mosetaagens Kant
Hun som en Ellepige svandt,
Og vendte flur ham Ryggen.
„Hvis Kærlighed ei Undet vil;
Hvis den ei Lykken bragte —
Foragte
Teg maatte dette Giøglespil.“

Han gif omkring og saae sig om,
Til et Madonnabilde kom
Paa Veien ved en Kilde.
Den hellige Tomfri, from og god,
Der med den lille Jesus stod
I Maanestinnet silde.
Og i Kapellets stille Læ
Den unge Ridder knælte.

Da malte
Maria fra det malte Træ:

„Jeg Gaaden, Søn! dig løse vil;
Mig hører Kjærligheden til.
Saadan den først blier gyldig:
Lykselig, salig, evigstor, —
Som her, — naar til et himmelst Noer
Den yttrer sig uskyldig.
I Barnet elsker du din Dyd —
Din Liv — Gud i det Hele.
Og dele
Du skal paa Jorden Englefryd!”

„Maria! Jomfru reen og klar!
Jeg vover ei at give Svar
I Stovets tunge Lænker;
Men du, som selv i Maanestkin
Seer Mennesket i Hjertet ind,
Du veed vel, hvad jeg tænker.”
Han mumled, mens han ilte bort:
„Nei! før vi Engle blevé,
Vi leve.
Det korte Liv mig ei forkort!

Han gik og tænkte paa Bedrifft;
Da Klippenaabner brat sin Rift
Og viser ham en Hule,
Hvor Vedbend haenger thikt og grønt,
Og hvor en snever Indgang skjont
De friske Roser skiuule.
Men før til Hulen iler han,
Mens Nattestiernen blinker,
Ham vinke
Fra Stenen hist en gammel Mand.

Førstaaren sidder Gubben der.
 Tanhuset bliv! jeg har dig kær;
 Let kan et Uheld hænde.
 Jeg dwæler tro paa Stenens Blot
 Og varer daarlig Ungdomsflok,
 Som vil i Fælden rende;
 Som prøver paa en farlig Daad,
 Naar Satan vil forføre.
 Laan Dre!
 Foragt ei den Erfarnes Raad!"

Forundret, under løvfuld Elm
 Ham Svenden seer, med Harnisk, Hjelm,
 Kulsort, men graat er Haaret;
 Hans Ansigt redeligt og godt,
 Men dødligt blegt, og Skægget graat
 Og ned til Beltet baaret.
 Han vinker med sin store Haand
 Og venligt smiler Diet.
 Nedbøjet,
 Den Gamle ligner fast en Mand.

„Ih nu, min Son! hvad er det meer?
 Trofasten Elhard her du seer.
 Jeg var en Ven i Live
 Af Mennesker, som Gud mig bod,
 Og efter gamle Ridders Død
 Jer Ven han vil forblive.
 Husk, hvad Maria dig har sagt!
 Du flør tilbagevende!
 Lyd hende,
 Og giv paa Gubbens Varsel Agt!"

Da viser sig ved Hulens Dør
 En deilige Dvinde; lange Sør

Hang hende ned ad Nakken.
 Men ikke skules Hals og Arm
 Og heller ei den fulde Barm.
 Hun vinker ham paa Bakken.
 „Kom ind, Tanhusen! kom o kom!
 Kan dig tilbageholde
 Den folde
 Kraftlose Gubbes Alderdom?“

Flux syder Svenden hendes Ord;
 Men før han ind ad Doren foer,
 Mon Handsken til ham kaste
 Fra Stien ved den aabne Dør,
 I sorten Rustning, bleg som før,
 Herr Ekhad hin Trofaste.
 „Tanhuser der! min Handske tag!
 Og slip den naar du kiedes,
 Da ledes
 Du atter ud til Herrens Dag.“

Han binder Handsken ved sit Sværd,
 Sig skynder til en farlig Færd;
 Han ikke Qvinden fiender;
 Men thodeligt han kunde see
 De runde Brysters hvide Sne,
 Og hendes trinde Lænder;
 Og Diet, som en Stierne lys,
 Naar den i Mørket lyser.
 Han ghys,
 Men thikes godt om dette Ghys.

Fru Venus har, en hedensk Qwind,
 Ham lukket dybt i Bierget ind
 Til fulle Bellhystglæde.
 Hun før Guidinde sig har kaldt,

Men Christus hendes Magt har qvalt;
 Dog fil hun her sit Sæde.
 Ved Boleri og Sandsefryd
 Let Saligheden mistes;
 Dog fristes
 Maa Dhyden, for at vorde Dhyd.

Nu er han der, og Venus sion
 Tilstaler ham: O Riddersøn!
 Egan længer ei dit Dre
 Til Sværmeri, til Hykleri,
 Og lad dig ei paa Livets Sti
 Af Alderdom forføre.
 I Dvinder elsker man ei Born,
 Henrykkes ei af Længsel
 I Trængsel,
 Og sprætter som en stæklet Orn.

Til Nydelser jeg dig har bragt;
 Den Ild jeg i dit Bryst har vakt,
 Skal Drøvelsen ei slukke;
 Forladt og ene du ei gaae,
 Den Nose som dit Øie face,
 Den skal du ogsaa plukke.
 Hver Dag paanh den springer ud,
 Hvor Grenen den har baaren;
 Som Baaren
 Dig blomstrer frist igien din Brud."

Hvorlænge her Tanhuset gif,
 Han selv ei vidste. God Musik
 Ham frødter og henrykker;
 Og løkker Spise, bedste Vin,
 Og Bolstrene med fine Lin,
 Og Blomster Bæggen smykker.

Men Himmelens Hvelving ei han seer;
 Og Glæden som han nyder,
 Den frjder
 Til sidst ham næsten ikke meer.

„Man ei blot Glæder nyde vil;
 Jeg trænger til et Ridderspil,
 Til Baabenleg at øve!“ —
 „Tanhuser nei, det gaaer ei an,
 Ei Bierget du forlade kan,
 Hos Venus maa du tove.“
 „Jeg vil til Herrens Altar gaae!“ —
 Da Rosernes Forsvinden
 Af Kinden
 Paa bange Venus Svenden saae.

Ifald du være vil min Ven,
 Nævn ikke mig det Navn igien!
 Kun Venus maa du dyrke.“ —
 „Du gør mig til en Niding svag!
 Flux bring mig ud til Herrens Dag!
 Her taber jeg min Styrke.
 Da Biergets Piger alle loe,
 Og gav sig til at dandse,
 Med Krandsé;
 Dog dandsed ei de Svenden fro.

Han soler sig forraadt, forladt;
 Da vaagner han en Midienat,
 Og griber efter Sværdet,
 For vild, i Kaseriets Harm,
 At stode det i Venus Barm;
 Det hang ved Hovedgjerdet.
 Da kan han ud ei Klingen faae,
 Den naglet er til Skeden.

„Her Freden, —
Mildt siger Venus — dyrkes maa!“

Med hange Sjæl og nedtrykt Vand
Paa Brystet lægger han sin Haand, —
Da føler han sig trostet.
Det sidste Haab ei reent forsvandt,
Thi — Elhards Handstæ — han den fandt,
Han har den end paa Brystet.
Paa Jorden kaster han den glad;
Da hører han en Susen;
Med Brusen
Sig skiller Klippevæggen ad.

Han kiender Skoven seent i Øveld,
Han iler hen til det Kapel,
Hvor først han sig forvilded,
Og hvor, i Aftnens Herlighed
Maria talde til ham ned
Med Barsel fra sit Billed.
Men — ei han troer sit Øie ret!
Maria var fra Lundens
Forsvunden,
Og nøgent stod det sorte Bræt.

Til Naen han fortvivlet gaaer;
Men da han der ved Bredden staarer,
Da fast i Knoe han synker:
Han skuier i det stille Vand
Et Billed af en gammel Mand,
Graahaaret og med Rynker.
„Er det mig selv? Ja sikkertlig!
Som jeg, sin Haand han vender.
Jeg kiender
Det Ansigt; Gud forbarme sig!

„Som Drem forsvandt min Ungdomskaar,
 Mig tykkes jeg var her igaar;
 Men Holved har mig giekket.
 Kun stivt min Tod jeg flytte kan,
 En gammel, en udlevet Mand,
 Min Isse — sneebedekket,
 Men før jeg Holved hører til,
 Og vandrer til de Døde,
 Min Brøde
 Med Anger jeg forsone vil.“

O Ekhard! kom til Hielp du mig!
 Bonfaldende jeg falder dig!
 Her sad du jo paa Stenen.
 Forgieves lyder dog min Rost,
 Af, har du meer ei mindste Trost?
 Har du dig skjult bag Grenen?
 Nei! Handsklen der igien jeg seer!“ —
 Han greb den, hvor han fandt den; —
 Da svandt den;
 Hans Die saae den aldrig meer.

„Til Naboklosteret jeg gaaer
 Og aabenbare Skrifte staær,
 Mit Gods skal Klostret raade.“ —
 „Du Venusboler, syndig, føl,
 Du Nædsel for hver Christensiel!
 For dig er ingen Naade.
 Ei Land er dit, ei Borg er din,
 Som du maaskee formoder;
 Din Broder
 Længst falder Eiendommen sin.“

„Kun Paven dig tilgive kan;
 Men langt, langt borte hersker han,

Til ham du ei kan komme;
 Thi hoi er Alpen, Farten lang,
 Og Luften qvalm og Stien trang
 Og snart din Tid er omme." —
 Giensvared Gubben: „For i Grav
 Jeg gaaer, — mig skækker Graven —
 Til Paven
 Jeg vandrer med min Pilgrims stav.

Han skiar en Stav i Skovens Braa,
 Og strax han gav sig til at gaae,
 Med Som han Skoen hørded.
 Og taus med fast vanvittigt Smil
 Afsted han vandred, Miiil paa Miiil,
 Sam Længden ei forførded.
 Men stærkt af Angst hans Herte leed,
 For Paven, sidste Dommer.
 „Nu kommer
 Det an paa hans Barmhiertighed."

Han mærked ikke qvalme Luft,
 Han mærked ikke Nøsens Duft,
 Gi Binden, naar den kislte;
 Han skiltes kold fra Fædreland,
 Han hilsed ingen fremmed Mand,
 Han ingen Lindring folte.
 En Tanke stod i Hiertet faste,
 I Gensomhed i Brimlen:
 „Vil Himlen
 Tilgive mig min Synd og Last?

Til sidst han stod ved Neisens Meed,
 Ved Vatikanets Hærlighed,
 San Pietro stolt sig hvælved;
 Urbanus han i Purpur saae,

Med treleds Pavekrone paa;
 Og knælte ned og skælved:
 „Du som af Petrus Noglen har,
 Som løse kan og binde,
 Forsvinde
 Lad nu en angret Brøde svar!“

Urbanus raabte med Foragt:
 Man har mig alt din Brøde sagt.
 Ja, hvis du havde hærget
 Med Bold og Mord; — en grusom Mand
 Endnu dog Christen være kan;
 Du var i Venushierget!
 Du døkkel har en hedensk Gud;
 Og vær derom forvisset,
 At hisset
 Dig træffer Hævnens strænge Bud.

Tanhuser sank ved Pavens Ord
 I Støv; og i hans Hierte foer
 En Ghysen som af Døden.
 Chordrenge skjont som Engle sang,
 Men ei han herte Stemmens Klang,
 Han saae ei Morgenrosden.
 „Forbandelse dig Himlen gav,
 Gud vil dig ei forlade,
 Før Blade
 Udspringer af din torre Stav!

Nu laa han der i Kirkens Skiod;
 Den blege Pilegrim var død.
 „Udkaster ham i Kulen!
 Han faaer ei ørlig Jordfærd,
 Han er ei Sæleemesse værd,
 Han var i Venushulen;

Forbandelsen ham Gimlen gav;
 Gud vil ham ei forlade
 Før Blade
 Udspringer af hans tørre Stav.

Man vilde kaste ham i Muld —
 Da var hans Stav af Blade fuld,
 Af Roser, hvide, røde;
 Som fyldte store Kirkes Luft
 Med sod og med en himmelst Duft.
 Da Englestemmer lode:
 „Med Herrens Ubarmhertighed
 Skal Mennester ei true.
 Kun skue
 Kan han i alle Hierter ned.“

Götz von Berlichingen og Smeden.

Om gamle Göz med Haand af Jern
 Vi hørte Göthe sunge;
 Ham nær, skjondt dog i Tiden fiern,
 Stod Digteren hin unge;
 Men hvordan Göz Jernhaanden sik,
 Det Ingen kom for Dre;
 Det Sagn i Tidens Strom forgit,
 Men det sik jeg at høre.

See, Smedens Esse ganske nær
 Stod Borgen, mellem Lunde;
 Ham Ridderen saae daglig der,
 Og godt ham lide funde;
 Thi Noes fortinerer vel den Mand,
 Hans Virken er ei ringe,
 Som med sin tunge Hammer kan
 Malmet hin stærke twinge.

Dog var ei Lykken Smeden huld,
 Han Skiebnen haardt har provet,
 Hans Hammer Mynt ei slog af Guld,
 Alt har ham Kriegen rovet.
 Da Göz engang fra Kampen drog
 Med Byttet, opad Bakke,
 Han venlig ind til Smeden tog,
 Og tog hos ham tiltakke.

Betalte godt; et Aks paa Kind
 Saa gav han Smedens Datter;
 Men Manden kiendte Ridd'rens Sind
 Og ei Mistanke fatter.
 Dog, halv bedrøvet tænker han:
 „Slig Helt i kraftig Vælde,
 Du gode Gud! hvorledes kan
 Hans Godhed jeg giengielde?“

Den tappre Göz drog Wrens Bei,
 Med ridderlige Klinge;
 Men altid kan man Seiren ei
 Hiem med til Borgen bringe;
 Med Haand, afshugget fra sit Led,
 Engang han drog tilbage.
 Da Sligt erfoer den gode Smed,
 Da standsed han sin Klage.

„Den tappre Gøs er førstemit,
 Hans Haand han monne brøste;
 Jeg har ei hans Belgierning glemmt,
 Og jeg skal nok ham trøste.
 Igien mod Fienden som en Mand
 En Dyst han snart skal vove!“ —
 For Grubleri ei næsten kan
 Om Natten Smeden sove.

Dog Tanken, Klogten er ei seen,
 Hans Grublen Trost har funden.
 Nu sover Smeden som en Steen
 Og Sorgen er forsvunden.
 I Essen bløser Bølgen nu,
 Der banker lidet Hammer.
 „Jeg atter lyftig gør hans Hu,
 Forjager al hans Jammer.“

Bedrøvelsen skal stande fiern,
 Og han skal Hielpen signe.
 Men ei saa let kan man med Jern,
 Natur! dig efterligne.
 Hvor kunstigt Fibrene sig snoe
 Og sig til sammen flætte!
 Guds Kunst staarer over alle jo,
 Dog finder jeg det Nette.

Engang i Sorgens mørke Stund
 Kom Gøs fra Skovens Grene,
 Alene, fulgt blot af sin Hund;
 Forladt han gaaer alene.
 Paa Smeden han veemodig seer:
 „I Balgen ruster Klingen!
 Du gode Smed! du seer ei meer
 Gotfred von Berlichingen.“

„En stakkels Krobling! O hvis Harm
 Man spotter, spotter Baanden.
 See Stumpen her, min høire Arm!
 Der sad mig Hælthaanden.
 Det skønne Kunstmærke, som mig Gud
 Har til mit Haandmærke givet,
 Jeg misted ved hans strenge Bud.
 En Spot nu blev mig Livet!“

„Herr Ridd'r! slae Jer kun til Taal! —
 Bedrovelsen jeg ender!“
 Fra Bæggen Smedden tog af Staal
 En Haand med stærke Spænder
 Og raabte: „Nu forsvandt jer Harm!
 Snart atter Mod I fatter.
 Spænd denne Tingest til Jer Arm!
 Der har I Haanden atter!“

Dybt føler Ridd'ren Gavens Værd,
 Og Gaven er ei ringe;
 Thi med sin Haand af Jern sit Sværd
 Kan han fortreffligt svinge.
 Dog — vistnok ei som lette Baand!
 Ham Øvelsen maa lære; —
 Thi tunge Sværd og tunge Haand —
 Hans Arm maa begge bære.

Nu gaaer Herr Göz i Skoven om,
 For Haanden at forsøge,
 Og prøver Kraften, hvor han kom,
 Paa Egetræer og Bege.
 Og Grenen faldt ved hvært Forsøg,
 Hvor Eggen ind han sætter;
 Han vandrer under Eg og Bøg,
 Som om han fældte Tætter.

Nu iler han fornøiet hiem
 Fra de nedhugne Bøge;
 Men før han drager længer frem,
 Vil Smeden han besøge.
 Da hører han fra Skovens Hoi
 Heit Manden paa ham falde;
 Fra Huset lyder der en Sto,
 Som skulde Huset falde.

En Nabojunker ung og fræk
 Vil rove Smedens Datter.
 „Min vene Mo! forjag din Skæk,
 Snart jeg dig troster atter.
 Til Faderen raaber han: Du seer,
 Til Hielp dig kommer Ingen!
 Ei frøgter jeg din Tilflugt meer,
 Herr Göz von Berlichingen.“

Da raaber Göz: Det Ridderspil
 Skal ikke være længe;
 Endnu har Gotfred Kraefter til
 Alt tugte kaade Drenge.
 Fræk prøved Junkeren den Leeg,
 Men sank for Heltens Vælde;
 Den Helt som fældte Bøg og Eg,
 Kan let en Junker fælde.

Ei Røveren gjør meer Fortræd;
 Og Göz sit Die fæster
 Paa Smeden rørt og raaber: Smed!
 Din Haand er værd sin Mester.
 Naar Kunstneren hos Helsen boer,
 Og sluttet Vennepagten —
 Da twinge de den hele Jord,
 Da modstaær Intet Magten!

Stimanden.

En Ungersvend gik stærk og trøg,
Med Stav og Blyten paa sin Ryg,
Ad Biergets Sti;
Men først da han var klavret op
Blev fra den høje Klippetop
Udsigten fri.
Han glædtes over Dal og Elv;
I Vaarens ungdomsfriske Dage
Han blomstred selv,
Og vendte siungende tilbage.

Som ned han steg ved Klippens Rand,
Paa Veien mødte ham en Mand,
En Jæger stærk;
To Flinter han paa Skuldrer bar,
Og over Panden var et Arr,
Bel Kampens Værk.
Lidt skummel saae den Jæger ud;
Det ei den Unge
Blev vær; han tænkte paa sin Brud,
Og han blev ved at siunge.

Med Knokkelhaandens stærke Tag
Ham ønskte Jægeren: God Dag.
God Dag igien! —
Hvem er I, om jeg spørge maa? —
Skiondt før vi ei hinanden saae,
Ter gode Ven!
Jeg kalder hele Verden Ven:
Helt, Borger, Bonde! —
Saa er I altsaa Hvermands Ven? —
Nei, Fiende har i mig den Onde.

Ad Stien hen de sammen gift,
 Og tadt faldt brune Jægers Blik
 Paa Svendens Dragt;
 Og paa Demanten reen og klar,
 Som han i Ring paa Fingren bar. —
 Tag Jer iagt!
 Her øves mangt et Røveri! —
 Man skal ei frygte;
 Men Veien her er ikke fri,
 Den har et farligt Rygte.

Heel kostbar vist er denne Ring! —
 Ja, Jæger! der er ingenting
 Som den mig kører. —
 Det er en sielden Diamant,
 Den kaster rigt, fra slebne Kant,
 Sit stærke Skør. —
 Jeg Ringen af min Pige sit;
 Men skjondt den funkler,
 Tro mig dog, Henriettes Blik
 Demanten selv fordunkler.

Som saa de gik ad Stien ned,
 Paa Kildemosset Jægren gled;
 Og havde brat
 Ham Ungersvenden favnnet ei,
 Da var han styrket Dødens Bei,
 I dhve Krat.
 Min gode Ven! tag Jer iagt.
 Man maa ei frygte,
 Men I har selv om Veien sagt:
 Den har et farligt Rygte.

Med sel somt Blik Gim paa ham saae:
 I Fred du nu din Bei kan gaae,

Du Yngling god.

Du frelste mig fra bratte Død,
Jeg farver ei min Daggert rød
Med Frelserblod.

Farvel, farvel! Nu er vi qvit!

Du skenkte mig paa Klipperanden
Mit Liv; — jeg her dig skenker dit! —
Saa talede — og forsvandt den Anden.

Sangeren.

(Efter Goethe).

Hvad hører jeg ved Porten der,

Hvad høst paa Broen lyde?

Lad atter Sangen for os her

I Hallen skont udbræde!

Saa Kongen quad; Smaadrenge lod,

Smaadrenge kom, og Kongen bed:

Herind lad Gubben træde!

I ædle Herrer hilset hver,

Vær hilset skionne Dvinder!

Af hvilket himmelsk Stierneskær!

Hvo Navn til alting sinder?

I lyses Sal, saa hoi og viid,

Luk Dine jer, her er ei Tid

Til henrykt sig at frønde.

Gi længer Skialdens Dine saae,
 Han sang af Ild opgledet.
 De Niddre skued diervt derpaa,
 De Skionne saae i Skiodet.
 Men Kongen ham for Harpens Klang,
 Og til Belønning for hans Sang,
 En gylden Klaede rakte.

Den gyldne Klaede ræk ei mig,
 De Niddre du den række,
 Som drabeligt i Kamp og Krig
 Din Fiendes Landser knække.
 Begav den Nigensraad, du har,
 Lad ham den gyldne Byrde svar
 Med andre Byrder høre.

Jeg hæver som en Fugl min Røst,
 Der bygger i det Grønne.
 Den Sang som strømmer fra mit Bryst
 Er Len som vel kan lønne.
 Dog hvis du quæge vil min Hu,
 Da lad med ædel Biin mig nu
 Et gyldent Bæger fylde!

Han Skaalen tog, han drak den ud:
 O Drik som vederquæger!
 O sligt et Huus, velsigne Gud,
 Som rækker sligt et Bæger.
 Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
 Og tak din Gud, saa varmt som dig
 For denne Skaal jeg takker.

De forskiellige Vaabner.

Der var en Bis**kop** som hedde **Lind**,
Om Dansk, om Norsk eller Svensk, — det samme!
Jeg vil ei her med min Kundskab bramme,
Men synger kun med fornøjet Sind:
Der var en Bis**kop**, som hedde **Lind**,
Var viis og lerd, uden mindste Dadel;
En Feil kun var der: han var ei Adel,
Og det var ei efter Tidens Sind.

Men adles maatte vor Bis**kop** snart,
Hans Embet trængte til Adelsdaaben,
Og males skulde der ham et Vaaben,
Til Fremtids Hæder; det er jo klart.
Han altsaa skyndte sig i en Fart;
Og da han kaldte sig **Lind**, saa troede
Han ogsaa „Linden“ i Vaabnet groede
Fornuftigst, og med naturligst Art.

Nu var i Landet en anden **Lind**,
En gammel Slægt, som i Vaabnet førte
Juft Lindetræet; da sligt den hørte
Da raabte den med fortørnet Sind:
Hvad nu? Hvad bilder den Karl sig ind?
Han understaaer sig vort Vaaben bære?
Nei aldrig times han skal den Være,
Derfor maa sættes ham strax en Pind.

Da Bispen hørte, den Slægt blev vred,
Han stille smilte; men monne bringe
Til næste Møde sit Skjold paa Thinge,
Der sagde han med Beskedenhed:

Fortrydligt tog man op, jeg veed,
 At jeg, som kun er af Bondestamme,
 Med Adelslinden stolt vilde bramme.
 Det gjorde Blodet i Mangen heed.

Men hvis Forklaring jeg give maa,
 Forskelligheden man snart skal finde
 Paa denne Lind og paa Eders Linde,
 Saa alle Folk kan det let forstaae.
 Her flyve Bier i min — kun smaae —
 De Store der, som i Eders gramse,
 Det er jo Humler og Gedehamse!
 De tage Homming, hvor de den faae.

Min Lind er saftig og frisk og ny,
 Saa fuld af Blade, med unge Kviste;
 Men Eders Grenene snart vil miste,
 Som Horn de strække sig tørt i Skj.
 Fra Eders Linde maa alle flye;
 Der truer Blæsten og Solens Hede;
 Men mine Blade sig venligt brede;
 De skænke gierne den Trette Ky.

Og endnu Get: See den Fugl, der staer
 I Linden min! Det er Nattergalen,
 Den siunger lisligt for Folk i Dalen,
 I Lindestykken hver deiligt Vaar.
 En Graaspurv Eders har i sit Haar,
 Som lidt kun Dret i Baaren glæder;
 Den Bonden Kornet af Marken øder,
 Og hopper næsviis i Kongens Gaard.

Da Folket hørte sin Bispe paa Thing
 Saa diærvt at tale, sig kiekt forsware,
 Sig Ingen kunde for Batter bare,
 Men Kongen skænkte ham selv sin Ring.

Derved sik Sagen et andet Sving.
 Nu tilstod Alle: Man tidi kan finde
 De meest forskellige Aldelslinde.
 Og fredeligt Sværmen gik fra Thing.

Frands Drake.

Forsleden sik jeg en Tome sat
 Af gamle, forsimaaete Bomare;
 Hvem Baggesen dog har et Minde sat
 For „Grønland med Kolleare.“
 Jeg tog den frem den bestovede Bog,
 Som hele Verden indfatter;
 Jeg ofte havde den læst, som Pog,
 Nu læste som Gubbe jeg atter.

Bal vidste jeg, at Naturen imens
 Stort Fremskridt havde taget;
 Dog, tænkte jeg, Bogen paa Alt er ei lænds,
 Og du er ei Mand af Faget;
 Du finder vel nok, som du ikke veed.
 Og det var i Sandhed ei løjet!
 Bomare med Jordens Hærlighed
 Iglen mig gjorde forniet.

Jeg gientog min Barndoms A B C,
 Om Hiorten, om Ygler og Heste.
 Som „Xantus“ „Kraken“ jeg sik at see,
 Neptuni Ganger, den bedste.

Men en Historie frem for Alt
 Sig viste ret i sin Glorie;
 Og — som Bomare den har fortalt —
 Det var en fortæflig Historie.

Det var om Frands Drake. Frands Drake gif
 Om Jordens — hvad Alle prise,
 Og derved sin Udedlighed sik, —
 Det vidste jeg nok af en Bise;
 Men at Frands Drake paa siernest Ø
 Saa bedst maatte Døden drifte,
 Og — ødt af Taskekrabberne — døe,
 Det vidste tilforn jeg ikke.

Nu læste jeg det til min store Skræf,
 Og inderlig rørte mig dette;
 Paa Timen greb jeg til Pen og Blæk
 For Sagnet igien at berette.
 Thi, skøndt vel hans Skæbne var sær fatal —
 Tænk! saadan Livet at spilde!
 Det indeholdt dog en sund Moral,
 Som gierne nytte jeg vilde.

Først vilde jeg skildre hans forrige Færd,
 Hvordan han som Helt monne stande,
 Og fuglen lig og, som Fisk med Sværd
 Flei over Alverdens Vand;

Og trodsede Storm, og trodsede LYN,

Og Skyen som Himlen fordunkled;

Naar Jupiter rhynked de sorte Bryn

Og Breden af Diet ham funkled.

Til Menneskeøerne Drake kom,
 Med Tillid i mandige Blikke,
 Og vandred omkring og saae sig om, —
 Og Ederne aade ham ikke!

Først da paa den liden De han stod,
 Hvor der af Insekter vrimled,
 Der Lykken først trollos vor Helt forlod,
 De spiste ham op — og han himled.

Ei hialp det ham at han med Flint og Pistol
 Kom did, med Sværd og med Landser;
 Thi Krabberne krobe ham under hans Kiol
 Saa trygt i det fulsorte Pandser.
 Endeel han dæbte med Stovlestamp,
 Og vristed endeel sig af Frakken;
 Men ak! hvad hialp ham den ulige Kamp?
 De Andre beed ham i Nakken.

Nu kom Moralen; den var ei gal,
 Skjondt ei efter Alles Ho'de:
 (Man lider ei meer at høre Moral,
 Den er ei længer paa Mode).
 „Hvad hielper det, Helten Wren lod,
 Hvad hielper det, Loven har Labber?
 De finde dog tidt en yndelig Død
 For Fluer og Taskekrabber.“

Saavidt var jeg kommen; og vel et Døgn
 Jeg brugte, for Verset at vendte;
 Da sagde mig Werlauff at det var Løgn,
 At Frands sit en lykkelig Ende.
 Hvad gavned nu Moien? Dog gjør den ei Skam;
 Om Drake skal Wisen udvandre;
 Thi — har ei Krabberne just ødt ham,
 Saa har de dog tidt ødt Andre!

Sangeren ved Æreporten.

Og der var deiligt paa Veien giort
 En meget pyntelig Æreport
 Af Grene, Blomster og Blade;
 Og Bhens Ungdom var stillet derhen,
 Mo stod ved Mo og Svend ved Svend;
 Det monne ret herligen lade.
 Men midt i Stedets romantiske Egn
 Bar paa en Steen opstillet en Degrn,
 I Bhens fornemste Gade.
 Han sang en Bise —; men det var dog godt,
 At der kom Ingen tilskade!

Den Sanger dreves af sit Talent,
 Hvormed han i Løn var lidet tient,
 Og man fortænker ham neppe.
 En Stentorstemme, der indbød Gys!
 Og derfor satte han ei sit Lys —
 (Hvo gør vel det?) under Skieppe.
 Men Leilighed var kun sielden engang;
 I Kirken han vel sondaglig sang,
 Men sielden han sang i en Gade.
 Det skete nu her! — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen tilskade.

Vel havde man først ham raadet dersra,
 Men Degnen raabte, fortsørnet: Ha
 Hvo vil vel binde mig Tungen?
 Min elskede Fyrste besøger os her,
 Saa vil jeg ogsaa bruge mit Væ'r,
 Saa længe det svulmer i Lungen.

Hvis Visen blot var digtet af mig,
 Da fandt jeg Tingens forfængelig;
 Men langt over Havets Flade
 Fra Sylland kom den. Og det var dog godt,
 At den kom ikke tilskade.

Nu kørte Fyrsten ad Porten ind;
 Og det var just efter Degrøns Sind,
 Da stille man holdt, for at høre.
 Han sang et Vers, sang to, sang tre —
 Men Enden var ikke saasnart at see,
 Og sterkt det skurred i Øre.
 Dog — Fyrsten dveled saa vennehuld,
 Og Degrøn, af Salighed ganske fuld,
 Alt vendte tre fire Blade —
 Da hændte det sig — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen tilskade!

En Hest forstaaer ikke Poesie,
 Og Degrøns kraftige Melodi,
 Der ikke just var af de bedste,
 I Folget gjorde to Heste skye;
 For Sangen forfærdet de monne flye.
 Hvo venter andet af Heste?
 De foer tilside, de faldt omkuld
 Langs hen ad Beiens stovende Muld,
 Og just under Portens Blade.
 Men Vognen ei vælted; og det var dog godt,
 At der kom Ingen tilskade!

Det værste var ved den hele Tag,
 At Degrøn ei kunde med første Behag
 Sit Carmen fortsætte længer.
 Han prøved vel engang endnu derpaa,
 Mens Hestene dybt under Vognen laae,
 Indvikled' i Seler og Stænger;

Men Ingen ham hørte; man raabte Stop.
Dg altsaa maatte han holde op,
Dg Fyrsten maa Byen forlade.
Saa endte Sangen særdeles godt,
Dg der kom Ingen tilskade.

etiam in libro

Tractatus de causis

et effectibus

in libro

de causis

et effectibus

10181

Œhlenschlägers samlede Værker.

Otte og tyvende Bind.

Regnar Lodbrok.
Digtekunsten.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hösts Forlag.
Trykt i S. Eriks Officin.

1849.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Attende Bind.

Begnar Lødbrok.

Digtekunsten.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Trier's Officin..

1849.

Благодати
Богородиці

Ікона Божої Матері

Святої Троїці

Ікона Божої Матері

Богородиці
із Димитрієв

Ікона Божої Матері

Святої Троїці

Ікона Божої Матері

Ікона

Ragnar Lodbrok.
Et Hæltedigt.

Digitized by Google

Lathgertha.

Der var en Konning i Leire,
Bed Øresund og Belt;
Som Ørn gaaer over Heire,
Han raged over Helt.
Regnar, til Mand opdraget,
Som Dreng alt viste Mod;
Thi han var med i Slaget,
Som paa Bravalla stod.

Det største Slag i Norden,
For Odin, Thor og Frei;
Saa længe blomstrer Jorden,
Bedriften glemmes ei.
Der faldt den gamle Herre,
Den sterke Hildetand.
Med Sværdet fra sin Kerre
Han slog som ærlig Mand.

Hans Liig blev over Havet
Bragt hem i største Pragt,
Og kongeligt begravet
Han blev i Hsien lagt.
Død kan vel Hadet dæmpe;
Og Sigurd, vaar Begier,
Regnar, den unge Kæmpe,
Tillod hin Jordefærd.

Mens Sigurd Ning mon pløie
 Med Snekker salten Hav,
 Regnar ved Leirehøie
 Til Harald reiste Grav.
 Med store, gylde Ringe
 Blev han i Høien lagt,
 Med gyldenhialtet Klinge,
 Med Skoldets Sølverpragt.

Engang da i sin Skemme
 Regnar om Natten laa,
 Der lod en sagte Stemme,
 Han funde den forstaae;
 Han hørte fra sin Rude,
 Paa Slovens snevre Sti,
 En Trælleflok derude
 Beslutte Thyri.

Opbryde Kongegraven
 Ved Midienat de vil,
 For at bortstiale Gaven,
 Der høre Valen til;
 Og flygte saa til Venden,
 Og aldrig komme meer.
 Det hørte Ungersvenden;
 Regnar i Skægget leer.

Ei hvilke tappre Helte!
 Jeg vil ei giøre Larm.
 Han spønder Sværd oed Belte,
 Han sætter Skjold paa Arm.
 Han Hjelm om Issen spønder,
 Saa folger han den Flok.
 Det hjelper ei, du render,
 Giv Tid! Jeg kommer nok.

Da nu var aabnet Hsien,
 Alt uden mindste Skrald,
 Treen ogsaa uden Stsien
 Regnar i Dødens Hal.
 Midt i den Myldreskare, —
 Med Brækkejern de stod, —
 Regnar ei kiendte Fare;
 Thi Trællen har ei Mod.

Der stod han, rynkte Brynet
 Og svang sin Glavind kiel,
 Og taug, mens Blikket lyned;
 Da blegned de af Skrel.
 Og som en Skare Fluer,
 Med Lovets grønne Øvist,
 Man jog af Bondens Stuer, —
 Saa jog dem Regnar hist.

Det var et Sagn, som kaldte
 Til Gammel Helte strax;
 Naar Regnar det fortalte,
 Han leged med sin Sax,
 Greb den i Lusten atter:
 „En imod Trendeti!”
 Han raabte høit, med Batter
 Og spøgfuldt Praleri.

Da Skiegget blev ham større,
 Hans Herde mere bred,
 Ei dvælte paa det Tørre
 Den Svend af Eren heed;
 Han var til Viking baaren;
 Det var hans bedste Lyft. —
 Engang han drog i Baaren
 Til Færd ved Norges Kyst.

Der traf han paa en Kæmpe,
 Hvis vilde Heltemod
 Et Havet kunde dæmpe;
 Det kosted Mandeblod.
 Men underlig tilmode
 Han saae den Kæmpe rank;
 To runde Buler stode
 Paa Pandserpladen blank.

Saa tynd var Midien staaret,
 Skjondt Barmen var saa fuld,
 Og rigt faldt Ghildenhaaret
 Og langt, fra Hielmens Guld.
 Et Ansigt Regnar skue
 Da under Hielmen sik,
 Som tændte Hiertets Lue
 Ham i et Dieblik.

Thi Kæmpen var en Pige,
 Lathgertha hendes Navn,
 Hvis Mod ei havde Lige
 Paa Havet og i Havn.
 Hun Regnar strax til Striden
 Udfordred med Foragt;
 Hans Øyst dertil var lidet,
 Han folte Freias Magt.

Han saade: Du forglemmer
 Dit Kjen i felsom Færd.
 Troer du, at slige Lemmer
 Jeg saare vil med Sværd?
 Og hvad dit Pandser skuler,
 Det har et hndigt Maal;
 Troer du, at disse Buler
 Jeg træffe vil med Staal?

Du har med Gyldenhaaret
 Mig bundet til din Mast;
 Men værst mit Hierte saaret
 Har dog dit Dielast.
 Jeg flyer dig dennesinde,
 Giensøger salten Øs;
 Men snart skal jeg dig vinde,
 Du elskelige Øs!

Til Nidaros hjemseiled
 Den Kongedatter prud.
 Ved Sendebud han veiled:
 Lathgertha bliv min Brud!
 Hun svared: Jeg dig rækker
 Min Haand, du har mit Ord.
 Da kom, med sine Snekker,
 Regnar til Trondhiems Fiord.

Til hendes Borg han iled,
 Saa kært var ham det Sted.
 Den lidne Smaadreng smiled,
 Som Regnar havde med.
 Han hvisted: Stedse trives
 Gi Freias kælne Spil;
 Den tidt paa Tornen rives,
 Som Rosen plukke vil.

Bogt dig for Drostens, Herre!
 I Brudens første Rum;
 Den thylke Marst er værre,
 Skjondt han er mere dum.
 Du maa dem vel bestikke,
 Om vindes skal den Liv;
 Til hende kommer ikke
 Du ellers i dit Liv.

Smaadrengens Dom var rigtig:
 Regnar med mandig Aand
 Til Døren gik forsiktig,
 Med Daggert i sin Haand.
 En Ulv ham sprang imøde,
 Med vild og graadig Lyst;
 Regnar den monne døde;
 Tog Staaleet i dens Bryst.

Til Lykke, Drot! Til Lykke!
 Lod Guttens Ord med Fynd:
 Nu gielder det den Thkke,
 Han smage maa dit Spyd.
 Dit Frieri beghynde
 Forfra Du maa med Fynd:
 For gieldte det den Thnde;
 Lad Thk nu følge Thnd!

Heel snild var Guttens Tale;
 Og mandeligt som før,
 Gil giennem Kongesale
 Regnar til næste Dør.
 Her Bogteren var værre;
 Her stod, heel vred og barsk,
 For Veien ham at sperre,
 Den sorte Bisrn, som Marst.

Den ester ham mon gramse,
 Den kom med plumpe Hop;
 Da følte thkke Bamse
 Dybt Sphdet i sin Krop.
 Den kasted sig til Fode
 For Regnar; der den laa.
 Det var ei med det Gode,
 Den kunde meer ei staae.

Ung Regnar treen i Stuen;
 Der sad i gylde Stol
 Med Hærskerblifiket Fruen
 Og straalte som en Sol.
 Nu saae man Gyldenhaaret
 Udi sin hele Pragt;
 Thi Hielmen blev ei haaret,
 Den var paa Bordet lagt.

Til Skuldrnen blottet Armen,
 Saa sneehvid og saa stærk;
 Nu svulmed Tomfrubarmen
 Under en Silkesærk.
 Den thynne Kortel viste
 De skønne Ledemod;
 Men Regnar ikke priste
 Den altfor store Fod.

Hun rakte mildt ham Haanden:
 Du har fuldendt dit Værk,
 Du har bevist, at Manden
 I dig er heltestærk;
 Og derfor skal du være
 Min Brudgom end idag.
 Tro mig, det er en Ære,
 Som vækker Manges Nag.

Saa var da Seiren vunden.
 Regnar betænkte sig;
 Hans Elskov var forsvunden,
 Hun var ham væmmelig.
 At lundt hun vilde røve
 Hans Liv, i Faren stor,
 Det var ei Manddomsprøve,
 Det var et Snigemord.

Opmærksomt han betragted
 Den stolte Skoldms nu,
 Kold sindig han foragted,
 Hvad før henrev hans Hu.
 Hun fager var tilvisse,
 Det ikke nægtes kan;
 Men fra sin Fod til Isse
 Lathgertha var en Mand.

Deiligt var hendes Die,
 Men listigt, som en Skalk,
 Det skotted i det Hsie,
 Uroligt som en Falk.
 Og aldrig Fredens Glæde
 Et Blik har Diet bragt;
 Det kunde mildt ei græde,
 Kun lyne med Foragt.

At Vysten i at dræbe
 Hun fandt, man mærkte godt;
 Vel skøn var hendes Læbe,
 Men trak sig kun til Spot.
 Hun smilte ham imøde,
 Dog Kærlighed var fiern.
 Hænderne vare røde
 Og haarde som et Jern.

Den unge Regnar sulked;
 Hans Daarstab ham fortrod.
 Han for sin Skoldms bulked
 Og sagde: Du mig bød,
 Hugprudeste Lathgerthe!
 Jo selv din Elskov nys;
 Hvis Regnar vandt dit Hierte,
 Giv ham et Brudekhs!

Hun kyssed ham. Han boied
 Sig dybt med stolte Blik
 Og quad: Jeg er fornøjet
 Nu alt, med hvad jeg fil.
 Jeg bort igien vil seile,
 Var det i Vinteriis;
 Jeg søger ingen Beile
 Paa Ulve- Biserneviis.

Jeg troer, til Egtestanden
 Udfordres Vib og Mand;
 Men Manden sig med Manden
 Umuligt gifte kan.
 Vi qvit er med hverandre:
 Din Blodtørst traf min Spot,
 Nu vil jeg atter vandre
 Tilbage fra dit Slot.

Før hun sig fil forundret,
 Og Sagen ret erfoer,
 Alt havde Bolgen dundret
 Langtid om Regnars Roer.
 Han tænkte: Gaae iblinde,
 Dertil jeg har ei Gang;
 Det være maa en Qvinde,
 Jeg frier til næste Gang!

Sigurd Ring.

Den gamle Konning Sigurd sad stolt i sin Magt;
Bed Arveret, og Sværdet var ham underlagt
Alsheim og Vingulmarken, Vestfold og Gøthaland,
Samt Sveariget, Danmark og Angelsaxens Strand.

Han paa Bravallahede tappert brugte Sværd;
Men denne stærke Slagtning var dog Nidingsfærd.
Farbroderen, den Gamle, som gav ham Folk og Land,
Dig lønned han med Døden, Kong Harald Hildetand!

Nu sad han velbefærdet, rostes høit i Sky,
Gi voved fremmed Bælde mod Sigurd at kny;
Men skøndt han Fienden trodsed, — hvo havde det vel
tænkt —
Dybt i hans Borg, hans Kammer, sig Fienden havde trængt.

En Bærsærk, uden Vaaben, i aaben Feide feig,
Men dog i dagligt Angreb frøgtelig og feig;
Som sikkert Seier vinder i Verden, hvor han kom,
Skøndt al hans Kraft er Svaghed; hans Navn er Alderdom.

Snart Sigurd Ring sig følte, som Harald Hildetand:
 I største Magt og Høihed, en udlevet Mand.
 Funklende var hans Glavind, kongeligt hans Skrud,
 Men Rynkerne paa Panden han ei sletter ud.

Han sad med Kongespiret paa det vante Sted;
 Men naar ham Haanden rysted, skielved Spiret med.
 Det monne svart ham græmme, han frugted for Spot;
 Ungdommen sig tiltvinger ei mægtigste Drot.

Et Eventyr tildrog sig, som ikke glemmes maa:
 En Aften monne Sigurd til Gravhøien gaae,
 Hvor Hildetand var jordet. Han sagde: Bautasteen
 Har, Frænde, jeg nu reist dig over dine Been.

Da Gravhøien aabned sig vidt, og Valen stod
 Bleghvid i sin Liigserk, bestænket med Blod;
 Med Gnist i brustent Die, han treeen fra Gravens Blok,
 Og rev af Hovedhaaret Kong Sigurd en Løk.

Den Eneste som Synet blev vær, var Sigurd Ring;
 Men Løkken som hint Gienfærd ham tog, ved Haandens
Sving,
 Og fasted hen paa Jorden, den saae man, i Stov
 Fra Kongehaaret falde, blandt visnede Løv.

Ei Nogen ret erfared hvorlunde det gif til;
 Selv Sigurd ikke Regnar sin Søn det sige vil.
 Gaaer han med falske Løkker, at tækkes unge Ms?
 Derom gif sære Rygter, over Land, over Sø.

Men stærkt var Haaret Sigurd, som stærkt var hans Mod.
 Ubsielige Stridsmand kan ei giøre Bod.
 Paa Bestfold, ved et Offer, han fra sin Kongestol
 En fager Ms opdaget, Jyllands Alfsesol.

Hid kom hun for at offre fra Venshssels Kyst;
 Da lasted Freia Funken i Sigurds gamle Bryst.
 Han veiled til den Bene. Det Faderen fortrod:
 Skal Offergoden vie nu Livet til Død?

Min Datter sig har kaaret en høvist Unger svend,
 En Kongeson til Brudgom, hendes Barndomsven.
 Da Gubben det erfared, forbittret han fnes:
 Skal Sigurd Ring nu vrages for en oplesben Knos?

Til Aflag mod hans Billie var Herren ei vant;
 Dog twang han sig ved Festen, men Høvn ei forsvandt;
 Mod Alf hans Skattelunge ruster han sig brat:
 Jeg Datteren vil eie! han skylder mig Skat.

Saa drog han med en Flaade mod Venshssels Land.
 Kong Alf og twende Sonner ham medte paa Strand.
 Ung Regnar ogsaa dengang med Faderen drog;
 Alfsols ene Broder han i Tvekampen vog.

Sigurd, Heltegubben, med Sværd og stærke Skæft,
 End viste gode Levning af Ungdommens Kraft.
 Kong Alf i Slaget dræbtes, med Sonner, tappre Mænd.
 Som Seierherre Sigurd til Borgen drog hen.

Nu Alfsol min Brud du skal vorde! Freia bod,
 Mig har hun Seiren skienket, voldte Dines Død.
 Den gamle Konge skyndte til Borgen sig afsted;
 Sin Søn, den unge Regnar, han ikke tog med.

Nu bring mig til Thyrstinden, til Alfsol! han quad.
 Kammersvenden giorde, hvad Kongen ham bad;
 Han aabned vidt ham Døren; der stod den Smaadreng,
 Og viste Kongen Alfsol, hun laa udi sin Seng,

I Liigklæder lange, bekrandset som en Brud.
 Det blege Dødningansigt endnu saae deiligt ud.
 Hun havde Giften drukket, og Skaalen stod paa Bord.
 Den gamle Konning Sigurd ei mæled et Ord.

Han venligt saae paa Liget, han kyssed hendes Mund,
 Og derpaa befol han udi samme Stund:
 Det Skib, som havde bragt ham til Jylland i Kamp,
 Skulde strax man fylde med Svovl, Beeg og Hamp.

Da det var skeet, fra Riget, fra Folket, fra sin Son
 Han Afsled tog og rortes ei meer af nogen Bon.
 Det skionne Liig fra Hallen paa Skibet bragtes ud.
 Snart Havet nu og Stormen mig vie til min Brud!

Hensat i høie Bagstavn paa sorgelige Baar,
 Hun laa med blegnet Ansigt med udslaget Haar.
 Og Sigurd stod ved Roret og knuged det fast,
 Og ofte saae paa Liget med kærligt Dielast.

En Trælflok paa Snekken til Død ham havde fulgt,
 Dødsangsten og Forfærdelsen den ei havde dulgt.
 Han lod dem gaae tilbage. Var det Medlidenhed?
 Nei, det var blot fordi han Dødsangsten ei leed.

Jeg trænger ei til Medhielp; jeg selv paa denne Fart
 Kan være Thyrnand, Roerkarl. Det faaer vel Ende snart.
 Saa lod han Seilet bræse, det brasæd ud fra Land;
 Og Beget, Svovlen, Hampen, han selv stak i Brand.

Og Bindens Drager blæste, med Sloggerlatterlyst.
 Paa Øhbet Kongesnekken, langt ud fra Danmarks Kyst.
 Men giennem Bolgens Hulen og giennem Stormens Skraal,
 Man hørte Sigurd siunge det skionne Biarkemaal.

Af Tordenskher Gimlen alt mere blev besat.
 Derude var det næsten som i en bælmsk Nat.
 Der saae man Skibet brænde; vildt rased Ildens Harm,
 Og Sigurd stod paa Dæklet med Liget i sin Arm.

Da foer en Lhnildstraale fra Skhen med et Brag,
 Og knuste Kongestibet og giorde det til Brag.
 Saadan forsvandt fra Jorden den stolte Sigurd King.
 Til Drot i Sigurds Lande blev Regnar valgt paa Thing.

Lindormen.

Der var en Drot i Gothaland,
 Hans Datter var en Lilievand,
 Som Freia skion at skue;
 Fra lidet af hans Hierte kær,
 Som Rosen rød, som Lilien skær,
 Med Sindet som en Due.
 Han havde bhgget Borgens Mun
 Heel sterk mod Overfaldet;
 Der havde hun sit Tomfrubuur,
 Og Thora blev hun kaldet.

Men hun heed ogsaa Borgarhiort;
 Thi rast, som Hiorten iler fort,
 Hun kunde sig bevæge.
 Blandt Skovens Dyr er skionnest vist
 En Hiort, naar under Lovets Kvist.
 Man seer den lyftigt lege;
 Og Thora skionnest var blandt Mør,
 Det maatte Hvermand sige:
 I Svealnd, paa Danmarks Øer,
 Hun ikke fandt sin Lige.

Gi Drotten havde meer sin Bir;
 Men Datteren, det ranke Siv,
 Det tunge Savn erstatter.
 Han hende nægted ingen Bon;
 Han havde heller ingen Son;
 Hun var ham Son og Datter.
 Forkølet man skion Thora saae;
 Det hende gif, som Flere:
 Hun fil alt hvad hun pegte paa.
 Hvad skal hun ønske mere?

I Tomfruburet alting stod
 Saa hndigt, som ved Birkens Rod
 De Blommer smaae i Græsset;
 En Væverstol af bonet Træ,
 Af Fiskekabd for Bindvet Læ,
 Hvor Udsigt var til Næsset;
 Og her — som Freias Fjæderham —
 Maa Kjortlen ei forgiettes;
 Og røde Snor og Sølverlam,
 Naar Haaret skulde flættes.

Engang, til Julen paa sit Slot
 Nu, sagde Faderen, mit Godt!
 En Gave du dig vælge.
 Og du skal eie den, som bedst,
 Om ogsaa Fare jeg min Hest
 For Penge skulde sælge.
 Hun loe, men raabte: Fader! o
 Det maatte vare længe,
 Før i din stolte Kongebo
 Dig skulde fattes Penge.

Dog, hvad for Penge man kan faae,
 Alt findes her i hver en Braa:
 Guldbraaser, Skarlagklæder;
 Fra Gothland hented du ifior
 Af Hermelin en Kaabe stor,
 Og skismne ghldne Klaeder.
 De bedste Ting i tusindtal
 Har vi, og vil beholde;
 Hvis nu en Gave fryde skal,
 Den hentes maa fra Trolde.

Du veed det Bierg, som staaer os nær,
 Af Trolde fuldt er Bierget der,
 Og de bevogte Skatten.
 Heel tadt i klare Maanestkin,
 Som gamle Mænd med rhylket Kind,
 De moede Folk om Matten.
 Gal ud, og mod en saadan Gen!
 Det vil dig sikkert more.
 Om Gaven beed og vær ei seen!
 Thi Herrauds lille Thore.

Skisndt Herraud var en tapper Mand,
 Han studsed først; men strax paa Stand
 Bevoegelsen fordulgte.
 Han loved det hvorom hun bad;
 Og Thora Borgarhiort saa glad
 Sin Fa'er til Døren fulgte;
 Og klapped i de Hænder smaae,
 Sprang, som hun havde Vinger,
 Og smilte tadt, og tænkte paa:
 Hvad mon dog Gubben bringer?

Hen Drotten reed i rafle Fart,
 De Stierner stod paa Gimlen klart,
 Hans Hest ad Beien rendte.
 Han traved til de Troldes Hiem,
 Til Bierget; det var jo fra dem
 Han Gaven skulde hente.
 Og vil man have Trolde sat,
 Maa Maanen være Lhgte,
 Og det maa skee ved Midienat;
 Thi Dagens Lhs de frhgte.

Nu Gubben blev betenklig:
 Mon ikke Trolden hævner sig?
 Jeg har ham svart fornærmet.
 Hvad agter han vel Sværd og Skjold?
 Den Helt, som gav sig Hel i Bold,
 Har aldrig Thor bestærmet.
 Jeg lod forleden, paa en Sii,
 Som jeg hans Son ei kiendte;
 Han hilste, vilde mig forbi, —
 Min Hest ham overrendte.

Hvo siger ogsaa, at han staer
 Ved Biergets Dør, naar Fare gaaer
 Forbi den mørke Hule?
 Det blæser koldt, det trækker op,
 Og Skerne fra Fieldets Top
 Alt mere Maanen skule;
 Og Beien gaaer ved bratte Kant;
 Jeg kan ei længer trave.
 Hvis jeg min Død i Svælget fandt,
 Det blev en daarlig Gave.

Da Herraud havde mælet saa,
 Lod atter han sin Ganger gaae,
 Som før, og glemte Klogten.
 Vel frhate kunde hans Forstand,
 Men Hiertet i den tappre Mand
 Forstod sig ei paa Frygten.
 Om ham i Landet blev fortalt:
 Hans Tanker tidt var snilde;
 Men, naar han havde droftet Alt,
 Han gjorde hvad han vilde.

Nu vared det ei længe, før
 Hans Faxe stod ved Fieldets Dør;
 Men Bierget i var lukket.
 Han banked paa, med roligt Sind,
 Og rommed sig og raabte: Finn!
 Imens hans Ganger sukked.
 Et Dyr veed af Naturens Drift
 Tidt, hvad ei aner Manden;
 Nu Maanen giennem Ekhens Rift
 Stak frem igien med Randen.

Da traadte Finn af Biergets Slot
 Til Herraud ud og raabte: Drot!
 For stor mig Gren vises;
 I giæster mig i Biergets Skød,
 Mens rundt i Bsigden Julegrød
 Af fromme Bonder spises.
 Til Nissen sætter man en Klat
 Paa Pind, som Dværgen napper.
 Men — giæste Trold i Julenat, --
 Slig Helt maa være tapper.

I overreed ifior mit Barn;
 Men denne Dreng, det er et Skarn,
 Som gior mig Hov'det kruset.
 Her Hest har traadt ham, han blev halt;
 Men maligt blot den Tosse faldt,
 Fordi han var beruset.
 Kom ind med mig i Fieldets Hal,
 Mit Julesøl at smage!
 Guldhorn jeg Eder vise skal,
 Hvortil ei fandtes Mage.

I Oldtid Julens Offer stort
 Af Helte blev til Guder giort,
 Og det leed ikke Trolden;
 Han Eders Børn i Bierget tog,
 Og Eders Hovmod ofte slog
 Med Lamhed og med Kolden.
 Men nu jeg veed, en tapper Mand
 Vil meer ei Aser dyrke;
 Nu stoler han paa sin Forstand,
 Og paa sin egen Sthrke.

Finn! svared Herraud, hvis maastee
 Du Benslab mig vil lade see,
 Som gior, hvorom jeg beder:
 Jeg har en Datter i min Hal,
 Hvem Julegaven bringes skal,
 Saa som den faaes af Eder.
 Hun veed, du eier sielden Klosgt,
 Hun troer dig god tillige;
 Dersor jeg beder, uden Frhgt,
 Om Gaven til min Pige.

Da Trolden tog af Kjortelflig
 En gylden Øfse, skion og riig,
 Og den til Farlen rakte;
 Og bukked dybt i Maanestkin:
 Bring liden Thora den fra Finn!
 Men I maae fare sagte!
 Gi aabne Laaget, før I staaer
 Hos Den, som Frygt ei kiender.
 Og bring saa det, som Lykken spaer,
 I hendes Liliehænder.

Saa talde Trolden og forsvandt.
 En gylden Øfse Herraud sandt
 Sig fast i Haanden tryklet.
 „Den sikkert kostbar er og dyr!
 Saaledes da mit Øventyr
 Er saare vel mig lyklet.
 Selv Trolden smedded den af Guld;
 Gi Matten den fordunkler.
 Hvor tung den er! Den vist er fuld
 Af Perler og Karfunkler.

Nu Herraud snildt betænkte sig:
 Men mon dog ikke List og Svig
 I denne Gave stikker?
 Det altid er en egen Sag;
 For Troldes Ondskab og Bedrag
 Er Ingen mere sikker. —
 Da nu han havde været klog,
 Blev Herraud rolig atter,
 Og han besluttet: Øfsen dog
 At bringe til sin Datter.

Da Drotten alter hiemme stod,
 Skion Thora løb ham flux imod;
 Nu sik hun Hiertet lettet.
 Hun Østen tog, den lukked op —
 Der laa en lidet Slangekrop,
 Saa broget og saa spættet.
 Dens Grisstervine, sorte, smaae,
 Skion Thora strax opdaged;
 Og Halens Biften lod forstaae,
 At Synet den behaged.

Saa stor den som en Førbeen var;
 Men sprang ei af det guldne Kar,
 Bar ei med Been forsynt;
 Men Ryggen, Bugen var saa fijn,
 Besatte med Smaragd, Rubin,
 Og Blikket var som Lybet.
 Den speilte sig i Guldets Glands,
 Den laa paa guldne Penge;
 Den vifter med sin Kloftesvands,
 Som vil den Østen sprænge.

En anden Ms var vorden ræd,
 Fordi den foer saa gramt afsted,
 Men Thora var Heltinde;
 Hun raabte: Nolig! læg dig ned!
 Og den forlangte Lydighed
 Strax Thora monne finde.
 Som Kingle flættet i sit Huus,
 Den svagt med Halen dirred;
 Den laa saa stille som en Muus,
 Og paa skion Thora stirred.

Saa hndeligt med dristig Vand,
 Med **Æ**sten i sneehvide Haand,
 Hun trued med sin Finger.
 I Drottens Hu steeg Tanken op,
 At mulig han en Troldekrop
 Sin vene Datter bringer;
 At bedre det var aldrig skeet;
 At vogtes bør den Kære.
 Da ret han havde det indseet,
 Taug han og lod det være.

Skion Thora, hvor hun gif, hvert Sted,
 I Hal og Lund tog **Æ**sten med.
 Hvi skal jeg være bange?
 Ved Frei, den gør mig ingenting.
 Jeg hnder disse muntre Spring
 Af dig, min lille Slangen!
 Saavidt som jeg det kan forstaae,
 Har du mig Troskab lovet.
 Da Slangen stift paa Thora saae;
 Den nikled med sit Hoved.

Engang i Baar, ved Midienat,
 En Lhd fornam hun overbrat,
 Men faldt igien i Slummer.
 Hun vaagned alt i Morgengrh;
 Et lille Hvin gav hun i Skh,
 Men strax igien forstummer.
 Guldæsten just i samme Stund
 Var sprængt, afkastet Laaget;
 Om løb i Stuen, som en Hund,
 Den lille Slangen broget.

Da Thora blev fornæret først:
 Den voxer, lidet vist af Tørst!
 Kom, Slangen! vil du drikke?
 Hun tog en Sølverkaal paa Stand,
 Og rakte den med Kildevand;
 Og Ormen svigted ikke;
 Saa hndigt den af Ekaalen drak,
 Og saae paa Drottens Datter,
 Og hvisted sagte: Mange Tak!
 Da brast hun høit i latter.

Du altsaa, Snog! mit Sprog forstod?
 Hvad vil du æde? „Lammeblod!
 Tre fire bitte Draaber.“ —
 Din Hunger er ei stor endnu;
 Med Tiden mere nyder du
 Dog sikkert, som jeg haaber. —
 Ja, svared Slangen, med et Grin,
 Med Tiden smager Kisdet.
 Da Thora gav igien et Svin;
 Den hende sprang paa Skisdet.

Hun rygged den paa Gulvet ned:
 Du vise maa Beskedenhed,
 Ifald jeg dig skal hylde.
 I Krogen der, hvor Øvnen staaer,
 Herefter du din Pude faaer,
 Og ligger som en Mynde! —
 Og Slangen lod og krøb derhen,
 Sin Hidsighed den dulgte;
 Som hendes Hund og bedste Ven,
 Den med i Lunden fulgte.

Nu var den voren som en Nal,
 Halvanden Allen fast i Maal,
 Og altid Thoras Fange.
 Men Thora, som ei Faren slyer,
 Beghyndte for det store Dyr
 Dog lidt at blive bange.
 Og Faderen beslutter: den
 Sit Banesaar at give;
 Men Maaned gik, Halvaaret hen,
 Og Herraud lod det blive.

Da Thora qvad en Sommerqvæld:
 Du bragte mig den Orm fra Hel,
 Den gør mig heel urolig:
 Den voxer daglig meer og meer,
 Og næsten jeg med Ghysen seer
 Den i min lille Bolig.
 Imorgen du den dræbe maa!
 Det Faderen beslutter;
 Men Ormen kan dem fiernt forstaae,
 Den sig i Busken putter.

Da næste Morgen Sol gik op,
 Sig en uhyre Slangekrop
 Om Tomfruburet vinder. —
 Nu seer du, hvordan det er fat!
 Jeg godt er voxet denne Nat.
 Du staaer med blege Kinder.
 Vær rolig! jeg gør ei Fortræd;
 Og mindst skøn Thoras Fader;
 Men hendes Buur og Svilested
 Jeg aldrig meer forlader.

Mit Hierte Thoras Skionhed vandt,
 Hun mig for evig til sig bandt,
 Hvor hun er, maa jeg være.
 Jeg nidkicer hende vogte vil
 For Beiler og for Elskovspil,
 Det kræver egen Ære.
 I Ring jeg ligger, hvor hun boer;
 Jeg sterkere vil voxer.
 Og du maa bringe mig mit Foer:
 Hver Dag en Slagtet Øre.

O hvilken Jammer, hvilken Nød!
 Skion Thora laa i Ormens Skiod,
 Den hendes Buur omkrandser.
 Fra Buret maa hum bort ei gaae;
 Kun Faderen, til hendes Braa
 Betræder Slangens Pandser.
 Han ene tør den Vene see,
 Som nu er Fange vorden.
 Men Thoras Nød og Hiertevee
 Vidt rygtedes i Norden.

Regnar Lodbrok.

Bidt rygtedes Thora den Venes Nød;
 Og Manddom hød
 At ile til Hjelp den Skionne.
 Og Faderen loved: den Kæmpe god,
 Som seired, og var af Kongeblod,
 Med Datteren selv at lønne.

Og Kongessønner der mange kom;
 Men Ormens Bom
 Igennem ei kunde de stinge;
 Det sprang, om Spæret var aldrig saa stivt,
 Lindormen spruded paa dem sin Gift,
 Og monne dem Døden bringe.

Og Faderen loved: den tappre Mand
 Af Jarlestand,
 Som kunde den Hvæsende døde,
 Strax skulde til Viv skion Thora faae.
 Da monne Jarler mod Slangen gaae,
 Men maatte med Livet bøde.

Og Drotten loved i Faderstrukel:
 Hver Bonde kiæl,
 Naar blot han fri monne være,
 Til Len for Daaden, sin Datter skien.
 Da mangen drabelig Bondeson
 For Thora blegned med Gre.

Og Faderen loved Hæder og Held
 Til hver en Træl,
 Som Ormen kunde betvinge;
 Han høve sig skulde som Thoras Mand,
 Til Frihed, Rigdom og Farlestand,
 Paa egen Tapperheds Vinge.

Men Trællene ghyste ved Tanken blot.
 Mon det er Spot?
 Har Sorg forvirret hans Hoved?
 En stakkels ufrelse Dienestekarl
 Nu skulde vove, hvad Drot og Jarl
 Og Bonde forgives har vovet?

Kong Regnar hørte det saere Spil,
 Og lo dertil.
 Jeg Eventyret forsøger;
 Jeg Moen frelser af Borgen ud;
 Forlanger hende dog ei til Brud;
 Med Faren ene jeg spøger.

Derpaa han seiled en Sommerqveld
 Forklædt som Træl,
 Til Gæthariget, paa Baaden.
 Min Skattekonge du kiende mig ei!
 Jeg møder dig kun paa Alfarvei,
 Og gaaer saa lige til Daaden.

Nu lod sig lave den Herre klog
 De lodne Brog,
 Dertil den haarede Kofte.
 Et Spyd medtog han og intet meer;
 Som man bevæbnede Trælle seer,
 At følge med Herren ofte.

Og Hatten ham var bredskygget og viid,
 Og den sank siid
 Dybt over Panden og Diet.
 Saa treen han rolig for Herraud frem,
 Der gik bedrøvet fra eensomt Hiem;
 Men Regnar raabte fornsiet:

Jeg kommer her som en ufri Karl!
 Drot, Bonde, Karl,
 Til dem staarer ikke din Tanke;
 Du Trællen viser ei længer Haan;
 I Havsnes grüber du til en Spaan,
 Og haaber, det er en Planke.

Jeg vover mit Liv i Tvekampstorm
 Mod giftig Orm,
 Og friste vil jeg min Skiebne.
 Først mod den Spragledes Edder og Gift
 Maa jeg dog giøre mit Pandser stift,
 Og mig forsiktig bevæbne.

Derpaa han lod til den farlige Leg
 Sig loge Beeg;
 Og da det bølged som Vandet,
 Han dypped deri de lodne Skind;
 Og, før de tortes i Morgenvind,
 Han vølted sig med dem i Sandet.

Ei vilde mod Ormen han kæmpe til Hest;
 Men Storm og Blæst
 Bar ham nødvendig til Striden.
 Ei Herraud kunde det ret forstaae;
 Men Regnar, som alting klart indsaae,
 Heelt viseligt valgte sig Tiden.

Thi Ormen sendte, ved Trolddomskunst,
 En vammel Dunst,
 Som Legemet trindt indhylled,
 Som medte Fienden i Kampen brat,
 Betog ham Synet, ham gjorde mat,
 Og reent ham Sandsen fortrylled.

En Hest ei Regnar give sig lod;
 Hest ei forstod
 Saagodt sig, som Kæmpen, at vride;
 Med Smildhed at nytte hvert Dieblik,
 Naar Ormen ham glubst imøde gik,
 Og vilde tildøde ham bide.

En beget Hætte med Grime paa,
 Med Huller smaae,
 Kong Regnar bandt sig om Hagen
 Men af sit mægtige Kæmpespiud
 Han alle Naglerne først tog ud;
 Dog fastnede Spydet i Stagen.

Skien Thora skued fra Vindvet hist,
 Bag Blomsterqvist,
 Den begede Helt fremtræde.
 Skal slig Kulsvier vorde min Mand?
 En Svend af uselig Trællestand?
 Hun gav sig høit til at græde.

Til Freia bad hun i Hiertets Nød:
 Bold Kæmpens Død!
 Som hid til Hielpen mig ilte.
 Thi heller jeg her hensmægter mit Liv,
 End vorder en saadan Frelzers Liv. —
 Det hørte Freia, men smilte.

Da Regnar skulde mod Ormen gaae,
 Han tænkte saa:
 De Fleste den sigted i Gabet:
 Der mødte Tænderne Stangen før,
 Og knækked den, som det skøreste Nør;
 Og Døden fulgte paa Tabet.

Et Saar i Ganen den agter ei;
 Nei, Dødens Bei
 Maa giennem Diet sig trænge.
 Der, Orm! du føle det kraftige Stød.
 Naar Jernet saarer din Hernes Grød,
 Da vil du ei vælte dig længe.

Nu Regnar nærmest sig Borgens Orm;
 Da blæste Storm,
 Bort Dunsten Vindene blæste.
 Op vristed Ormen sit uhyre Gab,
 Og glædte sig, til sit eget Tab; —
 Og sphede Giften og hvæste.

Men Giften som Regnen fled fra Tag,
 Fra beget Lag,
 Fra Røften, Brogen og Høetten.
 Da Regnar stødte sit lange Skast
 I Ormens Die med Heltekraft.
 Det skilte mellem dem Trætten.

I Hiernen følte den skarpe Hyl,
 Med rædsomt Hyl,
 Og Gift den spruded, som Hvalen
 Saltvand af synsende Næsebor;
 At hævne sin Død den sikker troer,
 Slaaer efter Kæmpen med Halen.

Men Kæmpen lyftig en Bise sang,
 Tilhude sprang,
 Og raabte: Du har dig stusset!
 Du traf ei begede Røfte, Brog;
 Men hele Verden skal vide, Snog!
 At dette Spyd dig har truffet.

Derpaa, før Drotten sic sagt ham Tak,
 Han Skæftet trak
 Af Spydet i Ormens Die;
 Og hurtig bort ned sin Landfestang,
 Man saae ham vandre med lette Gang,
 Og svinde bag Slovens Høie.

Herraud forundret til Stedet kom
 Og saae sig om:
 Er Redningsmanden forsvunden?
 Foragter Trællens kraftige Son
 Stolt at modtage den Hædersløn,
 Som Heltedaaden har vunden?

I Ormens Die sad Odden lang,
 Men uden Stang.
 Da Blodet holdt op at rinde,
 Tog Drotten Jernet. — Jeg søger maa,
 I Farlehallen, i Hyttens Braa,
 Min Svigersøn atter at finde.

Han gik besejded, sit Held ei troer;
 Men Herraud svor,
 Jeg ørligt Loftet vil holde.
 Han vorde min Datters Ægtemand!
 Skonadt født af uselig Trælestand,
 Har Daaden ham giort til den Bolde.

Drot Herraud træder i Hytten ind.
 Haand under Kind
 Sad Kampen; nu var han en Skipper;
 Den begede Køste han ei har paa;
 Rundhatten er siid og Trøjen blaa,
 Sphdskraftet Haanden ei slipper.

Det passer i Sphdet; og Sphdet er hans,
 Og Seirens Krands
 Har han unægtelig vundet;
 Men Skipperen mæler: Jeg hørte det vel!
 Hun græd, fordi hun blev frelst af Træl,
 Derfor er Trællen forsvundet.

I Bindvet saae jeg din Datter skion,
 Og Kampens Løn
 Jeg havde gierne modtaget;
 Men Livet af mig hun ønsket har,
 Der hende frelste fra Skiebnen svar;
 Det har mig mindre behaget.

Og derfor gik jeg. Men dog, for Spøg,
 End eet Besøg
 I Borgen jeg hende vil gjøre;
 Et Dieblik vil jeg for hende staae;
 Og græder hun, for hun mig ei kan saae; —
 Det bedre vil kildre mit Dre!

Han gif. Ei Faderen ham forstod;
 Men Herraud lod,
 Som havde han vel ham forstaet;
 I Borgen ham traede lod i Lon,
 At sige Farvel den Tomfri skion,
 Som Kæmpen har foreslaet.

I Hallen traadte Kong Regnar brat,
 Afstog sin Hat, —
 Ned rulled de Lokker gule.
 De Dine saa store, funklende blaae,
 Med Elskovsblikket paa Thora saae;
 Sit Hierte vil han ei skule.

Jeg kommer at sige dig Farvel;
 Din Skønheds Træl!
 Men Trællen vil du ei ægte.
 Hugprude Thora! du har vel Ret;
 Men skoendt min Byrd er uwærdig slet,
 Din Tak vil du ikke mig nægte.

Jeg redded dig dog fra Ormens Baand.
 Ræk mig din Haand,
 Og lad mig dens Lilier trække!
 Saa rogter igien jeg min Husbonds Tarv,
 I Marken kører jeg Ploug og Harv,
 Og ønsker dig Fremtidens Lykke.

Da Thora betragted den herlige Mand,
 Da stak i Brand
 Skion Freia det svulmende Hierte.
 Paa Helten斯 Skønhed hang hendes Blit;
 Og da han vendte Ryggen og gif,
 Da græd hun af kærlige Smerte.

Bliv! raabte hun med et fortvivlet Sind.

I Hallen ind

Treen Herraud og saae hende græde.

Hun græd mig bort og hun græder mig fast;

Nu har det med Afskeden ingen Hast!

Udraabte Regnar med Glæde.

Skion Thora! seer du, jeg talde sandt?

Din Magt mig bandt:

Min Trældom er sod som Honning.

Forresten seiled til Gøthaelv

Fra Tøfjorden Kong Regnar selv,

At faare dig til sin Dronning.

O hvilken Fræd over al den Gaard!

Den vene Maard

Ham fulgte til Leire paa Baaden.

Og Herraud ei sin Datter forlod;

Han ogsaa var med, nu Alt han forstod;

Thi Regnar løste ham Gaaden.

Thora Borgarhiort.

Saadan havde Regnar Lodbrok
Bed sin Kælkhed Thora vundet.
Langt meer end han kunde vente,
Havde Regnar Lodbrok fundet.

Borgarhiort man hende kaldte,
Som en Fugl hun var saa kælen;
Langt dog over Hiorten, Fuglen,
Stod i Thora Qvindefælen.

Som en lille Hund, der napper
Løvens Manke, kæledægget,
Trak hun tidi^t sin Herre tapper
Med Liliehaand i Skægget.

Bed en kærlig Elskovsvise
Regnars Brede maa forstumme;
Smilte til hans Thoras Læbe,
Var han ikke meer den Grumme.

Tidt han raabte: Ovinde, Ovinde!
 Vil du mig til Niding skabe?
 Thora svared: Somren vinder,
 Ved sin Nattekuld at tage.

Guder, Zetter — begge prøved
 Heltegierninger, Idrætter;
 Yduns Frugt adskiller ene
 Guder fra de skumle Zetter.

Dengang Loke stial til Utgard
 Ydun, maatte Zaarer flyde;
 Da blev unge Guder gamle;
 Eblet ei de kunde nyde.

Og som Guder gaaer det Kæmpen,
 Der ei agter Yduns Lege;
 Krandsen, som til Helten flættes,
 Boxer kun paa Fredens Ege.

Regnar ei forstod sin Hustru.
 Skialdelkunsten heit jeg agter;
 Selv en øgte Skiald at vorde,
 Jeg ved Harpen eftertragter.

Thora quad: Gi ene Bragi
 Siunger Heltens Seir og Hæder;
 Ydun, Freias Sangerinde,
 Priser Fredens hsie Glæder.

Regnar quad: Saa vær du Ovinde,
 Jeg, som hin, vil være Manden.
 Ydun — Bragi — høist forskellig —
 Dersor elste de hinanden.

Og saa trylte han i Favnen,
Som en Mand, sin hulde Øvinde;
Ingen af dem frigted, aned,
Glæden skulde brat forsvinde.

Naret svandt saa snelt som Dagen;
Og det vared ikke længe,
Thora Borgarhiort sin Husbond
Skienled et Par skionne Drenge.

Faderglæde! du maa kaldes
En af Livets største Goder;
Dog for kostbar var du Regnar,
Du ham kosted deres Moder.

Thora var bedrøvet saare,
Da det unge Liv fil Ende;
Med halvbrustent Dies Taare
Saae hun paa de spøde Svende.

Bort fra disse liere Haller
Skal jeg gaae, til fierne Steder;
Hvad kan Freia mig giengive
For de tabte Moderglæder?

Og for dig, min elskte Husbond,
Hvad kan Freia mig giengive?
Tenk paa Thora, glem ei Thora,
All den Stund du er i Live.

Og saa kyssed hun de Spøde,
Kyssed Kongens Haand og døde.
Ikke Regnar funde græde,
Men hans Hierte funde bløde.

Herraud elsked heit sin Datter;
 Han tilstede var paa Borgen,
 Sagde rolig: Jeg mig fatter,
 Gi en Mand bør hylde Sorgen!

Da han havde det besluttet,
 Taug han, efter sidste Møde;
 Daglig han til Graven vandred,
 Sukled, shgned hen og døde.

Erik, Agnar Thora ligned.
 Hendes Billed nu i Tvende
 Har jeg, raabte Regnar Lodbrok; —
 Men det er dog ikke hende!

Kraka.

Fieldet stander saa stolteligt,
Det kneiser i Lusten blaa;
Men Skyen skuler den høie Top,
Naar Sol ei Skinner derpaa.

Regnar rider paa Falkejagt;
Naar han tilbage kom,
Og meer ei modte sin Borgarhiort,
Da thktes ham Borgen tom.

Regnar træder til Ummen ind;
Der laae Smaadrengene sammen.
De næres ikke med Modernmælk,
De giøre mig liden Gammens.

Freia! du est en Disa skion,
Men dog en Qvinde svag;
Togange haver du daaret mig,
Med Blændværk og Bedrag.

Den første Qvinde, bestænkt med Blod,
Kun kort mit Hierte vandt;
Den Anden var alt for blid og god,
Derfor hun fra mig svandt.

Paa Fredens Veie Torne groer,
Med ingen Roser paa;
Jeg vender mig atter til Usathor,
Min Harm vil jeg bortslaae.

Paa Thor sig Helten forlade kan,
Han bringer ei Hiertet i Nød;
Han skænker hver en tapper Mand
Brat Seiren eller Død.

Saa herjed Regnar vidt omkring
I Krigens Larm og Tummel;
Tapper og stærk som Sigurd Ring,
Men ikke mørk og skummel.

Sørøverskarerne han betvang;
Det Helten's Hu forlyster,
Fra Vikings Bold, Berserkegang
At rense Danmarks Kyster.

Mod Oprørsflokken han reiste sig,
Som Spidsen ham monne byde;
At Kongen leved i Siælland meest,
Fortrod baade Skaaning og Jyde.

Da Fred var vundet i Landene rundt,
Som Regnar atter adløde,
Da søgte han fiernt i Biarmeland
Kamp, Seier og Heltemøde.

Med Skibe til ham Lathgertha kom;
 Hun monne deri sig finde,
 At Regnar ikke med Elskov sôd
 Fil hende giort til Qvinde.

Hun tiente ham som en tapper Mand;
 Og hende som Helt han agted,
 Naar Fiender hisset i Biarmeland
 Hun ved hans Side slagted.

Nu ilte han hiem igien med Hast,
 At straffe sin egen Broder,
 Der Oprør giorde som Underdrot,
 Mens han ham fiern formoder.

Saalunde svunde de Sonre ti,
 Saadan ti Vintre svunde;
 I Regnars Hierte var vorden et Ar,
 Hvad blodte før som Bunde.

End tænker han paa siden Thora tidt,
 Men uden Længsels Smerte;
 Nu banker atter muntert, frit
 Og stolt hans Heltehierte.

En Sommer heised han Seil i Naa,
 Op Eventyr at lede;
 Til norske Strand lod Snekken gaae,
 Den ankred ved Spangarhede.

Madsvendene gif ved Lindesnæs
 I Land, bandt Baaden i Havn;
 I Hytten de fandt en Qvinde grim,
 Og Grima var hendes Navn.

De bade den Qvinde bage dem Brod,
Og Melet de hende mon give;
Hun svared: Jeg kan ei œlte Deig,
Mine Fingre bleve for stive.

Madsvendene gramt paa Grima saae:
Du, som ei Brodet os bager,
Du est ei vacker; man skulde troe,
Du aldrig har været fager.

Og dog, qvad Qwinden med stride Haar,
Var jeg heel vacker som lidens;
Men Tiden kommer og Tiden gaaer;
Altting forandres med Tiden.

Den tog, den gav; men Bhettet var slet;
Hvad hielper det vel, man klynker?
Af Munden den ud mig Ænderne trak,
I Panden den satte mig Rynker.

Vi saae med Rynker og tandlos Mund,
Det kunde vel saa sig foie,
Heel mangen dydelig Danneviv, —
Dog ærligt var hendes Die.

Dit skotter listigt! At du var ven,
Det troe ret gierne vi ville;
Men Grinet paa Munden og Diets Kast,
Du havde vist alt som lille.

I vredes, svared Qwinden, fordi
Jeg Eder ei Deigen vil œlte;
Tov lidt, saa kommer min Datter hiem;
Det er et Slyn for Helte.

Hvis jeg er styg, saa passer det godt:
 Skion Freia kører med Katten;
 Og Stiernen ei blinkte halv saa klar,
 Hvis ei det var mørkt om Natten.

Skion Kraka var gangen at vogte Faar;
 Da hun saae Skibe paa Søen,
 Da skulste hun sig i de tætteste Siv,
 Og der paaklædte sig Møen.

Hun havde sig badet; den vene Maard
 Saa gierne sig vilde forfriske;
 Hun svømmedt i det salte Vand,
 Til Glæde for alle Fiske.

Det Moderen havde dog strengt forbudt;
 Hun staaned ei Strandens Perle,
 Hun Kraka rev i de gule Haar,
 Og slog hende med en Ferle.

Da Møen venligt i Hytten treen,
 Snart havde hun Deigen dem øltet.
 Forstenede Svende, dog ei af Steen;
 Hun havde dem Hierterne smeltet.

Og da de nu skulde bage Brød,
 Mens Kraka villig dem tiente,
 Da brændte de Brødene fast til Kul,
 Saa sterklt dem Hierterne brændte.

Hun smilte saa mildt, hun talde saa smildt,
 Hun gjorde dem fast beruset.
 Til Regnar de hjem som drukne kom,
 Med Brødet fra Fiskerhuset.

Da Kongen sortørnet Kullene saae,
 Da raabte den Yngste bedøvet:
 Naar Solen brænder i stærkest Glands,
 Herr Konge, da visner Lovet.

Hvad der i Hytten var Svendene hændt,
 Fortalte de atter og atter;
 Og skjøndt ham Brødet til Kul var brændt,
 Brast Regnar dog ud i Latter.

Det Vidunder maa jeg selv dog see,
 Her hende vi vente ville;
 Men Prøver hun først mig give maa
 Paa Klogten og sieldne Snille.

Ei klædt, ei uklædt komme hun skal; —
 Saa vorde fra mig berettet!
 Ei ene, dog ei af Mennesker fulgt;
 Ei fastende, dog ei møttet.

Da Grima hørte Konningens Bud,
 Hun sterklt paa Hovedet ryster;
 Men Kraka raabte: det nok skal skee,
 Til Ere for vore Kyster.

I Ørtencættet jeg svøber mig ind,
 Og gotter Kongen med Spøgen;
 Derover, som Raabe, jeg slaaer mit Haar:
 Uklædt og dog ikke nogen.

Et Løg jeg henter og bider i,
 Saa vil jeg for Drotten mig vise;
 Jeg træder ei for ham fastende frem,
 Og nød dog endnu ei Spise.

Min liden Hund! du følge mig skal.
 Det vil ei Regnar fordsøge:
 Jeg kommer ei af Mennesker fulgt,
 Og heller ei uden Følge.

Saa skyndte hun sig til Skibene ned,
 For Konningehiertet at sticke.
 Løkkerne hang, som det fagreste Guld,
 Fast lige til hendes Hæle.

Bag Nættet svolmed den unge Barm;
 Og Haarene med en Bidie
 Var sammenstørt over fyldige Lænd,
 Og viste den smækre Midie.

Og i forfriskende Morgenstund,
 Da Blomsterne dusted i Lundens
 Ad Kongen gisde den liden Hund;
 Men Kraka thysed paa Hundens.

Konning Regnar saare forundret blev,
 Betragted den Lilievand;
 Thi skon hun var fremfor alle Moer,
 Og stor var hendes Forstand.

Hun opfyldt havde Konningens Bud;
 Han bad hende ned at gaae
 I Skibet, i det lukkede Rum,
 At drage sig Klæder paa.

Han bød hende, shet med Sølvet ud,
 Den skønneste Silkesærk.
 Tag denne! din vil dig klæde godt;
 Den er min Thoras Værk.

Om Semmen de hvide Fingre foer,
 Hun shede saa ufortroden;
 Mig, Regnar, tappre Danskes Drot,
 Hun elskelig var til Døden.

Ei tor jeg bære den Silkesærk,
 Som Thora Hjort dig gav;
 I fulsort Vadmel Kraka gaaer,
 Og vogter Gieder ved Hav.

Han bad hende: Folg paa Toget med,
 Og vær min Venneviv!
 Hun svared: Helten er ofte stærk,
 Men Sindet i ham er et Siv.

Egen voxer i hundred Aar;
 Men i en eneste Nat
 Fuldboren alt i Mosen staaer
 Den prægtige Paddehat.

Røgt først dit Wrind og gode Bedrift,
 Min ædelig Danerdrot!
 Og kom saa igien, hvis altid end
 Dig tykkes om Kraka godt.

Han maatte lyde; det hialp ham ei
 At bede, den mægtige Mand.
 End fiernt fra Skibet han kunde see
 Paa Kysten den Lilievand.

I Nætten svøbt paa Klippen hun stod,
 Og vinked til Kongen paa Ø.
 Saa leged hun med sin liden Hund;
 Han hørte den længe gise.

Aslaug.

Kong Regnar dremmende ved Masten staaer,
Og stirrer, som en Stotte, hen paa Landet,
Hvor sidst han havde seet den vene Maard,
Men hvor han nu saae intet uden Sandet.
Naar Bolgen skulpende mod Planken slaaer,
Naar Blæsten med dens Rislen sig har blandet,
Troer han fra Kysten end at høre Hundten;
I Maanen seer hans Moens Haar fra Lundten.

Han gaaer tilsengs ned i det lune Rum,
Men kan den hede Sommernat ei sove;
Skiondt, som en Buggesang, det sagte Brum
Bestandig lyder fra den nære Rose.
Han siunge vil; men Mismod gør ham stum;
Han Fiskerpigens Indighed vil love, —
Igennem Døren Maanens Straale trænger,
Beskinner Dragten, som paa Væggen hænger.

Den Silkesærk, som Thora Giort ham gav,
Og som han etter vilde Kraka flienke.
Mon ei hun vendte sig dybt i sin Grav,
Bud paa min Letfind, Trolosshed at tænke?
Fra Freias Sal hun saae mig, svag og lav,
At ville bryde Kiærlighedens Lænke.
Saa tænker han, men tvinger Hiertets Kummer;
I aarle Morgenstund han faldt i Slummer.

Da Thora stod ved Hovedgierdet, skion
 Og hndig, som i Elskovs første Dage.
 Sit Ansigt bøier hun mod Sigurds Son
 Og siger: Regnar! hvorfor vil du klage?
 Troer du, jeg kræver slig ubillig Lon,
 For mine forte, svundne Levedage?
 Troer du, at dine Savn kan Thora glæde?
 At Thora ved din Lykke skulde græde?

Nyd du det Liv, som Normen skenkte dig
 I forte Frist! Forstod ei Livets Goder!
 Jeg veed, du ofte tænke vil paa mig;
 Din Tapperhed er Erlighedens Broder.
 Ei Freiasalsfen er misundelig,
 Ei mine Børn vil længer savne Moder.
 Ei Danmark Dronning, du ei Liv skal savne. —
 Op springer Regnar, han vil Skyggen savne.

Da favner Kongen blot den lette Luft,
 Med skionne Toners Lyd forsvandt den Døde.
 I Rummet mærkes der en Rosenduft,
 Paa Dækket straaler liflig Morgenrode.
 Han stiger op, at nyde friske Luft,
 At kiole sig; thi stærkt hans Kinder gløde. —
 Gleed dig, Kong Regnar! Sønnen gav dig Kræfter;
 Der er den Viking, som Du leder efter.

Af ingen Viking nu jeg vide vil!
 Han sætter sig ved Masten hen paa Dækket. —
 Hvad? raabte Hadding, har nu Elskovsspil
 Og Elskovsruus den stærke Regnar svækket? —
 Det hørte Kongen; der skal mindre til,
 At faae i Helten Bredesluen vækket. —
 Opspænder alle Seil dem at indhente! —
 Saadan man efter Duen seer en Glente.

Og fort var Kampen; Vikingen var stærk,
 Men snart i Stevnet var han overvunden;
 Og hvo ei faldt i Kampens hede Bærk,
 Blev Regnars Træl, og han blev lønkebunden.
 Og Regnar stormed i sin Pandserfærk,
 Som var al Mildhed af hans Barm forsvunden.
 Nu Havn blev søgt, som Konningen besalte;
 Derpaa forbiitret han til Hadding talde:

Du er min Maag, for slet ei for mit Sværd,
 Dersor i Tvekamp for mit Sværd du bløde!
 Du har bebreidet mig min Elskovsfærk,
 Som Nidingsværk; det du med Livet bøde!
 Min Helteroes er vil saameget værd,
 At du den offres kan, som Ravnesøde. —
 Ham Hadding fulgte, tog sin Drot paa Ordet;
 Men Hadding faldt, og han blev ikke jordet.

Nu styred Regnar atter med sin Snekke
 Til Lindesnæs, igennem Bølgen blaa.
 De fasted Ankler; fra det stille Dække
 Paa Stranden han den vene Kraka saae.
 Glad blev hun, monne Haanden mod ham række;
 Mod Barmen trækt, den følte Hiertet slaae. —
 Folg mig! Jeg kan ei hjem til Leire drage,
 Og lade her min halve Sjæl tilbage.

Teg følger dig, vil gierne med dig flytte;
 At du mig ørligt lover, nu jeg veed. —
 Saa gik hun ind i Fiskerfolkets Hytte,
 At sige dem, til Uffled, streng Besked:
 Min Usselhed jeg snart nu skal ombhytte,
 Med Høihed og med Dronningherlighed.
 Bedrøvelsernes Bolig jeg forlader.
 Jeg veed, I dæbte mig min Fosterfader.

Men Heimers Død vil jeg dog ikke hævne,
 En blodig Daad ei standse skal min Zil.
 Jeg kunde, hvis jeg handled efter Evne,
 Jer hænge lade strax i Strandens Piil;
 Men Straffen jeg til Guderne vil levne;
 De skænke Jer ei meer et naadigt Smil!
 Af Eders Fremtidssage, her paa Stranden,
 Den ene værre vorder end den anden.

Regnar var glad; af alle stolte Seire
 Den over Kraka gjorde meest ham stolt.
 Da han med hende kommen var til Leire,
 Blandt sine Farer han sit Bryllup holdt.
 Vel Kraka bad tre Nøtter ham at seire,
 Med Tak til Frei, som havde Glæden voldt.
 Hvis ei, hun quad, det Fadergæde foster;
 Thi Brust i sine Been lun faaer mit Foster.

Gid Regnar følge vil det Raad, han faaer;
 Men hun vil Get og Kongen vil et Andet.
 Et Svendbarn fodte hun ham før et Aar,
 Som Ivar kaldtes, overost med Vandet.
 Stor blev han, skion, men slet paa Foden gaaer;
 Paa Stænger børes han omkring i Landet.
 Men skjondt til denne Hielp han daglig trænger,
 Som Kæmpe skjod han stærk fra sine Stænger.

Dog Kraka skienkte Regnar flere Born
 I Tidens Løb, som monne Sthrken hærde;
 Den anden Son, hun fodte ham, heed Bisrn,
 Den tredie Hvitserk, Rognvald heed den Fierde.
 Dog Livet var for dem ei uden Tørn;
 Thi Rognvald altfor tidligt var paa Færde.
 Skjondt Regnar havde ham til Helt opdraget,
 Ved Hvitabrh han stred og faldt i Slaget.

Med Upplands Drot, Kong Eisten, Regnar leved
 I Veneskab, og for Pagten at forsøge,
 En Sommer mellem dem var aftalt blevet:
 Hinanden ofte vilde de besøge.
 De sollte sig dertil af Hiertet drevet,
 Sig Eisten væged under Sjællands Bøge;
 Af Svenske Møden funkled Regnars Die,
 Ved Odins, Thors og Freiers Kæmpehøie.

Engang i Uppsal, da Kong Regnar sad
 Hos Eisten, i den ældste Kongehal,
 Med svenske, danske Kæmper, Rad i Rad,
 Og havde hættet til den gode Skiald;
 At tale med ham ene, Kongen bad,
 I Kamret, hvor ei hørtes Larmens Giald.
 Da der de stode, Drotterne for Nord,
 Til Regnar Lodbrok lod Kong Eistens Ord.

Jeg mørket har, og ikke til min Sorg,
 At naar du er i Uppsal her, som Giæsten,
 Da kommer gierne ned skion Ingeborg,
 Min Datter, fra sit Tomfrubuur til Festen.
 Du gierne seer min Datter paa min Borg,
 En snild, oprigtig Ægtemand forresten.
 Men siig oprigtig! du det bedst bedommer:
 Mon siig sligt Ægteskab Kong Regnar sommer?

Kong Regnar taug og rødmeld; ei af Skam,
 Thi allermest han hadde Skammens Farve;
 Hans Hu blev ikke længe rolig tam,
 Taalmodighed hos ham blot var en Larve;
 Saa hidses Havet op ved Bindens Glam,
 Af Sigurd Ring han monne Breden arve.
 Han Eisten spurgte med et Ansigt fremmed:
 Troer du, sig Regnar Lodbrok har beslømmet? —

Beskjænmet ei; det har jeg aldrig sagt;
 Vor Giæsteven vi ei fortørne ville.
 For Kongens Slegfred tidt har Helten Agt,
 Mangt Kongebarn blev født ham af en Frille.
 Desuden har dig ogsaa Kraka bragt
 I Hallen Glæde, med sit sieldne Snille.
 Men bedre, Konning Regnar, er dog bedre:
 Glem ei, du stammer ned fra store Fædre!

Et Trællebarn til Dronning, var dog stemt! —
 Hvo, raabte Regnar, tor dig Slicht fortælle?
 Du har dog, Konning Eisten, ikke glemt:
 Tidt sælges Heltesanger os som Trælle.
 Og mangen Bonde, stærkt af Nøden klemt,
 Som altfor mange Born alt monne tælle,
 Udsatte Sit; — det blev af Trællen fundet,
 Blev hans, — og Odelsbyrden var forsvundet.

Dermed han reiste sig, han Assled tog,
 Men ikke rakte de hinanden Haanden.
 Nu ogsaa Konning Eistens Hierte slog
 Forbitret, og han opbragt var i Alanden.
 Han i sit Haab om Regnar sig bedrog,
 Saaledes brat sig reiste Tvedragtsvaanden.
 Jeg bød min Datter ham, mig kier som Livet,
 Og Kurven stolt har Regnar hende givet!

Tilbage reiste Regnar, stum af Harm,
 Og satte sig i Hal i gamle Søde;
 Men Krakas Spøg og Sonnesfakkens Larm
 Tilbagebragte ham ei gamle Glæde.
 Hun slynged om hans Hals sin Liliearm:
 Tal til mig, Regnar! eller jeg maa græde.
 Hvad er der hændt dig? — Intet! — Saa betving
 Din Harm! Hvad siger Eisten? — Ingenting! —

Du vil ei melde mig, hvad han har sagt?
 Belan! saa maa jeg selv dig det vel sige:
 Han dadled dig, fordi du havde bragt
 Saa ringe Dronning til saa stolt et Rige;
 Sin Datter bød han dig: det var hans Agt,
 Du dine Sommers Moder skulde svige;
 Men du blev tro, hvad alt jeg forud vidste,
 Og det sikl Venskabsbaandet til at brioste.

Forundret Konning Regnar hørte paa
 Sin Hustrus Ord. Hvo har dig det berettet?
 Hun svad: Mon ikke du i Binduet saae
 Tre Fugle, da du med Kong Eisten trætted?
 De sloi til mig igennem Luften blaa:
 En sort, en hvid, den tredie farvespættet.
 Den sorte hist endnu i Treæt sidder;
 Og jeg har lagt mig efter Fugleqvædder.

Men græm dig længer ei, min Herre prud!
 Thi viid: din Hustru passer sig til Manden;
 Og du har ikke valgt en ringe Brud
 Af Terneslagten eller Treellestanten.
 Paa Lindesnæs jeg gik i Blæst og Slud,
 Og maatte vogte Gieder vel ved Stranden;
 Men Kvinden, Gubben der, som heit jeg hader,
 Var ikke Moder mig, saalidt som Fader.

Min Fader var en stor og mægtig Helt
 Ved Rhinens Bred, vel kiendt af Svensk og Dane;
 Thi Rygtet til Mælar og danske Belt
 Udbredte sig om Sigurd Tofnersbane.
 Som Skoldmssov min Moder tidt i Telt;
 Men dette Navn — det kunde du ei ane;
 Dog ofte vil med Noes det nævnes atten
 Af Sagas Mund: Brynhilde, Budles Datter.

Vent ei af mig en lang Fortælling om
 Forsædres Daad! slukt er mig denne Sterne.
 Jeg var et lidet Barn, da hid jeg kom,
 Med Heimer i hans Harpe fra det Fierne;
 Men hvad jeg mindes, hvad jeg ved derom,
 Det, kære Husbond, jeg fortæller gierne:
 Min Faders Naon var Sigurd Fosnersbane,
 Han Dragen vog, sin Hest han kaldte Grane.

I Frakland kom han til et Field engang,
 Hvor heit han Ilden saae mod Himlen flamme;
 Men Ild ei gjorde Sigurd Veien trang;
 Ild, Vand og Jord, var Get ham og det Samme.
 Paa Hesten han sig over Luen svang;
 Saa lidt som Sleipners, var dens Fodder tamme.
 I øden Borg han driftigt sig mon vove,
 Der saae han brynielædt en Skoldmø sove.

Han Skoldet tog, som trykte hendes Arm,
 Da vaagned hun, som af en Trolddomsdvale.
 Hun takked ham, som endte hendes Harm,
 Og bed ham strax til Giæst i sine Sale.
 For Heltens Skionhed soulmed hendes Barm,
 For hendes hans; han herte hende tale:
 Jeg er Valkyrie, mig Odin straffed;
 En Kæmpe, han forhadt, jeg Seiren skaffed.

I trenede Netter blev Kong Sigurd der.
 Vel Sagnet gif, at mellem ham og hende
 Paa Bolsteret var lagt et draget Sværd;
 Men, Regnar, ærligt maa jeg dig hænde:
 Din Aslaug blev en Frugt af denne Færd.
 Bort reiste Sigurd, sogte sine Svende.
 Min Fodsel dulges, skulde blot forties,
 Til Sigurd og Brÿnhilde kunde vies.

Men da han siden til Kong Giuke drog,
 Og saae hans Datter, Moderen Grimhilde
 Min bolde Fader med en Sovntorn slog,
 For hans Grindring plat ham at forspilde.
 Min Moder ikke trolos han bedrog;
 I Trylledunst mon Hexen Sindet hilde.
 Nu fulgte Sigurd atter Lyst og Lune,
 Til Hustru tog han Datteren Gudrune.

Brynhilde sad igien paa fierne Slot,
 Af Luer krandset, uden Egtemage,
 Og taalte rolig første Brudgoms Spot,
 For stolt til ynkelig sig at beklage.
 Skal om en Beiler end hun tykkes godt,
 Maa han ei frygte Flammerne, som brage;
 Ei true maa ham Ilden eller smerte,
 Kun giennem den gaaer Vei til hendes Hierte.

Gudrunes Broder har til Færden Lyst,
 Men har dog ikke Mod til den at prove.
 Da siger Sigurd til ung Gunnars Trost:
 Jeg følger dig, vi vil ei længe tøve.
 Jeg møder Ilden med et modigt Bryst,
 Skjøndt man har sagt: Ild skräcker selv en Love.
 Jeg, Gunnar, i din Skikkelse vil handle;
 Din Moder maa mig først til dig forvandle.

Jeg veed, hun kan; troldhndig er hun jo.
 Som Gunnar vil jeg for Brynhilde træde.
 Jeg trodser Ilden, vinder hendes Tro,
 Og, Broder, du dig skal ved Seiren glæde.
 Thi atter hjemme her i Giukes Bo,
 Som Sigurd finder jeg mit gamle Sæde.
 Jeg atter Sigurd er, du Gunnar atter.
 Min Liv er Gudrun, din er Budles Datter.

Og saadan gif det, saadan Sigurd vandt
 Til Gunnar, Svogeren, sin egen Qvinde;
 I Gunnarslarven han Brynhilde fandt,
 Og hun sig lod af samme Trolddom blinde.
 Med Gunnar hun som Hustru sig forbant,
 Og Sigurd hende kaldte Svigerinde.
 Hvordan dem Elskov havde før forbundet,
 Det var en Drem, som ganske var forsvundet.

Men Grimhild, Hexen, har sin Datter sagt,
 Hvordan engang hun Sigurd har bedaaret;
 Hvordan Gudrunes Mand har Gunnar bragt
 Sin egen Brud; glemt, inden endt var Aaret;
 At ham, med Gunnars Nasja, Gunnars Dragt,
 Har Hesten Grane giennem Ilden baaret;
 At reent Grimhilde slørte dem Forstanden,
 Saa Sigurd, Brynhild havde glemt hinanden.

Engang da begge Dronningerne gif
 Til Floden ned, før fine Lin at twette,
 Som end i Landet var en gammel Skif,
 Om Stedet, hvor de stod, de kom i Trætte;
 Hver vilde staae, hvor frist hun Bolger sik,
 Bredt om hinandens Rang de gif trette.
 Du, raabte Gudrun, maatte Sigurd miste
 For min Skyld; jeg staær her ei som den Sidste!

Men knap har Gudrun talt, før Rosen foer
 Af Brynhilds Kind, dog strax igien den brændte.
 Besindelsen igien, ved Gudrunes Ord,
 Hun sik, Hukommelsen tilbagevendte.
 At Sigurd hende sveeg, hun sikkert troer;
 Hun twivler ei derom, han hende kiendte.
 Ved denne Kiv Ulhken blev opdaget,
 Og Hævn og Myrden fulgte Torden slaget.

Bil'dt raste Vreden i Brynhildes Bryst,
 Hun elskte Sigurd høit, hun høit ham haded.
 Hans Elskov før var hendes bedste Lyst;
 Nu vil hun see hans Liig i Blodet badet.
 Et stakket Foraar, en elendig Høst!
 Bleg rakte hun sin Frænde Sverdebladet:
 Tag dette Staal, stød det i Sigurds Herte!
 Med Smerten lindres kun Brynhildes Smerte.

Og med det samme Stoal, som Sigurd vog,
 Hun traf sig selv, da Heltens Liig hun kiender.
 Derpaa sit Guld hun af sit Giemme tog,
 Og deelte det imellem sine Frænder.
 Blodfarvet Telt man over hende slog;
 Men da paa Baaret Sigurds Legem brænder,
 Halvdød hun stiger op, stærkt rinder Blodet;
 Dog først med Livet selv hun taber Modet.

I denne Nod den gode Heimer Skiald,
 Til hvem jeg var betroet som ganske lidens,
 Som gierne vilde redde mig for Fal'd,
 Da det saa voldsomt gik i Kempestriden;
 Som aldrig nærmid sig Grimhildes Hal,
 Men haded hendes Ondskab, hendes Bid'en;
 Han monne sig en Harpe sammenlime,
 Hvor Glutton laa, som Blomsten i sin Kime.

Sangbunden tonred han dertil saa stor, —
 Han var en Smed, hvis Klogt ei havde Lige, —
 At deri lægges kan det spæde Noer,
 Og deri giemte han mig lille Pige.
 Der, som en Fugl, jeg sik mit Vand, mit Foer;
 Han spilled for mig, naar jeg vilde skrige;
 Paa Ryggen Skialden bar mig bort i Sarpen,
 Og drog til Nord; hans Frænder boe ved Sarpen.

Han kom til Lindesnæs, han steg i Land;
 Men, fremmed der, omkring han maatte lede;
 Da traf han paa en skummel, høslig Mand,
 Som boede med sin Bir paa Spangarhede.
 Sin Hemmelighed ei han dølge kan;
 Han tog mig lille Dyr ud af min Nede.
 Det var et Syn, som Hiertier kunde smelte,
 Til Ynk og Hielp, i Guder og i Helte.

Men Ali var af Guderne forladt,
 Den grumme Røver sig i Blodet bader;
 Han slog ihiel ham i den første Nat,
 Og plydred Liget af min Fostersader.
 Mig ogsaa Kniven var paa Struben sat;
 Da redder Grima mig, hun Barnet mader.
 Hun sulted mig dog tidt, mig Hug har givet;
 Men Den, som frelste mig, jeg skienkte Livet.

Nu maatte jeg fra spæde Barndoms Aar, —
 En stærk og ganse vækker Slut forresten, —
 Alt vogte Grimas Gieder, Lan og Faar.
 En Sly paa Gimlen foer engang i Blæsten;
 Men pludselig den over Stranden staer.
 Det var en Qvindeskikkelse paa Heisten;
 Steg af i Lusten, Hielmen havde Binger;
 Paa Marken hun sig ned til Barnet svinger.

Jeg er din Moder, du Brynhilde seer,
 Sigurd din Fader var, jeg Budles Datter.
 Nu vredes Odin ikke paa mig meer;
 Valkyrie blev jeg efter Doden atter.
 Til Valhal sender jeg ham Helte fleer.
 Dog Guddomslivet Barnet ikke fatter;
 Men bryde skal jeg dig din Trællesenke;
 Jeg Skionhed, Magt, min Datter! dig vil skienke.

Gi Storm skal blæse dine Hænder blaae,
 Gi Kuld dig rhynke, Sol dig ei skal brune;
 Beskyttet du paa Næsset her skal gaae,
 Som sad du i dit Tomfrubuur, det lune;
 Paa Fuglens Noidren skal du dig forstaae.
 Din Moder læser Evighedens Rune!
 En sion og mægtig Drot til dig skal heile,
 Som Brud du skal med ham fra Stranden seile.

Farvel! og græd ei over Modersavn,
 Min Aslaug! Kraka hedder du jo ikke.
 Saa tog Valkyrien mig i sin Favn,
 Saae paa mig med usigelige Blitze:
 Naar hist du sidder nu i fremmed Havn,
 Og feirer Høtid, hylde Dronningstikke,
 Og naar du dette Sagn din Drot fortæller; —
 Hvis han dig ikke troede, taug du heller.

Men til Beviis paa, du har Sandhed sagt,
 Saa lad ham vide, naar han fritter noie:
 Den næste Son, du faaer til Verden bragt,
 Ham skal du kalde: Sigurd Orm i Die.
 Sligt Tegn jeg har i Drengens Die lagt;
 Det tyder paa hans Herkomst, paa den heie.
 Thi Regnars Son han vorde skal som Dane,
 Men Datterson af Sigurd Fofnersbane.

Saa talde Aslaug, og hun talde sandt;
 Hun fødte Drengen, og blev ikke bange,
 Da i hans Die, stort og blaat, hun sandt
 En lille mørkebrun og buigtet Slange.
 Sigurd sin Faders Heltehierte vandt,
 Og Moderhiertet strax han monne fange.
 I Kampen blev han Helt, den stærke, vilde, —
 Og hans Valkyrie — det var Brynhilde!

Da Negnar ham en Ring forære vil,
 I Navnæfste, bød ham Gyldenkrandsen,
 Da vendte Drengen trodsig Ryggen til,
 Og greb paa Børneviis ei efter Glandsen.
 Tidt mored Negnar sig med dette Spil;
 I Drengen han beundred tidlig Sandsen.
 Min Bir, han raabte: du til Verden bragte
 En dristig Helt, som Guldet vil foragte.

Erik og Agnar.

Snart Krigen udbred
 Mellem Danmark, Sver'g.
 Saadan udvoxer følt
 Til Trold en Dverg;
 Af den Tveddragtsrod,
 Som en Kiv kun var først,
 Spired Sværdslagstorm
 Og blodige Tørst.

Og de rusted sig stærkt,
 Med hinanden i Twist,
 Konning Regnar her,
 Konning Eisten hist.
 Og, som Hrolf engang
 Med Ræmperne bold,
 Bragte Regnar sin Hær
 Til Fyrisvold.

Og hans Sonner var med;
 Mellem dem var der to,
 Som i vældigste Kamp
 Bestandig loe;
 De var Twillinger født;
 Og, som Bladet ved Blad,
 Gen den Anden saa lig;
 Man ei skiller dem ad.

Og som Legemet ligt,
 Fra Isse til Hæl,
 Saa var Brodrenes Siel
 En eneste Siel.
 Hvad der følt var og tænkt
 Af Agnars Sind,
 Det, paa selv samme Biis,
 Haldt Erik ind.

Og saa voxte de til
 Udi Leireskov;
 Spiste sammen af Fad,
 Og tilsammen desov;
 Skued sammen i Øvæld
 Huldmåanens Blod,
 Svømmed sammen i Hav,
 Naar Sol opstod.

Da de ældre blev,
 Saae de sammen en Mø,
 Der var deiligt og blid,
 Paa Siellands Øe;
 De forelskede blev,
 Nidkiære dog ei. —
 Vi kan sammen ei gaae
 Ad Elskovs Bei.

Thi hvad Gen har kær,
 Faaer den Anden jo kær;
 Og en eneste Biis
 Kan ei øgtes af Hver.
 Det kun bragte Fordærvt,
 Det kun skiller os ad.
 Slig Kærsligheds Frugt
 Blev Broderhad.

Eftrov farvel!
 Jeg betaler dig ei
 Med Broderforliis.
 Kom, Thor! for Frei.
 Og saa vendte de bort
 Fra den Mo deres Sind,
 Og kyssed hinanden
 Paa Broderkind.

Og da Kriegen udbroed,
 Med Brhnier blaae,
 Og med Hielmene blaae,
 Man i Marken dem saae.
 Og de lysbrune Haar
 Fra Hielmene fled,
 Og i Dinenes Ild
 Stod Skrael og Død.

En Blanding saa sør
 Af Regnars Mod,
 Og af Thoras Siel
 I Dinenes stod.
 De gik siungende frem,
 I Ungdomskraft,
 Med Sværd og med Skjold
 Og med Landskraft.

I Kong Eistens Hær
 Var en ræsende Thyr,
 Som var helliget Thor
 Og Asathr.
 Hvor den kom med sit Horn
 Den Helstene traf.
 Begge Brødrene vil
 Bringe Thren Straf.

Steds brølte den høit,
 I Marken det gialdt;
 Og Sebelia den
 Blev af Eisten koldt.
 Erik mødte den først;
 Men giennemtrængt
 Af dens Horn, blev hans Liig
 I Marken slængt.

Da nu Agnar sin Bens
 Dødssticbne saae,
 Han ei kæmpede meer,
 Men stille mon staae.
 Og med Arm overfors
 Det brølende Dyr
 Han vented og quad:
 Stod nu kun, Thyr!

Hvad Erik er hændt,
 Mig hændes maa.
 Men den studsende Thyr
 Lod Hælten staae;
 Thi han lignte det Liig,
 Der var nys fastet hen,
 Saa Sebelia troer,
 Det er Agnar igien.

At sig Liget har reist,
 Hin Kamp at fornhe;
 Thi vendte den Ryg
 Og i Skræk monne flye.
 Men da Slaget var endt,
 Meer Agnar ei slog, —
 Man den drømmende Helt
 Til Fange tog.

Og for Eisten bragt,
 Lod Konningens Ord:
 Hugprudeste Svend!
 En Lyft for Thor,
 Dig skænkes dit Liv.
 Det til Fremtid bevar!
 Men roligt og stolt
 Bar Agnars Svar.

Min Broder er død,
 Fostbroder mig;
 Hidbringer fra Mark
 Ung Eriks Liig!
 Han blev stanget ihiel.
 Jeg som han var kæl;
 Men din Nidingethyr
 Løb bort af Skæl.

Hvad Erik er hændt,
 Mig hændes maa.
 Lad da Helte med Spyd
 I Marken staae!
 Bringer hid hans Liig,
 Mig faste paa Staal!
 Jeg drifker med ham
 Den bedste Skaal.

Man Eriks Liig
 I Marken ei fandt;
 Men Agnars Blod
 Fra Spydene randt.
 Da blev Himlen mørk,
 Man Regnbuen saae;
 Og paa Kerren sad Thor
 Med Hamren blaa.

Og en deilige Alf
Til Jorden foer;
Det var Eriks Land,
Nedsendt fra Thor.
Alle Kæmper grandt
Ham i Lusten saae;
Han til Agnar kom,
Som paa Sphdene laa.

Og han kussed hans Mund,
Og han tog ham i Favn.
Da fra Hærene hoit
Med Heltenes Navn!
Da man saae dem i Luft,
Hver sterk og stor,
Paa den lynende Vogn,
Hos Asathor.

Ivar Beenlose.

Næste Dag paa Thrysbold gientog man Slaget.
Eisten med har Thren taget;
Af dens Braal man hørte Braget.

Dobbelt stærkt og græseligt idag den brølte.
Ei de Danskes Mod den kielte;
End ei Virkningen de folte.

Threns vilde Hyl forrykte dem Forstanden.
Manden vender sig mod Manden,
Danske slaae ihiel hinanden.

Ivar byder Hæren ei forsagt at vige;
I et fælles Raab tillige
Threns Hyl at overskrige.

Ivar paa sin Baar sin Bue tog i Hænder,
Sigtet han mod Thren vender,
Pilen den i Panden sender.

Buens Træ som Staalet klang, da Pilen iled;
Ivar, da den dybt sig kiled,
Tro fra sine Stænger smiled.

Snart Sebilia stod af Blodet ganske blindet;
 Da forryktes dem ei Sindet;
 Diet saae, da faldt dem Bindet.

Fienden viger brat for skarpe Sværd tilbage.
 Thren kan ei meer, som Drage,
 Trællebrølene gientage.

Dog til Flugt endnu den ikke lod sig tvinge.
 Ivar, paa sin Heltevinge,
 Lod til Brøleren sig bringe.

Kaster mig, han raabte hosit fra Baar, paa Dyret!
 Den, som Pilens Flugt har styret,
 Knæller Ryggen i Uhret.

Som et Barn saa let han sad paa Baarens Grene;
 Men saa tung som Fieldets Stene,
 Brod han alle Threns Bene.

Da var Slaget endt, og da var Seiren vundet;
 Eisten havde Døden fundet,
 Regnars Børn ei havde blundet.

Gnister foer fra Blikket; Sigurd Orm i Die
 Maabte: Maar det droftes nsie,
 Maa vi os for Ivar boie!

Krøblingen idag tilkommer høiest Ere;
 Uopnaaet han vilde være,
 Hvis hans Been ham kunde bære.

Tak for Ivars Lamhed maae vi Guder sige;
 Ellers blev i Danmarks Rige
 Knap en Kongeson hans Lige!

Ivar meldte: From du ham paa kinden klapper,
 For din Broder var saa tapper,
 Mens du ham i Dret napper.

Vogt dig! du, som daglig nu til Kæmpe vorer,
 Men som end ei stanger Øxer, —
 Dieslangen ogsaa vorer!

Dienstkalkhed for en Helt kun lidet duer.
 Den er taabelig, som Fluer
 Blot i Elephanter skuer.

Hæren hørte Drottens Røst og slog paa Skiolde:
 Alle vi med Ivar holde;
 Viis i Fred, i Kamp den Bolde!

Sigurd bød Forsoningshaand, den unge Vilde:
 Gi du skal din Viisdom spilde!
 Det var ikke meent saa ilde!

Haslidalen.

At vandre mod Syden, som Rigernes Stifter,
 Med stærke Bedrifter
 Udmærke sin Vandring,
 Og tvinge det sydlige Land til Forandring,
 Det havde Normanner for Slik;
 Og Regnarsonnerne gif.

Dem Faderen gierne lod drage mod Syden;
 Hvor Skoldenes Bryden,
 Hvor Pandernes Kloven
 Paa Kraften fra Nord gav forfærdeligt Prøven.
 Men Bragi, som styrker til Mod,
 Neddyppe ei Harpen i Blod.

Han dweler ei længe ved myldrende Skarer
 Af stærke Barbarer,
 Med Modet i Eie,
 Der brugte de sydlige Floder som Veie,
 Og hvor de med Sværdet drog frem,
 Snart gjorde sig Landet til Hjem.

Om Stæder, om Byer, om Klostre, der brændtes,
 Om Dwinder der sliendtes,
 Om Helte der dræbtes,
 Om Oldinge, Born, der i Fangenskab slæbtes,
 Om Blodtørsten tier min Sang,
 For den har ei Strengene Klang.

Og Kæmperne her var ei storligen bedre;
 Som vældige Fædre
 De Landene sogte;
 Med Noden og Døden og Faren de spøgte;
 Bestenkte med Fiendernes Blod,
 De priste blot seirende Mod.

Da traf dem et Ry, som dem ei kunde more:
 Karl Keiser, den Store,
 Som mægtig mon stræbe,
 Forbitret femtusinde Saxer lod dræbe.
 Blodstedet just kom de forbi,
 Paa Thyringer-Skovenes Sti.

Til Kamp imod Karl de sig følte for svage;
 Da blevde de spage;
 De hørte paa Præsten,
 Som præked i Skoven, i Regnen og Blæsten,
 For omvendte saxiske Blok,
 Som sadde paa Stenenes Blok.

Nu Dansken omringes af Frankernes Skare.
 Fra truende Fare
 Dem fresser en Ridder;
 Paa sneehvide Ganger han stolteligt sidder;
 Hans Hjelm og hans Skjold er forgholdt;
 Knap Ungdommens Nar har han syldt.

Gan hører dem tale, — da lytter han noie,
 Da Taaren i Die
 Ham pludseligt tindrer;
 Sin tidlige Barndom sig Hælten erindrer.
 Han raaber: Angriber dem ei!
 Lad Dansken bortdrage sin Vei.

Da undrer sig Ivar, til Ridderen siger:
 I fremmede Riger
 En Ven vi har funden.
 Maaskee du med Danmark alt før var forbunden?
 Thi Sproget, det taler jo du.
 Ja, sulked den Ridder, — endnu!

Men spørg mig ei mere, lad af med din Fristen!
 Thi jeg er en Christen,
 I Hedninger ere;
 Forskiellig vor Tro og vor Drot og vor Gre.
 Jeg kæmpe mod Hedninger maa;
 Men Eder skal Franken ei slaae.

Saa sporer han ivrigt sin Hest og forsvinder,
 Med glødende Kinder,
 Med viftende Handiske.
 Hvo er dog den fremmede Helt? Holger Danske!
 Han tiener i Keiserens Hær,
 Men løfter mod Dansken ei Sværd.

Nu droge de fort giennem Landene vide;
 Dem lyster at stride,
 Dog ikke ved Rhinen;
 Thi vante til Ølet foragte de Vinen.
 Mod Bierget gif Vandringen snel;
 De standsed ved Sveitsernes Field.

Ei funde de Fieldets Indbhægge dorste.
 De Svenske, de Norske
 See Klipper og Vandet;
 Dem thøkkes, sig bragte til Fædrenelandet.
 Kun Skoven ved Fieldenes Rød
 Meer frødig og blomstrende stod.

Og da de nu komme til Hasli, til Dalen,
 Da hørte de Talen,
 Og den var ei fremmed;
 Da syntes dem alle, de droge til Hjemmet.
 Her Sproget i Fieldenes Gang
 Som Sproget i Norden dem klang.

Beslægtede Gothen, hvis vandrende Fædre
 Her funde det bedre,
 Da Hungeren trued;
 Udvandrede Landsmand i Hrden de skued.
 Men Hrden ei Kampen forstaer;
 Hans Ko nu paa Fieldene gaaer.

Og dersor dem Drotten fra Borgens mishandler,
 Hovmodig forvandler
 Til Trælle dem næsten;
 Thi daglig hans Knægt var i Hytterne Giesten,
 Og temte dem Bøtten, og lo,
 Naar Hrden har malket sin Ko:

Det hørte Kong Negrars fortornede Sønner:
 Jeg Giestfrihed lønner,
 Med Hjælp for den Svage!
 Hans Borg vi med stormende Haand skal indtage.
 Nu Hrde, med nordiske Skæg,
 Hent Fædrenes Breide fra Bæg!

Saa stormed de Borgen, og Lykken sig vendte;
 Thi Hyrderne brændte
 De biælkede Mure.

De Fædrenes Sværdet paa Panderne skure.
 Snart Bisll har fundet sin Død;
 Kong Ivar med Buen ham skjod.

Da Ivar fra Trældom har Dalen befriet, —
 Vist aldrig fortjet
 Det Sagn burde være;

Da saae han, til Nordens og Sveitsernes Ære,
 Saa herligt i Drømmen et Thn,
 Mens Natten opklartes af Lhn.

En Helt med sin Son og en Hyrde med Drengen,
 Han skued fra Sengen,
 Han begge dem loved:
 Thi Eblerne skjod de fra Børnenes Hoved.
 Han læste fra, Saga, dit Skjold:
 Med Hierterne trods'er man Bold!

Saa reiste de Helte, ved Skoldenes Lyden,
 Mod biergede Syden,
 Men fast som iblinde;
 Og Staden for Stæderne: Rom vil de vinde.
 Dog Veien did kiende de ei;
 Hvo viser dog Heltene Bei?

Da traf de paa Stien en udlevet Gubbe,
 Som hvilte paa Stubbe,
 Med Staven i Haanden.
 Dybt Veiret han drog for at komme til Manden;
 Thi vandret han havde saa langt,
 Og Brystet i Gubben var trangt.

De spurgte: Hvor kommer du fra? Men han sagde:
 Tilbage jeg lagde
 Utallige Mile.
 Jeg kommer fra Rom, hvor nu hen I vil ile. —
 Saa siig, da fra Staden du kom,
 Hvor langt har endnu vi til Rom?

Da viste han Skoe dem, med Jernet beslaet:
 Med dem er der gaaet!
 Jeg maatte mig skynde.
 See Jernene kun, hvor forslidte, hvor thynde!
 Det Par, som paa Ryggen du seer,
 Gi duer til Vandringen meer.

Da Heltene hørte den selsomme Klage,
 De droge tilbage;
 For langt var dem Toget.
 Men, Rom! du blev frelst af en Gubbe saa kroget.
 For helsomme List og Forstand,
 Man roste den vandrende Mand.

Men Gubben sig atter paa Reisen begiver;
 Ham intet opliver,
 Ham intet kan glæde;
 I Skoven om Natten man hører ham græde.
 Fra Torsal han vandred, fra Rom; —
 Til Dommedag flakker han om!

Afskeden.

Jeg kieder mig i Fredens Færd,
Aslaug, Aslaug!
Det klinger i mit gode Sværd,
Som hist paa Væggen hænger.

Jeg hører ikke Sværdets Klang,
Regnar, Regnar!
Naar Kraka før for Kongen sang,
Klang Sværdet ikke længer.

Din Sang mig aldrig hjemme holdt,
Aslaug, Aslaug!
End er ei Hjertebloodet holdt;
Jeg kan Bedrifster øve.

Mig synes, at en Drot som du,
Regnar, Regnar!
Vel funde sidde roligt nu;
Dit Mod har staet Prøve.

Som Drnen hifst, det Modet gaaer,
Aslaug, Aslaug!

I mense den lever, Bingen slaaer
Den over Fieldets Toppe.

Teg nægter ei, du est en Drn,
Regnar, Regnar!
Men Drnen nu har faaet Børn,
Som vel for den er oppe.

De skal ei overslyve mig,
Aslaug, Aslaug!
Af dem du est forsængelig;
Hver er din Kæledæggel!

Saa siig mig da, hvad du har for,
Regnar, Regnar!
Du veed, din Fryd var stedse Vor,
Vi nød den sammen begge.

Til Bretland jeg ned Hæren gaaer,
Aslaug, Aslaug!
Og der jeg Konning Ella slaaer,
Hans Kongespir jeg knækker.

Men her jeg ingen Flaade seer,
Regnar, Regnar!
Hvad har du vel i Fiorden meer,
End twende store Snekker?

Paa dem jeg bringer stærke Flot,
Aslaug, Aslaug!
To store Skibe, det er nok;
Teg kan de smaae ei lide.

Men Flere der dog være maa,
Regnar, Regnar!
Ifald du vil din Fiende slae,
Dg mandigt mod ham stride.

Jeg prøve vil et Eventhr,
Aslaug, Aslaug!
Som aldrig sig igien fornher;
Derom skal Skialde qvæde.

Jeg holder dig dog ei derfra,
Regnar, Regnar!
Belan, min Ben! udrust dig da.
Jeg hindrer ei din Glæde.

Jeg tager med mit gode Sphd,
Aslaug, Aslaug!
Det viste mig sin Kraft og Dyd,
Da Thoras Orm jeg giæsted.

Tag ogsaa denne Silkesærk,
Regnar, Regnar!
Med ghylde Som, ssion Thoras Værk,
Hvormed du Kraka fæsted.

Hvad skal jeg med den fine Væv?
Aslaug, Aslaug!
Du veed, at ingen Kæmpe giev
Kom uden Skiold til Maaleet.

Den viet er i Maanestkin,
Regnar, Regnar!
Af Ulferne til Seiren ind,
Beskytter meer end Staaleet.

Farvel! til Bretland nu jeg gaaer,
Aslaug, Aslaug!
Snart atter Regnar see du faaer,
Han skal i Kamp ei segne.

Jeg græder ikke ved dit Savn,
Regnar, Regnar!
Isald du blegner, vil dit Navn
Dog ikke med dig blegne.

Regnars Død.

Komming Regnar seiler fra Isefjord,
Hans dierveste Mænd var med ombord;
Men ei med prægtige Pandersærk
Uddroge de til det stolte Værk;
Som Kongen, da Thoras Orm han vog,
De klædt var i Trsier og lange Brog.

Vellystig er Britten, feig og blød,
Og let ham bringe vi bratte Død;
Men ikke sin Fiende kiende han skal,
Før han er regnet i Trælles Tal.
Snart Ellas Magt er os underlagt;
Det er, som i Mosen en Sneppejagt.

Saa drage de fort med frækne Mod;
Men Leireskoven saa skummel stod,
Og rysted paa Hov'det i Morgenstund;
Gi qviddred der Jugl, fun gisøde der Hund;
Og Solen i Ansigtet var blodrød,
Som om den det trodsige Værk fortrod.

Og da de komme paa Dybet ud,
 Gi fulgte dem Niord, den muntre Gud;
 Gi blæste han stolt i de svulmende Seil;
 Men Regnars Die saae ikke feil:
 Med skaldet Isse, med skielende Blik,
 Fru Nan ham imøde paa Bolgen gif.

Hun vinkte Skade, som kom paa sin Hest
 Med flagrende Man, det var Østens Blæst.
 Og Snekkernes Master hun overreed;
 Som Vinde de brast i Bolgerne ned.
 Med Nød og Neppe blev Mandskabet frelst;
 Og det saae Skade dennegang helst.

Konning Regnar var sig en Sømand god,
 Som sig paa Bolger og Blæst forstod:
 Med Roret han kæmped i skummende Vand,
 Saa Braget løb op paa det bløde Sand.
 Han undgik Brændingen, Klippens Kant;
 De Andre Døden i Dybet fandt.

Hvi slugte dog Bolgen Regnar ei?
 Hvi kæmped han sig til sin Smertes Vei?
 Hvi fandt han i stormende, hylende Hav
 Dog ei den prægtige Kæmpegrav,
 Der hvælver sig over utallige Been,
 Stærk, som den var bygget af Kampesteen!

Da meldte til Kæmperne Sigurds Son:
 Min Driftighed faaer sin fortiente Lon;
 Men om vi paa Bretlands, Siellands De
 Nu dser, — eengang skal vi alle dse.
 For driftigt maastee var mit Eventyr;
 Dog Regnars Død skal vorde dem dyr.

Svad er det saa meer? I Aften vi skal
 Hos Odin sidde tilsammen i Hal;
 Og Skinkesliver, paa Brillerne lagt,
 Har selv Valkyrien Helten bragt;
 I Gaarden vi ned som Einheriar gaae,
 Og dræbte, fra Døden igien opstaae.

Men hvad jeg helligt beder jer om:
 Forraader mig ei, hvorsfra jeg kom.
 Ei nævner for Britten Leires Havn!
 Og nævner mig ikke ved mit Navn!
 Thiel maaskee kan mig Ella slaae;
 Mit Navn han dog ei skal at vide faae.

Det var vel dristigt, oprigtigt talt,
 Min Hustru meente, det var for galt,
 At troe, jeg med saaliden en Magt
 Sik Ellas Vælde mig underlagt.
 Jeg burde lyttet til Aslaugs Raad!
 Dog aldrig Regnar fortrod sin Daad.

Hvis ei var tabt den anden Dromund,
 Var den ei sunken til Hawsens Bund;
 Ifald den hele medtagne Magt
 Jeg havde til Engellands Kyster bragt;
 Jeg frhgted ei Ella meer med sin Hær,
 End Manden af Kiærringen et Mundsvær.

Han speider altid ved Strandens Folk,
 Om Esping kommer og mindste Holk;
 Hvis med en Flaade jeg see mig lod,
 Sin Fare Nidingen strax forstod.
 Thi kom jeg med List; det gif Listen slet;
 Nu fanger han mig i mit eget Næt.

Han nærmer sig alt med sin Hær paa Strand,
 Saa lader os kæmpe til sidste Mand!
 Og mandigt streden de Helte fra Nord
 Mod Britternes Flok, tidobbelst saa stor;
 Saa sank de til sidst, som Stiernen dør,
 Naar Skher den dække med Daageslor.

Konning Regnar ei tilbage sig holdt,
 Var fremst i Rækkerne, høi og stolt.
 Han bar ei Brynie; men god og stærk
 Var under Kosten hans Silkesærk,
 Som Aslaug selv havde viet ham ind,
 Med Skovens Ulfer i Maanestkin.

Derfor udøstes ei Regnars Blod,
 Endskjondt han forrest i Rækken stod.
 Ham Døden har i Slagtingen glemt;
 Da blev han mellem Skoldene klemt,
 I tunge Lænker for Ella bragt,
 Som feigt misbrugte sin Overmagt.

Hvo est du? spurgte Kongen ham nu;
 Hvad søger paa Bretlands Ryster du?
 Ham svared Regnar: Jeg drog med en Drot,
 En Viking, der tyktes om Striden godt.
 Og jeg beklager hans Heltesfald!
 Forresten er jeg Kong Regnars Skiald.

Hvad? synsed Ella ved Regnars Ord;
 I Ansigtet op ham Blodet foer;
 Min arrigste Fiende du tiener fræk?
 Ja, svared Regnar, jeg var saa kæk.
 Han Manges Fiende var meer end din;
 Er ei din Ven han, saa er han min.

Sa, sloeber til Ormetaarnet ham hen!
 Skreg Ella bleg fortørnet igien.
 Jeg gaaer, quad Regnar, villig afsted;
 Lad blot mig tage min Sarpe med!
 Den ligger hist i det knuste Vrag;
 Mig Regnar den gav paa min Fødselsdag!

Din Dødsdag den indvie med Klang,
 Ved den du siunge din Svanesang! —
 Og roligt Regnar svared ham: Vel!
 Gi bringer din Orm mig dog til Hel.
 Thi, hvis din Trudsel jeg ret forstaaer,
 Til Taarnet jeg nu og til Døden gaaer.

Konning Ella kalder sin Foged i Løn,
 Og siger til ham: Min kære Søn!
 (Thi saare godt han sin Bøddel led,
 Der var mellem dem Fortrolighed,) —
 Min Søn! fra Frygten du mig befrie!
 Du har dog istand din Hønsesti?

Bed Hønsestien Kong Ella forstod
 Et mægtigt Taarn, som han mure lod;
 Og Hønsene, som man deri sik at see,
 Var spraglede giftige Slanger tre,
 Som giemtes der under Jernets Rist,
 Til Fangernes Pinsel og Hiertebriist.

Ham svared med Grin den skumle Mand:
 Jo, Hønsestien er godt. istand! —
 Saa tag da nu Fangen med dig derned;
 Men Radbert, brug din Forsigtighed!
 Gi Ormene strax ham bide maae,
 Af Angest først maa ham Hiertet slaae.

Og skjult bag Sullet paa Taarnets Muur,
 Opmerksom ligge du da paa Muur,
 At høre, hvad han i Nøden har talt,
 Før Dødens Isnen har Liget svælt.
 Læg Mærke vel til hans Svanesang!
 Jeg nøgter dig ikke, min Barm er træng.

Paa dig, Ven Radbert, stoler jeg trægt.
 Jeg nøgter dig ikke, jeg har en Frygt,
 At Manden, som nu i Taarnet skal døe,
 Er Komming Regnar fra Sicellands Øe. —
 Jeg kiender ei Fangen; dog han seer ud
 Ei som en Fange, men som en Gud.

Hvis det er Regnar, da Maade ham giv!
 Thi uskatteerligt er mig hans Liv.
 I evigt Fængsel han sidde maae,
 Ved slette Kost i den skumle Braa,
 Men ei udslettes af Levendes Tal;
 Sit usle Liv han beholde skal.

Thi han har Sønner ved danske Belt,
 Og hver en drabelig, stridbar Helt.
 Og Niget er stort og Magten er stor.
 Jeg frygter, de komme fra Ifesfjord,
 Naar dem berettes Faderens Død;
 Da bringe de mig selv Oval og Nød.

Men har jeg Regnar først i min Bold,
 Da bruger jeg ham som mit bedste Skield.
 Han sidder i evigt Fangenslab,
 Og trues med Pinsel og Livets Tab.
 Ei vove sig Sønnerne meer paa min Rygt,
 Faae til Bedriften kun ringe Rygt. —

Nu bragtes Regnar i Taarnet ind.
 Der sad med Haanden han under Kind;
 Nhs hele Nordens mægtigste Mand,
 Og nu en Træl ved en Krukke Vand.
 Og Slangerne saae han i Ternets Buur,
 Af en forfærdelig Jettenatur.

I medens rolig han sidder der,
 Dem Breden gav stærkere Farveskiør;
 Sig Kroppen vandt i den flisneste Bugt,
 Men damped en vammel Desmerlugt.
 De stirred forbittret paa Hesten, som kæk
 I Krogen betragted dem uden Skræk.

Da Konning Regnar sin Harpe tog,
 Med øvet Haand han Strængene slog.
 De lytted, med Dine som gloende Kul;
 Og Fangevogteren i sit Hul.
 Da Regnar Lodbrok, med rolig Taal,
 Sin Dødsang quæded, sit Krakamaal.

Stærke svunge vi Sværdet,
 Striden var uforfærdet.
 Skibet til Nidaros seiled,
 Blind til Bruden vi heiled.
 Ulven og Biørnen hun sendte,
 Selv en Biørn, Ulvinde;
 Fra den mandige Qvinde
 Manden med Haan sig vendte.

Sterke svunge vi Staale,
Modigt os kæmped til Maale;
Borguhyret vi sloge,
Thora til Brud vi toge.
Da jeg Øvæleren qvalte,
Thora ved Fredens Arne,
Fylgie fra Sesvarne,
Kælen mig Lodbrok kaldte.

Sagte da hvinede Sværdet;
Thora det giorde forsærdet.
Stierneskuddet hun ligned,
Huldt min Himmel velsigned.
Snelt sig slukte min Stierne,
Alt gienstraaler den atter!
Drottens hndige Datter
Vinker sin Ven fra det Fierne.

Sværd igien monne lyde,
Stoi af blinkende Sphde.
Budlung ei kæmped iblinde:
Hildur, Heltens Gudinde,
Rynkte mod Nøverne Brihet.
Farler paa Jagten blev fundne
Otte blev overvundne;
Landsen traf dem som Lyhet.

Utter i Tvedragt svunge
Sværd med liflige Tunge;
Ei guulbenede Fugle
Monne vi Foden skule.
Breiden ei hvilte ved Beltet;
Ægirs skummende Heste
Havren finge, den bedste;
Ravn paa Marken ei svelted.

Sværd paa Skoldene klinge;
 Da lod vi Byttet os bringe.
 Kraka paa Fiskerkysten
 Lammed os Kæmpelysten;
 Blid hun, ved Elskovs Bonner,
 Bandt os med Haaret og Nættet.
 Manden har ei dig forgiettet,
 Moder til Regnars Sønner.

Stærkt vi Sværdene svunge,
 Aggnvald blegned, den Unge.
 Hjst i Northumberlandet
 Lumfæt ei Snekkerne stranded.
 Ligene laae i en Dhsse,
 Føde for Odins Ravne.
 Det var ei Mør at favne,
 Det var ei Øvinder at kysse.

Stærkt vi Sværdene svunge;
 Da faldt Erik hin unge.
 Agnar ei Længslen dulgte,
 Diervt sin Broder han fulgte.
 Kæmper Klingerne hvæsse!
 Da vi Agnar begraved,
 Hjst paa Skæret ved Havet
 Høit sang Sværdene Messe.

Sønner i Frakland bragte
 Skræk, ved Fiender at slagte.
 Grisene høit vilde hvine,
 Kiendte de Galtens Pine.
 Nidingeblod at udøse,
 Nidkær hver vilde haste,
 Morderens Muur kuldkaste,
 Kæmpen af Ovalen forløse.

Men det maa nu saa være.
 Regnar reiser med Gre!
 Odin Veien ham viser;
 Did indbyde mig Diser.
 Muntert hos Aserne Miøden
 Skal Einherien drikke;
 Livet agter han ikke,
 Leende gaaer han i Døden!

Da Kongen havde fuldendt sin Sang,
 Just som han standsed sin Harpes Klang,
 Da revnede Muren, thk og stærk,
 Valkyrien stod i en Sølværk,
 Med snehvide Vinger og Hielmen af Guld.
 Han stirred paa hende saa tillidsfuld.

Og Sphydet hun holdt i stærken Haand,
 I Diet funklede Dødens Aand.
 Brynhilde skuer du, Seirens Alf,
 Jeg bringer dig op til Valaskialf.
 Din Hustrus Moder kommer med Trost,
 At styrke, Regnar, dit Heltebryst.

Med Sphydet berørte hun Regnars Kind
 Og vied Helten til Døden ind.
 Da Fangefogden Brynhilde saae,
 Han løfted Risten, hvor Ormene laae.
 De styrted paa Kongen i Itaseri,
 Og bede ham tidt; — det var snart forbi!

Men høit fra Liget, som laa paa Jord.
 Med Alsen bort en Skikkelse foer,
 Som lignete Regnar, men mere skion:
 Og det var Nanden af Sigurds Son,
 Som, trykket til sin Valkyries Bryst,
 Fra Jorden svæved til Valhals Lyst.

Denne sang skal ikke læses, men hvis
Du vil høre det, så skal du høre det
I en stil, der ikke er tilfældig, men
I en stil, der er tilfældig, og der
er ikke noget bedre end den, der
er tilfældig.

Sonnernes Hævn.

Fogden sig til Ella skyndte;
Kongen ham i Hallen modte
Bleg, og strax ham tale bed.
Han Tildragelsen forkyndte:
Nu for Taarnets Drme Regnar
Havde fundet bratte Død.

Men da Regnars Navn blev nævnet,
Raabte Kongen høist fortvivlet:
Ha forvorpne dumme Træl!
Det vil vorde blodigt hævnet.
Har jeg ikke sagt: du skulde
Lytte, før han foer til Hel?

Skulde du ei Regnar skaane?
Men da svared Fangesfogden:
Mig Besindelsen forlod.
Bed den blege Midnatsmaane
Blev jeg vaer, at der hos Fangen
Pludselig en Dvinde stod.

Og jeg frøgted for hun skulde
Redde ham; jeg trak i Risten,
Ormen strax ham oversaldt.
Greben af en Feberkulde
Stod jeg, mens den skulderbrede
Mand af Slangerne blev qvalt.

I den aarle Morgenrøde
Fulgte Kongen Fangesogden,
Uden Kongeherlighed.
Ingen nu han vilde mude;
Steg i Fængslet op paa Stigen,
Saae igjennem Hullet ned.

Som hin Shydens Øffergode,
Ormindshyget sad Kong Regnar,
Slanger trindt omkring ham laae;
Vikled sig om Bryst og Ho'de.
Men hans Børn var ikke qvalte;
Men hans Sønner var ei smaae.

Ella nu til Danmark sendte
Sin Herold, som Regnars Sønner
Meldte, hvad der skete her.
Bel han skulde sig indprænte,
Hvilket Indtryk dette Budskab
Gjorde paa dem alle der.

Og Herolden drog til Norden;
Og den sorgelige Virkning
Han sig forestilte grandt;
Steg i Land ved Isefjorden,
Treen i Hallen, hvor de fire
Brødre han tilsammen fandt.

Ivar Beenlos sorte Talen,
 Fra sit Bolster, stærk og synlig,
 Med sædvanlig Ild og Kraft;
 Biørn stod midt i Kongesalen;
 Med sin blanke Kniv han skrabet
 Paa et færdigt Landsestkaft.

Fredeligt sig monne bøie
 Mod et Bretspil, som var skaaret
 Kosteligt af Elfenbeen,
 Hvitserk, Sigurd Orm i Øie;
 Meer betænkeligt ei flytter
 Byggeren sin Kampesteen.

Negrars Død Herolden meldte.
 Et fortvivlet Krig i Hallen
 Vist han nu at høre troer; —
 Ingen af dem Taarer fældte,
 Ingen rørte sig fra Stedet,
 Ingen svared med et Ord.

Men da han om Negrars Pine
 Havde talt, om Kongens Ørøde:
 „Sikkert vilde mig befrie
 Mine Grise, vilde hvine; —“
 Biørn om Landfestangen klemte,
 Saa hans Fingre sad deri.

Hvitserk sulled heller ikke;
 Men sin Faders Øvad om Galtens
 Frelse fuldvel han forstod;
 Og han kneb sin Tavelbrikke,
 Saa at ud paa Brættet Blodet
 Brast ham af hans Neglerod.

Sigurd Orm stod som forstenet;
 Greb en Kniv og vilde lade,
 Som sin Negl han skrabe vil;
 Kniven gik i Fingerbenet
 Giennem Rødet; Sigurd mørked
 Ei det Ringeste dertil.

Ivar Beenlos ganske rolig
 Hørte paa Heroldens Tale;
 Næt han alting vide maa;
 Svar'de blidt ham og fortrolig;
 Men hans Ansigtssfarve skifted,
 Den blev baade hvid og blaa.

Da nu hiem Herolden iled,
 Og fortalte Bretlands Konge
 Tidender fra Danmarks Land;
 Raabte Kongen: Den som smiled,
 Den som venligt med dig talde,
 Border vist min Banemand!

Nædsomt brændte Bredens Lue;
 Regnar Lodbroks stærke Sonner
 Hævne ville Faderdod.
 Ivar kun var kold at skue:
 Boder strax jeg vilde tage,
 Hvad han, hvis dem Ella bød.

Med Foragt ham Ryggen vendte
 Sigurd: Ha den usle Krøbling!
 Hvor han dog er trælleklog.
 Bjorn og Svitsær Ivar kiendte,
 Sagde: Sigurd Orm i Die,
 Du seer skarpt ei som en Snog.

Lad os, hver paa egen Maade,
 Møde Nidingen i Bretland,
 For at give ham sin Rest;
 Men lad du din Broder raade!
 Muligt paa den Hævn han ruger,
 Som er fremfor alle bedst.

Sigurd, Bjørn og Hvitsærk droge
 Med en Hær af Sveer, Daner,
 Snart den Konning Ella fandt;
 Men skjondt Alle tappert sloge,
 Med sin Overmagt dog Britten
 Dem i Slaget overvandt.

Ivar drog ei med de Andre,
 Skrev et Brev til Konning Ella,
 Hvor i han ham vide lod:
 Beenlös kan ei langt omvandre;
 Fred han ønsker; for sin Fader
 Kræver han blot Mandebod.

Jeg mit Hjem vil nu ombhytte;
 Meer ei af dit Land forlanger,
 Skjondt det vidt sig strækker ud,
 End, til Vennens ringe Hytte,
 Hvad af Rum jeg kan omspænde
 Med en spilet Ørehud.

Mine Brødre mig ei lide;
 Bildt som rasende de sinse,
 Mine Brødre hadde mig;
 Sigurd og Bjørn Ternside,
 Hvitsærk Raskte mig foragte,
 Derfor kommer jeg til dig.

Muligt kunde jeg dig være
 Dog til Nutte; thi Forstanden
 Er mig ei som Haanden svag.
 Deri sætter jeg min Ere.
 Tillidsfuld jeg til dig iler,
 Mig med Giestfrihed modtag!

Og før Ella sig betænkte,
 Ivar man i Hallen bragte,
 Drotten saae saa ørlig ud;
 Snart ham Ella Tillid skænkte,
 Gav ham Fred, og gav ham gierne
 Pladsen til hans Ørehud.

Og med Raad og Daad ham tiente
 Regnars Son, og selv i Striden
 Mod de vilde Brødre tre.
 Ella troede nu, han kiendte
 Den, som ham bestandig Trostlab
 Og Hengivenhed lod see.

Og da Ivar Ørestindet
 Vidt udspilte nu og står det
 Udi thylde Strimler smaae,
 Hvormed listig han var sindet
 Hele Stedet at omringe,
 Hvor Lundunaborgen laa;

Smilte Kongen: Ivars Iver
 Kiender jeg, og Ivars Dadel
 Mod den vilde danske Twist;
 Dersor gierne jeg tilgiver
 Dig, min Ven, paa hvem jeg stoler,
 Denne snildtudtænkte List.

Ivar ved Høisædepallen
 Laa paa Bolstret, venlig, rolig;
 Tungen var kun Fredens Tolk;
 Som, i Sivet, Krokodillen
 Ligner hugne Bul fra Skoven,
 Just som den vil sluge Folk.

Ella var ei Sjælekiender;
 Heller ei han sig paa Kraften
 I den Haltes Arm forstod;
 Ivar havde Jettehænder;
 Og hans Bryst var bredt og hvælvet,
 Skisndt han vakked paa sin Fod.

Baaren blev af ham bebyrdet;
 Daglig vidt omkring i Landet
 Han paa den dog bragtes ud.
 Hvor man Regnar havde myrdet,
 Taarnet han til Gudhuus vied
 For Thorgerdur Horgabrud.

Da nu Ivar havde listet
 Ind sig i Kong Ellas Hierte,
 Var hans Ven og vise Raad;
 Havde Skiebne med ham fristet,
 Tænkte han paa Hævnens Time,
 Da den moden var til Daad.

Krig mod sine Nabodrotter
 Ella sik ved Ivars Rænker,
 Faren trued fiern og nær;
 Folket selv sig sammenrotter;
 Da fra Danmark sine Brodre
 Kalder Ivar med en Hær.

Ivar lod paa sine Stænger
 Sig til Kampen ellers føre;
 Klang hans Bue flod der Blod;
 Men idag han ikke længer
 Ella hialp; med halve Hæren
 Under Slaget ham forlod.

Og da Ella nu var fangen,
 Og da vundet var hans Nige,
 Deels ved Magt og deels ved List;
 Ivar raabte vild fra Stangen:
 Nu du Negnar skal betale,
 Hvad du skylder ham for sidst.

Dine Ribbeen skal man brække
 Fra din Ryg, du blege Niding!
 Til en Hævn for Negnars Børn.
 De som Vinger sig udstrække;
 Flyv du saa paa dem til Mastrond,
 Som en blodigspalter Ørn!

Thora stod i Freias Himmel;
 Lykkelig ved Negnars Side
 Hun igjennem Luften saae,
 Ned til Bretlands Folkevrimmel,
 Hvor med Strikker bundet Ella
 Bleg paa Retterstedet laa.

Og hun ghyste ved hans Smerte;
 Og til Vegekunstens Disa
 Raabte hun i Freias Sal:
 Moder! med det milde Hierte,
 Lad dig af min Bon bevege,
 Til at lindre Fangens Oval.

Og, før Ellas Hjertebristen,
 Eir blev rørt af Thoras Bonner,
 Skilte Smerten ved sit Rov;
 Rev et lille Blad fra Øvisten
 Paa et Træ, hvis høie Stamme
 Stod i grønne Gudestov.

Og som Sommerfugl nedsvæved
 Bladet fra det høie Valhal,
 Giennem Lustens klare Bad;
 For den mindste Wind det bæved;
 Standsed dog ei, før det klæbte
 Sig til Ellas Skulderblad.

Og saa folte han slet ikke
 Smerten, som han maatte døie,
 Nolig han i Døden laa;
 Skued op med stille Blikke
 Til det Valhal, hvor han Negnar
 Ved sin Thoras Side saae.

Stor var Thoras, Negnars Glæde.
 Jordens Hævn og Had i Valhal
 Fierner Bragis Harpeleg. —
 Endt er Negnar Lodbroks Øvæde!
 Atter hænger Danerskialden
 Harpen paa sin Oldtidseeg.

Digtekunsten.

I Poesier.

De la ville d'Amiens
Il est une chose que
Vient de faire le Roi
Qui a été fait en France
Qui a fait faire des ordres

De faire démanteler toutes
Les fortifications de Paris
Tout ce qu'il a fait pour

Qui a été fait en France
Qui a fait faire des ordres

CHAPITRE VINGT

Il a été fait en France
Qui a fait faire des ordres
Qui a fait faire des ordres

Qui a fait faire des ordres
Qui a fait faire des ordres
Qui a fait faire des ordres
Qui a fait faire des ordres
Qui a fait faire des ordres
Qui a fait faire des ordres

Forord.

I et Salvhundredaar jeg Harpen rørte,
Mig Landsmand tadt og Nabo gierne hørte,
Og denne skønne Løn i Høstens Dage
Forfrisker, kalder Baaren mig tilbage.

Men Ydun! første, sidste Elskeinde!
Nu vil du ogsaa vel snart fra mig svinde?
Jeg holder ikke paa dig; thi din Vinge
Maa være fri, du lader dig ei twinge.

End rinder Blodet let i Skialdens Xarer;
Med Ynglingslatter og med Pigetaarer
End røres han, henrives af det Skønne,
Og paa hans Ege er alle Blade grønne.

Men snart paa Egen maa dog Harpen hænge;
Thi Oldingsungdom varer ikke længe.
Velan! et venligt Øvad imellem, kunde
Dog tækkes Fer endnu fra mine Lunde.

Mit aandelige Hverv og Livets Pligter
 Bestod ei blot deri, at være Digter;
 Hosskolens Lærer var jeg i det Skjonne,
 Og mangen Edlings Tak mig monne lønne.

Hvor ofte saadan modtes Nand med Nanden!
 Et venligt Blik, et kraftigt Tryk af Haanden
 Var Løn af Manden, for den Ynglingslue,
 Der nærtes i en Forelæsningsstue.

En Sang om Digtekunst jeg Eder býder,
 Og haaber, Ingen Gaven vredt forskyder.
 For thve Sekler siden, af sin Have
 Horatius alt rakte slig en Gave.

Hans Digt blev vel modtaget; længe, længe
 Det oversattes af Europas Drenge,
 Der siden Karle blev, med Skjæg om Hagen,
 Og Mangen selv en Kæmpe stærk for Smagen.

„Men gaaer du i dit Hverv dog ei tilbage?
 Nutiden er ei længer gamle Dage;
 Metaphysiken strængt Adepten vier
 Til Kunstdorstand, i tykke Theorier.“

Den! ingen Theorie kan Skialde twinge
 Til, efter Forstrift, Værker at fuldbringe;
 Og Theorie har ingen Nand forstørret
 Til mere lifligt at modtage Værket.

En Digter ogsaa stedse var prophetisk;
 Hvad praktisk han har lært, ei theoretisk,
 Det bor han ud i Fremtid lade vandre:
 Hvad Hver kan bedst, vel bedst han lærer Andre.

Narhundreder har Kræfter lagt for Dagen
 I mange Ting; men gaaet frem i Smagen
 Er vi ei meget, trods de lærde Miner;
 Og Smag frembringes ikke med Massiner.

Jeg tænker: endnu stadigt om de Gamle
 Kan Kunstens unge Venner sig forsamle.
 Hvad Aristoteles, Horats os bragte --
 Begyndelsen var god; ei at foragte.

Indsigt og sunde Dom! Det folte Lessing,
 Som viste: meget hngre Guld var Messing.
 Min Lærer! ei Misundelsen dig hilded,
 Spidsfindig Egensind dig ei forvilded.

At gaae i dine Spor, det var min Higen;
 Og hvis maaskee jeg bidrog til Berigen
 Af nye Tanker, for det gamle Kiære,
 Da er det mig en uskateerlig Ere.

Den dybe Følelse, den fine Tanke
 Let dumster bort, naar ei den har en Skranke,
 Et Kar, som holder den i Indelukke,
 Og Rimet er en slig Ydumakrukke.

Kunstens Hovedkræfter.

Ifald de Hovedkræfter du vil fiende,
Som Kunstnerne til deres Værk anvende,
Saa hør! Til Værkets Ordning og til Randen
Af det Begrændste, bruge vi Forstanden.

Og for at mane frem de svundne Dage,
De Skikkelses, som staae i Taagen svage,
Og for at holdes lifligt selv i Manden,
Indbildningskraften os maa gaae tilhaande.

Og for at hine Syner, som vi møde,
Som Spogelser skal ikke giøgle døde,
Men hødre sig i varmt og lifligt Væsen,
Maa Følelsen dem bløse Liv i Næsen.

Og for at være langsom snart, snart haste,
I Brimlen grike snildt, snart snildt forkaste,
Nu Natten med sit Mulm, nu Glands af Dagen,
Maa Biddet vælge; det vi kalde Smagen.

Og denne Smag, min Ven! den findes ikke
Saa let, som Smag for Maden og for Drikke;
Men dersom Kunsten virke skal paa Flokken,
Maa Spiseren selv eie Smag, som Kokken.

Smagen.

Smag? Smagen! ville vistnok Flere sige,
 Vi leve netop jo i Smagens Rige.
 Vi kritisere, hvad os ei behager;
 Vor Smag er ingen flau Tilstakketager.

Smag og Kritik er Eet dig og det Samme?
 Med skiev Kritik dog ei du skulde bramme;
 Med flinke Dom du lægger tidt for Dagen,
 At hvad du savner meest, er netop Smagen.

Det gaaer Kritiken nu som Poesien:
 En Flok sig troer, at være drevet i'en;
 Hvo kan ei giøre Vers? Men kunstindviet
 Man vorder ei ved Egoisteriet.

Spidsfindig fornem Kunstneren du skoser;
 Men Den, som ubetinget Alting roser,
 Saa tykt et Slør ei over Sandhed laster,
 Som Den, der ubetinget Alting laster.

Thi hvo, som troer, med Noes at burde lønne,
 Han kan dog stundom glædes af det Skønne;
 Men Den, som aldrig Blomstens Honning suger,
 Som Ukrud Blomsten han af Bedet lugter.

I Smagens første Barndomsperiode
 Tilstalke tages, Alt er der det Gode;
 Om Mester Jakels Dukker, klædt i Lapper,
 Staaer Børnesflokken hierteglads og klapper.

Men i den sidste Tid — som tørre Stubber,
 Den fine Flok, — udlevede, som Gubber,
 I Hallen gabe; folde Taushed moder
 Den varme Kunstmær, Livet i ham døder.

Men med Begeistring Værket Eder blydes,
 Og med Begeistring vil det ogsaa nydes.
 Den folde Dom — troer I med den at lømme?
 I Kulden trives intet af det Skionne.

Vil Smag du for det Skionne dig indpode,
 Hav først Samvittigheden for det Gode!
 Misundelsen og Lunet du ei lystre!
 Smag og Samvittigheden ere Søstre.

Men ei med bedste Villie, Flid, erstattes
 Et Savn, en Evne, som Naturen fattes;
 Vel Smagen dannes, men det kan begribes:
 Hvor Edelstenen mangler, den ei fibes.

Modesmagen.

Den værste Kunstens Fiende her paa Kloden,
Som den forsthrer, skuler, det er Moden.
Man skulde troe, var først det Bedste fundet,
Saa var det og for Evigheden vundet.

Og det er sandt, det Skionneste herneden
Gienblomstrer stedse nyt for Evigheden;
Men Moden, der som selve Tiden haster,
Hvert Dieblik sit Slør paa Skionhed kaster.

Og Mængden troer, det Slør, som Moden rækker,
Meer skjont, end Ansigtet, som det bedækker.
Til Lykke, denne Lyst til snel Forandring
Just virker Modens bratte Hedenvandring.

Sneessøret smelter, Skionhed staer tilbage
Paa Bierget, deilig som i unge Dage;
Og Hvo som lukker selv ei Diets Læge,
Gudinden seer, selv i den værste Taage.

Hvad gav dog denne Modeshge Magten?
Hvad har Naturen meent med denne Tragten?
Thi ingen Kraft der gives, selv den slette,
Der ikke sit sit Udspring af det Nette.

Hvis altid vi blot første Skionhed skued,
 Da blot for denne vore Hierter lued;
 Vi voved ei, froe ved det Skionnes Eie,
 At vandre nhe, for ubetraadte Veie.

Men hver Tid har sin Blomst i Kunstens Haller,
 Saa eviglion som Biergenes Krystaller;
 Forskiellig, som os Hiertet blev bevæget,
 Af Siaelens bedste Liv og Væsen præget.

Et fromt Bedrag tids Kunstneren udøver:
 For Mængden lader han, som om han prøver
 At følge Modens Vink og den at hylde;
 Men hvad, af Træ, hin kunde blot forghylde, —

Af ægte Guld han danner; og henrykker
 Selv blinde Sværml, som tog hans Mesterstykker
 For Modevarer, og som vilde nøgte
 Ham Noes, ifald den vidste, de var ægte.

Gled dig! du som det Herlige kan nhde,
 Som møttes ei af Dognets Modegryde.
 Paa Bierget hist, hvor Kunstnerne sig samle,
 Blev Gammel ung, men ingen Unge gamle.

Det Skionne, det Gode og det Sande.

Ud sprang det Skionne, Gode med det Sande,
Som Tanker af den samme Skaberpande,
Vor Stræben her paa Jorden at belonne.
Som Aarsag, Virkning, see det Gode, Skionne!

En god Bevæggrund ikun skient kan handle,
Kun Billien til Bedriften os forvandle.
For faste Grund til Skiont og Godt at lægge,
Maa Sandhedskraften klart erklaende begge.

Kunsternes Grundforskiellighed.

Til Kunsten hører, som til Poesien,
Forstanden, Følelsen og Phantasien;
Men Maaden, hvorpaa disse Tre fremtræde,
Just skienke Muserne forskiellig Glæde.

Saaledes ligger det i Grundnaturen
For Maleri, Skulptur, Architekturen,
At de med Billedet maae strax beghynde;
Med Phantasien Tanken de forkynde.

Dg Tanken, skønt med Billedet forbunden,
 Ds rører Hiertet; og det vorder Grunden
 Til Nydelsen, Begeistringen, som frhyder,
 Som henrykt Sicelen giennem Diet nyder.

To Sandser blev for Legemet os givet,
 Og to for Sicelen; største Fryd i Livet!
 Og Lugten, som kan Sands og Sindet vække,
 Staer, en usynlig Bro, imellem begge.

Den skønne Kunst, som dannende man falder,
 Med jordisk Skønhed giennem Diet falder;
 Musik, med Strengelegen og med Røret,
 Indghyder dig sin Trolddom giennem Dret.

Dens Stof er Anelser, Haab og Grindring;
 Den vækker Kraft, vemodig Hiertelindring.
 Her see vi Følelsen er Herskerinde,
 Som Tanken maa med Billedet forbinde.

Sit Verksom Poesien har i Tanken.
 Den ei beghynder med en Hiertebanken,
 Som Tonekunsten, har ei Steen og Farve;
 Den virker giennem ingen jordisk Larve.

Har kun sin aandelige Forestilling;
 Men denne Forestilling er en Trilling:
 Thi Billedet, Begeistringen fremtræder,
 Er Tanken valt, saasnart som Skialden quæder.

Poesien.

Hvad er det sande Stof for Poesien?
 Af Tanker fuld er jo Philosophien;
 Gi som Musik kan Skaldens Harpe lyde;
 Som Maleri kan ei hans Billed fryde.

Og sparsomt kun i sine Dramakrifter
 Fremstiller han Historiens Bedrifter.
 Originalitet! har du ham sveget?
 Er Intet uomtvisteligt hans Eget?

Hvor ei han, sammenligt med Andre, taber? —
 Fremstille Characterer, Lidenskaber,
 Hver Handlings Drivefær, med Kunstens Kierte
 Oplyse dig det hemmelige Sierter;

Bevæge Billedet, og Tanken fange
 I Manges Hu, som den blev tænkt af Mange;
 Et fremmed Jeg til Thydelighed tvinge,
 Ved i sit eget Jeg at overbringe; —

Det kan han! Synge, stille frem, fortælle:
 Personlighed, det Individuelle.
 Utsaa tilhører ham i Kunstens Nige
 Fra Sælens Dyb det Ejendommelige.

Digteren.

Næv og følsom maa den Digter være,
 Som rører Harpen til Apollos Gre;
 Først Rosens Form, med Farve, Duft forbundet,
 Gør den til Dronningen i Sommerlunden.

Naivetet det er Naturens Smykke,
 Dens Saft og Styrke, Skønhed og dens Lykke;
 Men Følelsen er Duften, som sig svinger
 Fra Blomstens Kalk paa Himmelenglevinger.

Med en Reseda lignes kan den Digter,
 Hvem Skønheds Stempe, Form og Farve, svigter;
 Dog kan Reseda dufte godt som Rosen,
 Endskindt den ligner Lyng i Taagemoen.

Og smuk af Vært, som den, der svinger Fanen
 For alle stolte Blomster: Tulipanen,
 Kan Digteren med Form og Velklang fryde,
 Skindt Digtets Duft har intet at bethde.

Kan Blomsten Purpuret og Duft forene
 Med Snilletts hvasse Torn paa sine Grene,
 Da er det vel! Men derfor ei fordunkler
 Den Gyldenlak, Levkojen og Ranunkler.

Det Nationale.

Det Nationale, Poesiens Søster,
Opammet ved de samme Moderbryster,
Fra spæden Barndom de forente blevne,
Og lang Tid skilt, kan ingen af dem leve.

Den ødle Videnslab, den er for Alle,
Den krever ingen særligt Kunstmalerhalle;
Hvad Menneskeligt er, det Nette, Sande,
Tilhører Videnslab i alle Lande.

Stort har en saadan Lighed at betyde;
Men Gimlen dog miskundeligt forbryde,
At man ei anden Forstiel skulde finde
Nu meer paa Folk, end kun paa Mand og Kvinder.

Det egne Præg, det Eiendommelige
Forbinder, skiller ad i Sjælens Rige;
Humanitet bør findes allevegne;
Men intet Folk undvære kan det Egne.

De Danske langtid deres egne vare;
Da fulgte fremmed Fløk paa fremmed Skare;
Til Eriks, til Christophers, Christians Sale
Kom Thøskeerne, som førte fremmed Tale.

Og Ydunsov, og Ingen agted Sproget;
Indtil man gjorde det til sidst for broget;
Da vaagnede Selvbevidsthed, vorste Modet;
Men lange Sovn, — den kosted Broderblodet!

Digteren national.

Som Fædreland sin Kunst, saa elsker atter
 Hver ægte Kunst sit Fædreland som Datter;
 Og national er altid sande Digter,
 Selv da, naar til et fremmed Maal han sigter.

Som Lyriker han har vel intindre Præget,
 Skjondt af sit Fædrelands Natur bevoeget;
 Dramatiker og Epiker i Havnens
 Er ankret dybt, og bundne, — frie, — til Stavnens.

Da Æschylos om Perser monne siunge,
 Strax Perseren blev græst, som græst hans Tunge;
 Da Shakespeare blev italienst, — i Straaler
 Af Syden dufted nordiske Violer.

Bel Sydens Ild og Lidenstab han kiendte
 Og tegned tro; men ei hans Hierte brændte
 Saa voldsomt stormende. I Laurbærdalen
 Sang Julie, som i Windsor Nattergalen.

Mercutio! hvor vilde man vel hitte
 Bag Alper slig en humoristisk Britte?
 Hamlet er danskt; thi Dansken, Engelsmanden,
 Af samme Blod, er Brodre for hinanden.

I græsse, polske Stykker, Calderone!
 Lod altid spansk romantisk dog din Tone.
 At øgte fransk ei franske Drama klinger,
 Det tvang Corneilles og Racines Vinger.

Din Iphigenia, fra græsse Dramme,
 Fremtræder som en ædel weimarsk Dame,
 Fredsælle Goethe! Tasso taber Modet
 Med mere thøiske Blod, end velske Blodet.

Og Schillers Jomfru er ei af de Franske,
 En dansk Correggio, det er en Danske.
 Os Phantasien kan vel vidt ombære;
 Men derfor blive vi dog hvad vi ere.

Poesiens Sandhed.

„I braute med Jer Poesie! Mon Legen
For voxn. Born er sterk som Oldtidsegen?
Kan tonme Drom i skjere Digterpande
Vel maale sig og agtes med det Sande?“

„Historien! den er det Virkelige;
Dens Traditioner har lidt meer at sige:
Den holder sig kun til det Rette, Nogne,
Som Digteren udphynte vil med Logne.“

Og om jeg nu beviste dig: en Digter
Den virkelige Sandhed mindre svigter
End en Historiker? Hvad blev da Svaret?
Og det har Tiden stedse dog erfaret.

Hvert Sagn fra gamle, selv fra nye Tider,
Fordreiet blier; det mod Naturen strider,
At Hver bedømmer Daad paa samme Maade;
Thi Mennesket er Mennesket en Gaade.

Lad Tre fortælle dig, hvad hver erfared
Om samme Ting! forstieligt aabenbaret
Har sig dog Sagen for dem alle trende;
Fortælleren i Sagnet I erklaende.

Og Handlingen — hvad er en ægte Handling?
Kun Aanden, Siælens, Villiens Forvandling
Til ydre Virkning; men hvad Aanden tenker,
Tidt skulles i den ydre Virknings Lænker.

Hvad gør nu Digteren? Mon han sig putter
 I Larven ind, og fra det Ydre slutter?
 Nei tvertimod, han virker fra det Indre,
 Han lader Nanden giennem Daaden tindre.

Han ei bedrager dig, han tilstaaer gierne
 Hans egen Nand har lagt den rette Kierne.
 Halvgjort umodne Daad gør ingen Gre;
 Han viser meest: hvad Daaden burde være.

Saadan fremstiller han, med Kunstens Stempel,
 Hvad Menneskeligt er, som skjent Exempel
 For alle Mennesker. Det er det Sande;
 Og altsaa drømmer ei hans Digterpande.

Den Sandhed, hvorom ofte bliver talet,
 Hvis Stræben og hvis Maal er Idealet,
 Den er ei Løgn, den frugter ei det Nøgne,
 Den blotter alle Smaalighedens Løgne.

Men tro dog ei, at, med indbildske Fagter,
 Den sande Skald Historien foragter!
 Han slatter høit den Lærdom og den Grunden,
 Hvorved det Virkelige selv blev funden.

Saa godt som det paa Jorden lod sig finde.
 Ei Phantasie skal sig med Alt forbinde;
 Og det kan Møien vel og Fliden lønne,
 At finde store Stykker af det Skønne.

Ei Mennesket sit Værd, sit Væsen prænter
 I disse store, herlige Fragmenter;
 Og Værtsen, som i Bierget den er øltet,
 Er skøn og lærerig, før den blev smeltet.

Den blotte Form.

Stilistiker! hovmod dig ei for meget,
Og tro ei Kunsten allerhøiest steget,
Naar dine lette Vers du kan forfatte
Saa flydende, saa bonede, saa glatte.

Du veed dog ganske sikkert, jeg formoder:
Hver ædel Kunst har trende Perioder,
Hvor den spirer, modnes; — og forsvinder.
Vor Tid sig snart i sidste Tilstand finder.

Først uden Form begnyder raat Geniet,
Saa vorder det til Form af Skionhed viet;
Geniet svinder i de sidste Dage;
Tilsidst staer Formen ganske tom tilbage.

Med denne Form Vildfarelsen sig røber,
Naar den vil være Mandens Ylsesteber;
Skjøndt oftest disse Stobnings Formelege
Var uden Talg og Vor og uden Væge.

Svad siger Schiller? „Tro ei Skiald at være,
Fordi et dannet Sprog dig gør den Ære,
(Var Manden mat og Hølelserne kiste,)“
For dig at tænke, Ven! for dig at føle.“

Hvor rørende, hvor skønt, i Morgendampen
Med Sprog at stue Digteren i Kampen!
Snart seirer han, Udtrykket snart han tvinger,
En smaglos Tid snart stækker ham hans Vinger.

Om ogsaa stundom Kampen ham udmatter,
Langt mere høit en saadan Kamp jeg skatter,
End Elegancen svøbt i Dagskritiken,
Der hented sig sin Luxus i Boutiken.

Stoffet.

Ei Stoffets gode Valg man Noes bør nægte.
 Hvad er et Digtestof, naar det er øgte?
 Kun Handling, Livsforhold! Og det vil sige:
 Selv Stoffet hører til det Aandelige.

Og kosteligt det er, det gav os Kræster,
 Det hicelper dig til hvad du stræber efter.
 I Stoffet ligger Spiren, som i Øvale;
 Det første Frø til det Originale.

Behandle, forme, smukt ned Klogt forandre,
 Er let for Kunstneren, ja selv for Andre.
 Øv dig! og Vankelighed overvindes;
 Men gode Stof vist rigeligt ei findes.

Fandt Digteren et sligt, som ei vil svigte,
 Da noget Skønt han sikkert dig vil digte;
 Men mangler Emnet, da maa Kunsten tage;
 Thi kun Vorherre kan af Intet skabe.

Tanken.

I Poesien steds arbeider Tanken;
 Men ogsaa den bør holde sig i Skranken,
 Alt Ilden ei og Skildringen sig taber
 Af Hierte, Characterer, Videnskaber.

Thi Tanken maa sig passe til Forstanden,
 Saa godt som Kiolen passer sig til Manden.
 Ei tænkes eens; og i Apollos Halle
 Maa Skialden tænke, føle for dem alle.

En Tanke stundom Tænkningen beriger,
 Men passer ei for Den, som Tanken siger.
 Ei Aphorismen kiender slige Grændser,
 Men Dramet ei maa syldes med Sententser.

Og skion er den poetiske Forvandling,
 Naar Tanken sig udtrykke kan ved Handling.
 Ved Tænkningen, paa Thidst, at overdrive,
 Det Sande taber let, og det Naive.

Verset.

Begeistringen, hvis Flugt behøver Vinger,
Musiknaturen, som i Sproget klinger,
Udtrykkets Kraft, som Følelsen forstærker,
Frembringer Takt og Klang i vore Værker.

Naturlig er slig Drift; af alle Munde
Klang Digteqvad før Prosa tales kunde;
Og Klang og Takt selv Heltene forbinder,
Thi uden dem kan Heltten ikke vinde.

Krigslurens Lyd sin Skierz til Seiren bragte;
Soldat ei Oboisten bør foragte;
Men Oboisten ei for høit i Vælden
Maa støtte sig; han er ei stor som Heltten.

Det skønne Versmaal er i Bragis Nige:
Et deiligt Sthylke for en deilig Pige,
Et herligt Sværd, som Ræmpens Høire fanger,
For ædle Riddermand en prægtig Ganger.

I Nordens Oldtid Verset Sangen synkler,
Som klaren Jis, i mange skarpe Sthylker;
Og kiekt sees Rimet foran Ordet drage;
Men i den bløde Tid det veeg tilbage.

I Middelaldren Hølten selv ei synger,
 Om Eventyret nymne Pigelsynger;
 Med smukke Markblomst række de ham Prisen,
 Og Nitem falder let i Kæmpevisen.

Der kom en Tid, da med fortalte Miner
 Niimsmeden stammed i Alexandriner,
 Fik Skænd, fordi han Staten ikke nytted,
 Og Hiertet ud paa Albuen var flyttet.

Vort Sprog, vor Kunst, skal meer ei Skammen bære;
 Det har tilkempt atter sig sin Ære.
 Forhydskelsen, som bragtes ind med Kronen,
 Med Adelsmænd og med Reformationen, —

Den fil sit Læbepas! Tilbagebragte
 De gamle Skatte blev; men vi foragle
 Hvad Godt og Herligt er, ei af en Fremmed;
 For Stort og Skjont er Bragishallen Siemmet.

De skjonne Former fra den græske Have
 Bi hented hid, og de blev Musers Gave;
 Og ret godt trivedes i Kuld og Blæsten
 Træmetret, Hexametret, Anapæsten.

Og hvor Citronen groer, Orangen gløder.
 Tercinens Høvlang blot ei Dret møder.
 Ottaverimet ogsaa vort er vorden.
 For koldt for ingen Digteblomst er Norden.

Vort Sprog har Kraft, hver Enkeltklang er tapper;
 Men Et let den danske Tunge slapper;
 Vi os maa vogte vel for de Krabater,
 Som teknisk man betegner ved Hiater.

E sluger E, som møde sig paa Randen;
Hælt, som Insekter, øde de hinanden.

Tidt overseer dem selv den bedste Seer;
Thi Sproget er saa fuldt af disse E'er.

Og vi har ei paa Dansk den Ret, som Flere,
Til Verset Ordet at abbreviere;
Blot Singular vi som et Fleertal bruge,
Hvis R forbyder Slugerens at sluge.

Hvert Sprog har Sit, hvorfor en Skiald maa kæmpe;
Den Thyske maa det altfor Haarde dæmpe;
Den Danske jage maa med starpe Kanter
Det Bløde bort, med stærke Consonanter.

Det Musikalske og det Maleriske.

„Godt! Musikalſe maa Digtet være.“ — Rigtig! —
„Og malerif!“ — Ret vel! Men vær forsigtig!
Hver Kunſt har Sit, ſom ei den Anden mægter;
Beslægtede, dog høiſt forſkiellige Slægter.

Lig Melodien Digtet har en Vinge;
Men ſom Muſik kan Verſet aldrig klinge;
Med klare Toner Ordet ikke lyder,
Bli'er ſmukt førſt, naar man veed det bethyder.

Det hvidſler uforſtaaeligt i Munden,
For det med Tanken, Billedet forbunden,
Og Følelſen, kan virke Sielens Gammelſten,
I Velklang, ſom en Tolt for Digterflammen.

Italienſt, maaskee, bag Laurens Kroner
Har hundred Ord, ſom uden Sangens Toner
Kan ligne Sang, ſkøndt Poesien fattes;
Dog uden hin den bedfte Velklang mattes,

Og vorder Klingklang. — Vogt dig for den Klingen,
Der lyder, ſom i Blæſt en Klokkes Ringen
Paa et chinesiſkt Huus. Hvor Tanker mangle,
Bli'er al din Velklang Bielden af en Rangle.

Og Maleriet! Vogt dig for at male
 Et frostigt Billed med en frostig Tale!
 Du har ei Farver; i Papiret præger
 Sig sorte Prækker blot, og sorte Streger.

Det hjælper ei, at du fortæller: Bandet
 Er flydende med Skum, Solvmaanen randet,
 Og Græsset grønt, og sort den dybe Hule,
 Og Axene paa Marken alle gule.

Begeistringen maa lyse med sin Kerte,
 Din Phantasie maa male for dit Herte;
 Vi see, hvad rørt din Siel sig forestilled;
 Saaledes vorder det et Digterbilled.

Men dette Maleri af Digtetale
 Kan Maleren med Farver ikke male.
 Ewer har sit Eget, vælges kun det Nette.
 Det gælder klarligt at erkende dette.

Hvis Tankebilledet skal Sangen pryde,
 Da som en kraftig Vignelse det frøde!
 Du maa, hvis Muserne dit Værk skal signe,
 Det Ydre med det Indre sammenligne.

Med Elskovsblik maa Maanen for dig lyse,
 Med Barndoms Skræk maa du i Mørket ghysse;
 Med Manddoms Mod see Fossens Tært fra Fjeldet!
 Med Pigesind pluk Blomst ved Kildenvældet!

Men har du ei af Livets Bæger drukket,
 Du plukker Blomsten kun som længst er plukket.
 Ei Muserne vil længe med dig hæle,
 Thi ei man vorder Digter ved at stiele.

Den poetiske Musik.

Det siges maa til Digtekunstens Ære:
Musiken kan den ikke reent undvære,
Naar ei dens Drøm i Klang sig blot bevæger,
Den trænger til en Drif af Yduns Bæger.

Men ei Musikens høie Virkning svinder,
Fordi med Poesie den sig forbinder;
Thi Ord og Lyden her, som Bølgeranden
Dg klare Maanstkin, har forskjont hinanden.

Mens Ordet for den hulde Lyd maa tænke,
Som Engel sprænger Lyden Ordets Lænke;
Dg Stovets Tanke skienkes Himmelvinge,
Saasnart med Ord de klare Toner klinge.

Det sande Lidenskabens Sprog er Toner;
Paa Følelsen det sætter Myrtheekroner;
Om Kærlighed kan Poesie blot stamme,
Musikens Magt fortolker denne Flammie.

Derfor maa du ei troe: i Syngespillet
Man blot til Morskab smukke Sang har villet;
Henreven af en skion Natur i Klangen,
Ei under Sangen tænke du paa Sangen;

Men agte som en uskateerlig Lykke,
At Kunsten dig saaledes kan udtrykke
De Følelser i Hiertet, dybest inde,
Hvorfor vi ellers Folk ei vilde finde.

Idealet.

Et Ideal, det er Fuldkommenheden
Af Skønhed, som den sielden sees herneden
Paa denne dunkle Jord, i Taagedunsten;
Men steds i Alsnatur, stundom i Kunsten.

Dog ikke lige sterk i alle Kunster;
Thi Nogle kan ei reent undvære Dunster:
Gi Digteren sit bedste Værk kan bygge
Med rolig Skønhed, uden Kamp og Skygge.

Og tildt den bedste Characteer i Værket
Bud jordisk Mangel vorder just forstærket,
Original; og Livet faaer den ene
Som Kød af vort Kød, Been af vore Bene.

Let Idealet sig Begrebet nærmer;
En sterk Indbildningskraft er dets Beskytter;
Thi ellers synker det fra Guders Rige
Til Tomhed og til det Almindelige.

Maar ret vi Sagen undersøge noie,
Gi hører Idealet, men det Høie
Bor Melpomene til; thi hendes Rige
Er Dristighedens, det Høitidelige.

En rolig Skionhed Poesien flettes;
 Ved stille No vor bedste Kunst afmattes;
 Vort Skionne sig i Kampen maa bevæge
 Mod Sttgt. Deri bestaaer vor Musas Lege!

Det Ideal som sees, er ikke Livet;
 En sandselig Natur har os det givet
 I sine Former; Formen kun kan bære
 Sligt Ideal, til Guds og Kunstens Ære.

Derfor den Kunst, som nærmer sig Naturen,
 Af alle Skionne Kunster meest, Sculpturen,
 Af alle Skionne Kunster bedst uttaler
 Os Formfuldkommenhedens Idealer.

Naar Maleri sig Poesien nærmer,
 Saa trænger ogsaa det til Skhggeskiermer,
 Til det Charakteristiske, det Høie;
 Men, med den evige Natur for Die,

Natur har selv paa hver en Mangel hødet;
 Og derfor bliver Barn paa Moderhødet
 Et Ideal, Naturen har gienfundet,
 O Rafael! naar du er længst forsvundet.

Naturen vræmmer med Småidealer.
 Hver Blomst er idealst, men ei hos Maler.
 „Gik alle Konger frem i Kraft og Vælde,
 Gi mindste Blad de satte til en Nælde.“

Til egen Land maa du din Tilflugt tage,
 Vil, Digter! hid du Idealer drage.
 Med Fingren har din Musa rørt dit Die,
 Det Skionne seer du i det Dybe, Høie.

Det Characteristiske.

Den Retning, som fra Idealet stiller
 Sin Flugt, eensidigt Mennesket fremstiller,
 Med eget Præg og i forskellig Alder,
 Characteristisk man den Retning talder.

Selv Billedhugger kan den ei undvære,
 Skal Værket Stempel af Geniet bære;
 See Mars, Apollo, Bacchus! du vil kiende
 Forskiellig Ungdom i de Guder trende.

Apollo skøn, begejstret og forstandig;
 Mars kraftig senestærk, stræng, stolt og mandig;
 Og Bacchus, fyldig, sværmerisk, lod binde
 Sig Druer i sin Løk, blød som en Dvinde.

Guldgrube dette Stof vel næernes kunde
 For Digteren, i det kan han ei bunde.
 Hen Characterens Pensel Skizzen sætter,
 Som siden Kunst udmaler til Portrætter.

Til Træ opelskes maa den spæde Plante:
 Det Morsomme, Sindrigt-Interessante,
 Opstaaer paa denne Vis. Saaledes bliver
 Characteristiske dit Værks Motiver.

Motiv, — det til Bevægelsen er Grunden,
 Som i en Daads Udvikling du har funden.
 Ulmindelige Grunde kan ei bruges;
 De, som Begreber, strax af Tomhed sluges;

Og er ei digteristiske. Handlemaaden
 Charakteristisk svare maa til Daaden.
 Saaledes Skialden altid Nyt kan tegne;
 Og Katastrophen lod sig ei beregne.

Temperamenterne.

Sit Sang, sit Væsen Characteren henter
Tildeels af alle fire Temp'ranter:
Sangvinst, cholerisk, melancholisk, phlegmatisk;
Men Virkningen er ofte problematisk.

Hver god for sig, naar ei det overdrives;
Hver slet for sig, naar Herredommets gives.
Cholerisk er den Ild og Hestigheden,
Som danner Helt og Skiald i Krig og Freden.

Sangvinst dig Blodet let i Aaren flyder,
Med Munterhed du Livets Gode nyder;
Og melancholisk du føler Stovets Lænker,
I stierneklare Nat paa Himlen tænker.

Phlegmatisk lader du dig ei forsøre,
Til Videnskabens Lokkesang at høre;
Besindigheden er din Herstellerinde,
Du stræber efter noisom No at vinde.

Men see nu disse Netninger paa Brangen,
Naar Gen. ei viis den Anden holder Stangen:
Din Hidsighed da ingen Skranke kiender,
Som en Vulkan dit vilde Hierte brænder.

Som Sandseligheds Barn, naar du har funden
 Den sode Kalk, du tømmer den til Bunden;
 Som Mørkets Son du søger Livets Ørke;
 Kun din Fortvivlelse du seer i Mørke.

En herlig Nectar altsaa, maa man sande,
 Natur! ved alle viseligt at blande.
 Men hver for sig, hvad kan man længer haabe?
 En Gal! en Giæk! En Skrantning og en Taabe!

Tidt Villien, Characteren skiller Trætten.
 Med disse fire Farver paa Palletten
 Heel meget males kan af Poesien,
 Og herved træffes Physiognomien.

Lidenskaben.

Den Pegasus, hvorom man ofte taler,
Den Hest, som Maleren med Vinger maler,
Det er den Lidenskab, vi maae bestride,
Som Digteren maa kunne roligt ride.

Ei løbst afsted med ham maa Hesten rende,
Som tidt den løber med de andre Svende.
Kun for hans gode Kunst vi ham beromme,
Hvis han den holder i den stramme Tomme.

Dog denne Ganger kan han ei undvære.
Kun Stormen kan Naturens Vinger bære;
Hvor ei den hen sin raske Bolge sender, —
Der voxer slimet Andemad for Mender.

Ondskaben.

Kald Ondskab hvad du vil: en Dicvlehyngel,
 En Shgdom, Giæring, Uforstand, en Slyngel, —
 Den er der eengang, den vil Livet skade,
 Du maa bekæmpe den, du maa den have.

Alt Christendommen, fra vort Livs Begynden,
 Adskiller Skæbeligheds, Ondskabssynden.
 Den første kan du taale, den tilgive;
 Men ond du selv med Ondskaben vil blive;

Hvis du besmykker den og den undsfylder.
 Thi Skadefrohed folde Hierte fylder;
 Som Tiger dræber, blot ei for at øde,
 Den torster efter Mord af Andres Glæde.

Som Skiald du kan med den ei overbære,
 Og blod medlidende med Ondskab være;
 Ved godt at oversminke flige Pletter,
 Det hele Livets Billed ud du sletter.

Det Hæslige.

Naar man om Smukt og Sthgt i Kunsten taler,
 Hvad enten du nu digter eller maler,
 Da er det samme Valg dig ikke givet,
 Som det, du daglig øve kan i Livet.

Thi meget Smukt er i det blot Reelle,
 Hvorom du lidet Nyt kun kan fortælle,
 Og det forsmaaer din Kunst; men paa det Stygge
 Maastee din Tanke noget Skjont kan bygge.

Naar du i Macbeth gustne Hexe finder,
 Tre skæggede, tandløse, grimme Dvinder,
 Da er det skjont! Sig deres Grimhed taber
 I Billedet af grimme Videnskaber.

Og det er disse, Digteren vil male;
 Et Sandsebilled mægter ei hans Tale.
 Her selve Nædelsen maa hans Stræben lønne,
 Og i det Hæslige du seer det Skjonne.

Det Triviale.

Det Triviale mindre tidt i Tingen
Bestaaer, end i den slette Harpes Klingen.
Af Trivialt man intet faaer at vide,
Naar Tingen flettes fra den rette Side.

Men i den indholdslosse, tomme Tale,
Flau Efterligning er det Triviale.
Den dagligdagse Slovhed, Plumphed ene
Paa Trivialitetens Tre er Grene.

Men vogter Eder, Sangere! som føste
Med indbildt Storhed, Diet paa det Bedste,
Og troe, hositideligt at have seiret,
At ei med Luftballon I gaaer i Veiret.

Luftskipperen kan Fieldet overstige;
Men saa — hvor er han da? I Tomheds Nige,
Omgiven kun af Luft; og ofte Skyen
Staaer mellem ham og Floden, Bierget, Bhen.

Du har foragtet Veret i sin Drosihed,
Og seer nu ingenting for Luther Hoihed;
Din tomme Svulst, som Livet skal omfatte,
Er mere vænnelig, end selv det Platte.

Thi Plat er plat, og vil ei andet være;
Dig skal Indbildungen til Himlen bære!
Og fornem seer du ned paa meget Andet,
Hoit over dig, endskjont det staaer paa Landet.

Monotonien.

Hvis Digtninger skal Hierterne behage,
Maa deres Indhold ikke sig gientage.
Opfindelsen dog bliver, tidligt, silde,
Den egenlige, sande Digterkilde.

Ei nærme vi os Elskovs Myrthehælle,
For os at lade der af Giøgen giække;
Men Giøg er, i hvor ridderligt han pranger,
Med „Bryst og Lyst“ den thøfse Minnesanger.

Og selv i Øssian, hvor Bolgen dækkes
Af Maanens Glands, vi stærkt af Giøgen giækkes.
I Natten skrækker Alanden som en Flamme;
Men det er altid dog Et og det Samme.

Og Klopstock — han er ødel, hoi tillige;
Det Skam var Undet om slig Skiald at sige;
Men — er det tilladt at gientage Spøgen?
Selv i Messias ofte klukker Giøgen.

Slaa, hvor du vil, kun op i disse Skrifster!
Om Guddom, Kiærlighed og om Bedrifter;
Læs, hvor du vil, paa første, sidste Blade, —
Og Sammenhængen vil det neppe skade.

Indbildungskraften.

Forstand for Sandhed, Herte for det Gode,
Har Gud nedlagt i Støvets Bryst og Høde;
Og for med Fryd vor Stræben at belønne,
Indbildungskraft han gav os for det Skionne.

Er ikke den dig i Naturen givet,
Da som en Blind, en Dov, du nyder Livet.
Med kold Forstand du ikke vidt kan komme.
Den abstraherer hen dig i det Tomme.

Du gaaer som Don Quixote i stive Pandser;
Især hvis ogsaa du foragter Sandser,
Maaskee fordi de fineste dig fattes;
Og hvad man kiender ei, kun lidet skattes.

Bed Diet, Dret, Phantasien næres;
Gi Lyd, ei Shn, af Sialen kan undværes.
Det virker med Begeistring paa dit Herte;
Da brænder klarere Forstandens Rierete.

Som i dit Legem Nerver, Muskler, Blodet,
Tilsammenvirke Livet, Sundhed, Modet,
Saa virke hine Uadskillelige.
Dog har enhver, som Drot, sit eget Rige.

Thi Videnskaben, thi Forretningsmanden
Fornemmeligt arbeide med Forstanden;
Sit Herte Mennesket som Christen bruger,
En Kunstner Phantasiens Honning suger.

Vittigheden. Det Humoristiske.

Som Loke, mellem Zetter, mellem Guder,
 Snart staer det Skionne bi, snart Ondt bebuder,
 Nu Tvedragts Ven, nu atter Ven af Freden,
 Saa virker i sit Glimmer Vittigheden.

Den er et Spil af Billedet og Tanken,
 Hvis Spøg forsæltigt overtræder Skranken
 Af sund Fornuft, i Livets, Kunstens Rige,
 For at bespotte det Urimelige.

Og saadan god; naar ei den sig forløber,
 Naar den reisfærdigt svinger sine Svøber,
 Mod de Tobenede, som gaae paa Fire;
 Da vorder den helbredende Satire.

Thi Daaren, som ei vil og kan ei tænke,
 Ham bør man ei Alvorligheden skienke,
 Men Tanker af hans eget Slags levere,
 Saa at han selv sig kan prostituere.

Dog ei Satirer blot, som Daarer mode
 Med kold Foragt, er Vittighedens Føde;
 Dens fine Spøg, dens Tankeleg kan glæde,
 Selv hvor Fornuftige kun var tilstede.

Men Vittigheden, naar den Ondskab hylder,
 Den værste blev af alle Pestens Bylder;
 Thi den opleser Retfærd, Dyd, Fornufsten,
 Til Avner, som den blæser hen i Lusten.

Som slu Spidsfindighed den skuler Aben,
 Og sætter sig paa Bænk hos Bidenslaben;
 Men gør kun Knuder, øgte Sandhed rokker,
 Og Anglingen til Daarlighed forløkker.

I Spidsbubz Thyez Revers Mordersproget
 Af Vittigheden altid findes Noget;
 Kun Spotten er den Afgud, som de tiene,
 Der bider lummst og feigt, som en Hæne.

I muntre Digtekunst staaer tidt i Krogen
 Et vittigt Indfald, phynter Dialogen;
 Men Vittigheden selv kan Intet slabe,
 Den kan blot sieblikligt efterabe.

Skal Biddet virke komisk paa vor Scene,
 Maa det med Phantasien sig forene.
 Saaledes digted Holberg, Moliere;
 Men Biddet kan en større Krone bære.

Med Eslelsen, Begeistringen forbunden,
 Dets Lune gaaer til Høiden og til Grunden
 Af Menneskets Natur; og først paa Listen,
 Thalia, i din Bog staaer Humoristen.

Cervantes, Shakespeare, naar de sildre Taaben,
 Er det Apollo selv i Narrekaaben.
 Apoll har Falstaff, Don Quixote indviet.
 Hvad mere Stort frembragte vel Geniet?

Den Latter, som vi skienke slig en Daare,
 Stort Frendskab har med Melpomenes Taare;
 Det er, som Aftenrodt og Morgenrosde,
 Skær sommerstid: Extremerne sig møde!

Det Moralske.

Dyd, Sædelighed, Pligt, ei Sandhed nægter,
Er Livsbetingelsen for alle Slægter;
Men just fordi nødvendige de vare,
Blev deres Lærdom let os at forklare.

I Skolen alt letfatteligt for Alle.
I Poesien bli'er det Melkevalle,
Hvis du Moralens A B C vil stave
For vorne Børn, at holde dem i Ave.

Moralens Bud, — om det er ikke Talen;
Men Dramets Land er altid dog Moralen
I Handlinger. I Poesiens Rige
Bevæger stedse sig det Sædelige.

Forstyrret og bekæmpet af det Slette!
Intrigen selv bestaaer i denne Trætte;
Forvilklinger snoer Listen, og dem binder
I Knuder, som du løst af Skialden finder.

Han lærer Mennesket sig selv at kiende,
Ved ham det Indre sindrigt ud at vendte.
Ei uden Godt og Slet kan Kunsten bhgge;
Det blev et Billed uden Lys og Skygge.

...dikk in mi... maa... den aalende og
godd maa... me... dopp... galde... romm... fe...
momm... i... lo... de... med... no... et... maa...
momm... i... med... engel... ottam... brant... 18
...du... momm... tho... is... h... d... a... m...
...d... o... n... h... m... a... 19

Digtekøsternes nødvendige Forening.

Forstanden, Følelsen, Indbildningskraften,
Drog ud paa Eventyr en Sommeraften.
De sagde: Vi var altfor længe sammen!
Nu skilles vi; hver nyder egen Gammel.

I Compagnie vi digitet har saalænge,
Nu hver skal slaae sin egen Harpes Strænge;
Saa nydes Ven først udeelt, den Hele,
Som før udstykkedes i trenede Dele.

Men da Fornuften nu og Vittigheden
Ei fandt dem sammen, troede de ei Freden;
De søgte dem. En gammel Qvinde viste,
(Hon hedde Sandhed), til en Daareliste.

Forstanden digted i en Galestroie,
Og blev bevogtet overmaade noie;
Bevise vilde han, med Knivestikken,
Det øgte Digt, det var Mathematiken.

Indbildningskraften laa paa Gulvet, malede
Det rødt med eget Blod, som Hane galed;
Han bad Dør vogteren: fra Stiernevrimlen
At hente ham Regnbuen ned fra Himlen.

Og Følelsen, med Taarer som en Kilde,
Til Maanen blinked, græd om Matten filde;
Men loe saa høit ad Sol i Morgenstunden,
At Knebel maatte lægges den i Munden.

Og hermed, Born! er alt Romancen ude;
Thi jeg behøver vel ei at bebude:
Fornuftens redded dem fra denne Fare.
„Og Bittigheden?“ Den udloev dem bare.

De forskiellige Digtarter.

Naar Digteren sin egen Stemning qvæder,
Leer, smiler henrykt, eller trøstlös græder;
Naa med en frigerst Ild han griber Luren,
Fortryller godt ham Pigen og Naturen;

Hvad eller: er han lystig og satyrisk,
Da kalde vi en saadan Stemning lyrisk;
Sin egen Tilstand han at tolke stræber:
Begeistring paa Beltalenhedens Læber.

Men træder hans Personlighed tilbage,
For gamle Sagn med Skønhed at gientage,
Fortæller han om Andres Graad og Alner,
Bedrift og Liv, er han en episk Sanger.

Og træller han sig selv ind i en Fremmed,
Endskjondt han bliver dog i Digterhiemmet,
Er episk han og lyrisk dog tillige,
Da virker han i et dramatiskt Rige.

Thi Lyraalangen er det Ideale;
Charakteristisk maa han tanke, tale;
Han til en Fremmed maa sig selv forvandle,
Og som en Fremmed maa han føle, handle.

Hans eget Væsen er tilbage veget;
 Det Bedste dog i Værket er hans Eget.
 Aldeles har han aldrig sig fornægtet,
 Med hans Genie er Dramet nær beslagtet.

Og denne Genius dog meest os glæder,
 Skjondt den sig viser i en Fremmeds Klæder;
 Paa Glassets Farve kiende vi hans Briller,
 Og raabe: Det er Shakespeare! Goethe! Schiller!

Oden og Elegien.

Hvert Aandedrag, min Ven! kan aabenbare,
Kan Oden, Elegien, dig forklare:
Den Luft, du drog, til Livet var fornseden,
Og med dit sidste Suk dig hilser Doden.

Imellem Kraft og Svaghed sig bevæger
Vort sorte Døgn; du drak af Sundheds Bæger,
Da svulmede din Barm, stærkt blev dit Die,
Som slukt mod brustne Hjerte sig maa boie.

I Følelsen af Mod, som Kraften bringer,
Hoit Aanden, som en Ørn, i Sky sig svinger;
Men slappes Vingen, slukkes muntre Lue,
Da daler Sielen ydmigt som en Due.

I raske Flugt, naar énigen Træthed thynger,
Med Tak du hymner til Zehova synger;
Og svulmer Breden, du i Nækken træder,
Og Helteqvad til Trods mod Fienden qvæder.

Er lykkelig din Kærlighed, den stærke,
Da qviddrer du i Marken som en Værke;
Ei Stormen er saa stolt, ei svulmer Havet
Som du, naar du af Lykken er begavet.

Men træffer Sorgen dig, den Elste Døden,
 Biolblaat sidste Glimt af Aftenreden
 Har Nattens Mørke slugt; sig Trosten fierner,
 Og al din Lysning er de blege Stierner.

Og de utsalte Kæmpemillioner,
 Som sig forene til Almagtens Kroner,
 Kan ei, med deres fierne Blink tilsammen,
 Erstatte dig den slukte Lampes Flammen.

Som Skattegraver vil du finde Skatten;
 I Maanskin søger du, som han, om Natten;
 Men hvad du fandt, du Arme, var din Smerte.
 Dog haabe kan endnu et blodigt Herte.

Mens Hiertet slaaer, ei Trosten reent forstummer.
 Med Beemod møder du din Bee, din Kummer;
 Med Evigheden fandt du Shmpathien;
 Som Bækken dig husvaler Elegien.

Og var du Hedning i en kraftig Ode,
 Saa lærte dig, i Sorg, den Eviggode
 Paa Korset, med sin egen Hiertebristen,
 Elegisk fromt at siunge som en Christen!

Thyriske Digtere.

Hvo kunde vel hver hndig Urt dig nævne?
 Hver Sommer har sit eget friske Stevne;
 De glæde deres Tid; de bedste Blommer
 Forfriske Sælen i en evig Sommer.

End ved Beaucluse Vandringsmanden finder
 Petrarcha! dine himmelblaae Kicerminder;
 Ved Straßburg, Goethes Blomst, fra Ynglingsalder,
 Vil dufte som Viol, naar Taarnet falder.

Ved Jena — Hiertet, Tanken, kraftig Villie,
 Sprang ud, og blev den kongelige Lilie,
 Der over Schillers Kiste Pladen kaster
 Hver Sommer, med fornhet Alabaster.

Røngsteds Lyksalighed, som Evald digted
 I sin Elendighed, du har ei svigtet;
 Geniet dælte Sorgens sorte Mose
 Med Skionheds uforgiængelige Rose.

Naar jeg til Bernstorff, til Corsør henreiser,
 Markblomsten hndigt mig imøde kneiser;
 Og glad vil stedse Danmark den modtage,
 Fra Baggesens og Thaarups bedste Dage.

Omt hngre gode Skialde man ei leder;
 Til Hauger har de længst forvandlet Heder.
 Et Digter-Tivoli paa Marken bhgtes,
 Hvor Wessel ei af noget Træ beshygtes.

Digterinder.

Til Digter aldrig vorde kan en Qvinde;
 Men derimod heel vel til Digterinde.
 I Qwindlighedens Væsen er et Kammer,
 Som ei opklares ret af Digterflammer.

Der er en Traad, som Qvinden kun kan spinde,
 Der er en Traad, som Qvinden kun kan twinde;
 Men skabe Mænd? — Ja, det forandrer Sagen;
 Saa maa hun selv først have Skæg om Hagen.

Poetiske Smaablomster.

Prosaist Fornemhed! hvad gør du heller,
End at foragte Digterbagateller?
Men dersom Bagatellen os kan more,
Er den et lille Gran dog af det Store.

Et lyftigt Spøg Ufhyldigheden gotter;
Den Flaue finder Spøgen flau, og spotter.
Det er, som Indighed og Modelapsen;
Og det forholder sig, som Viin til Snapsen.

Et aandigt Morstab er ei at foragte,
Som ingen slette Lidenskaber valte;
Og til dets Noes det neppe var ughldigt,
At det er venligt, muntret og ushyldigt.

Der er et Dieblik i Ungdoms Alder,
Hvor Ydum mangen henrikht Yingling falder,
Og ham tillader, under Hiertesukke,
I hendes Lund en yndig Blomst at plukke.

Men han maa vogte sig, at han ei kommer,
Naar bort er svunden Kærlighedens Sommer;
Thi ellers gætter let ham vor Gudinde,
Og lader ham kun Græs paa Marken finde.

Heltedigtet.

En Digtart, som Historien sig nærmer,
Er Heltedigtet; men Apol bestiermer
Sin Yndling, der vil vinde Laurens Krone,
For koldvidtloftige Fortællingstone.

Svad allerbedst et Heltedigt kan savne,
Det Narstal er og virkelige Navne
Paa Smaafolk, strænge Facta, lærde Noter;
Men hvad det trænger til, — er Anekdoter.

Heel tidd den Lærde, som var stiv i Noten,
Foragted og forhaaned Anekdoten;
Og dog — selv i Historien, kan ene
Dig Anekdoten skildre Livets Scene.

Thi fierner du dig fra Personligheden,
Da ligner Krigens Krig, og Fredens Freden.
I alle Lande, ja til alle Tider,
Paa savne Viis forliges man og strider.

Capitler finder du hos Maccabæer,
Skjøndt skrevne for den fierne Tids Hebræer,
Hvori med flygtigt Ord man Helten priser,
Omtrent som i vor egen Tids Aviser.

En Krigshistorie, det er et Andet
For Krigeren; men ei for Fædrelandet;
Derfor selv Kronikskrivelser ei bør vrage
Sindrige Fabler og den gamle Sage.

Et Digt, et Sagn, har ofte bedre tolket
Hvorledes Oldtid var og ældste Folket,
End, paa Latin, en stakkels Munk, som taser
Koldmonoton i Klosterets Annaler.

Men Dramets, Heltedigtets Stierner tindre,
Her fra det Ydre meer, hist fra det Indre;
Af Ydums Ebler begge nyde Saften;
Begeistring hist, her meer Indbildningskraften.

Hist i det Høje, Øhbe; her os lede
Selv Muserne hen i det skønne Brede.
Det er ei fladt! Hvad Muserne fortælle,
Det nærmest aldrig sig det Trivielle.

Et Heltedigt gaaer i det ydre Store;
Med skønne Eventyr vil det os more;
Og for at Sicelen ret sig fryde skulde,
Her skienker Kunsten os det Underfulde.

I Heltedigtet maa den bedste Christen
Fornægte sig og vorde Pantheisten.
Naturen i et Heltedigt bebuder
Tertegn og Virkninger af selve Guder.

Hvorfor? Hvad vil Mythologien sige?
Den kun udvider Menneskenes Rige;
Den menneskeliggjør Naturens Kræfter,
Hvis Sympathie vort Hierte stræber efter.

Naturens Kraft ei Tanken kan udgrunde;

Hendrage den i eget Jeg vi kunde;

Forvandlet til det Fremmede vi blive;

Det Objective bli'er det Subjective.

Hvad har vi ellers? Kun Begreber folde.

Er ei den Forestilling: „Guder, Trolde“

Meer kraftig, end koldsinligt at berette

Om „Skont og Hæsligt“, om „det Gode, Slette“?

Omtryller ikke til et jordisk Eden

Dig Freia meer, end Ordet: Kiærligheden?

Mon Navnet Tapperhed dit Bryst opflammer,

Som Ussathor, med Beltet og med Hammer?

Dog skøndt sig Heltedigt fra Drama skiller,

Forskillen man for stor sig forestiller.

I Naboskab de gør hinanden Mytte,

Bed broderligt og troe at understøtte.

Stof laaner Dramet tidt af Epopeen.

Skal Heltedigtet skildre Sorgen, Been

Ret levende, det vorde maa en Scene,

Hvori du taler, høie Melpomene!

Græsk og nordisk Mythologie.

Du gode Gud, hvor hurtigt svinder Tiden!
 Halvhundred Aar det næsten nu er siden,
 At jeg for Valhals-Ulernes brød Isen;
 Mit lille Skrift man værdigt fandt til Prisen.

I den Tid har min Tro sig ei forandret;
 Med Nordens Guder har jeg Banen vandret.
 Vel mindre dannede, men mindre trædste,
 Jeg foretrækker end dem for de græske.

De Sidste herskede skønt i Skionheds Rige;
 Meest i Naturen, i det Sandselige;
 Betragte vi vort Nordens Guder osie,
 Da ses vi: deres Hjemstavn var det Høie.

Kun Glimt af Høit, fra ældste græske Tider,
 End sees i Nemesis, i Gumenider;
 Men da Prometheus raned Vandens Gave
 Til Mennesket, ham gjorde Zeus til Slave.

Hveranden Fabel os jo forestiller
 En østerlandsk Despot med sine Driller.
 Skinhgen der, som Drivehiul, du finder
 Gientagen, mellem Guder og Gudinder.

Genifuld er Apol, dog altid færdig
 Til Mord og Drab, skøndt deilig og elskværdig.
 De slette Digtene, — ja Gud dem naade,
 Hvis endnu altid Marshas han flaaede.

Langt mere blid ved Harpen Bragi leger,
 Og priser Frugten i sin Yduns Bæger.
 Venus er skion; blandt sydlige Brunetter
 Hun ghildenblonde Løk om Issen flætter.

Og gie'r tilkiende, med de hulde Miner,
 Hun helst vil ligne nordiske Blondiner;
 Endskøndt Sydlænderindens Blod sig rober,
 Saa at hun hæsligt sig med Mars forløber.

Men Freia sin trolse Mand begræder,
 Guldtæaren hendes skionne Die væder,
 Og lærer Nordens Mør: at Trostabs Minde,
 Langt meer end Bellyst, sommer sig en Dvinde.

Hvor dybt en Junos Nidkærhed dog falder
 For Friggas Moderkærighed til Balder!
 Augias Stald som Knegt Herakles feier,
 Mens Thor med Lyhet sender Helten Seier.

Uvidenhed blot falder dig barbarisk,
 Som om du var kalmukisk og tartarisk,
 Vor Fædretro! I dine Himmelhaller
 Drak aldrig As og Alf af Hiernestaller.

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at sige,
 End det homeriske Skyggerige,
 Hvor, som en ussel Synder, Helten sukked
 Og skialb, naar torstig Blod han havde drukket.

Hvor er en hedenst Fabel, der os møder
 Saa høi, som den om Balder og om Høder?
 Om Yduns Ran og Frelse? Skion, med Vinger,
 Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! Du er en Skioelm elskværdig,
 Men med din List dog mere hurtig færdig,
 End Loke; du blandt Guder blot forsøger
 Dit Spøg; men han selv mellem Døevle spøger.

I Grækers blomsterklædte Guderige
 Er Tankens Nædsel det Forgiengelige;
 Nordboen spøger tappert selv med Døden;
 Ved: Natten svinde vil for Morgenrøden!

Ei blandt Cothurner Frygten gaaer paa Sokker;
 Strengt vistnok Bola spaer om Ragnarokr;
 Men Glæden kommer, naar Jordskælvet svinder,
 Og Livet staar igien med røde Kinder.

Da gammel Skialsdekunst i Nord blev vaagen,
 Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
 Men Valhalskaren raaber end med Længsel
 Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
 Blind, Grifland! for din Skionhed og din Ynde;
 Som Væring jeg til Miklagården reiser,
 Til Hyppodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
 Herakles jeg kan for Stærkodder tage.
 I Blokken vore Guder staar i Hallen; —
 Saa skynd dig, Meisel! skæl dem ud af Skallen!

Eventyret; det Underfulde.

Det Mythiske Naturens Kraft forvandler
Til Menneske; men Eventyret handler
Paa modsat Viis, det frygter ei Uhyret,
Gør Mennesket til Træ, til Steen, til Dyret.

Det Mythiske dig billedgør en Tanke;
Men Eventyret kiender ingen Skranke;
Sit Billed henter det fra fierne Kloder
I Anelser, og Drømmen er dets Moder.

Og altid Phantasien ei, selv Anden,
I muntre Shner taler med Forstanden,
Som ved dens Drømmebilled glædes rolig;
Med Hemligheden gør den dig fortrolig.

Og gierne lod du dine Kinder hvidte
Af Rædsel, naar den ind lod Diet titte
Igienmem Sprækken paa den Dør, som skuler
Livsgaaderne, bag Dødens, Gravens Huler.

Naar Hamlets Fader kommer, — myrdet, jordet, —
Naar Bancos Biig vi see ved Spisebordet;
Da er det, — naar den ei af Vanhed hærdes, —
Vor egen Aand, som for sig selv forførdes.

Episke Digtere.

Man sagde lang Tid og paa mange Steder:
 „Et Helstedigte meer Nutiden klæder;
 Virgil Homer alt efterlignte; Mange
 Har efterlignt Homer i deres Sange.“

Af Helstedigte saare faa der fandtes.
 Saalidt som en Comedie, var Dantes
 Et Helstedigt; for Nutid ei et Monster;
 Et meer, end for et Slot Strassburger-Münster.

En broget Krands af Eventhr, ei dantisk,
 Men ridderlig og liflig og romantisk,
 Var Ariostos Sang, i mange Dele;
 En frodig Blomsterkost, men intet Hele.

Tasso gav meer en samlet Laurbærkrone;
 Dyb, ædel, hei, — lidt i det Monotone;
 For meget Graat i Graat; man savner Noget;
 For mørk maaskee, som Ariost for broget.

Et herligt Værk, som staaer Homer ved Siden,
 Et Niebelungens Dvad om Heltestriden;
 En herlig Klang i Harpen; værdig, rolig;
 Dens Gienstand kun for grusom og for blodig.

Hvorledes man, af Muserne velsignet,
 Skøndt man to Digttere har, efterlignet,
 Original og fædrelandsk kan være,
 Det viste Goethe til sin Hermans Gre.

I Norden aldrig reent for Modeklangen
 Sig tabte Kæmpevisen, Folkesangen;
 Saa blev det let, at thye gamle Skrifter,
 Hvor Maanskin faldt i Heltemurens Rister.

Romanen.

Naar ei man klare Sandhed har for Die,
 Man tage kan det Lave for det Høie;
 Og stundom vrages Kunstens fieldne Gave,
 Fordi man tog det Høie for det Lave.

Jeg dennegang Romanen har i Sigte,
 Som Mange vil ei regne med blandt Digte.
 En kold Forretningsmand den dybt foragter,
 Som Hjernespind, med latterlige Fagter.

Forældre vil om den tidt Intet høre,
 Fordi den deres Døttre skal forføre;
 Men gamle Mo'er, som sidder hist i Krogen,
 Forvexler ofte den med Bonnebogen.

Og Mængden grumme gierne den vil eie:
 I Hylde hist, hvor Bøger faaes til Leie,
 Du finder den; fra Ryggen flaaet er Skindet,
 Forrevet, halvfortært er næsten Bindet.

Det Bedste kan i Verden man misbruge;
 Og hvis man ud af Bedet vilde luge
 Over slet Roman, som funde Folk behage,
 Af Gode blev der saare faa tilbage.

Naar kun det poent er slebet af paa Ranten,
 Saa tager Folk let Glasset for Demanten;
 Og — hvad som værre var — Demanten lastes
 Af samme Folk, og som et Glas forlastes.

Af lærde Pedant Romanen undertryktes,
 Fordi Chropedien ikke lyktes;
 Milesiske Roman dertil ham bragte,
 Selv Goethes Wilhelm Meister at foragte.

Tidt i Romanens store Genrebilled
 Er hele Fædrelandet os fremstillet.
 Cervantes, Walter Scott — de kiære Twende
 Ret lærté Spanien, Skotland os at kiende.

Beskriv dit Levnet! og snart vil du møde
 Heel Meget, som Forholdet kunde støde
 Imellem dig og Andre; Alt afmale
 Kan du ei frit, ei steds fortrolig tale.

Det kan du i Romanen; du kan blande
 Opfindelser med selverfarne Sande;
 Det støder Ingen; viis du kan belære;
 Og sandt vil Værket, skjondt en Digtning, være.

Og een Ting maa du heller ei forglemme:
 Den kiære Ungdom har, som du, en Stemme;
 Og Elskovseventyr, dem vil den høre;
 Den unge Os vil, man skal Hiertet vore.

Det hjälper ei at holde dem i Bure;
 Som Røv om Druer sige: De er sure!
 Fordi man selv dem længer ei kan smage.
 Ungdommens Fryd skal Alderdom ei vrage.

Den poetiske Prosa.

Romanen er i Prosa; der er Mange,
Som troe: blot Poesie bestaaer i Sange,
I bunden Stiil; at aldrig den blier funden,
Undtagen at den har et Vers i Mundien.

Hvad har man ei oplevet? Poesien
Mishandlet ofte blev af Theorien.
I Shakespeares Tid man agted ei Comedien,
I Shakespeares Tid man agted ei Tragodien.

Hvis „Venus og Adonis“ ei var skrevet,
Han i sin Livstid ei erklaerd var blevet
For en Poet; „Lucretia“ gav Gre;
Men „Lear“ og „Macbeth“ maatte den undvære.

Det var ei Poesie! — Man kunde vise
Fra vor Tid mangen lignende Sottise.
Men til Romanen vender jeg tilbage,
Dens Prosa skulde man vist ikke vrage.

Thi Ordet Prosa har, som fleer i Sproget,
To Meninger: Naar Digtet duer ei noget,
Det kaldes Prosa; Den, som Skonhed stevner
For Hverdags Thing, en Prosaist man nævner.

Men den ubundne Stiil ei Skionhed svigter,
 Og den foragtes ei af nogen Digter;
 Fleersidighed i Form, til den han trænger,
 Og stundom vil han ikke rime længer;

Ei gaae i Versets Baand; hans Musa leger
 Hvor, efter Lunet, hun sig frit bevæger.
 Men, ved Besøget, Sproget hun belønner,
 Idet hun det forædler og forskionner.

„Poetisk Prosa!“ Prosaist vil sige, —
 „Behold den i Phantasteriets Rige!
 Dens Blomster af Papir kan os ei nytte;
 Med Alvorsprog vi ville den ei brytte.“

Hvormed? Med Cancellistiil? Nu, min Kære,
 Ifald du ikke vil det, saa lad være!
 Giv dine Perioder ud i Trykken,
 Og gaa endnu med Pidsten i Parhølen.

Men det er latterligt; og hør nu dette:
 Vidt efter lidt maa du dog Stilen rette;
 Naar Fædrelandet Sproget har indviet,
 Det ogsaa trænger ind i Cancelliet.

Poetisk Prosa skal du ikke have,
 Den er ei „Rose blaa med Silverblade“;
 Hvad selv den hader inderligt, som Lasten,
 Det er Forskruenheden og Bombasten.

Den efter Eensold, efter Klarhed stræber,
 Som det sig sommer skønne Musalæber;
 Her Kunsten ei med Phynten sig vil smykke,
 Som Hørdepige vil den giøre Lykke.

I vor Tid, hvor man tildt forverler Sangen,
 Med Rumlepotten og Triangelklangen,
 En Digter kunde tildt faae Lyst, til Hæder
 For ægte Kraft, at kaste Versets Klæder,

Og nogen staae, som Herren Aanden skabte.
 En Petitmaître kun ved dette tabte,
 Som Unaturens pæne Kæledægge,
 Med falske Lokker og forlorne Lægge.

Men Goethes Göz i Prosa savner Kronen,
 Fordi den savner Versificationen?
 Er Shakespeare tragisk ei i mangen Scene,
 Hvor, uden Vers, hans Genius staaer ene?

Dramet.

Et Dramas Form har os Naturen givet:
 Samtalen selv er Virkningen af Livet.
 Et svagt, beskrivende, sin Handling male
 Vil Digteren, men handle selv i Tale.

Stum Løven sonderriver, Øren stanger,
 Stunt hen ad Marken iler lette Ganger;
 Hvor Krig og Fred, hvor Daad, hvor Sorg og Glæde
 Tilstede var, steds Ordet var tilstede.

„Poeten snakker!“ siger Prosaisten;
 Men Prosaist du er en daarlig Christen
 I Kunsteritik; du staarer i snevre Skranke,
 Veed ei, at sande Handling er en Tanke.

Men Tanken ligger som en Drøm i Lænke,
 Hvor Ordet mangler; kun med Ord vi tænke.
 Saaledes manes Daad til Skriverbordet,
 Og Daaden etter htrer sig i Ordet.

De tre dramatiske Enheder.

Ei Stedets Enhed Skialden mere plager;
 Han sætter Scenen hen, hvor han behager,
 Alt som dertil han i sit Emne trænger;
 Man ham thranniserer ikke længer.

Og Tid man ogsaa nu ham billigt giver,
 Og jager ei paa ham med komist Iver,
 At i en Nøddestal han Det skal knuge,
 Hvortil han kunde godt en Tonde bruge.

At han sin Frihed maa bestede,
 Hvis han med Smagen leve vil i Freden,
 Forstaaer sig selv; thi selv i Poesien
 Utrolig Nytte gior Deconomien.

Med Handlings Enhed man endnu ham driller,
 Man den for vigtig tidt sig forestiller.
 Den blotte Fabel er ei Hovedsagen;
 Ei kække Digterfrihed slader Smagen.

Det Indtryk, hvormed alle Værkets Dele
 Naturligt sig forene til et Hele, —
 Det er den Heelhed, som vil ægte blive.
 Composition la'er sig ei foreskrive.

Comödien.

Om twende Poler dreier sig vor Klode,
 Som den vort Liv: det Onde med det Gode;
 Og Glæde, Sorg, Alvor og Lystheden,
 Er Livets evige Poler; Kamp og Freden.

Begeistringen kan frhdes ved at græde;
 Men daglig Fred behøver munter Glæde.
 En lang Tids Fred let Kræfterne kan matte,
 Da voxe Latterligheds Paddehatte.

Til disse Glimt, i Sovnighedens Aſte,
 Thalia laaner yndeligt sin Maste;
 Comödien, med Brix og Narrehætte,
 Her virker bedst, og Formen er for dette.

Fornemme Franker, som i Sovmodsdunsten
 I Kongeborg fun Tempel fandt for Kunsten,
 Tog det med Eftertanken ei saa noie,
 I egne Fagter øred de det Høie.

La haute Comédie dem gjorde kræsen;
 I den gienfandt de deres eget Vøsen;
 I glatte Vers hver øved sig saa flittig,
 Lyksalig, naar han var en Smule vittig.

Lidt Livsphilosophie! det vil da sige,
 Som ei den stødte Hoffsets Adelige,
 Det kaldte Boileau den Digterere,
 Hvortil hans Viisdom hæved Moliere.

Men Moliere tabte Templets Nøgler,
 Naar øengstlig han holdt op at være Gisgler.
 Paa Landeveien Folket selv ham lærte
 Den Lyftighed, som ham Geniet nærte.

Thi Farcen, kære Børn! det er den Kicerne,
 Hvoraf Thalia klækker Frugten gierne;
 Det Lave hun forvandler til det Høje;
 Hvad Lunet altid have maa for Die.

Tragødiens Bedrift tilhører Helten;
 Comødien, — der Narren er i Velten!
 Jo meer naragtigt han kan Masken arve,
 Des stærkere, Thalia! bli'er din Farve.

Des meer Anledning, Stof, til Spøg en Aften,
 For Munterheden og Indbildungskraften.
 La haute Comédie, som Menuetten,
 Med Chapeaubas lun skuler Narrehætten.

I fine Selskab ligne Folk hinanden;
 Forstanden gaaer fra dem; men fra Forstanden
 Maa Helten i Comødien fremtræde,
 Hvis Mellemgulvet rygte skal af Glæde.

Og godt og herligt er det Skum, som leger
 Paa Rand af Overgivenhedens Bæger;
 At Overflodigheden overslyder,
 Blot Uforstand kan regne mellem Lyder.

Lavkomiskhøi var hver en komisk Digter,
 Som med Genie opfylde sine Pligter;
 Aristophan og Holberg saadan fandtes,
 Moliere, Shakespeare, Gozzi, Tieck, Cervantes.

Idyllen ; Genrestykket.

Den hulde Ro, den stille Fryd i Livet,
Blev ingen stærke Digtesfarver givet;
Hvor blide Mennesker tilsammen bhgge,
Husvaler Elyggen, men ei Billedslygge.

Effekten mangler; dog ei efter Baegten
Vi sælge Kunst; og Mangel af Effekten
Har undertiden skænket just det hulde,
Det milde Hyldeliv sit Yndefulde.

Ei blot i Gallerierne gør Lykke
Belmalte, liflig tegnte Genrestykke;
Naturen tro vi gierne see giengivet,
Selv om ei Kunsten just forskionner Livet.

Det Mindre sig maa blande med det Store;
Vi uden Graad og Latter os kan more;
I Mark ei høres Lærke blot, men Vibe,
Og hver Tid har sin Iffland og sin Scribe.

Forstanden stundom til sig selv fremsetter
Paa flad Tallerken sine folde Netter,
Som Poesiens Kok. Thalias Tante
Intriquen er og det Interessante.

Kun maa ved sleg Unretning man undvige
Det Torre, Blege, det Kiedsommelige;
Og ei forstyrre Sandheds jevne Toner,
Som Koebue, med Affectationer.

tilde unnochdu end h vilde mikk

gilligheit i progressu glemme

med vort modest glemme vort

vort mikk vort to der dittu vort

mittu vort vort vort vort vort vort

vort vort vort vort vort vort vort

Tragodien.

Tragodien er Livet selv; thi Noden
Er Livets Suurdeig, Livets Skanke Doden;
Dg Kraften, som i Slethed ei kan bunde,
Maa kæmpe som en Helt, og gaae tilgrunde.

Men skjøndt dens Kamp ei altid Ondt opveier,
I Doden finder den sin bedste Seier;
Thi Helt, som tapper for det Gode strider,
Ei doer, men lever stærk for alle Tider.

I græst Sørgespil ei stoist lides;
En Skienhed, skjøndt den end kun dumkelt vides,
Om Aalandens Adel over Død og Smerte,
Gav Digitet Bærd og styrked Heltens Hierte.

Men denne Anelse, som alt herneden
En Hedning folte for Udsdigheden,
Den fandt i Christendommer sin Forklaring,
Sin Sthræ, Bished og sin Nabebaring.

Og naar nu i Tragodien vi græde,
Da er det ei af Smerte, men af Glæde,
Fordi vi veed: den Knip, Jordormen tører,
Hos Gud sin Blomster-Stiernekronे bører.

Men heller ei har Melpomene villet
Bestandig Undergang i Heltespillet;
Og denne Digting stundom skjont kan seire
Sin Høitid, ved at lade Hølten seire.

Og Hølten er ei Kæmpe blot med Baaben;
For hver en skien Natur er Hallen aaben,
Som Menneskeligheds Hølteseier vinder;
For Kunstner, Borger, Hyrde, Piger, Dvinder.

Og Kærlighed, som den ei Græker kiendte,
Sin Austerkands til Melpomene sendte.
Saadan forener sig da paa vor Scene
En mild Urania med Melpomene.

Tragodiens Theorie.

Du vil, at jeg dig denne skal forklare?
 Dig alle vore Negler aabenbare?
 Al! mangen Lærdom selv jeg maatte døie;
 Gud være Tak! sundt blev mit Digtersie.

Før alting først tre Genheder besaled
 En fransk Kritik; men Frankrigs Hane galed
 Sig selv til Spot; jeg følte: man kan blive
 Til Digter ei, blot ved det Negative.

Tre Timer, høiest fiurogthve Timer,
 Hvor i Heltinden raser og besvimer,
 Og Helsen med, af Hads, af Elskovslue;
 Og, fremfor alting, i den samme Stue.

Og fem Personer, og, hvad mindst man venter,
 Det halve Par af dem blot Confidenter;
 Mens Alt Alexandrinen sammenrymper,
 Hast som i Kærslighed foruden Strømper.

Den Smag var fransk. Med Nattergalens Triller
 Sang i den thdske Skov nu Goethe, Schiller.
 De taug; da hørtes andre thdske Fugle;
 Philosophien kom som Viisdomsugle.

Den hyled, i sit Mulin paa Nattestien,
 Lang Tid forblommet først om Ironien;
 Saa raabte den: Poet kan Den kun blive,
 Som hæver sig til det Speculative.

Ei det Moralske Kunsten bør tilhøre;
 En mandig Digter bør ei Hiertet røre;
 Opfindelsen er Stof, som lidt man agter;
 Geniet kun Ideen estertrægter.

Idee. — Hvor lang Tid var en Overosen
 Af kritisk Vand paa Kunst, med dette Lösen!
 Alt skulde for Ideens Skyld forfattes,
 Blot for Ideen maatte Værket skattes.

Men hvis de gode Folk, som troe, vi gisgle,
 Ideen brugte som en — Hovednøgle,
 De havde smeddet sig til vore Skabe;
 Ved deres Binding kunde vi kun tage.

Thi Kunst, som Bidenslaben, er selvstændig,
 Og hvad den gør, det gør den egenhændig;
 Af fremmed Magt den lader sig ei sige;
 Er ei Metaphysikens Kammerpige.

Af slige Dirker vil vi ikke vide,
 Svormed en Philosoph ved Nattetide
 Gager hen til Kisten, mens Poeten sover,
 Og ta'er som Ejendom, hvad bedst ham hover.

Hvad er Ideen? Uden Fordoms Skranke
 Jeg troer: Ideen er den Hovedtanke,
 Hvorfra det Hele gaaer, som Alt forstærker.
 Og saadan findes den i Kunstens Værker.

Men Jordbær spiser du bestroet med Peber;
 Hvis Skønhed du oplosser i Begreber;
 Begrives kan ei alle Phantasier,
 Og Alt i Kunst er ei Allegorier.

Ifald hver liflig, herlig Abenbaring
 Først trængte til vidtloftige Forklaring,
 Svandt snart det hele Liv paa denne Maade;
 Vort Liv er selv en uforklarlig Gaade.

Derfor umiddelbart maa Kunsten male,
 Med Farve, Steen, med Toner og med Tale.
 Gensidig Theorie maae vi bestride,
 Der siger slet, hvad vi alt bedre vide.

Det Levende, med alle Sielens Gaver,
 Paa Bordet tidt bli'er lagt som et Kadaver;
 Spidsfindigheden stiller Kiod fra Venet,
 For at beundre, hvad der var forenet.

Et Liigs Anatomiie, den skeer med Nytte,
 For Livet imod Døden at beskytte;
 Men Kjæv Kritik har Sommerfuglen røvet
 Blot Bingens Farver, for at vise Støvet!

I Kunstens Værksted dig dog Shynet svigter,
 Hvis ei Naturen dig har slæbt til Digter;
 Og Læser med; den din Forstand indvier
 Til grundig Indsigt uden Theorier.

Den Oldtids Valnød, som sin Skal oplukker
 Umoden bedst, Humanitetens Sukker
 Maa hylte; Digterkilden fra Kastale
 Maa koge den. Det er ei Gaadetale!

Philosophien og Poesien.

„Philosophie da bort fra Kunstsens Skranker
Forviser du?“ — Bidt feilet! Sunde Tanker
Er Edelsteen i ægte Digterkrone,
Saavel som Handling, Taare, Billed, Tone.

Dog disse sunde Tanker, vel at agte,
Concrete være maae, men ei abstracte.
Det vil paa danske og let forstaet sige:
Bestemte Tanker, ei almindelige.

Philosophien er, som Poesien,
Imellem Centrum og Peripherien
En Radius; men glem ei denne Sætning:
En Radius i ganske modsat Retning.

Philosophie paa sine Tankevinger
Fra Overfladen Alt til Centrum bringer;
Men Poesien ud fra Centrum træder,
Til Overfladens hundred tusind Steder.

Lad Hver da vandre sine egne Veie!
Lad Hver sin Characteer, sin Rigdom eie!
Fra Cirklens Centrum og fra Cirkelranden,
Som Brodre, møde daglig de hinanden.

Men Hver sin egen, hver selvstændig, tapper;
Ei Kiolen sammenshet af begges Lapper,
Som Harlekins; men broderligt i Freden
Dem glæde begge just Forskelligheden.

Skæbnetragodi.

Der Noget er, mod hvilket vi os væbne
Kun slet, vi Mennesker, det faldes Skæbne;
Men Skæbnen selv har Skæbnen tidt erfaret
Heel tungt, naar den saa ravgalt blev forklaret.

Forudbestemmelse! — til dennes Faner
Gi sværger Christen, men Mahomedaner;
Vor Tro, vor Land, vort Herte taaler ikke
Paa Livets Skaktavl blot at være Brække.

Gud gav os Frihed! — Der er ingen Skryden
I dette Ord; det er: Gud gav os Dhyden!
Og uden Himmelgaven paa vor Klode,
Var Forstiel ei paa Sletskab og det Gode.

Skæbnetragodi! du er en Tidsel.
Hvad er din Helt? En Ganger i et Bidsel,
Som lystrer Nytteren; snart sig formindsker
Et dyrst Mod, og styrkende den vrindsker.

Hvad skal vi føle her? Hvor vi deeltage?
Beundre hvad? Hvorover føre Klage?
Hvad styrker skjont vor Land? Hvad har os glædet?
En hæslig Nytelse paa Netterstedet?

„Er der da ingen Skæbne?“ — Vi udtrykke
 Med sligt et Ord blot Uheld eller Lykke.
 Ulykken er der, mangen jordisk Smerte;
 Men Billien herstær i vort eget Hierte.

Der synder ingen Siel, fordi den maatte;
 En saadan Tro blot Dindstab kunde gotte;
 Men Lidenskabens Magt vort Stov forleder;
 Bekæmpe den, var ei Unmuligheder.

Ei Aeschylus, ei Sophokles, som vare
 Kun Hedninger, foer vild i denne Fare;
 Hos dem er Skæbnen Lykken blot, som brister,
 Omstændighedens Magt, som Hiertet frister.

sinde v^e hædninge tilledes v^e

værelse afslørellede mit mit vortigste

valg og vært gennemgang i hundre dage

zumme tiderne de duj med mig nærmest v^e

og minst g^e voldet ved mitt — hældet g^e

— Fugle, trænge, glimme på mit

Følelsens Forsvar.

En gammel Philosoph, som elskte Freden,
Har kaldt Tragediens Blomst: Medlidenheden,
Der læger Hiertet, mens den Hiertet saarer.
Fra Weimar kom en sæl som Skræk for Saarer.

Først i Clavigo, Stella, Werther, længe
Slog Goethe grædende sin Harpes Strænge;
Saa sik han Saarskræk, lig Skræk for Vandet;
Forviste Følelsen fra Digterlandet.

Og Tieck, som græd, imedens efter Noder
Han med Novalis sang og Wackenroder,
Brod over omme Stemning ogsaa Staven.
Begrædes Ingen maatte meer i Graven.

Og thyske Theoretiker, hvem Sindet
Tidt gustent var og tort, som ofte Skindet,
Forviste Følelsen fra Kunsts Rige,
Og kaldte den: det svage Dwindelige.

Antikt nu Alt og plastiskt skulde være;
Alt staae med Diet tort, det var en Gre.
De glemte, paa hvor mange hundred Steder
Homer, Virgil, Ovid, Horatius græder.

Og Sophokles, Euripides. De glemte,
 Petrarcha fun sin Elskovsharpe stemte
 For kærlig Graad; at Shakespeare, naar han vælter
 Fra Hiertet Stenen, just os Hiertet smelter.

Og Schiller! — Men hvi skulde jeg gientage
 En slig urimelig, ugrundet Klage? —
 En hyklet Nørthed gør vist ei Poeten;
 Skield den fun ud: Sentimentaliteten!

Selv Ondskab, sieblikligt nerverhystet,
 Kan græde, troer ved Angersgraad sig trøstet;
 Men disse Taarer, som saa falske trille,
 Det er' fun Graaden af en Krokodille.

Foragter den! og al den usle Klynken,
 Der vækker ei Medlidenhed, men Ynken;
 Dog gør Jer ei, af Frygt for tomme Farer
 I Kunsten, til steenhiertede Barbarer!

Foragter du den Graad, som Diet væder,
 Naar hen for den Korsfæstede jeg træder?
 Var Jesus Christus qvindlig, af de Svage?
 Skal heller jeg din Trods til Monster tage?

I Sjælens Vindve Taaren, Sjælens Datter!
 I Vittighedens Dør fra Læben Latter!
 De tyde begge, kærligt sosterlige,
 Oprigtige, hvad Ordet ei kan sige.

Medlidenheden.

Medlidenhed har vi med Brødres Smerte,
 Men physiskt lidet intet Digterhierte,
 Og røre kan os derfor ei de Svage,
 Som støiende, selvklærligt sig beklage.

Men hvor taalmodig blidt den Edle lidet,
 Der rørkes Hierterne til alle Tider ;
 Hvor den Uskyldiggode taaler Plage,
 Men klager ikke selv, der maae vi klage.

Ulykken maa med Kraften sig forene,
 Hvis den skal virke tragisk paa vor Scene.
 Medlidenhed, som du for Hælten fatter,
 Maa være Kærligheds, Beundrings Datter.

Lastens Beundring.

I lang Tid Digterne beundred Dyden;
 Men Floiten pludselig forandred Lyden;
 Foragt nu Godhed døied og Forkasten,
 Og Mode blev det at beundre Lasten.

„Beundre Dyd! En triviel Philister
 Gør sligt endnu. Nei, Kraften, gram og bister,
 Kun hyldes bør, som uden Skaansel brænder,
 Og Ollebrods-Medlidenhed ei kliender.“

En kraftig Last! — Er Sygdom da mandhaftig?
 Last er en Sygdom, Sygdom er ei kraftig.
 Et kraftigt Menneske, som Synd bedriver, —
 Af dem Exempler nok os Verden giver.

Dog Kraften i ham, skulde jeg formode,
 Tilhører ikke Lasten, men det Gode;
 At Godt til Ondt misbruges, ofte hænder.
 Saadan den øgte Digter det erkliender.

Og det er tragisk! Men selv Lasten rose,
 Tragsdien til Last-Apotheose
 Forvandle, — — Kjære! mon det vel var værre,
 Fromt at tilbede Døvelen som Vorherre?

Den nyere franske Skole.

Skjendt Victor Hugo thdste Sprog forsmaaete,
Dog Werner, Müllner og Grillparzer naaete
Til Dret ham, Ideen ham leverte,
Da han poetisk revolutionerte.

I Dramer fra den nye franske Skole
Man paa Talent og Mand kan sikkert stole;
Bizart, men lifligt Charakteren tegnes;
Paa vildest Lidenskab dog Alt beregnes.

Dyd, Fromhed, Pligt, som noget udtient Gammelt
Betragtes, næstendeels som noget Vammelt.
Kun Algt i Hiertet disse Helte bære
For en aaflylig Usgud, kaldet Gre.

Thi hvilken Gre ! Vißlipuhli hisset,
Som den, var om sit Offerblod forvisset;
Baal i Carthago saadan Gren brugte,
Naar gloende paa Tørv han Barnet slugte.

Moderne Frankerhest med Døden spaser,
Som Giæl han med det Sandselige fiaser,
Og spotter Alt, med cavaleeriske Fagter,
Mens han sig selv i Hiertet dybt foragter.

Men siges der et Ord, som Hovmod prisker,
 Da ridderligt sin Ven ihiel han stikker;
 Med kolde Blod udsser han det varme.
 Det er en Ere, saa sig Gud forbarme!

Skiøndt franske Melpomene før har baaret
 Fislebeens Skørter, Skionplet, Pudder i Saaret,
 Og fiendes paa sin affecteerte Tunge,
 Jeg foretrækker hende for den Unge.

Cornelle! vingestækket Ørn, opdraget
 Ved Ludvigs Hof, sloi hoit dog over Taget;
 Britannicus, Athalia — Racine!
 Til Frankrigs Noes er disse Værker dine.

Men Victors Melpomene, nerverystet,
 Som Theorigne de Mercour, af Brystet
 Udriver Hierter og angiver Tonen,
 Mens hen man sœber hende paa Kanonen.

Natur! i vore skæbnesvængre Dage
 Til Seinen vender du maastee tilbage,
 Til syge Kunst. See, Vinlet er alt givet!
 Sit Præg, sin Næring Kunsten faaer af Livet.

Tragiske Digtere.

Det Folk, hvis Digtermæk din Barndom nærte,
Bor Verdensdeel! og dig det Skønne lærte,
Som stedse Læremester dig vil blive,
Har ogsaa lært dig Sørgespil at skrive.

Hvad skyldte vi ei Grækerne? De Scener,
Hvor Storhed sig med Charakter forener,
De findes end, i en tilfældig Brimuel
Af Tidens Krav, som Stierner paa en Himmel.

Den græske Musa dybt vor Siel henrykker.
Nu har vi lært at componere Stykker;
Men hvilken Yngre digted noget Bedre,
End hvad os skienket blev af hine Fædre?

I Indien, hvor Livets Kilde rinder
Med første Spring, Tragodien man finder
Ei mandig, som den græske; som den omme
Sakuntala, gaaer Musen der i Drømme.

I Norden, i vort gamle Fædrelandske,
Evang Thor ei altid Miolnir med sin Hænde;
I Edda Sagas Rimer os fremstilled
Brudstykker, første Glint, af Sørgespillet.

Da Middelalderen svandt, fo store Skialde
I Syd og Nord Apollo mon fremkalde;
Den Enne hørte til det Halvforsundne,
Den Ande til det endnu halvt kun Fundne.

Den Ene, Katholiken, Adelsmanden,
Romantisk hørte med til Ridderstanden;
Den Ander, Protestant og Borger, skued
Humane Fremtids Morgenrosde lued.

Vi har dem end, vi aldrig dem vil savne:
Shakespeare og Calderon er deres Navne;
Den ødle Spanier, som en aandfuld Seer,
Ei lamtes af sin Tids Autodafeer.

Og Shakespeare! for vor Nutid Kunstens Fader,
Ei hans Exempel Sonnerne forlader;
Som Characterens hyperligste Tegner,
Skjendt altid ei som Scenernes Beregner.

To store Thidskere maae vi ei glemme,
Som hæved deres skionne Skialdestemme;
Den Første, mindre tragisk og pathetisk,
I Göz og Faust guddommelig poetisk.

Mens Goethes Vand henreves af Naturen,
Hoit blæste Schiller, som en Helt, i Luren;
Den muntre Livets Side lidt han kiendte;
Men for alt Hoit og Stort hans Hierte brændte.

Dog — ikke vidste man, at, førend disse,
Veltalenheden kroned her en Isse;
At tragisk digted, ei med mindre Kræfter,
Den Skiald, som ingen Fremmed spørger efter.

Johannes Ewald! store Harpespiller!
Du digted førend Goethe, førend Schiller;
Dit Sprog i Fiskerne, som i din Balder,
Ei overgaaes af nogen Digteralder.

Det Gode holdt sig i Angen til den viste
Og i Kunstens viden i fuldskærmelik
Vedvindende Kunsten, hvilket hører med Kunst, og
Kunsten maa indgå i det Kunstmægtige.

Gud i Kunsten, Kunsten i Gud.

Ei Skialden være skal Naturens Abe,
I smaalig Efterligning sig ei tabe,
Ei heller lægge blindt sit Frs i Furen,
Og Alting overlade til Naturen.

„Hvad skal han da?“ Sit Kald, sin Straaben hødre,
Bud Manglerne med Kunsten at forbedre.
„Forbedre Herrens Værk?“ Det store Hele
Staaer selv som Mønster for de mindre Dele.

Det store Værk — for det han maa sig høie;
Dog ei som Ørn i Stov, men med et Øie,
Der seer Guds Herlighed og den kan fatte,
Uværdig ei til Livets rige Skatte.

Men alt det Enkelte, som Tiden røver
Saa snart sin Kraft, Fulddendelsen behøver.
Dersor har Gud den skønne Kunst os givet,
Til sikker Havn for Skønbeden i Livet.

Thi Phantasien Frugter, Sydens, Nordens,
Er Gaver af Guds Haand, saavel som Jordens.
Kunst fra Natur ei stiller Fængelsmuren;
Den sande Kunst er atter blot Naturen.

Og derfor drille begge, tidligt, silde,
Til Vederqvægelsen af samme Kilde;
Og Kunst, hvis Hovmod kan Naturen glemme,
Blier Graaspurv, — Mattergalen uden Stemme.

Det Hoie, Store, Livets Første, Sidste,
Saa lidt som Livet selv, vil Skialden miste.
Bortfiern det fra den bedste Digterton!
Og stoltest Geg staer kappet, uden Krone.

Skiondt Følelsen sig fiernt i Skyen taber,
Maa barnligt Sjælen tale med sin Skaber.
Han veed det, at vi ere Born tilsammen;
Men han forstaer vor Lallen og vor Stamnen.

Hans Hemmelighed ei hans Blisdom skuler,
Som en forborgen Skat i Dybets Huler;
En Anelse derom har han os givet,
Hvergang et Herte slaer i Jordelivet.

Og naar engang det hen mod Tiden stunder,
Naar Fuldslag blier af flygtige Sekunder,
Bil Hieroglyphen vi, uslort af Tiden,
Med Lethed læse paa Livsphramiden.

Alt vide vi, hvad dette Liv behøver;
Hver stor Bedrift derpaa har givet Provir;
Hver herlig Land, har den ei havt for Øie,
I bedste Kamp, det Store med det Hoie?

Hvi strider stærken Helt, i Blodet hadet?
Er det for Bindings Skyld? Er det af Hadet?
Nei! Kraften, Willen, Guddomskraften ligner;
Den er hans Øre, øon, og den han signer.

Det Skjonne stræber til Fuldendtheds Glede,
Og i Fuldkommenhed har Gud sit Sæde.
See græske Tempel! Taler Harmonien
Til Himmel ikke her, som Poesien?

I græst Architektur sig, skion for Diet,
Mathematikens Form til Kunst opfoied,
Og loved Gud! I Skjønhet sig bevæger
Triangel, Cirkel og Kvadrat og Streger.

Og Statuen, saa mesterlig fremstillet!
„Gud skabte Mennesket i eget Billed“
Har Biblen sagt; og Hedningen beviste
Med døde Steen, at han den Sandhed priste.

Før Skjønheds Magt sig Græleren mon høie;
Da kom du, Christendom! det øgte Høie;
Dog viste Rafael, og han ei ene:
Det Høie kan med Skjønhed sig forene.

Da Gud blev Menneske, svandt Taagedunsten;
Thi da blev han en Gienstand selv for Kunsten:
Som Barn paa Moders Skjød, skion alle Tider;
Som den Uskyldige, der Doden lider.

Henrykt af Gud, i Middelalderslægten,
Steenpoesie os digted Architekten;
Hvor Kirken front til Andagt vinkte Brimlen,
Der strækker den sin Arm høit imod Himmel.

Kan jeg de Værker alle vel opregne,
Med Guddomspræg, som smukke Jordens Egne?
De Sange, der henrykte Sicelen længe,
Fra Davids Stræng, til Kingos Harpestrænge?

Men nu, hvor er Begeistringen? — Vidt brage
 Bel Kraftens Luer høit i vore Dage;
 Dog føles ei med Hiertet, men med Panden;
 Henrøkt er ikke Sælen, men Forstanden.

„Og vil du, at vi end til Himmelens Konning,
 Som Munke, siunge skal om Melk og Honning?
 At, som i Bedstefædres Tid, bli'er stammet
 Om Lamnets Blod? Skal vi tilbede Lammet?

Nei! men af Solen selv, den stolte, høie,
 Du lære skal for Gud dig at nedbøie;
 Og naar sig Dødens Billed, Natten nærmest,
 Som Maanen være du en hellig Sværmer!

Og stræber du til Frihed? Himmelens Rige
 Paa rette Viis os danner alle Lige.
 Men kun i Kærlighed kan Frihed trives,
 Og kun det Gode Seir af Himmel gives.

Og est du Kunstner, Broder! est du Digter,
 Til Ham dit hele Værk, din Streben figter.
 Og dersor siunger jeg: Almagten være
 Mit Liv, min Kunst indviet, og min Ere!

• ๒๖๗

Indhold.

Regnar Lødbryg

	Side.
Bathgertha	7
Sigurd Ring	16
Lindermen	21
Regnar Lodbrok	33
Thora Borgarhiort	42
Kroka	46
Aslaug	54
Erik og Agnar	68
Ivar Beenløse	74
Haslidalen	77
Afstedten	83
Regnars Død	87
Sonnernes Hævn	98
661	102
161	112
861	122
661	132
761	142
861	152

Digtekunsten.

	Side.
Forord	109
Kunstens Hovedkraæster	112
Smagen	113
Nedesmagen	115
Det Eftionne, det Gode og det Sande	117
Kunsternes Grundforskiellighed	117
Poesien	119
Digteren	120
Det Nationale	121
Digteren national	122
Poesiens Sandhed	124
Den blotte Form	126
Stoffet	128
Tanken	129
Verset	130
Det Musikalske og det Maleriske	133
Den poetiske Musik	135
Idelet	136
Det Characteristiske	138
Temperamenterne	140
Lidenskaben	142
Ondskaben	143
Det Hæslige	144
Det Triviale	145
Monotonien	146
Indbildningskraæsten	147
Vittigheden. Det Humoristiske	148
Det Moralske	150
Digtekraæsters nødvendige Forening	151
De forskellige Digtaarter	153
Øden og Elegien	155
Lyriske Digtere	157
Digterinder	158

	Side.
Poetiske Smaablemster	159
Heldedigtet	160
Graess og nerdisk Mythologie	163
Eeventyret; det Undersulde	166
Episke Digttere	167
Romanen	169
Den poetiske Prosa	171
Dramet	174
De tre dramatiske Enheder	175
Comodien	176
Idyllen og Genrestykket	178
Tragedien	179
Tragediens Theorie	181
Philosophien og Poesien	184
Skiæbnetragodien	185
Fællessens Forsvar	187
Medlidenheden	189
Lastens Beundring	190
Den nyere franske Skole	191
Tragiske Digttere	193
Gud i Kunsten, Kunsten i Gud	195
